

An artistic illustration of a woman with long, dark, wavy hair, seen from the back. She is wearing a white, flowing dress. Her hair and dress are adorned with numerous pink cherry blossoms and green leaves. A thin, dark branch with more blossoms extends from the upper left towards the center. The background is a soft, light pink wash. The overall style is delicate and romantic.

Gái Già Gả Lâu Bấy

Hoa Minh

*Trên đời này có vài thứ, có vài người,
không thể nhìn, cũng không nên nhìn,
đã nhìn rồi sẽ phải trả nợ*

Gái già gả lần bảy

~ ❄ ~

Tác giả: Hoa Minh

Chỉnh dịch: Dương Dương

Kiểm tra: congchuaamongmo_9x, magnolia287, nguyenkil3011, hungdang1010, tamtam1194, thithi_phangia, voleth

Hiệu chỉnh/Biên tập: Lily Trần

Nguồn: <http://duongnga199615.wordpress.com>

❄

Trích dẫn

Vân Châu – Vong Xuyên

“Có vài thứ đã đánh mất thì có thể còn tìm lại được, nhưng có vài thứ một khi đánh mất thì rất khó tìm lại, nhưng không sao, A Ly, ta chờ muối, chờ đến khi nào muối từ từ tìm được nó trở về mới thôi.”

Vân Bạch – Ngọc Hành

“Trên đời này có vài thứ, có vài người, không thể nhìn, cũng không nên nhìn, đã nhìn rồi sẽ phải trả nợ.”

A Ly

“Tôi bỗng nhiên có chút khổ sở. Ngẩn ngơ nhớ tới buổi tối hôm đó, dưới những ánh đèn dầu mờ mờ, gió tạt qua, anh cõng tôi trên lưng chậm chậm bước đi, tôi áp mặt mình vào lưng anh, trái tim hồi hộp, lúc đó tôi rất vui sướng. Tôi còn nhớ cặp mắt kia của anh, cùng với nụ cười nhẹ bên khóe môi.

Chỉ là quay lại đã không được nữa rồi, đã trả hết nợ rồi, thanh toán xong hết rồi.”

- Gái già gả lần bảy -

Mục lục

Trích dẫn.....	1
Phần 1.....	4
Chương 1	4
Chương 2.....	8
Chương 3.....	12
Chương 4.....	16
Chương 5.....	20
Chương 6.....	24
Chương 7.....	28
Chương 8.....	33
Chương 9.....	36
Chương 10.....	39
Chương 11.....	42
Chương 12.....	47
Chương 13.....	51
Chương 14.....	55
Chương 15.....	59
Chương 16.....	63
Chương 17.....	66
Chương 18.....	70
Chương 19.....	77
Chương 20.....	81
Chương 21	84
Chương 22.....	88
Chương 23.....	92
Chương 24.....	96
Chương 25.....	100
Phần II.....	104
Chương 1	104
Chương 2.....	108

Hoa Minh

Chương 3.....	113
Chương 4.....	116
Chương 5.....	120
Chương 6.....	124
Chương 7.....	128
Chương 8.....	132
Chương 9.....	136
Chương 10.....	140
Chương 11.....	143
Chương 12.....	147
Chương 13.....	151
Chương 14.....	155
Chương 15.....	160
Chương 16.....	164
Chương 17.....	168
Chương 18.....	171
Chương 19.....	174
Chương 20.....	178
<i>Ngoại truyện Ngọc Hành.....</i>	<i>182</i>
Phần 3.....	190
Chương 1.....	190
Chương 2.....	194
Chương 3.....	197
Chương 4.....	203
Chương 5.....	207
Chương 6.....	213
Chương 7.....	218
Chương 8.....	225
Chương 9.....	229
<i>Ngoại truyện: Nếu tôi ra đi, sau này có còn gặp lại.....</i>	<i>238</i>
[1].....	238
[2].....	241

Phần 1

Chương 1

Nghe nói trong kinh thành già trẻ gái trai ai ai cũng đều biết có hai người, một người là hoàng đế, người thứ hai là cô gái nhà họ Chân. Cũng nghe nói có hai người mà ai nghe đến cũng sợ mất mật, một là đạo tặc hái hoa - Sơn lão yêu, một là cô gái già họ Chân liên tục khắc chết sáu vị hôn phu.

Tôi họ Chân tên là Ly Xuân và cũng chính là gái già họ Chân mà mọi người vừa nhắc đến.

Ngay như vừa rồi, tôi vừa cố gắng tiếp cận nói chuyện với Trương mặt rỗ bán thịt lợn ở đầu cầu, gã vừa thấy tôi thì lập tức hét lên một tiếng, rút luôn dao giết heo bỏ chạy thực mạng. Vừa chạy trốn gã vừa hoảng sợ hét chói tai: “Ôi cha mẹ ơi, gái già họ Chân nha!”

Thoáng chốc nam nữ già trẻ gái trai trên đường đột nhiên như chim sợ cành cong đều đồng loạt cúi người ôm ngực chạy trốn chết.

Đúng thực là tin đồn chẳng có sai chút nào, rõ ràng là tôi khiến cho mọi người sợ mất mật.

Tôi nghĩ mà thấy quá chua xót. Thật ra tôi cũng chỉ muốn nói với Trương mặt rỗ là gói tiền của gã rơi xuống đất mà thôi.

Nhớ lại vài năm trước, khi tôi còn mười tám xuân xanh, khắp trong kinh thành đâu đâu cũng truyền câu ca dao:

“Quan quan thư cưu
Tại hà chi châu
Chân gia hảo nữ
Quân tử hảo cầu.”¹

¹ Hai câu đầu của bài thơ được lấy từ bài **Quan thư** 1 của **Khổng Tử**, 2 câu sau tác giả tự nghĩ. Dịch nghĩa:
Đôi chim thư cưu hát họa nghe quan quan,
Ở trên cồn bên sông.

Chú giải của Chu Hy (nguồn **Thivien**):

quan quan 關關: tiếng chim trống chim mái ứng họa nhau.

thư cưu 雉鳩: loài chim nước, lại có một tên nữa là vương thư, hình dạng giống như chim phù y, ngay trong khoảng Trường giang và sông Hoài thì có chim ấy. Chim này sống có đôi nhất định mà không hề lẫn lộn. Hai con thường lội chung mà không là loi, cho nên sách của Mao công có nói rằng: Đôi chim thư cưu tình ý chỉ thiết khấn vó đậm đà, nhưng lúc nào cũng giữ gìn cách biệt. Sách "Liệt nữ truyện" cho là người ta chưa từng thấy chim thư cưu sống dư cặp hay sống lẻ loi, là vì tính của nó như thế. Hà, tên thông dụng của những dòng nước chảy ở phương bắc.

châu 洲: cồn đất ở giữa sông có thể ở được.

Hoa Minh

*(Quan quan kìa tiếng thư cưu
Bên cồn hót họa cùng nhau vang dầy
Họ Chân thiếu nữ đẹp lành
Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.)*

Thời điểm ấy, trong phạm vi mười dặm ở kinh thành, thế gia công tử thanh niên tài tuấn chen chúc nhau như ong vỡ tổ đến cửa cầu thân, nào là thư tình này, khăn tay này, thơ này... tôi nhận nhiều đến mức nhét đầy hai sọt, các bà mai khiêng lên trong thời tiết giá lạnh mà mồ hôi chảy đầm đìa, họ còn ngồi chồm hổm phòng thủ trước cửa Chân phủ cả ngày lẫn đêm, thậm chí còn đuổi theo chặn đường cha con tôi, giẫm đạp lên hai cánh cửa hơn hai mươi năm nay của Chân phủ chúng tôi.

Nhìn bảy xem tám, chọn nghìn tuyển vạn, cuối cùng, vào một ngày cha tôi đập tay, quyết định việc hôn nhân cho tôi. Nhưng trong lúc hai phủ đèn lồng đỏ treo cao, thiệp vui đã phát xong xuôi thì bỗng dừng tân lang lẫn quay ra chết.

Cha tôi thở dài than vãn một hồi, rồi sau đó lại cao hứng vung tay tiếp tục định hôn nhân cho tôi. Điều đáng buồn chính là, lần này chưa kịp đợi treo đèn lồng đỏ lên, tân lang đã sớm chết bất đắc kỳ tử.

Lần thứ ba, cũng chết bất đắc kỳ tử.

Sau đó lần thứ tư, lần thứ năm... cứ như thế cho đến mãi lần thứ sáu, vừa mới chọn được người, vị tân lang này đang cười ngửa đến, chân vừa chạm đất bỗng lại lăn ra chết tiếp.

Liên tục khắc chết sáu vị hôn phu, vì vậy mà tôi đương nhiên được các vị đại thẩm có nhiệt huyết tám chuyện trong kinh thành đồn thổi tung tin vệt khắp mọi nơi. Thế nên các chàng trai trong kinh thành tránh tôi như tránh ôn thần. Chỉ ngần ngừ trong vòng bốn năm tôi đang từ một cô gái xinh đẹp Chân gia bỗng nhảy vọt thành gái già họ Chân mà mọi người khiếp sợ, dưới sự biến đổi thăng trầm như thế, thật sự là quá đau lòng.

Tôi nghĩ nếu cuộc đời cứ tiếp tục nảy sinh những trò đùa như thế, tôi đây cũng sẽ cứ chơi đùa cho thoải mái, chỉ tiếc là, đó cũng là bị kịch.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi ca thán, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng bồng bênh phiêu lãng, một bầy chim quạ phần phật bay qua, tôi thấy trong lòng thoải mái, thật ra cuộc sống vẫn đẹp biết bao.

Tôi lấy từ trong túi ra một ít tiền đặt vào trong gói tiền của Trương mặt rỗ, tôi xắn tay áo lên, vung dao chặt luôn 2 chân giò heo, sau đó đưa cho nha hoàn Tiểu Đào, nói: “Tý mang về hầm ăn”

Tôi rất thích ăn móng giò heo, đây cũng không phải là bí mật gì cả, nhưng nguyên nhân tôi thích ăn móng giò lại là một bí mật, bí mật này ngoại trừ Tiểu Đào và Dao Ngọc, hoa khôi của Túy Hoa Âm ra, cũng chỉ có một mình tôi biết – đó là tôi rất thích Vân Phi Bạch.

Quả nhiên Tiểu Đào cười hì hì nói: “Tiểu thư, cô lại nhớ Vân công tử rồi.”

- Gái già gả lần bảy -

Chàng thiếu niên lịch sự tao nhã, mũ quan lọng gấm khắp kinh kỳ. Tôi nghĩ những lời khen này trong kinh thành là dành cho Vân Phi Bạch.

Lần đầu tiên tôi nhìn gặp Vân Phi Bạch là vào ngày thứ 49 của vị hôn phu thứ sáu của tôi. Hôm đó anh trở về kinh thành, là thiếu trang chủ của đệ nhất ngân hàng tư nhân nổi tiếng Giang Nam, nhận lời mời của cha tôi đến Chân phủ dự tiệc.

Tôi còn nhớ rõ lúc đó trời nổi gió, ánh hoàng hôn buông xuống nhuộm màu cây cỏ, tôi ngồi trong đình sau hoa viên gặm móng giò, chợt nghe thấy một giọng nói hỏi tôi: “Ăn móng giò ngon đến vậy sao?”

Tôi từ trong bát ngẩng đầu lên, mới phát hiện không biết từ lúc nào có một chàng trai đứng gần bên, áo dài màu lam, thanh thoát nho nhã, khoé miệng khẽ cười nhẹ nhàng đang nhìn tôi.

Tôi lấy tay lau miệng, nghĩ nghĩ một chút rồi trịnh trọng đáp: “Bình tĩnh mới khiến người ta sống lâu, ăn móng giò mới khiến người ta quên đi ưu phiền.”

Trên mặt anh ta loé lên kinh ngạc, rồi nhin không được lại cười hỏi tôi: “Cô tên là gì?”

Tôi cân nhắc một hồi, sau đó mới thẳng thắn nhanh nhẹn đáp: “Gái già họ Chân”

“Gái già họ Chân” này trong kinh thành vài năm nay không ai không biết, chỉ có anh ta mới đến kinh thành không lâu, nói vậy chắc cũng sớm nghe đại danh như sấm dội vào tai của tôi rồi.

Tôi cứ tưởng anh ta sẽ mặt tái mét, há mồm kêu to một tiếng, rồi sau đó ôm ngực chạy trời chết ấy chứ. Ai dè anh ta lại chỉ hơi sừng sốt một chút, sau đó thì nở nụ cười thâm ý trên khoé môi, đi đến trước mặt tôi, lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay đưa cho tôi nói: “Khoé miệng, quần áo của cô dính đầy mỡ, nên lau sạch đi”

Tôi kinh ngạc. Không phải vì dầu mỡ trong miệng tôi, mà lần đầu tiên gặp người nghe bốn chữ “Gái già họ Chân” mà lại có thể bình tĩnh đến vậy. Vì thế sau khi hết ngạc nhiên tôi sững sờ nhìn anh ta.

Chờ sau khi tôi lấy lại tinh thần thì anh ta đã đi xa rồi.

Chỉ nhìn thấy dáng thanh nhã, tóc đen nhánh, lòng tôi khẽ lay động, lập tức đập bàn đứng bật dậy, cầm cái khăn kêu to: “Này, huynh tên là gì?”

Anh ta đứng dưới tán cây phượng, quay đầu nhìn tôi mỉm cười đáp: “Vân Phi Bạch”

Không biết có phải vì nụ cười của anh ta, hay là vì chiếc khăn tay hay là gì đi nữa, tôi cũng đã động tâm rồi. Khụ khụ, nói ngắn gọn, tôi với anh ta là nhất kiến chung tình, hơn nữa từ nay về sau chỉ yêu anh ta mà thôi.

Nhưng tôi để yêu thâm trong lòng. Bởi vì liên tục khắc chết sáu vị hôn phu, tôi thật sự không có lý do gì mà quang minh chính đại đi công khai tình yêu của mình.

Hoa Minh

Yên thâm thật mệt mỏi, cũng khiến con người ta dễ bị kích động.

Ngày hôm đó, lòng tôi sầu muộn đến Túy Hoa Âm tìm Dao Ngọc để tâm sự chuyện tôi và Vân Phi Bạch. Cô ấy vừa nghe xong, liền lấy tay gỡ đầu của tôi nói: “Dám yêu dám hận mới đúng là phụ nữ thật sự, loại người sợ hãi rụt rè giống như cô vậy thật đáng mất mặt. Chuyện cô khắc đàn ông, chỉ là trùng hợp thôi, là đúng lúc bị Diêm vương đưa tới địa phủ, có liên quan gì đến cô đâu? Cô chỉ lo sợ vớ vẩn, cứ can đảm thể hiện cho anh ta thấy là được.”

Lúc đó tôi đã uống mấy ngụm rượu, đầu óc mơ màng, vừa nghe thấy quá đúng. Vì thế liền quay về đến nhà liền cầm lấy dao đi gặp Vân Phi Bạch để thổ lộ.

Lúc đó anh ta đang đọc sách bên chiếc bàn đá ở hậu viện. Tôi lặng lẽ leo lên đứng trên tường, tay cầm dao, yên lặng nhẩm lại những điều muốn thổ lộ một lần nữa ở trong đầu.

Tôi mở miệng gọi anh ta, anh ta buông sách đi đến gần tôi, tôi nhảy xuống tường nhanh như chớp, sau đó hung hăng vung dao kề cổ anh ta hỏi: “Tôi muốn gả cho anh làm vợ, anh có đồng ý hay không?”

Nếu anh ta đáp có thì thực là vui quá, nhưng nếu đáp không thì tôi sẽ hừ mũi uy hiếp anh ta: “Tôi đây sẽ làm cho huynh không thấy ánh mặt trời ngày mai”

Nào ngờ, trong lúc tôi đang chăm chú lẩm nhẩm ôn lại, chợt nghe một giọng nói vang lên: “A Ly, muội đang làm gì thế?”

Con dao trên tay tôi rơi xuống kêu loảng xoảng.

Tôi cảm thấy tiếng gọi A Ly này nghe sao mà êm tai thế. Tuy mới là lần đầu nghe nhưng tôi lại thấy rất thân thiết.

Tôi cười gượng, chỉ vào cây trúc trong viện anh ta, nói: “Tôi thấy trúc trong viện của huynh rất tươi tốt, muốn chặt một cây mang về trồng.”

Anh ta nhặt dao lên cầm trên tay, cười dịu dàng nói: “Chặt cây trúc để trồng thì sao nó sống được, ngày mai ta cho người mang đến cho muội vài gốc để trồng”

Tôi lại cười gượng. Anh ta có vóc dáng cao ráo, tường viện lại thấp, lúc này tôi đứng trên tường cũng vừa ngang bằng với anh ta.

Trong đêm tối, gió nổi lên thổi bay mấy sợi tóc của anh ta làm tôi đứng nhìn đờ đẫn. Trong lúc ngẩn người anh ta bỗng tiến lên cầm lấy tay tôi, hơi nhúu mày nói: “Ban đêm lạnh, sao lại ăn mặc phong phanh vậy?”

Tôi giật mình từ trên tường nhảy xuống chạy trốn chết.

Chương 2

Phật đã từng nói, cuộc sống luôn tràn đầy chuyện xấu ngoài ý muốn, tâm tĩnh lòng yên mới có thể cười, ngồi trong đình xem hoa rơi, nước chảy.

Tôi ghi sâu trong lòng điều đó. Nhưng thực rõ ràng tôi chưa đạt được đến cảnh giới này. Chặt vật trở về, tôi nhìn ánh trăng khóc nức nở không thôi.

Chạng vạng ngày hôm sau, khi hoàng hôn buông xuống, Tiểu Đào bưng một bát móng giò nóng hổi lên, tôi đang vui vẻ định ăn thì đột nhiên nha hoàn đến báo Vân công tử cùng gia đình khiêng mấy cây trúc đến.

Tôi ngẩn người sau đó vội vàng buông đũa, đứng dậy chạy vội đến trước gương trang điểm lại một chút.

Vân Phi Bạch đang cùng phụ thân trong phòng khách uống trà, thấy tôi đi vào khoe môi nhếch lên trong mắt tràn đầy ý cười.

Tôi đuôi lý lại cười, trên mặt nóng lên. Bỗng phụ thân vỗ tay, đứng dậy cả kinh nói: “Hây da, ta thế nào lại quên mất còn có công văn chưa kịp phê xong.”

Nói xong, nắm hai tay thở dài nhìn Vân Phi Bạch, vung tay áo lên bỏ đi, trông đáng thật nhàn tản.

Vân Phi bỗng đến gần trước mặt tôi, nhìn tôi lại cười nói: “Cô ngày hôm qua nói muốn mấy cây trúc, tôi chặt vài cây trong viện mang đến tặng cô.”

Tôi làm ra vẻ không biết, tươi cười: “Xin đa tạ.”

Anh ta không đáp, mỉm cười nhìn tôi. Tôi cũng cười cười định nói thì lại nghe anh ta mở miệng: “Lông mày của cô vẽ đẹp lắm.”

Tôi giống như bị hắt một chậu nước lạnh, da mặt nóng bừng. Thằng nhãi Vân Phi Bạch này, bậy thật.

Tôi nhú nhú mày cười gượng nói: “Có thật không?”

Ý cười trên mặt anh ta càng nhiều. Dừng một chút mới hỏi: “Muốn trồng cây trúc ở đâu vậy?”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Đưa đến bên hồ nước trong hậu viện đi.”

Vì thế chúng tôi hai người khiêng cây trúc chậm rãi đi đến hậu viện.

Vân Phi Bạch buông cây trúc xuống, quay đầu cười nói với tôi: “Ta đào hố, cô trồng cây nhé.”

Hoa Minh

Tôi kinh hãi. Cứ tưởng anh ta đã làm thiếu trang chủ của ngân hàng tư nhân số một danh chấn thiên hạ, thế mà bỗng nhiên lại đến tận nhà tôi đào hồ trồng cây trúc, đây mới là chuyện lạ nhất từ trước đến nay.

Khi hết ngạc nhiên, tôi ngẫm nghĩ những lời tinh tế của anh ta một lúc, có thể thấy “Tôi dệt vải, anh cày ruộng” có hiệu quả tuyệt vời vì vậy vui vẻ nhận lời.

Bọn gia đình thấy chúng tôi hai người hăng hái như thế mới hưng phấn đi bấm báo, mang cuộc xeng, nước đến rồi giải tán ngay.

Trồng cây phải là một người khoẻ mạnh, tôi xưa nay đều rất lười nhưng lần này tôi lại thấy dạt dào hứng thú. Đương nhiên hứng thú này đều vì người nào đó thôi.

Quả là không phụ lòng mong đợi của tôi, đến lần thứ ba tôi trồng cây trúc, Vân Phi Bạch buông xeng, khẽ mỉm cười đi tới cầm lấy tay của tôi, giọng nhẹ nhàng: “Lại nghỉ ngơi một chút đi.”

Tôi cố nén nỗi vui mừng lại, thuận tiện rút tay về. Phật nói đúng, cuộc sống lúc nào cũng tràn ngập chuyện xấu cùng với ngoài ý muốn. Mà bản thân tôi lại không lúc nào chấp nhận như thế cho nên bị kịch lại xảy ra.

Lúc rút tay thì bỗng nghe tiếng nổ to, một tiếng sét từ trên đánh xuống, “răng rắc”, cây trúc gãy làm đôi rơi xuống hồ nước làm cho vịt hoang kêu inh ỏi. Mà cây trúc tôi và Vân Phi Bạch cầm trong tay bị gãy làm hai nửa, bốc khói nghi ngút.

Tôi trợn mắt há mồm. Tôi liên tục khắc chết 6 vị hôn phu, mới vừa rồi chỉ có chạm nhẹ vào tay Vân Phi Bạch thôi ấy thế mà lại làm thiên lôi đánh tới, tôi không khỏi cho rằng mình chính là yêu nghiệt.

Tôi cảm thấy vừa uể oải vừa đau xót. Chẳng nhẽ tôi sẽ là người sống cô độc một mình suốt cả đời hay sao?

Vân Phi Bạch kéo tôi lui lại nhú mày nhìn trời nói: “Chắc là sắp mưa rồi, thôi tạm để cây trúc ở đây, về nghỉ thôi.”

Đột nhiên anh ta vừa nói xong thì lại thấy sắc trời thay đổi, mây đen kéo về, mưa to như trút nước.

Vì vậy chúng tôi vui vẻ dầm mưa một lúc. Đợi cho bọn nha hoàn mang ô đến thì mưa bỗng tạnh luôn.

Lúc đó, tôi đứng là đang dựa vào trước ngực Vân Phi Bạch, cả người run rẩy, có một nha hoàn che miệng cười trộm mang ô đến cười hi hi sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Tôi lúc này mới thấy hoảng khi cả người mình dường như dán chặt vào Vân Phi Bạch, mặt bỗng chốc đỏ lên, vội tách ra bung dù muốn bước.

- Gái già gả lần bảy -

Vân Phi Bạch lại đột nhiên cầm lấy tay của tôi. Tôi quay đầu chạm vào đôi mắt sâu thăm thẳm của anh. Anh nhẹ giọng hỏi: “A Ly, nếu ta muốn lấy nàng về làm vợ, nàng có nguyện ý không?”

Tôi nhìn anh, từng giọt từng giọt nước mưa rơi xuống, giặt mình đứng lại.

“A Ly?”

Tôi lấy lại tinh thần, chua chát cười: “Tôi là gái già họ Chân, chẳng lẽ anh không sợ sao...”

Anh cười nhẹ một tiếng, cắt đứt lời tôi “Nếu ta sợ thì ta đã không nói lời này rồi.”

Tôi cảm thấy mũi cay cay, ngửa đầu nhìn trời trùng trùng, sau đó nhìn đôi thiên nga trong hồ nước, nói: “Trời xe duyên, duyên ương thành đôi, thích hợp cầu hôn.”

Anh buồn cười quá, cầm lấy tay tôi nói: “Ngày mai ta sẽ đến cầu hôn.”

Ban đêm trở về, tôi bắt đầu vui mừng không sao tả xiết, tìm đủ loại kiểu dáng, chuẩn bị hỉ phục cho bản thân mình sắp sửa đi lấy chồng. Nhưng cuộc sống có biết đâu mà ngờ, lại phát sinh những điều không ai đoán trước được.

Tôi đợi liên tục ba ngày, mãi cũng không thấy Vân Phi Bạch đến cửa cầu hôn. Cho người đi hỏi thăm mới biết được anh bị mắc mưa ốm, về sớm cao đột ngột hôn mê mấy ngày liền.

Gã sai vật trở lại nghi hoặc nói với tôi: “Nghe nói Vân công tử khoẻ lắm mà, lần này hẳn gặp mưa bị cảm mạo mà thôi, nhưng không biết sao lại sốt cao không giảm, vẫn hôn mê, đúng là làm cho người ta thấy kỳ quái.”

Tôi im lặng không nói. Lại qua mấy ngày, nhà họ Vân bỗng đóng cửa từ chối tiếp khách.

Lại qua tiếp mấy ngày nữa, nghe nói anh tỉnh nhưng bỗng mất trí nhớ.

Đúng là mất trí nhớ thật. Tôi đi đến bức tường, trèo lên trên tường, thấy bóng anh lẳng lặng ngồi trong sân, hoàng hôn buông dần, bóng anh kéo dài trên đất.

Tôi gọi anh: “Phi Bạch.”

Anh quay đầu lại hơi sững sốt hỏi: “Cô nương là ai?”

Anh bị bệnh một thời gian khuôn mặt tiêu tụy đi rất nhiều, đến cả nụ cười ấm áp cũng có vài phần tái nhợt.

Tôi xin lỗi anh, sau đó không nói tiếng nào nhảy xuống đất.

Ngay khi tôi vừa chạm mặt đất, đang đi trên đường thì phát hiện thấy anh đi ngang qua người tôi dẫn theo làn hương thơm, nhanh chóng biến mất trong dòng người đông đúc.

Hoa Minh

Tôi nghĩ anh đã thật sự quên tôi rồi, người đàn ông dịu dàng đã nói sẽ lấy tôi bây giờ đã biến mất không còn nữa.

Một cây trúc mà dẫn đến bi kịch làm cho người hiện tại khóc nức nở, mỗi khi nghĩ đến, lòng tôi không khỏi có chút đau xót.

Nhưng không sao, may mắn tôi vẫn chưa mất trí nhớ, tôi vẫn còn có thể vừa ăn móng giò, vừa tưởng nhớ đến nụ cười của anh. Tôi nghĩ ông trời đúng là đối xử với tôi không tệ.

Chương 3

Trở về, thấy một nhà bán hoa, tôi quyết định dừng lại mua một chậu hoa Lan Công Tử².

Khi trở lại Vân phủ, tôi ôm chậu lan, quyết định treo tường vào viện.

Sau khi Vân Phi Bạch mất trí nhớ, mỗi ngày tôi đều vụng trộm tới thăm anh, đưa đến một chậu Lan Quân Tử. Con người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc. Tôi nghĩ hoa Lan Quân Tử thật xứng với anh. Tính đi tính lại, đây là chậu lan thứ sáu mươi rồi.

Đã hai tháng trôi qua.

Trong viện đã không còn vắng vẻ, gió thổi trong rừng trúc vi vu, lá cây ào ào rung động, một quyển sách nằm nghiêng trên bàn đã bị lật vài tờ, đóng đưa dưới ánh chiều tàn.

Tôi đứng trên tường nhìn thế mà thấy lòng sầu thương vô hạn.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Bỗng bên tai vang lên một giọng nói.

“Nhìn người.” Tôi không nghĩ ngợi trả lời.

“Có người sao?”

“Không có.”

Người kia ngừng nói, mãi cũng không thấy câu tiếp.

Tôi theo bản năng quay đầu lại.

Trong mắt nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười đang nhìn tôi nghiêng ngẫm. Đó là một chàng trai xa lạ, mặt mày tương tự Vân Phi Bạch đến bảy phần, chỉ là trên mặt thiếu chút dịu dàng, thêm chút phong lưu tiêu sái.

Tôi sững sốt: “Vừa rồi là anh nói chuyện cùng tôi hả?”

Hắn nhún vai: “Thế cô cho là ai nào?”

Tôi đảo mắt nhìn sang Tiểu Đào, thấy cô ấy mặt hồng nhìn tôi cười.

Tôi lại nhìn trời, buông hoa, đang định treo xuống thì lại nghe thấy chàng trai kia từ từ nói: “Bánh bao nhỏ, đã nhiều năm rồi không gặp, sao cô chẳng sửa được thói quen treo tường vậy?”

Lung lay, lung lay, tôi cảm thấy như có một tiếng sét đánh vào đầu, vào người. Hai chân tôi mềm nhũn lặn từ trên tường xuống.

² **Lan Công Tử:** Lan Quân Tử, còn được gọi là Clivia, thuộc giống lilies, đẹp cả hoa lẫn lá. Hoa có màu cam đậm, trên mỗi cánh hoa có một đường viền nhỏ màu vàng nhạt. Khoảng 12-18 cái hoa cụm lại làm thành một chùm và mỗi cây trung bình có được 2-3 chùm hoa.

Hoa Minh

Tiểu Đào kinh hãi hét lên một tiếng, nghe cực kỳ thê thảm.

Tên đầu sỏ gây ra trước mặt nâng tôi dậy, hai tay nắm vào eo tôi, mặt mũi như bị gió quất, cười tùm tùm: “Thế nào, bánh bao nhỏ nhìn thấy ta mà lại bị kích động đến thế sao?”

“Anh, anh, anh là....” Tôi lắp bắp.

“Vân Châu.” Hấn tiếp lời.

Đúng, đúng! Tôi thấy trong lòng đau thấu. Oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha, thế giới này sao lại kỳ diệu đến thái quá như thế chứ. (*Ý nói: thế giới quá nhỏ bé, oan gia gặp nhau*)

Tôi quyết tâm ổn định tinh thần, cẩn thận nhìn hấn một lượt, thằng nhãi này tuy rằng đã cao, thay đổi nhiều, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được hình dáng năm nào.

Chẳng biết lúc nào hấn bỗng trở nên da mặt nhẵn nhụi phong lưu, lại thêm thân hình cũng trưởng thành hơn, càng nhìn càng thấy phong lưu, phóng khoáng.

Nhìn được đây, bỗng nhiên tôi cảm thấy mình không theo kịp người nào đó.

Khuôn mặt kia đột nhiên ghé sát tôi, nhìn tôi nói: “Bánh bao nhỏ, vì sao nhìn ta đắm đuối như vậy?”

Tôi phát ớn, tỉnh lại, sờ sờ mặt, nghiêm nghị nói: “Anh nhìn lầm rồi.”

Hấn cũng không phải là cười, tay càng bóp chặt eo của tôi. “Bánh bao nhỏ sao lại ở chỗ này vậy? Chẳng lẽ nghe thấy ta hôm nay vào kinh, đặc biệt tới gặp ta sao?”

Tôi lại phát ớn lần nữa, nhìn hấn chăm chăm nói: “Chắc chắn không phải.”

“Gì cơ?” Hấn nhíu mày, “Vậy cô trèo tường nhà chúng ta làm gì?”

Lung lay, tôi lão đảo sắp ngã. Mãi một lúc sau, tôi mới chỉ vào Vân phủ chờ dẫn nói: “Đây... là nhà của anh à?”

Hấn trịnh trọng gật đầu.

“Vân Phi Bạch là gì của anh?”

“Là đại ca của ta.” Hấn nói xong dừng lại hai mắt hơi nhíu, “Thế nào, bánh bao nhỏ biết đại ca của ta sao?”

Tôi lại thấy trong lòng trào lên đau xót, không chỉ biết, không chỉ biết mà thôi.

Tôi nhìn trời, bỗng nhớ lại trong kinh thành ồn ào đôn thổi một sự kiện nhiều ngày trước, nghe nói nhị công tử của Vân phủ từ Tô Châu về kinh thành cùng Vân Phi Bạch tiếp quản ngân hàng tư nhân.

Trước đây tôi chỉ biết hấn họ Vân tên Châu, mà chưa bao giờ đoán ra được hấn là nhị công tử của ngân hàng tư nhân Vân gia nổi tiếng.

- Gái già già lần bảy -

Xem ra thì cuộc sống cũng thật kỳ diệu nhưng lại thấy thiếu thiếu một chút cái gì đó.

Tôi nhếch miệng đáp: “Không biết, chỉ là nghe nói nghe nói thôi, Vân đại công tử vang danh kinh thành ai mà không biết chứ.”

“Thế hả?” Trên mặt Vân Châu cười có vẻ mờ ám, không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, ánh mắt ấy lại lộ ra một chút lạnh, “Thế cô treo tường nhà của ta là nhìn người nào?”

Sắc mặt tôi lạnh te, mỉm cười đáp: “Điều của tôi đứt dây, bay vào trong vườn nhà anh không thấy, vì thế tôi đang nhìn xem là ai lấy đi.”

Khoé miệng Vân Châu mỉm lại: “Nè nhìn trời đầy mây, thế mà cô lại chơi thả điều sao?”

Tôi bình tĩnh phui bụi trên áo, sau đó là ra vẻ một tiểu thư đoan trang khuê các tươi cười bảo anh ta:

“Có gì không ổn sao?”

“Thế, chậu hoa này thì sao?”

Thằng nhãi này cũng thật là kiên trì, cứ như đã làm vỡ chậu hoa, hỏi giống kiểu hỏi phạm nhân không bằng?

Tôi liếc nhìn hắn, ngồi xuống ôm lấy chậu hoa, nói: “Tỷ nữa thì quên, đa tạ đã nhắc nhở.”

Miệng hắn lại càng mỉm chặt hơn. Tôi ôm chậu hoa xoay người định đi thì lại bị tay anh ta kéo lại. Hắn cau mày nhìn tôi buồn bã nói “Cô cứ như vậy đi sao?”

Tôi nhìn anh ta, cũng hỏi “Thế thì sao?”

Hắn ghen hống. Trong ánh mắt của hắn bắn ra tia tức giận. Tính cách thằng nhãi này vẫn giống như năm đó.

Tôi trầm tư một lúc, tuy nói trước đây tôi và hắn cũng có quen biết một chút xiu, nhưng dù sao lúc đó còn trẻ con không biết cũng không phải là kẻ thù. Hơn nữa bây giờ đã nhiều năm rồi không thấy, hôm nay cũng coi như đồng hương cũ gặp lại, tôi nếu cứ bỏ đi như vậy thì đúng là có vẻ không có tình cảm gì, lòng người rất mỏng hay dễ đổi thay.

Vì thế tôi đưa chậu hoa vào tay hắn, nói “Vậy chậu hoa này tặng cho anh, xem như tặng anh đón gió tây trần.”

Nói xong, tôi nhìn hắn mỉm cười đoan trang, cất bước rời đi.

Đi được một lúc, bỗng nghe thấy tiếng cười của hắn lại giống như tiếng thở dài sau lưng.

Tôi nghĩ đến Vân Phi Bạch lại không khỏi thở dài.

Tiểu Đào mang theo hai chân giò, lúc lác chạy theo tôi phía sau.

Hoa Minh

“Tiểu thư.” Nàng kêu lên một tiếng. Mặc dù đã rất cẩn thận rồi nhưng lại không giấu được cô bé hiếu kỳ này.

Nàng nhăn nhó cười, nói: “Tiểu thư, Vân nhị công tử này cũng thật là phong lưu phóng khoáng nha.”

Tôi im lặng không nói gì.

“Tiểu thư, thì ra cô còn có biệt danh gọi là “Bánh bao nhỏ” nữa nha.”

Tôi lại tiếp tục im lặng không nói gì.

Sau đó lại nghe thấy nàng tiếp tục lải nhải: “Tiểu thư, cô cùng nhị công tử biết nhau từ trước, vậy hai người.....”

Tôi cắt đứt lời nàng: “Ý em là muốn hỏi giữa ta với hắn có chuyện gì phải không?”

Nàng hưng phấn gật đầu: “Tiểu thư thật là thông minh.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đương nhiên rồi, không chỉ có mà còn có quan hệ sâu sắc ấy chứ.”

Chương 4

Cái hồi mới quen biết Vân Châu, tôi vẫn chưa phải gái già mà chỉ còn là một tiểu cô nương trong trắng tinh khiết, vừa tròn chín tuổi.

Nhoáng một cái mà đã hơn mười năm, anh đào đã nở mấy mùa, chuôi tây cũng đã hái ăn, thời gian đủ dài làm tôi lại nhớ hẳn thích ăn móng giò hơn cả tôi.

Lúc đó về Dương Châu, hẳn đến gần tôi rồi đùa cắn tay tôi một cái, bảo là tôi nhất định phải nhớ kỹ hẳn.

Cho đến bây giờ trên cánh tay của tôi vẫn còn thấy rõ dấu răng của hẳn.

Tôi cũng không phụ kỳ vọng của hẳn, lúc nào cũng ghi nhớ hẳn trong lòng. Mỗi khi ăn móng giò nhàn nhã, lại lấy khối ngọc hẳn từng tặng cho tôi ra xem, sau đó thêu một chiếc túi hương nhỏ, nghiền răng nghiền lợi oán hận đưa cho hẳn.

Tôi còn nhớ rõ hẳn không quên như thế, cũng không phải là vì vết cắn của hẳn, mà là yêu nghiệt như hẳn đã để lại cho tôi một hồi ức nghĩ mà kinh, mỗi khi nhớ lại đều làm tôi thấy rất giận.

Nếu nói đến thì phải nói ông ngoại của tôi trước.

Ông ngoại của tôi là một người tuyệt vời, cho dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào ông cũng nói một câu duy nhất là: “Ông ngoại của con mặc dù không ở trong giang hồ nhưng trong giang hồ lúc nào cũng nhắc đến ông ngoại của con như một truyền thuyết.”

Tôi chấp nhận điều đó đúng.

Ông ngoại của tôi họ Triệu tên Dương, chính là Cốc chủ Dược Sư cốc danh chấn thiên hạ, Triệu thần y. Thần đến nỗi cho dù có chuyện gì xảy ra, ông cũng chỉ quăng ra một câu “Không có bệnh nào ông ngoại con không trị được, trừ khi cái bệnh đấy ông ngoại con trị không được.”

Tôi cũng chấp nhận chuyện đó.

Tôi đã từng hỏi ông ngoại làm thế nào để luyện thành thần y, lời nói của ông ngoại tôi vẫn còn thấm thía không quên “Có dũng khí cứu ngựa chết thành ngựa sống.”

Nói xong thì thần thần bí bí dặn dò tôi “Đừng nói với người ngoài, đừng nói với người ngoài.”

Nhưng khi tôi thấy Vân Châu lần đầu tiên thì không kìm được đã nói với hẳn.

Thân thể của tôi vốn cũng không khỏe lắm, mẫu thân của tôi đã sớm ra đi, phụ thân của tôi thì luôn ở trong triều, vì thế tôi liền đi theo ông ngoại ở Dược Sư cốc. Tôi không nhớ rõ cụ

Hoa Minh

thể Vân Châu đến Dược sư Cốc là năm nào, ngày nào, chỉ nhớ được lúc ấy trong cốc hoa đào nở rộ, hồng rực làm tôi chói mắt.

Nhớ rõ ngày đó trong tiết trời ẩm áp, tháng ba mùa hạ Dương Châu, ngày đẹp, tôi xem lịch mây tre, viết ngày hoàng đạo, thích hợp hôn nhân, nhận rể, động thổ, tắm rửa.

Vì thế tôi vui mừng hái thuốc trong vườn bỏ vào suối nước nóng. Suối nước nóng ở ngay trong rừng cây, bên suối có vài cây liễu to, liễu rủ xuống mặt nước, quét vào mặt chỉ nhìn thấy một màu xanh của lá, tôi cứ như vậy tắm, tắm, tắm rồi lại tắm và ngủ.

Khi tỉnh lại thì trời đã về chiều, gió đêm thổi liễu phát phơ, mặt trời đang khuất dần sau núi. Một tiểu công tử mặc cẩm phục ngồi trên cây liễu, mặt mũi rất tự nhiên nhìn tôi. Khuôn mặt ước chừng khoảng 11, 12 tuổi.

Tôi đỡ đầu.

Hắn lại nhìn tôi nhếch miệng cười.

Khi cười mang ba phần rực rỡ, bảy phần tuổi trẻ phong lưu, coi như thoáng một cái ngàn vạn cánh hoa rơi xuống không những làm mắt tôi đau mà còn làm trái tim của tôi bị thương nữa.

Tôi nhìn hắn thương xót nói: “Quả nhiên là bệnh không nhẹ, lúc này chỉ có thể làm ngựa chết sống lại thôi.”

Ông ngoại của tôi từng nói, rình coi là một loại bệnh. Tự nhiên đi rình người khác tắm cũng là một loại bệnh. Nhưng có thể rình coi đến cảnh giới như thế mà mặt mày không đổi, tim không loạn, có vẻ hào phóng và bình tĩnh như thế thì chỉ sợ là bệnh nguy kịch lắm rồi.

Làm cháu ngoại của thần y tôi đây cảm thấy thật bị thương.

Tiểu công tử kia cũng không tiếp thu được ý tứ của tôi vừa nói là thể hiện sự bị thương, lại tiếp tục nở nụ cười, sau đó nâng tay lên chỉ chỉ phía sau lưng của tôi.

Tôi vừa quay đầu lại, rùng mình, con mẹ nó cái ngày hoàng đạo chứ, xiêm y cùng giày của bản cô nương cháu ngoại thần y đang bị một con điêu cấp trong miệng theo gió bay bay trông rất đẹp mắt.

Con bạch điêu kia bay lượn giữa không trung vài vòng, sau đó thích thú bay vào trong mây biến mất không thấy.

Tôi lại vì thế mà đỡ đầu.

Mãi một lúc sau tôi mới phục hồi tinh thần, nhìn người ngồi trên cây vui sướng khi thấy người gặp họa, hỏi: “Con bạch điêu này ở đâu đến vậy?”

“Ta mang đến.” Hắn thân nhiên đáp.

Quả nhiên, quả nhiên là thế. Vì vậy cháu ngoại của thần y ta đây nổi giận rồi.

- Gái già già lần bảy -

Nhưng lúc đó tôi chẳng qua cũng chỉ là một cô bé 9 tuổi mà thôi, nổi giận lên chỉ có một kiểu đó là oà khóc.

Tôi khóc khàn cả giọng, khóc đến kinh động trời đất, khóc đến nỗi làm bọn quạ đen trong cốc bay tán loạn.

Cậu trai trên cây kia bỗng hoảng loạn từ trên cây nhảy xuống la lên: “Bánh bao nhỏ, mọi đừng khóc, đừng khóc.”

Bánh bao, bánh bao . Tiếng khóc của tôi lúc đó chỉ quàng quạc như vẹt, nổi giận dùng đũa chỉ vào hắn “Tôi không tên là bánh bao nhỏ.”

Hắn buồn cười quá, đưa tay ra sờ vào hai búi tóc của tôi, nói “Mọi búi thành hai cái bánh bao trên đầu, không phải bánh bao nhỏ thì là gì?”

Tôi giận quá trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy đau lòng vì cái bánh bao trên đầu làm hỏng mất hình tượng cháu ngoại của thần y, thế nên lại ngoác to cái mồm tiếp tục gào lên.

Hắn lao đến chỗ tôi: “Đừng khóc nữa, tắm lâu trong suối nước nóng không tốt đâu, mọi đã tắm rất lâu rồi, nếu không lên ngay bây giờ thì chốc nữa chân sẽ nhũn ra đó.”

Tôi chết đứng trong nước. Hắn lại tiếp tục hô to gọi nhỏ với tôi.

Cháu ngoại của thần y tôi đây không nhịn được nữa rồi, cuối cùng bùng nổ, khóc lóc thảm thiết: “Anh là đại sắc quỷ.”

Hắn chợt sững sốt, dừng tay, một lúc sau mới hé môi cười, ra vẻ rất phong lưu phóng khoáng, khí khái nói với tôi: “Mọi yên tâm, bản công tử sẽ chịu trách nhiệm.”

Tôi lại tiếp tục gào khóc dưới suối nước nóng, hắn bắt đấm vỡ đầu bứt tai một hồi, sau đó tìm được biện pháp tuyệt diệu là cởi áo khoác của mình ra đưa tới cạnh bờ suối nói: “Mọi đứng lên mặc áo vào đi, ta sẽ quay lưng lại cam đoan không nhìn trộm.”

Nói xong thì quay lưng lại luôn.

Cháu ngoại của thần y tôi đây liền ngừng khóc, len lén liếc trộm hắn vài lần thấy hắn thực sự là nhắm mắt lại, vì vậy mới từ trong ao trồi lên nhặt lấy áo mặc vào.

Hắn xoay người lại cười hì hì, nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá, nói “Bánh bao nhỏ này, chiếc áo này của ta coi như là tín vật đính ước với mọi.”

Tôi lúc đó vẫn còn quá nhỏ không hiểu gì cả, nên không biết tín vật đính ước là cái gì, vì thế bĩu môi một cái nói “Tôi không thèm gì đó của anh đâu, tôi cũng không tên là bánh bao nhỏ, chỉ có anh gọi như thế, tôi sẽ về bảo ông ngoại của tôi khiến anh ngựa sống biến thành ngựa chết cho coi.”

Hắn ngẩn người, trên mặt hiện lên ý cười “Thì ra mọi chính là cháu gái của Triển thần y.”

Hoa Minh

Cháu ngoại của thần y tôi đây rất chi là kiêu ngạo, ưỡn ngực, ngẩng đầu lên chuẩn bị rời đi. Chẳng may chân vừa nhấc lên thì bùm một cái ngã chổng vó. Con mẹ nó ngày hoàng đạo cái gì chứ!

Tôi được cậu trai kia nâng dậy, xoa đầu gối, nước mắt không kiềm chế được tí tách rơi xuống.

Hắn lấy tay lau nước mắt cho tôi, nói: “Bánh bao nhỏ, đừng khóc nữa, ca ca sẽ cống muối về nhé.”

Chương 5

Nói xong hắn ngồi thấp xuống trước mặt tôi.

Tôi đan tay vào nhau, lục phụ ngũ tạng cũng xoắn xuýt bện lại với nhau, cuối cùng tôi cảm thấy được người cộng đi so với chính mình tự đi đúng là thoải mái hơn nhiều, vì thế tôi lau hết nước mắt nước mũi, lồm lổ leo luôn lên lưng hắn.

Hắn xóc chân của tôi lên, cười vang. Một cành liễu mỏng manh phát phơ chạm nhẹ vào má hắn, cọ vào bên tai, bên cổ hắn ánh lên màu xanh biếc rất đẹp.

Hắn quay đầu, trên mặt đã dần phỉm hồng: “Đây là lần đầu tiên bản công tử cộng con gái trên lưng, bánh bao nhỏ, muối thật có phúc đó nhé.”

Tôi hung hăng cọ hết toàn bộ nước mắt nước mũi lên lưng hắn.

“Bánh bao nhỏ, muối tên gì?”

“..”

“Nói cho ca ca, ca ca sẽ mua kẹo hồ lô cho muối.”

Tôi vừa lau tay lệ mắt lau nước mắt nước mũi lên lưng hắn, bản thân là cháu ngoại của thần y tôi đây làm sao mà giống một cô bé bình thường khi dỗ dành thì thích đòi kẹo hồ lô được? Cháu ngoại của thần y tôi đây chỉ thích ăn mỗi móng giò mà thôi.

“Nếu không thì mua quần áo cho muối mặc được không?”

Tôi hừ một cái, vùng vằng.

“Vậy mua cho muối hoa được không?”

Tôi lại tiếp tục hừ một cái.

Hắn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn tôi trầm giọng nói: “Nếu muối không nói, ta vút luôn muối xuống sông.”

Tôi bị chấn động. Ông ngoại tôi từng nói, nghèo hèn không thay đổi được, phú quý đừng tham lam, nhưng nếu bị đe dọa thì phải khuất phục.

Tôi đã từng hỏi ông ngoại lý do thì ông ngoại trầm thía nói với tôi. “Hảo hán thì không rơi nước mắt, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, người bất khuất chỉ là một kẻ ngốc mà thôi.”

Tôi đồng ý hoàn toàn.

Cháu ngoại của thần y tôi đây sẽ không phải là kẻ ngốc, vì thế khi bị hắn uy hiếp đành phải rung rung nghẹn ngào nói ra tên.

Hoa Minh

Hắn rất hài lòng, mỹ mãn quay mặt đi. Lặp đi lặp lại tên của tôi rồi lại hỏi tôi. “Năm nay muội bao nhiêu tuổi rồi?”

Chuyện này, tôi rất thành thật trả lời. “Tám tuổi tròn 12 tháng, 12 ngày.”

Hắn cười ha ha đứng dậy. Cười đến nổi lắc lư cái đầu. Tôi hận quá cọ hết nước mắt mũi lên lưng hắn. Sau tôi mới biết hắn họ Vân tên Châu, nguyên quán Dương Châu, lần này là hắn đi theo ông nội Vân lão gia tử đến Dược Sư cốc xem bệnh. Khi hắn nói tên của mình cho tôi, lại cũng giải thích với tôi: “Vân Châu, Vân Châu, Vân là Vân trong Vân Châu, Châu là Châu trong Vân Châu.”

Nói xong, hắn lấy bút lông chấm mực, viết luôn vào tay của tôi, mỗi một nhát bút đều viết rõ trên tay cho tôi xem. Cuối cùng con bạch điều mới tinh dậy đảo cánh một cái, tôi từ trên xuống dưới dính đầy mực, thế là tôi lại gào khóc.

Hắn ở trong cốc suốt nửa năm. Nửa năm, 6 tháng, 180 ngày, tôi khóc không dưới 180 lần.

Hắn lần nào cũng chọc tôi đến phát khóc. Mỗi lần như vậy, Vân lão gia tử lại rất vui vẻ uống trà, từ ái nhìn hai người chúng tôi than nhẹ: “Oan gia vui mừng ha.”

Ông ngoại tôi sẽ ngồi một bên vuốt vuốt chòm râu, bình tĩnh gật gù, lại bồi thêm một câu: “Mười năm cùng thuyền, trăm năm kết duyên, không phải oan gia không gặp gỡ.”

Cuối cùng hai lão cùng thở dài, than thở cho tôi vừa âu sầu vừa thương cảm.

Có một ngày, khi tên nhóc Vân Châu kia lần thứ ba chọc cho tôi khóc, Vân lão gia tử cười tùm tùm kéo cánh tay nhỏ nhỏ của tôi hỏi. “A Ly, về với ông Vân làm cháu dâu của ông được không?”

Tôi liếc liếc Vân Châu một cái rồi chu mỏ đáp: “Cháu chẳng thèm làm vợ của hắn.”

Mặt Vân Châu đang nhuộm một tầng đỏ tự dưng biến đen luôn. Vân lão gia tử cười ha ha: “Không lấy đứa em làm chồng vậy thì gả cho đứa anh cũng như nhau cả thôi, gả đến nhà chúng ta mỗi ngày đều có thịt ăn nha.”

Cạch, lòng tôi nhộn nhạo một chút, sau đó còn cố hỏi thêm một câu: “Thế có móng giò ăn không?”

Ông ngoại tôi ngồi bên cạnh đang uống trà bị sặc một ngụm. Vân lão gia tử buồn cười: “Có, A Ly muốn ăn gì bất cứ lúc nào đều cũng có.”

Cạch, cháu ngoại của thần y tôi đây lập tức bị chinh phục, sau khi tự mình hỏi một câu xong, tôi lập tức lau nước mắt, đứng thẳng lưng, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn ông nghiêm trang quyết định: “Được, vậy cháu nguyện ý làm cháu dâu của ông.”

Bỗng nghe “phốc” một tiếng, ông ngoại của tôi luôn luôn bình tĩnh như cây bồ đề thực chẳng giống thần y chút nào phun ra luôn một ngụm trà.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi đã nói rồi, ông ngoại của tôi là một người kỳ diệu, kỳ diệu ở chỗ cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể xảy ra, cho nên chuyện kỳ diệu đã đến.

Nhưng tôi bỗng nghe thấy một tiếng nước nở vang lên, hờ hờ, tên nhóc Vân Châu kia đang nhỏ từng giọt nước mắt như mưa xuống đất. Hấn, hấn, hấn đang khóc. Tôi lại đỡ đỡ.

Lúc trước đều là hấn chọc cho tôi khóc, sau đó lại dỗ dành tôi, nhưng mà lần này hấn lại khóc. Tôi sững sốt hồi lâu, sau đó đi đến kéo vạt áo của hấn, sợ hãi hỏi: “Huynh sao lại khóc vậy? Nước mắt nam nhi không dễ rơi nha.”

Hấn tức quá gạt tay của tôi xuống, nhìn tôi thờ phỉ phỉ nói: “Hừ, thì ra ta chẳng bằng móng giò.” Nói xong giận quá bỏ đi. Tôi không hiểu gì cả, không hiểu được hấn bây giờ là đang mắc bệnh quái gì. Ông ngoại tôi cùng Vân lão gia từ hai người cười to, cùng nói với tôi một câu rất cao thâm ảo diệu như Phật: “Duyên, tuyệt không thể tả.”

Tôi đau khổ suy nghĩ suốt một đêm, đột nhiên chợt có linh cảm, rồi hiểu ra. Vì thế sáng hôm sau tôi bảo ông ngoại hầm một bát móng giò, sau đó kích động đi tìm Vân Châu. Hấn nhìn thấy bát móng giò trong tay tôi thì mặt biến sắc. Tôi lạch bạch đặt bát móng giò lên trên bàn trước mặt hấn, hào phóng nói: “Móng giò này, cho huynh ăn.”

Miệng hấn bỗng mím lại đến nửa ngày mới thấy mở mồm: “Vì sao?”

Tôi nghiêm nghị nói: “Bởi vì huynh còn quan trọng hơn cả móng giò.” Hấn ngẩn người, trên mặt chợt nổi lên một tầng vui sướng không thôi, cười khụ khụ hỏi tôi: “Thật chứ?”

Tôi nghiêm nghị nói: “Nói dối, răng nanh của tôi sẽ rụng không bao giờ có thể ăn móng giò được nữa.”

Hấn rất vừa lòng cười, tóm lấy cái bát, nhanh chóng ăn hết móng giò vào bụng. Tôi đứng một bên nhìn mà nuốt nước miếng, trong lòng oán hận, thằng nhãi này cứ thế mà lại ăn sạch sành sanh. Vì vậy sau đó lại hoà hợp. Mỗi khi ầm ỹ, náo loạn xong sau thì trở lại hoà hảo, cứ như thế lặp đi lặp lại cho đến hết nửa năm sau thì hấn rời đi.

Trước hôm rời đi một ngày, tôi cùng hấn ra ngoài tản bộ. Sau một hồi ngồi cạnh bạch điều hấn hỏi tôi:

“Bánh bao nhỏ, muối theo huynh trở về, huynh sẽ lấy muối làm vợ có được không?”

Tôi nghĩ một lúc nói: “Tôi nghĩ là không được đâu.”

Sắc mặt hấn trầm xuống, hừ một cái. “Ta ném muối xuống sông bây giờ.”

Hảo hấn thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi tưởng tượng nếu mà mình bị ném xuống sông bây giờ thì chắc chắn sẽ chết, vì thế lương tâm oan ức, ghen ngào nói: “Vậy cứ như thế đi.”

Hấn rất vừa lòng cười. Con điều ngồi cạnh rõ ràng là cũng run run. Nhưng run rẩy cũng không lo, chỉ nghe thấy một tiếng nổ to giữa không trung, một ánh sét đánh xuống, chỉ nghe thấy bạch điều kêu thảm một tiếng, hai cánh sã xuống, mỏ xục luôn vào đất.

Hoa Minh

Vân Châu ôm tôi lăn trên đất vài vòng, lăn mãi vào một vũng nước bẩn, rồi bị đập vào một tảng đá mới dừng lại. Kết quả cánh tay của hắn gãy, chân của tôi đau, mà cánh điều thì bị đốt trụi.

Ngày hôm sau hắn đi, cánh tay treo trên cổ, mặt buồn bã nhìn tôi. Tôi nhìn hắn trông rất ngốc mà buồn cười, sau lại thấy cũng rất khổ sở. Đúng là sáng hôm ấy mưa ướt, hoa đào trong cốc còn chưa nở, chim chóc cũng chuẩn bị đi tìm ăn, chim con đói há mỏ kêu chiêm chiếp.

Hắn nhìn tôi, môi giật giật như là muốn nói điều gì mà không thốt ra được, xoay người trèo lên xe.

Tôi nắm chặt tay của ông ngoại, cảm thấy mũi cay cay. Xe ngựa chạy trên đường nhỏ uốn lượn được một lúc. Vân Châu đột nhiên kéo rèm xe ra, nhảy từ trên xe xuống, chạy nhanh tới trước mặt tôi.

Tôi còn đang sững sờ thì hắn kéo luôn tay tôi, vén tay áo lên, không nói một lời cúi xuống cắn một cái. Hắn cắn rất nhanh, tôi bỗng bị đau liền kêu to lên. Đợi đến lúc hắn nhả ra thì trên tay tôi máu thịt đầm đìa.

Mẹ nó chứ đúng là răng sói xấu xí!

Tôi cố nén nước mắt không khóc. Hắn thì cười khì khì, tháo một khối ngọc thạch trên cổ xuống, nhét vào tay tôi, nói: “Hãy giữ lấy khối ngọc thạch này nhé, nó là vô giá, hơn nữa, không được quên ta đó, hãy chờ ta trở về tìm muội.” Nói xong thì nhảy lên xe. Xe ngựa cuối cùng cũng chuyển bánh, lóc cóc lóc cóc rời đi.

Tôi trèo lên trên tường, nhìn chiếc xe ngựa phía xa xa chìm trong làn sương mờ dần mờ dần rồi biến mất, nghe tiếng lóc cóc xa dần rồi mất hẳn mà lòng thấy thương tâm.

Tôi đứng trên bức tường suốt một ngày. Ông ngoại đến kéo tôi xuống, tôi sống chết không chịu. Tôi nói: “Ông ngoại, người xem đi, đứng trên tường này có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh rất đẹp.”

Ông ngoại thở dài. Từ đó về sau, tôi trèo tường thành thói quen, hơn nữa là trèo lên thì ở trên đó một ngày không xuống.

Thói quen xấu một khi hình thành thì rất khó bỏ, nhaoáng một cái mà đã hơn mười năm trôi qua, tôi rời khỏi Dược Sư cốc, theo phụ thân đi đến kinh thành nhậm chức, nhưng tôi vẫn giữ thói quen hàng ngày phải trèo lên tường ngắm nhìn hoàng hôn xa xôi dần buông xuống.

Ôi ôi, cô gái tôi đây đang dần già đi. Thật là cuộc đời bãi bể nương dâu, liếc mắt một cái mà đã hơn mười năm rồi.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi thở dài, nhìn tiểu Đào buồn bã nói: “Về hầm móng giò, mang theo một bình rượu nữa.”

Chương 6

Lúc về đến nhà, tôi ăn một bát móng giò, uống một bình rượu, ăn thêm một bát cháo nữa.

Đêm đến tôi lại ngủ không ngon, trần trọc nằm mơ, trong mơ đã trải qua đau thương, trải qua năm xưa lưu luyến, lại trải qua dung nhan phai dần mà ngồi chờ đợi một mình. Vừa tỉnh lại thì trời đã sáng. Ngoài cửa sổ, gió thổi vù vù, mở lịch ra xem, lại là ngày hoàng đạo, viết có nhiều khách đến thăm.

Đến giữa trưa, lúc nghỉ ngơi, bỗng có nha hoàn đến báo, bà mối Vương ở thành Đông đến thăm.

Tôi hỏi nha hoàn: “Là đến làm mai cho phụ thân ta sao?”

Nha hoàn che miệng cười: “Là đến gặp tiểu thư nói chuyện hôn nhân đấy.”

Tôi phun một miếng trà ra khỏi miệng.

Bà mối này trên đầu cài một đoá hoa đỏ sẫm, mặt trát đầy phấn, dáng eo lả lướt, bốn năm trước đã từng gặp một lần, lúc đó đến cửa nhà tôi làm mai, là bà mối thứ nhất trong kinh thành, mang đến niềm vui đầu tiên, và cũng là khởi đầu của nhiều chuyện đã xảy ra sau đó.

Việc vui chính là, một khách thương Giang Nam liên tục khắc chết sáu người vợ, mới tới kinh đô không lâu, nghe danh tiếng vang dội như sấm bên tay của tôi thì tưởng rằng tôi với anh ta chính là xứng đôi vừa lứa nhất thiên hạ, muốn lấy độc trị độc, lấy khắc chế khắc, lần này đặc biệt mời bà ta đến nhà tôi cầu hôn.

Chuyện tám là tiểu quận chúa của Ninh Vương phủ đã phải lòng thiếu trang chủ của Ngân hàng tư nhân Vân Phi Bạch, muốn bà đi Vân phủ một chuyến đánh tiếng trước.

Lòng tôi như lửa đốt, một nóng một lạnh nổi lên, chỉ một lát tinh thần hốt hoảng. Con mẹ nó chứ lại là ngày hoàng đạo!

Tôi hé miệng cố nặn ra một nụ cười, nói với bà mối Vương: “Đừng làm cho ta lo lắng nữa đấy.”

Khi bà mối Vương thích chí rời đi thì nha hoàn lại vào báo có bà mối Tống ở thành Đông đến thăm.

Hôm nay là ngày hoa đào Chân phủ tôi nở rộ sao?

Bà mối Tống dùng khăn tay màu hồng, miệng thì cười mãi không thôi mang đến cho tôi chuyện vui, một chuyện tám nhảm.

Chuyện vui là một hương thân lớn gia tài ngất ngưỡng trong thôn của cậu bên nhà mẹ đẻ của bà ở Ký Châu, lúc nhỏ khắc với mẹ ruột, niên thiếu khắc với chị em, lớn lên khắc với vợ con, nói tóm lại trong nhà cứ là con gái thì đều bị khắc chết. Lần này vị hương thân lên

kinh thành vô tình nghe được danh tiếng của tôi thì vỗ đùi, cho rằng tôi là tri kỷ, sung sướng mời bà đến cầu hôn.

Còn chuyện tám năm là thiên kim của Liễu thừa tướng lại cũng đem lòng yêu thương thiếu trang chủ của Ngân hàng tư nhân Vân Phi Bạch, cũng đến Vân phủ tham gia một phen.

Tôi thấy đầu ong ong như sắp nổ.

Con mẹ nó ngày hoàng đạo chứ, xem ra thì hôm nay chính là ngày đính hôn đây, lại còn càng là ngày để nhiều người tương tư nữa chứ.

Phụ thân vẫy tay bảo gia đình đưa bà mối ra cửa, tôi ngồi trên ghế cổ trấn định mà trong lòng nước mắt sắp trào ra.

Phụ thân thở dài, đi đến ôm vai của tôi nói: “Nhân duyên vốn là trời định, cưỡng cầu cũng không được, con chớ thương tâm. Nếu con không muốn gả phụ thân sẽ nuôi con cả đời, chờ khi nào phụ thân cáo lão hồi hương thì chúng ta sẽ trở về Tô Châu.”

Mới nói đến đó thì bỗng thấy gia đình hấp tấp tiến vào nói có Nhị công tử của Ngân hàng tư nhân sắp một đến thăm.

Tôi ngăn người ra. Chưa kịp đứng lên tránh đi thì đã thấy một bóng dáng màu xanh thấp thoáng, tên Vân Châu kia đã bước vào mất rồi.

Chỉ thấy đó là một thiếu niên tuấn lãng, dáng vẻ hào khí, phong thái phóng khoáng, mắt ánh lên nét phong lưu. Chỉ một loáng mà làm nha hoàn trong phòng đỏ mặt rồi.

Ánh mắt hắn xẹt đến chỗ tôi, mỉm cười, chấp tay vái chào phụ thân của tôi.

Phụ thân của tôi liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới đánh giá rồi bỗng vỗ bàn “bốp” một cái khen: “Thật là một nhân tài hiếm có.”

Vân Châu khiêm tốn: “Thế bá quá khen.”

Nói xong, hắn phất tay bảo tùy tùng trình lễ lên, nói: “Tổ phụ của văn bối và Dược Sư cốc chủ Triển thần y vốn là có giao tình, lúc trước khi còn ở Dược Sư Cốc, văn bối cùng A Ly đã gặp nhau, lần này đến kinh thành có nghe nói thế bá cùng A Ly muội muội cũng ở đây nên muốn đến tiếp kiến, thứ lỗi cho văn bối mạo muội.” Nói xong, cười cười liếc nhìn tôi một cái.

Tôi nghe thấy “A Ly muội muội” bốn chữ này mà sớn gai ốc.

Còn cha tôi thì cười to, nói: “Không sao, không sao, được lắm, được lắm”

Giữa trưa phụ thân còn mời hắn ở lại dùng cơm, sau đó hai người trò chuyện rất vui vẻ, giống kiểu củi đốt gặp lửa cháy bùng, hận không gặp nhau sớm hơn chút. Ăn cơm xong, phụ thân hứng lên lại mời hắn cùng đánh cờ.

Hai người từ trưa cho đến chiều tối vẫn hăng hái đánh cờ không nghỉ.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi đứng ở chỗ trống trong vườn cuối hậu viện muốn ngủ một chút nhưng đáng tiếc trong lòng hỗn loạn nên không thể ngủ nổi, đứng lên ra khỏi cửa thông thả đi đến chợ mua một chậu hoa, lặng lẽ đi Vân phủ.

Vân Phi Bạch đang ở trong vườn vun đất cho cây trúc vừa trồng, mặc áo dài chạm đất, bộ dạng khí chất sáng khoái.

Vừa mới nghỉ một chút, trong viện thơm ngát khí trời. Tôi đứng trên tường nhìn anh, giật mình nghĩ đến một hoàng hôn ngày đó, cũng là một mảnh đất ẩm ướt sau cơn mưa, anh đã nói với tôi, A Ly, nếu huynh muốn lấy muội về làm vợ, muội có bằng lòng không, giọng nói dịu dàng, tràn đầy quyến luyến.

Tôi bằng lòng, tôi đương nhiên bằng lòng.

Nhưng tiếc thay. Nếu có thể, tôi nghĩ muốn hỏi anh một câu: “Huynh có còn nhớ rõ A Ly họ Chân ở thành Nam hay không?”

Nhưng cũng chỉ là tiếc thay. Chuyện tình đã xảy ra rồi, ai ai cũng không thể thay đổi được nữa.

Trong lòng tôi chua xót, lặng lẽ đặt chậu hoa vừa mới mua xuống chân tường.

Chân vừa giẫm lên tường thì thân mình bỗng đột ngột bị kéo mạnh, thắt lưng bị người nào đó nắm chặt, mặt của Vân Châu phóng to trước mặt tôi.

Tôi kinh hoảng: “Huynh, huynh không phải vẫn đang đánh cờ cùng cha tôi sao, sao lại ở chỗ này rồi?”

Môi hắn nhếch lên một nụ cười như có như không “Muội nghĩ sao?”

Tôi đẩy vội hắn ra, vỗ ngực, còn nói thực với hắn: “Huynh làm vậy là dọa chết người đó.”

Hắn cười âm hiểm tiến sát mặt tôi: “Bánh bao nhỏ, hôm qua muội treo tường nhà chúng ta, hôm nay muội lại cũng thế, hay là hôm nay trời mưa muội cũng chơi thả điều hả?”

Tôi nghiêm nghị nói: “Huynh thật thông minh.”

Miệng hắn mím lại, chợt cầm lấy cánh tay của tôi, ép tôi tiến sát tường viện, trầm giọng nói: “Muội thích đại ca của ta phải không?”

Vân Phi Bạch tựa như một cái sọc trong lòng tôi, cứ chạm vào thì đau. Lòng tôi đau xót không thôi, ghen một lúc mới nhìn hắn nói: “Tôi không dám thích một ai, cho dù có thích thật cũng chỉ lén lút mà thôi.”

Nói xong, tôi liền rời đi.

Mãi một lúc sau, tôi nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thở dài, hắn thì ào gọi tên của tôi, A Ly.

Tôi giả bộ không nghe thấy, cúi đầu vội tránh đi.

Ngày hôm sau, bà mối Vương lại đến hỏi thăm tôi, thuận tiện nói hết mọi chuyện về Vân Phi Bạch có ý với quận chúa .

Trong lòng tôi chua chát, không khỏi cười đau xót. Tất cả tóm lại chỉ có một chữ “Duyên”.

Ban đêm, tôi ngồi uống mấy chén rượu.

Lúc ánh trăng lên cao, tôi dựng thang trèo lên nóc nhà hóng gió. Tôi đứng thất tha thất thểu trên nóc nhà hoảng loạn, tiểu Đào nôm nớp lo sợ đỡ lấy tôi. Tôi đẩy cô ấy ra, ngồi xếp bằng, mắt lơ đãng nhìn trăng một lúc lâu, sau đó nói: “Tiểu Đào à, em có thích một người nào hay không?”

“Tiểu thư, cô lại nghĩ đến Vân đại công tử rồi.”

Tôi cười cười “Em đã bao giờ từng chờ một người chưa?”

“...”

“Em có bị người nào phụ bạc không?”

“...”

Tôi rũ mắt xuống, nói: “Tiểu thư của em là bị người ta phụ bạc.”

“Tiểu thư...” Tiểu Đào ghen ngào đứng lên.

Tôi vỗ vỗ tay cô ấy, cười nói: “Đừng khóc, đừng khóc, nếu tương lai có người dám phụ bạc em, tiểu thư ta đây nhất định sẽ dùng chân heo đánh gãy chân hắn mà coi.”

“Tiểu thư...”

Nước mắt cô ấy nhỏ tong tong xuống, nghe đúng là chẳng khóc thành tiếng.

Đứa bé này thật yếu ớt quá đi. Tôi khoát tay, nói: “Em đi xuống trước đi, tiểu thư ta một mình ngồi đây ngắm trăng một lát, tý còn ngâm thơ nữa.”

Trên nóc nhà dày sương, vài con quạ đen vỗ cánh chui ra, đập đập cánh rồi bay mất vào bóng đêm.

Tôi ngẫm lại chuyện cũ, ngẫm lại chuyện bây giờ, không biết lúc nào đã nằm ngủ luôn trên nóc nhà rồi. Dường như lại là một giấc mộng. Trong mơ, có người ôm lấy tôi, vỗ vỗ hai tay vào mặt tôi, nhẹ nhàng mà thờ dài: “Ta đã đến chậm mất rồi, muội đã thích hắn.”

Một lát, tôi lại nghe thấy giọng hắn, trầm thấp, khàn khàn: “Ta đã tìm muội lâu như vậy... May quá, may quá, cuối cùng là tìm được rồi.”

Chương 7

Ngày hôm sau tỉnh dậy, bàn tay còn nắm chặt, nóng ẩm như đang giữ nhiệt độ của ai.

Tiểu Đào dựng thang treo lên nóc nhà, vừa thấy tôi, mặt liền đỏ, che miệng cười trộm, hỏi tôi: “Tiểu thư, hôm qua ngủ có ngon không?” Trên mặt mang bảy phần kỳ quái, ba phần lấm lét.

Tôi liếc mạnh cô ấy một cái, im lặng không nói gì.

Ồi đúng nha, đêm qua mặc dù lạnh nhưng tôi ngủ sâu một cách thần kỳ nha.

Giữa trưa, bà mối Vương bước uốn éo đến phủ, đưa cho tôi tấm thiệp đỏ. Vừa mở ra thì thấy khách buôn Giang Nam kia rất mến tôi, muốn chọn ngày tốt mời tôi đến uống trà vào buổi chiều tà. Từng câu chữ bày tỏ rất động lòng người.

Tôi trầm tư một lát rồi nhận thiệp mời.

Trước khi đến chỗ hẹn tôi ngồi trước gương đồng chuẩn bị một kiểu tóc con gái đang hoàng, tô môi vẽ mi, rồi lấy một mảnh vải xám che khuất mặt lại.

Đã biết trong kinh thành người nào mà nghe đến gái già họ Chân cũng sợ mất mặt thì việc che mặt cũng là một đức tính tốt đẹp.

Nơi gặp mặt là trà lâu số một trong kinh thành có hàng vạn khách đến.

Trước cửa, ngựa xe như nước, rộn ràng, náo nhiệt. Tôi vừa bước một chân vào cửa thì đụng phải một người. Tôi tránh không kịp, lão đảo nhào vào trong lòng người nọ. Một mùi hương quen thuộc xông vào mũi.

Như chiếc hồ bị một cục đá rơi tõm vào, lòng tôi lập tức mênh mang. Ngước mắt lên quả đúng là Vân Phi Bạch.

Anh nắm nhẹ eo của tôi, vững vàng đỡ tôi đứng thẳng, trên mặt hiện lên ý cười, sau đó buông tay, khẽ mỉm cười lướt qua bên cạnh tôi, mang theo một làn gió, một làn hương thoang thoảng.

Tôi vội vàng xoay người, theo bản năng muốn gọi anh lại nhưng cổ họng chẳng thể phát ra lời.

Nếu đã quyết không gặp, thì sẽ không yêu, mà nếu không yêu thì sẽ không nhung nhớ. Tôi và anh đến nay, chỉ là duyên gặp thoáng qua mà thôi.

Run rẩy một lúc tôi mới chậm rãi hoàn hồn liền vội vàng theo lời bà mối thúc giục đi lên lầu.

Hoa Minh

Vừa nhìn thấy mặt vị khách thương Giang Nam liên tục khắc chết sáu người vợ kia, tôi vô cùng hoảng hồn. Bụng hấn tròn to, mắt lé, mặt củ chuối, miệng to chiếm hết cả nửa giang sơn, nhìn vô cùng lõe loét.

Bà mối Vương giới thiệu chúng tôi với nhau, sau đó lấy khăn che miệng lắc mông đi ra ngoài.

Tôi cùng mắt lé ngồi đối diện nhau, mắt to xem mắt lé, mãi một lúc cũng không nói được lời nào, không khí lúc đó thật xấu hổ.

Hấn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tôi tỉ mỉ, tay thì cứ xoa xoa vào nhau, cuối cùng mới mở miệng: “Cô nương, cô có thể bỏ khăn che mặt ra được không?”

Tôi lấy tay gỡ chiếc khăn che mặt xuống khiến hấn hé miệng nở nụ cười.

Trong mắt hấn sáng ngời, nụ cười nở rộ. Nhanh chóng xê dịch chiếc ghế tròn đến ngồi gần tôi, neho neho con mắt như trắng lười liềm nhìn tôi nói: “Cô nương họ Chân đúng không?”

Tôi gật đầu.

Hấn vỗ tay một cái, ánh mắt ngời sáng nói to: “Tuyệt xứng quá! Ta họ Giả.”

Tôi cố nặn ra nụ cười.

Hấn kéo ghế đến ngồi trước mặt tôi, nói: “Ta liên tục đã khắc chết 6 thê tử rồi, có biết không?”

Tôi trầm tư một lát rồi gật đầu.

Hấn thấy vậy thì mắt lại càng sáng hơn, lại xê dịch chiếc ghế tròn lại lần trước mặt tôi thêm tý nữa: “Cô liên tục khắc chết 6 vị hôn phu đúng không?”

Tôi trầm tư rồi sau đó lại gật gật đầu.

Hấn bỗng kìm không được vỗ mạnh bàn, đứng lên nắm chặt lấy tay của tôi, ánh mắt sáng quắc: “Đúng là tuyệt xứng, tuyệt xứng nha.”

Tôi bị chấn động, đang muốn kéo tay lại thì nghe thấy cửa “rầm” một cái bị đá bay đi.

Lúc quay đầu lại thấy Vân Châu kia đang đứng trước cửa phòng.

Ánh mắt hấn liếc nhìn thấy tay của tôi đang bị mắt lé nắm thì lóc lên, rồi lại trầm xuống, chớp mắt một cái thu lại thần sắc nhìn tôi có vẻ cười cười nói: “Thật là khéo nha, thì ra A Ly cũng ở trong này.”

Tôi thấy hấn cười mà rợn tóc gáy.

Nói xong chưa kịp để tôi trả lời thì hấn liền nghênh ngang đi đến, trông dáng vẻ rất thông thả, nhàn nhã, vén áo choàng lên tự ý ngồi xuống bàn, rồi lại tự ý rót một chén trà,

- Gái già gả lần bảy -

nhấp một ngụm, sau đó thì hé miệng cười làm ra vẻ không nhìn thấy khuôn mặt bức bối, sững sờ của hai chúng tôi, cười nói: “Các phòng chật hết rồi, đành phải đến chỗ các vị mượn tạm chỗ ngồi, mong hai vị bỏ quá cho.”

Tôi rút tay ra khỏi tay của mắt lé, lấy tay áo lau lau, rồi cũng nhìn hẩn cười, đang định đáp lời thì thấy mắt lé mạnh tay đưa ra sau lưng nắm chặt, làm ra vẻ ho khan hai tiếng, tạo tư thế tao nhã nhìn lên trần nhà, nắm cổ tay tôi nói: “Nè, thật ra thì...chúng tôi đang xem mắt sợ là không tiện cho lắm...”

“Ha, đang xem mắt?” Vân Châu thích thú lấy tay cầm lấy chén trà, ánh mắt nặng nề nhìn như muốn giết tôi.

Tôi im lặng bỏ luôn khăn che mặt xuống.

Làm một cô gái già, lúc xem mắt lại bị xem như bắt gian tại giường, hẩn không coi ai ra gì thật sự là tức chết lên được.

“Đúng thế, đang xem mắt, không nhớ có câu tục ngữ nói: hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, tôi và tiểu thư họ Chân đây thực là trời đất tạo nên một đôi, độc nhất vô nhị, nhân duyên tốt nha.” Mắt lé vừa liếc mắt nói vậy vừa đỏ mặt xấu hổ, nói xong còn liếc mắt đưa tình với tôi nữa.

Tôi cúi đầu im lặng.

“Có thật không?” Tên Vân Châu kia chậm rãi đặt chén xuống bàn, sau đó nhếch miệng lên cười, cười mà cũng không phải là cười, “Nếu vậy, các người cứ tiếp tục xem mắt, ta uống trà cứ tiếp tục uống, ta không ngại chút nào.”

Tôi ngạc nhiên còn tên mắt lé cũng ngớ người.

Vì thế tiết mục hai người xem mắt lại biến thành trận đấu ba người trầm mặc. Trong phòng toát lên không khí quỷ dị khó lường.

Vân Châu tên kia lại dáng vẻ thư thái nhàn tản, nhắc chén lên thông thả uống từng hớp từng hớp.

Lúc đó ở bên ngoài, bà mối Vương sợ hãi rút rè lò dò ló đầu vào lại bị hẩn trừng mắt sợ quá run rẩy chạy ra ngoài.

Đến khi tôi uống chén trà thứ tư, sau khi khụ khụ hai mươi tiếng, cuối cùng không khí trầm mặc cũng bị phá vỡ.

Sự trầm mặc này không phải là do tôi phá đầu nhé mà là do gã sai vặt của tên mắt lé kia bỗng đập cửa nhảy vào, vừa vào đến cửa vừa nhảy lên kêu khóc: “Lão gia ơi lão gia, nhóm chúng tôi đang đứng dưới lầu, thì xe ngựa thì bị quan sai vô liêm sỉ lấy đi, còn ngựa thì bị dọa sợ chạy hết!

Mắt lé nghe vậy bỗng “bùm” một tiếng sợ hãi ngã luôn xuống đất, hai mắt nhắm tịt.

Ô ô, trái tim tên này cũng quá yếu ớt đi.

Gã sai vặt kia lại than một tiếng “Lão gia của tôi số thật khổ mà”, sau đó đi đến vừa xoa vừa bóp mãi nửa ngày cuối cùng mắt lé mới tỉnh lại, bị thương nắm tay hắn, mắt sáng quắc nói “Mau đỡ ta đứng lên, ta phải đi tìm hai con ngựa kia, mất mấy lượng bạc thuê chứ ít đâu.”

Vì thế, chủ tớ hai người cao thấp chống đỡ nhau, lau nước mắt rầm rầm đi ra cửa.

Tôi cứ đứng trợn mắt há mồm một lúc.

Nghe thấy tên Vân Châu kia cười khinh miệt, tôi tức quá giương mắt nhìn hắn chăm chăm.

Hắn lành lạnh liếc tôi, gõ bàn nói xa xôi: “Vỡ kịch xem mắt rất hay.”

Tôi nghiêm nghị nói: “Quá khen.”

Miệng hắn nhếch lên, mặt thoáng chốc đen kịt. Mãi một lúc sau hắn bỗng buông chén trà, thông thả tiến đến gần tôi.

Tôi dò xét ánh mắt lạnh của hắn, theo bản năng lùi dần về phía sau từng bước. Hắn túm lấy tôi đứng lại, đưa tay gỡ cái mũ chụp trên đầu tôi, sau đó nhíu mày nói: “Đội cái này làm gì thế?”

Tôi sững sờ, sững sốt.

Hắn lại cầm tay tôi nói: “Xem mắt xong rồi, cũng cần phải trở về đi.” Nói xong không để tôi kịp làm gì, lôi tôi đi luôn.

Cuộc sống không chỗ nào là đẹp, vì thế, vì thế bị kịch lại xảy ra.

Gái già tôi đây vừa xuất hiện ở cầu thang thì bất hạnh thay tiểu nhị ca đang nghênh ngang đi tới, đến sát tôi, vừa nhìn thấy mặt thật của tôi, sững sốt một lúc, sau đó á một tiếng vút hết thức ăn trong tay, chạy như điên xuống lầu.

Hắn với mặt rỗ giống nhau, vừa chạy vừa hét chói tai: “Ôi ôi mẹ ơi, gái già họ Chân nha.”

Con mẹ nó chứ, tai hoạ này là do Vân Châu mà.

Thoáng chốc bất kì tên nào là nam ở trên lầu, dưới lầu, đang ngồi trên ghế đều chạy trốn chết. Trong khoảnh khắc, trà lầu chỉ còn lại có nữ giới mà thôi.

Mà các cô gái này chẳng ngoài ý muốn cứ nhìn chăm chăm vào người Vân Châu. Vì thế trong không gian trống rỗng ấy bỗng xuất hiện một đoạn hội thoại sau:

“Chàng trai kia là ai thế?”

“Hình như là nhị công tử của Ngân hàng tư nhân số một Vân phủ đấy”

“Thế còn cô gái kia là ai thế?”

- *Gái già gả lần bảy* -

“Hình như là gái già nhà họ Chân trong truyền thuyết đó.”

“Ồi trời ơi... Anh ấy, bọn họ sao lại ở cùng một chỗ với nhau nhỉ? Gái già này lại muốn giết hại đàn ông đàn ông hoàng nữa hay sao?”

Tôi rút phất tay ra khỏi Vân Châu, cướp lấy mũ chụp thẳng vào đầu che lại mặt chạy trốn chết.

Chương 8

Ngày hôm sau trong kinh thành lại tung một tin. Chuyện đó là, gái già họ Chân ở lâu trong khuê phòng cảm thấy tịch mịch khó nhịn nổi, xuân tâm nhộn nhạo, rục rịch, thế là gần đây đến trà lâu có nhiều khách lui tới, ý tưởng muốn tóm lấy một thanh niên đang hoàng, muốn giết hại một sinh mạng vô tội. Càng đau đớn hơn là, người phụ nữ này còn nhằm trúng nhị công tử Vân Châu của Ngân hàng tư nhân số một Vân gia so với Phan An, Tống Ngọc còn đẹp trai hơn nhiều, điều này quả thật làm cho nhiều người phẫn nộ, thiên lý bất dung.

Tôi vừa nghe thấy vậy thì trong lòng xót xa vì không ngờ tôi chính là gái già mà họ vừa nhắc đến, đã đạt đến cảnh giới người người oán trách, tôi nhất thời tự cho mình chính là yêu nghiệt thay cho họ.

Ước chừng là muốn đem chuyện này báo ứng cho mọi người, nhà nhà đều biết nên trước cửa kinh thành còn đặc biệt treo một mảnh bô cáo đỏ thẫm.

Giấy đỏ, chữ đen nổi bật đập vào mắt, hấp dẫn rất nhiều khán giả, trên đó viết: nơi nào có gái già họ Chân thường đến, các chàng trai xin hãy tránh!

Tôi ngồi yên gặm móng giò, lòng rất chua xót, gái già tôi đây chả lẽ lại là con của yêu nghiệt thật hay sao?

Tiểu Đào thì tức quá, giậm chân: “Tiểu thư, các nàng này chính là ghen tị, ghen tị mà”

Bà mối Tống lắc lư cái lưng to như cánh phan vui mừng rạo rục đi tới, cầm tay của tôi tràn đầy cảm phần nói giống Tiểu Đào: “Cái đám nữ quỷ nhỏ kia chính là ghen tị, ghen tị mà thôi” rồi giống bà mối Vương ngày hôm qua, tươi cười đưa thiệp đỏ thẫm cho tôi. Cũng chính là cái tên lúc nhỏ khắc với mẹ ruột, niên thiếu khắc với chị em, lớn lên khắc với vợ con – vị hương thân ở Ký Châu kia, yêu tôi tha thiết muốn hẹn tôi đi du hồ vào buổi hoàng hôn. Lời nói thiết tha cảm động lòng người.

Càng cảm động hơn nữa là cuối thiệp vẽ sừng tê giác, vẽ rồng bay phượng múa một câu thành ngữ. Tôi đang nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất đó chính là cùng người thương đi du hồ.

Bà mối Tống lấy khăn che miệng mà cười khanh khách, sau đó đến thì thầm bên tai tôi trông có vẻ rất thần bí: “Hôm nay là ngày hoàng đạo, ngắm xem đi du hồ rất hay. Nghe nói tiểu quận chúa của Ninh vương phủ hôm nay cũng đi du hồ cùng đại công tử nữa đó”

Trong đầu tôi bỗng hoảng lên với ngày này. Con mẹ nó ngày hoàng đạo gì chứ!

Tôi lấy thiệp mời cất vào tay áo rồi nhếch nhếch miệng nhìn bà mối cười trừ một cái, nói: “Làm phiền Tống đại nương rồi, đại nương yên tâm, tôi luôn giữ đúng lời hứa.”

Tôi chỉ nghĩ đến một chuyện lãng mạn duy nhất đó là cùng người mình thương đi du hồ. Cho dù một người ở thuyền này, còn một người lại ở thuyền kia.

- Gái già gả lần bảy -

Tên hương thân ở Ký Châu kia cũng thật hào phóng thuê hẳn một chiếc thuyền hoa to. Hai bên thuyền hoa có cửa sổ thấp thoáng có thể nghe thấy trong gió tiếng sáo thổi vi vu. Bà mới Tổng khụ hai tiếng hắng giọng nói: “Cổ lão gia, Chân tiểu thư đã đến rồi, xin mời ra nghênh tiếp”

Tôi kinh hãi, tại sao lại là họ Cổ chứ?

Không có ai trả lời. Mặt Bà mới Tổng lo lắng lại hắng giọng gọi tiếp: “Cổ lão gia, Chân tiểu thư đã đến, xin mời ra nghênh tiếp”

Vẫn không có ai trả lời. Bà mới Tổng lại cố ho to hơn nữa, rồi kêu: “Cổ lão gia...”

Bỗng có một giọng nhẹ nhàng truyền ra: “Nơi này không có ai là Cổ lão gia cả.”

Tim tôi bỗng chốc như ngừng đập, giọng nói này rõ ràng là giọng của Vân Phi Bạch. Ngay sau đó thì thấy rèm thuyền được vén lên, bóng dáng Vân Phi Bạch hiện ra. Anh gật đầu nhìn tôi cười nói: “Cô nương đang chờ người sao?”

Anh đứng lặng lẽ khoanh tay, áo dài bay trong gió, mặt rất thản nhiên nhìn không thì chẳng thể nói hết được nét phong lưu, phóng khoáng.

Tôi nghĩ đến cái gọi là lãng tử chắc cũng không gì hơn điều này. Tôi kinh ngạc nhìn anh, thấy gió thổi qua vai anh, thổi bay sợi tóc bên tai, mi mắt, trong ánh chiều buông nhìn hình ảnh hiện lên trên nền trời đỏ thực động lòng người.

Tim tôi sôi trào, bị đập một cái lại nứt ra nữa rồi. Một kiểu tim đập mà mang theo chua xót, có kèm theo tiếng gì đó tí tách rơi, tựa như cảm giác hụt hẫng mất mát như lá non trong tiết xuân bị gió thổi rơi, trái tim bỗng sầu đau vô hạn.

Tôi nhìn anh gần từng từ một: “Đúng vậy, tôi vẫn đang đợi một người”

Ánh mắt anh chuyển động nhìn sâu vào mắt tôi, chìm dần trong đó, mặt mũi thì nhìn trông giống như có hàng ngàn tảng đá đè nặng không thoát ra được.

Rèm thuyền bị xốc lên, một cô gái mặc váy áo đỏ chui ra, ánh mắt nhú lại nhìn tôi: “Các người là ai?”

Nói vậy người này chính là tiểu quận chúa của Ninh vương phủ đây.

Tôi vội lấy lại tinh thần, nghe tiếng bà mới Tổng bên cạnh làm bầm xin lỗi: “Đã nhầm, đã nhầm, thực xin lỗi, xin lỗi.”

Nói vừa xong thì bỗng tôi nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng đầy hưng phấn: “Châu cô nương, tôi ở đây”

Quay đầu nhìn lại thì thấy mắt lé, bụng to, áo bay bay trong gió đang đứng trên chiếc thuyền gỗ nhỏ vẫy tay với tôi. Tôi lão đảo một chút, lúc quay lại thấy Vân Phi Bạch đang nhìn tôi cười cười mà lòng tôi thấy đau quá.

Hoa Minh

Tôi xoa xoa mặt định lấy tay áo che chạy trốn chết không biết thế nào vội vàng quá, chân tay loạn quạng rơi tòm xuống nước.

Nghe trên bờ xôn xao, rồi một tiếng khóc phá không: “Chân tiểu thư ơi, chúng ta còn chưa bắt đầu gần nhau, nàng làm sao cứ thế bỏ ta mà đi? Nàng lại nhẫn tâm đối xử với ta vô tình, tàn nhẫn như vậy hay sao?”

Tôi uống liền mấy ngụm nước vào bụng. Mẹ già tôi đây tự làm tự chịu ha.

Lại nghe thấy tiếng bà mồi tức giận trách: “Người không phải đã nói sẽ thuê một chiếc thuyền hoa sao? Tại sao lại trở thành một chiếc thuyền gỗ nhỏ thế?”

Kỳ diệu thay tiếng khóc thét bỗng dừng lại, giọng trầm trang nghiêm: “Thuyền hoa thì vẫn là thuyền mà thuyền cũng vẫn là thuyền hoa, không phải đều là thuyền cả sao, tại sao cứ phải rắc rối như thế chứ?”

Tôi bị uống mấy ngụm nước cũng chịu không được, thuyền của người ta mới đúng là thuyền, con mẹ nó thuyền hoa của người đi!

Lại nghe thấy tiếng nước, tôi đang chìm trong nước thì nhìn thấy một bộ quần áo đang tiến đến gần. Hoa mai trong nước lay động, rồi một đôi tay vòng lên eo tôi, cảm giác hương vị quen thuộc làm lòng tôi tuôn trào. Vừa mở mắt nhìn thấy mắt anh chớp chớp trong nước giống như lúc ban đầu sáng lóng lánh. Quả đúng là Vân Phi Bạch.

Đưa tôi lên bờ, anh ôm lấy tôi nhẹ giọng gọi: “Cô nương”

Tôi gắt gao nhắm chặt hai mắt lại. Ông ngoại của tôi từng nói, nếu trước mặt người trong lòng bộ dạng mà chật vật xấu hổ thì chỉ bằng hãy giả bộ làm như không biết gì thì hơn. Ông ngoại của tôi đúng là người tuyệt vời, Ông thế mà tính toán biết trước tất cả mọi chuyện, cũng tính đến cả hôm nay tôi lâm vào trận này nữa. Gái già tôi đây bộ dáng thế này không thể chỉ nói hai chữ “chật vật” là hết được sao?

Tôi đành phải giả bộ không nghe thấy, vẫn nằm im không nhúc nhích.

“Cô nương.” Anh lại gọi tôi lần nữa. Mặt của tôi dán sát ngực anh, tôi rõ ràng có thể nghe thấy tiếng anh thở dốc cùng tiếng tim đập. Tôi cố nén lòng khản trương và không để lộ vẻ háo sắn, đang mừng thầm thì bỗng nghe thấy một giọng trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Đưa nàng cho ta”

Rắc rắc, giọng nói này... Vân Châu, đúng là Vân Châu kia. Thằng nhãi này chuyên môn lựa đúng thời điểm huỷ toàn bộ mộng của tôi rồi. Ngay sau đó tôi liền được một đôi tay ôm vào lòng. Quả đúng là Vân Châu tên kia tiến sát đến bên tai tôi, nhỏ giọng bảo: “Đừng giả bộ nữa, ta biết cô biết bơi”

Chương 9

Ông ngoại đã từng nói với tôi, đi một mình qua cầu độc mộc thì không đáng sợ, đáng sợ chính là khi đang đi qua thì bị người ta rút cầu. Giống kiểu lấy tay bịt tai trộm chuông thực ra cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là lúc mình bịt tai bỗng có người áp sát rồi cho một đao.

Giống như giờ phút này, kiểu kịch bản gái già, lại vừa đúng lúc thằng nhãi Vân Châu này đến phá. Năm này, tháng này, giờ này, giống như giữa tháng tám mùa hạ, một đao đâm trúng quả tim của gái già này.

Tên Vân Châu kia vẫn dán sát tai tôi, tiếp tục lải nhải: “Cô muốn ta định giả vờ vạch trần cô hay là cố ý vạch trần cô đây?”

Hắn cúi đầu cười, đỡ tôi đứng dậy, lại tiến đến bên tai tôi nói: “Mặt mũi trắng bệch, đúng là dọa người nha, cô căng thẳng quá như thế làm gì?”

Thằng nhãi này thật bậy, thật đúng là bậy quá!

Trên bờ khán giả vây quanh xem lao xao một hồi bỗng có tiếng hét chói tai vang lên: “Ây da má ơi, không phải là gái già họ Chân đấy sao?”

Tiếng sợ hãi khắp nơi bắt đầu vang lên ầm ầm, hỗn loạn. Gái già tôi đây lại muốn chui xuống nước một lần nữa, không cần ngóc đầu lên, đợi khi nào trời tối mọi người bỏ đi hết mới vụng trộm ngoi lên che mặt trở về.

Tôi được Vân Châu cởi áo bào quần quanh người ôm trở về. Lúc gần đi, Vân Phi Bạch bỗng mở miệng chặn chờ hỏi Vân Châu: “Các người...biết nhau?”

Vân Châu nhéo mạnh lưng tôi một cái, rồi điềm đậm cười chậm rãi nói: “Chỉ là sơ sơ thôi.”

Nói xong lại nói với Vân Phi Bạch: “Ca, vừa rồi cảm ơn huynh đã cứu A Ly.”

Vân Phi Bạch vẫn chưa lên tiếng. Lại nghe thấy Vân Châu tiếp tục: “Ta đưa A Ly trở về, quận chúa vẫn đang chờ huynh đi du hồ kia, ngày đẹp như thế huynh đừng phụ lòng của người ta mới phải.”

Vừa bị ôm vào đến cửa tôi nghe thấy tiếng bọn nha hoàn kêu gào thảm thiết như cha chết vậy, tập trung vây quanh tôi, nước mắt nước mũi tuôn ầm ầm làm cho màng tai của tôi như sắp vỡ tung ra mất.

Nhưng Vân Châu lại rất bình tĩnh, phân phó mọi người cấp tốc đi đun nước nóng, hầm canh gừng nóng. Nghe xung quanh tiếng bước chân chạy rầm rập, một lúc sau cũng chỉ còn nghe thấy tiếng của hắn vang lên: “Được rồi, mở mắt ra đi”

Thằng nhãi này cuối cùng vẫn không tha cho tôi. Gái già tôi đây cắn răng nín thở, cố gắng kiên trì nằm lù lù bất động trên giường. Hắn đợi một lát không thấy gì thì khẽ cười một tiếng, cúi người xuống ghé sát mặt tôi, phả ra hơi thở mỏng manh nói: “Không muốn tỉnh?”

Trên mặt tôi nóng bừng. Tiếp xúc gần gũi kiểu thế làm cho gái già tôi đây luôn ra vẻ cố đoan trang cũng cảm thấy không khoẻ chút nào.

Hơi thở của hắn càng gần hơn nữa: “Thật là không muốn tỉnh?”

Thắt lưng của gái già tôi đây thẳng đơ, nếu cứ tiếp tục nằm thẳng đơ như vậy e rằng..., bỗng lúc đó có một bàn tay nắm tay tôi, rồi một vật mềm mại, ấm áp áp sát lên môi tôi. Tôi ngẩn ra, sau đó giật mình một cái mở bừng mắt. Trai đơng gai chiếc, bốn mắt nhìn nhau, hai môi dính sát. Chim sẻ giữa trời đông, giữa không trung vang lên tiếng sét. Tôi từ trên giường nhảy dựng lên, hai tay ôm lấy ngực: “Huỳnh, huỳnh, huỳnh... đang làm gì vậy?”

Vân Châu đứng thẳng dậy, tay áo phất lên, nhìn tôi nghiêm trang chậm rãi mở miệng: “Ta nghĩ đến muội thiếu không khí muốn tiếp không khí cho muội.”

Nói xong thì nhìn trước ngực tôi liếc mắt một cái, cười cười: “Thế nào, muội tưởng ta và muội đang làm gì?”

Tôi ngượng quá, buông tay, nhìn hắn không cười nổi. Hắn hừ lạnh một tiếng: “Hai ngày này muội đi xem mắt thật đúng là cho người ta được mở mắt.

Tôi nói: “Quá khen, quá khen”

Miệng hắn co quắp, trên mặt tỏ vẻ tức giận: “Cứ như thế mà lập gia đình hay sao?”

Tôi kinh ngạc hỏi lại: “Chẳng nhẽ muốn tôi chết già hay sao?”

Ánh mắt hắn khẽ động, đảo đảo rồi lại nhìn xuống mặt tôi: “Nếu ta nói muốn lấy muội thì thế nào?”

Tôi giật mình đánh thót một cái. Vân Châu ngồi xuống bên cạnh tôi, vươn tay kéo tôi vào lòng. Tôi nhìn hắn hoảng hốt, giật mình nhớ rõ tại nơi sơn cốc nở đầy hoa sơn trà vào buổi hoàng hôn, hắn cũng nói với tôi một câu như thế. Hắn nói: “A Ly, ta muốn lấy muội”

Đó là lần đầu tiên hắn gọi tôi là A Ly. Lúc đó tôi mới lớn, thế mà cũng trôi qua mười năm. Vào sáu năm trước, khi hắn đến Dược Sư cốc lần nữa, cũng dưới cây đại thụ, cũng còn rất trẻ, cười rất đẹp, mắt mũi, lông mi đều đẹp, đúng là kiểu thiếu niên đẹp đến không thể đẹp hơn được.

Lúc rời đi, hắn nói với tôi: “Sang năm, ta sẽ lấy muội.”

Tôi lúc ấy giống như chín tuổi năm nào lại tiễn hắn đi, trèo lên tường nhìn theo bóng xe ngựa tiễn hắn đi xa, mãi đến khi hoàng hôn buông xuống.

Năm sau lúc hoa sơn trà nở thì lại không thấy hắn.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi ngày nào cũng leo lên tường nhìn về phía đường nhỏ xa xa, từ lúc mặt trời mọc cho đến mặt trời lặn, cho đến mãi khi hoa sơn trà nở rồi tàn thì tôi mới rời Dược Sư cốc đi.

Về sau nghĩ kỹ mới thấy hẳn lúc ấy chỉ là một thiếu niên thuận miệng thì nói cho vui một câu hứa hẹn mà thôi, còn tôi cũng không trả lời, tôi thật sự không coi đó là sự thật, nhưng chính tôi lại cứ ngây ngốc cho là thực. Chẳng qua câu nói kia chỉ là nói đùa mà thôi.

Tôi rút tay về, cười hờ hờ: “Năm năm trước lời này huynh đã đã nói rồi. Tôi biết huynh chỉ đùa tôi thôi, huynh không cần an ủi tôi như thế”

Vân Châu trầm mặc nhìn tôi một hồi lâu mới mở miệng: “Ta có đôi lúc nói giỡn, nhưng giờ ta nói thật”

Dừng một lúc lại cười khỏ: “Năm đó, ta cũng nói thật, chỉ là...”

Hắn dừng lại không nói nữa. Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan, Tiểu Đào bưng bát canh gừng đến. Trên mặt lộ vẻ chưa xót mà bên ngoài lại cố cười cười. Vân Châu thông thả đứng lên đi đến nhìn tôi uống hết hai bát canh gừng. Được một lát thì có nha hoàn đến báo nước tắm đã chuẩn bị xong. Vân Châu bảo: “Ta đi về trước, muội chịu khó tắm rửa đi nhé, đừng để lạnh.”

Hắn bước đến cửa bỗng xoay người lại nhìn nhìn tôi: “A Ly, muội nhớ kỹ cho ta, ta từ trước đến giờ không bao giờ lừa gạt muội”

Lòng tôi thôn thức. Nha hoàn trong phòng che miệng cười trộm.

Hắn rời đi, Tiểu Đào phía sau tiến đến bên tôi, kích động nói: “Tiểu thư, cô có nhìn thấy gì không?”

Tôi nhăm nhắng hỏi: “Nhìn thấy gì?”

“Ánh mắt của Vân nhị công tử nhìn vào cô nha, rất dịu dàng, rất nồng nàn...”

Tôi nhìn nàng nói phủ đầu: “Lắm chuyện khiến người già đi, hơn nữa còn nổi ban đây.”

Thoải mái tắm rửa một hồi tôi chui vào chăn ngủ luôn. Nằm trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Suy nghĩ nhiều về những chuyện mấy năm trước lúc tuổi còn nhỏ, lòng tôi càng thêm thương cảm. Tôi chờ người mà người không tới, người trong lòng thì mất trí nhớ, 6 vị hôn phu toàn bộ đều bị tôi khắc chết sạch, tôi mới hơn hai mươi tuổi đầu đến giờ vẫn cô độc, ông trời luôn ưu ái đối đãi dữ dội với tôi, luôn vào lúc lòng tôi tràn trề hy vọng thì nện cho tôi một gậy chết lả quay.

Nhọc nhằn mãi đến nửa đêm tôi mới mơ màng ngủ. Trong mộng lại mơ về 15 tuổi năm ấy, hoa sơn trà nở đầy Dược Sư cốc

Chương 10

Một năm kia ở Dược sư cốc, hoa sơn trà nở rộ đến say lòng người. Vào giữa trưa đầu xuân, mặt trời lên âm áp, tôi xách theo giày, đi chân đất, bước chậm rãi trên đường nhỏ đầy cỏ khô để đuổi theo một con ốc sên. Gió thổi xuyên qua quần áo của tôi, thổi qua con ốc sên, quay cuồng.

Đây là lần đầu tiên nguyệt sự của tôi đến.

Quần trắng dính đầy máu, tôi kéo váy sợ hãi, ngoái đầu nhìn lại quãng đường vừa đi thì thấy một thiếu niên đứng lặng lẽ giữa đám hoa sơn trà.

Hắn đứng tại một vùng sơn trà đỏ rực bình tĩnh nhìn tôi, là một thiếu niên đẹp đến chói mắt, mặc áo dài, mặt đẹp, mày đẹp đang giương mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn cả đám sơn trà âm đạm, ánh mắt ấy khi nhìn vào váy của tôi thì hơi giật mình, trên mặt bỗng hiện lên vẻ ái ngại. Tôi nóng hết cả mặt, che váy kinh hoàng chạy trốn.

Thiếu niên lại vội vàng mở miệng gọi tôi dừng lại.

Hắn gọi tôi: “Bánh bao nhỏ.”

Lòng tôi lại run rẩy, giật mình đứng lại. Hắn chạy từ trong vùng hoa sơn trà đến trước mặt tôi, rồi dừng lại nhìn xuống chân tôi, mặt mũi hình như có rất nhiều lời muốn nói, dừng được một lúc thì đột nhiên tiến lên mạnh mẽ ôm tôi vào lòng. Hắn kề sát tai tôi, cúi đầu giọng nặng nề lại như làn gió nhẹ, mềm mại phớt nhẹ vào lòng tôi: “Bánh bao nhỏ, là ta”

Cầm tôi dựng vào vai hắn, nhìn giấy trên tay rơi lất phất xuống đất. Tôi biết, gọi tôi là bánh bao nhỏ, trừ tên kia từng nhìn lên tôi tắm rửa, chọc cho tôi gào khóc thảm thiết, chạy đến cắn tôi một ngụm, uy hiếp tôi nhớ kỹ hắn, hắn cũng nói cho tôi biết đến tìm tôi là một mình tiểu ngọc tử này mà không có người nào khác.

Tôi ngẩn ngơ một lúc, mãi sau mới lấy lại được tinh thần: “Vân Châu?”

Hắn ôm tôi hồi lâu mới buông tôi ra, đưa tay vén sợi tóc bên tai tôi: “Là ta.”

Tôi nhìn mặt mũi, bộ dạng quen thuộc của hắn, thốt lên: “Sao giờ huynh mới đến?”

Hắn ngẩn ra, mắt khẽ lay động: “Muội luôn ở đây chờ ta?”

Tôi lúng túng như gà mắc tóc nói: “Huynh đã nói tôi chờ huynh rồi huynh sẽ tìm tôi mà”

Hắn lại ngẩn ra, nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt rơi xuống trên cổ tôi, lấy tay cảm khối ngọc thạch năm đó hắn tặng tôi lên nói: “Cái này muội vẫn mang trên người sao?”

Tôi gật gật đầu.

- Gái già gả lần bảy -

Hắn cười to, trên mặt, trong mắt đều tràn ngập nét cười nói: “Nha đầu ngọc, ta đã trở về”
Dừng một chút ánh mắt lại nhìn trên váy của tôi nói: “Ta đã trở về, muội đã trưởng thành rồi, thật tốt quá.”

Tôi đỏ bừng mặt, cúi đầu vo váy lại thì bị hắn kéo cổ tay. Hắn cởi áo choàng phủ lên người tôi, tựa như sáu năm trước đây gặp nhau vậy, rồi hắn ngồi xổm xuống trước mặt tôi nói: “Ta cũng muội trở về.”

Này đúng là sau sáu năm chúng tôi gặp lại nhau. Tôi mười lăm tuổi đang bước vào giai đoạn trưởng thành, còn hắn từ bộ dáng ngây ngô năm đó giờ đã lớn thành một thiếu niên chói mắt, có bờ lưng và vai rộng lớn.

Tôi ghé lên lưng hắn, ngửi thấy hơi thở quen thuộc mà xa lạ trên cổ hắn, trong lòng thấy có gì đó lao xao, tựa như mầm cải chôn sâu trong lòng đất giờ mới chậm rãi chồi lên từng ngọn non xanh, muốn nói mà không nói nên lời.

Sau này khi tôi nói với ông ngoại, ông vuốt chòm râu, ý tứ sâu xa nói: “Đây là điển hình bệnh trạng của mỗi tình đầu thời kỳ trưởng thành”

Nói xong lại nhìn tôi ưu thương thờ dài: “Cháu ngoại của ta đã lớn rồi, mùa xuân của Tiểu A Ly ngoan ngoãn nhà ta đến rồi.”

Mùa xuân đúng là đến thật, dương liễu hai bên bờ rủ xuống thướt tha, nhìn chim yến có đôi có cặp bay về xây tổ, sóng nhấp nhô, nhấp nhô trong nước, tràn lên bờ cát, hoa sơn trà càng ngày càng nở rộ say đắm lòng người.

Tôi ôm lấy tay Vân Châu chạy đuổi theo một con gõ kiến uống rượu say khướt, được hắn mang từ trên đỉnh núi xuống dưới tận đáy cốc tìm hoa, tìm mật. Hắn lại giật mình không tìm thấy, bốp nhẹ mũi của tôi nói, mùa xuân đến rồi.

Tôi nghĩ mùa xuân quả có mị lực kinh người, tuyệt không thể tả, không những là thời điểm thuận lợi thích hợp sinh sản mà vẫn là một mùa làm cho con người ta có những hành động điên rồ.

Vì thế, dưới ánh trăng rực rỡ mê ly, làm cho con người ta có những cử chỉ điên rồ không thể tưởng, Khi tôi đang cầm đèn đưa cho Vân Châu kia bơi được trên mặt thì đột nhiên bị hắn hôn môi.

Vừa bơi thuốc hắn vừa nhe răng, trợn mắt kêu đau làm cho tâm tư của cháu gái ngoại thần y tôi đây xót, vội vàng lấy tay ôm mặt của hắn thổi phù, thổi phù, thổi thổi cuối cùng lại được kết quả như thế.

Tôi ngốc quá. Đợi lúc hắn khàn khàn giọng gọi tên của tôi lúc đó tôi mới lấy lại được tinh thần.

Một tay đẩy vội hắn ra, nhảy từ trên ghế xuống tôi tông cửa chạy ra ngoài.

Hoa Minh

Nửa đường hoảng hốt gặp mặt ông ngoại của tôi, ông ngoại sợ quá lấy tay đặt lên trán tôi hỏi: “Sao mặt lại hồng như thế, chả nhẽ lại phát sốt sao?”

Ban đêm tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại, lúc trăng đã lặn tôi bỗng nghe thấy tiếng động ở cửa sổ. Giọng Vân Châu ở ngoài cửa sổ vang lên, bảo tôi: “Bánh bao nhỏ ơ?”

Tôi vẫn nằm trên giường nín thở không dám lên tiếng. Được một lát lại nghe thấy hắt than nhẹ một tiếng: “Bánh bao nhỏ, ta...ta thích muối.”

Tôi giật mình một cái lăn từ trên giường xuống.

Chương 11

Lúc tôi từ trên giường lăn xuống, do hơi cao nên đụng phải chân bàn làm cái chén vô tội kêu loảng xoảng. Trong phòng tối đen, một tiếng vỡ vang lên làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Vân Châu ở ngoài cửa sổ vội vàng bảo tôi: “Bánh bao nhỏ?”

Tôi từ trên đất đứng dậy, chậm rãi đến gần cửa sổ, cầm lấy một góc áo cứ vò mãi, vò mãi, vò đi vò lại vò đến nửa ngày mà chẳng vò ra được nửa lời nào. Trong lòng đang rối rắm quá. Vân Châu lại gõ gõ cửa sổ: “Bị con chuột bắt đi rồi sao? Muội mà không lên tiếng, huynh sẽ phá cửa vào đó.”

Tôi đầu óc chợt loé, bịt mũi, kéo cao cổ họng, giả giọng nửa đêm mèo kêu, meo meo meo meo hai tiếng xem như là đáp lại.

Tiếng kêu vừa xong thì bỗng ở góc phòng một con mèo tròn xoe chui ra, hai móng vuốt giơ lên, bộ dạng kiêu miêu tặc đe dọa nhìn tôi.

Tiếng Vân Châu bên ngoài trầm xuống, mãi một lúc sau lại ho nhẹ một cái nói: “Chuyện kia... Lời ta vừa mới nói với muội, muội có nghe thấy không?”

Tôi nghĩ một lúc lại vươn cổ họng kêu meo meo một tiếng. Hắn cười rộ lên: “Muội không muốn nói, ta cũng cho là muội nghe được đi.”

Tôi lại tiếp tục kêu meo meo một tiếng nữa.

Hắn lại hạ thấp giọng cười: “VẬY còn muội, tâm tư cũng giống ta sao?”

Tôi mặc kệ. Hắn lại tiếp tục cười: “Bánh bao nhỏ, muội đang thẹn thùng đấy sao?”

Tôi sờ sờ mặt, xác thực là rất nóng.

“Muội không nói, ta đây nghĩ là muội chấp nhận”

“..”

Lại thấy hắn ngậy ngốc cười: “Bánh bao nhỏ, muội có biết không? Đêm nay sao rất đẹp, trăng lại rất tròn rất sáng nữa.”

Sao đẹp, trăng tròn đến cuối cùng lúc lặn hắn mới rời đi.

Vân Châu lần này vẫn cùng Vân lão gia tử đến, cũng không phải bệnh cũ của Vân lão gia tử tái phát mà là lão nhân gia của hắn muốn dẫn hắn từ trong sách phu tử đi ra ngoài học buôn bán ở kinh thành, thực chất là luyện tập để trở thành một thương nhân xuất sắc.

Hoa Minh

Trước một ngày chiều chạng vạng, tôi cùng Vân Châu chậm chạp đi trên bờ cát, trong ánh hoàng hôn buông dần, mặt trời đỏ tròn, lửa đỏ sơn trà, trong nước đôi vệt vỗ vỗ cánh kêu cạc cạc.

Tôi nói: “Xem kìa, đôi uyên ương”

Vân Châu lão đảo một lát, dừng chân mới mở miệng nói: “Ngày mai ta....sẽ đi.”

Tôi à một tiếng. Hấn lại nói: “Ước chừng phải hơn nửa năm mới trở về.”

Tôi lại tiếp tục à một tiếng.

Hấn đột ngột dừng bước. Tôi cũng theo chân hấn dừng lại. Ánh mắt hấn sáng quắc nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại hấn, hai người nhìn nhau, anh nhìn tôi đến, tôi nhìn anh đi mãi cho đến lúc da đầu tôi run lên, tim đập thành thịch liên hồi, đang định cúi đầu tránh lại nghe hấn nói với tôi: “A Ly, ta muốn lấy muội.”

Tôi kinh ngạc. Khi hết ngạc nhiên, tôi chưa kịp ngậm miệng lại thì bỗng thấy sắc trời đột nhiên thay đổi, chỉ loáng một cái mây đen kéo về đầy trời, cuồng phong rít gào, con ốc sên bị gió quăng đi xa, một chốc mưa to ầm ầm như trút nước.

Chúng tôi đứng rét run một hồi. Mãi sau lúc tôi bắt đầu hắt xì, môi run rẩy. Ông ngoại của tôi bắt mạch, viết rất nhiều gì đó, sau nấu canh gừng, bung một bát đến cho tôi uống.

Vân Châu thì bi kịch hơn, sốt cao nằm liệt giường.

Ban đêm Vân lão gia tử đến thăm tôi, đi đến trước mặt cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu của tôi nói: “A Ly, Vân ca ca của con sắp rời đi rồi, chẳng lẽ con không có gì đưa cho nó làm kỷ niệm sao?”

Tôi cảm thấy đưa vật kỷ niệm thật chả ra làm sao cả, chán lắm, nên sau một hồi lục tung lên chỉ phát hiện chân trái còn một chiếc giày thêu.

Tôi thối mắc một hồi rồi vui mừng tháo giày ném lên trên cửa sổ.

Hôm sau Vân Châu giảm sốt, Vân lão gia tử dọn dẹp lên đường rời cốc.

Lúc đi, Vân Châu cầm giày thêu của tôi nói với tôi: “A Ly, sang năm, sang năm nữa ta sẽ lấy muội”

Tôi thấy mặt nóng lên, xoay người trông thấy Vân lão gia tử cùng ông ngoại hai người nhìn chúng tôi im lặng mỉm cười.

Tôi mặt càng nóng hơn, cúi đầu cầm góc áo vắn, lúng túng nói: “Huynh, huynh còn có thể trở về sao?”

Hấn hạ giọng cười bảo: “A Ly, muội yên tâm, cho dù cách núi đao, biển lửa, huynh cũng sẽ trở về”

Lúc lên xe ngựa, hấn cầm tay tôi nói: “Hãy nhớ kỷ lời của huynh nói nhé.”

- Gái già già lần bảy -

Xe ngựa lại chậm rãi đi xa dần trên con đường nhỏ, chim diều bay đi tìm mồi, chim con kêu chiêm chiếp đòi ăn, tôi lại trèo lên tường nhìn theo bóng xe ngựa từ từ đi xa dần, trong lòng lại đột nhiên nổi lên thương cảm.

Tôi lại giống chín tuổi năm ấy lần đầu tiên tiễn hấn rời đi, cứ đứng mãi trên tường cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Ông ngoại ngủ được một giấc, ngủ đến khi hoàng hôn mới tỉnh thong thả bước đến đỡ tôi từ trên tường xuống, nặng nề thở dài: “Đúng là nha đầu ngốc.”

Tôi cầm tay áo của ông hỏi: “Ông ngoại ơi, sang năm, sang năm nữa là khi nào vậy?”

Ông ngoại trầm tư một lúc rồi đáp: “Chắc là phải đợi đến năm sau năm sau nữa.”

“Vậy không phải rất lâu sao?”

“Không lâu, không lâu đâu, con ăn mấy móng giò, nằm mơ vài lần là sẽ đến thôi”

Tôi à một tiếng, rũ mắt xuống, đê ngực, buồn buồn nói: “Con cảm thấy trong lòng rất trống trải, thực khó chịu, giống như bị bệnh đó, bị bệnh thì không nên ăn thịt cá, mà đêm nay khủng hoảng thì không thể ăn móng giò được rồi.”

“Không phải vậy, A Ly con còn không biết, kỳ thật móng giò cũng có thể chữa được bệnh đó.”

Tôi kinh ngạc: “Bệnh gì vậy?”

Ông ngoại cười tủm tỉm nói: “Con có nhớ bài thơ “Chân heo” của đại thi nhân Vương Mạch Kiếp không: *Chân heo vào nồi nam, xuân đến mua mấy cái, nguyện chàng ăn nhiều chút, vật ấy trị tương tư.*”

Tôi chắc chắn ông ngoại chính là một thần y có tâm nhận nhạo.

Xuân đi xuân đến, trong nháy mắt lại một mùa xuân nữa.

Năm sau hoa sơn trà đang bắt đầu nở, giống như trước là một màu đỏ say lòng người, toàn cốc toả ra mùi hoa sơn trà, cây liễu xanh rủ xuống.

Ngày đầu tiên tôi dài cổ đợi, đợi mãi cho đến hoàng hôn. Tôi lại trèo tường xuống, dẫm lên trên đất, từng bước từng bước trở về.

Ngày hôm sau vẫn đợi mà không thấy hấn đến.

Tôi tự an ủi bản thân, không sao, thời gian còn dài, ngày hôm qua chưa đến, ngày hôm nay chưa đến thì có thể ngày mai tới thôi.

Ngày thứ ba vẫn đợi không thấy hấn đến.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm... mãi cho đến ngày thứ ba mươi tôi vẫn leo lên tường ngồi dài cổ nhìn ra xa.

Hoa Minh

Thẳng đến một ngày, trong cốc bỗng nhiên xuất hiện một ông lão mặc đạo bào ở lại trong cốc hai ngày, đến ngày thứ ba trước khi rời đi nói với tôi: “Đừng đợi nữa, thời điểm chưa tới, có chờ cũng không đến.”

Lúc đó tôi đang đứng trên tường nghe vậy sững sốt một hồi, khi tỉnh lại mới nhảy xuống tường chạy đuổi theo ông lão hỏi một câu thì đã không thấy người đâu rồi. Tôi ngây ngốc đứng trong cốc đón gió, cảm giác trong mắt như có hạt cát cộm cộm, hốc mắt thật sự rất đau, rất đau.

Ban đêm tôi hỏi ông ngoại: “Ông ngoại, người nói Vân Châu sẽ trở về sao?”

Ông ngoại trả lời: “Sẽ về, sẽ về”

Tôi chần chừ hỏi: “Có thật không?”

Ông ngoại nghiêm nghị bảo: “Làm thân y trên giang hồ ai cũng kính ngưỡng, nói dối thì thật đáng xấu hổ”

Tôi cup mắt xuống: “Nhưng, nhưng con đã chờ rất lâu”

Ông ngoại cười to nói: “Đừng vội, đừng vội, con còn có ông ngoại nữa, ông ngoại sẽ cùng con từ từ chờ là được.”

Từ từ mà chờ. Tôi lúc đó cũng không biết thực ra ông ngoại cũng không có kiên nhẫn thêm ngày nào để chờ được nữa rồi.

Tôi vẫn cứ lấy “từ từ chờ” sẽ là một ngày qua tiếp một ngày, hy vọng mãi. Cho đến bây giờ tôi cũng không nghĩ tới, ông ngoại của tôi sẽ già dần đi, ông cũng là con người, cũng có sinh, lão, bệnh, tử.

Một buổi sáng, tôi mở cửa nhìn thấy ông đang ngồi ở trước giàn hoa mùa hè, mắt hơi hơi khép, khuôn mặt thật an tường.

Tôi gọi ông, ông ngoại, lại gần gọi ông nhiều lần, ông ngoại, ông ngoại, gọi mãi mà không thấy ông ngoại trả lời.

Cứ như thế, đột nhiên mà đi không hề có dấu hiệu gì.

Tôi nghiêng ngả, lão đảo chạy đến, nâng ông dậy, gắt gao ôm ông vào ngực, nước mắt trào ra.

Ngày thứ ba, phụ thân từ kinh thành đến Dược sư cốc. Sau khi an táng ông ngoại xong, mấy ngày sau giục tôi cùng ông trở về.

Tôi nhìn đám hoa sơn trà chói mắt kia, nói: “Có thể chờ một chút được không?”

Tôi chờ người kia, hắn vẫn còn chưa có đến.

Tôi nghĩ chờ một chút chắc là hắn sẽ đến.

- Gái già gả lần bảy -

Nhưng có lẽ không đến rồi. Mãi cho đến khi hoa sơn trà tàn hẳn vẫn như thế không trở về.

Hắn đã từng nói: “A Ly, ta muốn lấy muội”

Hắn từng nói: “A Ly, muội yên tâm, cho dù cách núi đao hay biển lửa, ta nhất định sẽ trở về.”

Nhưng rồi, nhưng rồi không có. Lại một mùa xuân nữa trôi qua, tiếp theo một mùa xuân nữa lại đến, rồi lại đi.

Khi rời đi đã là cuối mùa xuân, sơn trà đã tàn, trong cốc sắc xuân vẫn còn đọng một chút, mà tôi vẫn thuỷ chung nhớ rõ một mùa xuân năm nào, cùng phong cảnh giống nhau, cũng có chim yến về làm tổ, trong ao có đôi vịt bơi lội, gió nhẹ, nước trong, sơn trà nhuộm đỏ.

Chỉ là thiếu đi một chút màu áo, một khuôn mặt thiếu niên đẹp đến chói mắt mà thôi.

Chương 12

Trong mộng mơ nhiều chuyện, đến khi mở mắt ra thì đã là ngày hôm sau rồi.

Tiểu Đào tới giúp tôi rời giường, mặc quần áo, lấp bắp nửa ngày mới nói được nên câu: “Tiểu thư, tối hôm qua cô ngủ mơ thế nào mà rơi lệ nhiều vậy?”

Tôi sợ run, theo bản năng sờ sờ mặt: “Có thật không?”

Ngực như có gì đè chặt, nước mắt lại sắp trào ra.

Tiểu Đào “Vâng” giọng nghẹn lại: “...rất đau lòng, nô tì đi theo tiểu thư đã nhiều năm nhưng lần đầu tiên thấy tiểu thư rơi nước mắt đỏ”

Do dự một chút lại cẩn thận hỏi tôi: “Tiểu thư, có phải cô lại mơ thấy chuyện gì rất thương tâm hay không?”

Tôi sững lại nửa ngày mới cười hì hì: “Ta mơ thấy mình đang đợi một người, đợi hết xuân này đến xuân khác, đợi đến ăn hết rất nhiều móng giò xương chắt cao như núi cũng không thấy hấn đến. Ta đứng trên bức tường nhìn mãi nhìn mãi, bị gió thổi mạnh quá thổi hạt cát bay vào mắt ta, làm mắt ta rất đau, rất đau, mới khiến cho ta rơi ra hai giọt lệ đỏ mà.”

Tiểu Đào lập tức chớp chớp đôi mắt bát quái sáng ngời hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó....ta già đi, rồi chết”

Là trái tim ta đã già đi, mầm cải đã từng chiếm cứ toàn bộ trong lòng giờ đây đã chết.

Ông ngoại nói nó có tên rất khoa học được gọi là mối tình đầu. Mối tình đầu của tôi lúc thời niên thiếu.

Vừa ăn xong điểm tâm thì thấy Tiểu Tư hấp tấp báo lại: Bà mối Tống cùng với hương thân Ký Châu Cổ lão gia mang theo hai cân đậu phụ xin gấp.

Tôi nằm trên ghế vầy vầy tay: “Đi nói là ta bị bệnh.”

Gã sai vật đáp vâng một tiếng lại hấp tấp chạy ra, một lát sau lại hấp tấp chạy vào: “Bọn họ nói sớm đã biết tiểu thư bị bệnh nên đặc biệt muốn đến thăm”

Tôi ngồi xuống ghế, sau đó nói: “Bảo ta đi miếu dâng hương không tiện tiếp khách”

Gã sai vật lại vâng một tiếng chạy vọt đi, một lát lại chạy vào: “Bọn họ nói sớm biết tiểu thư muốn đi miếu thấp hương nên đặc biệt muốn đến cùng đi”

Tôi tức quá đập bàn “bốp” một cái: “Đi hỏi xem bọn họ rút cục là muốn gì?”

Gã sai vật lại lục tục chạy đi, một lát lại lúc cục chạy về lau mồ hôi nói: “Bọn họ nói là muốn đến cầu thân”

- Gái già gả lần bảy -

Cái gọi là hôn nhân đại sự do cha mẹ sắp đặt, ước hẹn trước, phụ thân vẫn lâm triều chưa về, tôi cũng chẳng có biện pháp nào để giải quyết vì thế liền nói: “Bảo bọn họ đến cầu thân để thiếp lại, chờ phụ thân trở về rồi hãy nói sau”

Một lát gã sai vặt lại lục cục chạy vào đưa tin: “Báo cáo tiểu thư! Không có thiếp cầu thân! Chỉ có hai cân đậu phụ thôi!”

Tôi không khỏi kinh ngạc, thật là uổng công tôi sống đến ngần này năm (20 năm), kiến thức đúng là nông cạn, chỉ nghe thấy có người đến cầu thân nói bằng lời hoặc là có thiếp cầu thân đồ thảm đưa đến gặp chứ cũng chưa từng nghĩ đến còn có người mang đến hai cân đậu phụ tới cửa cầu thân nữa.

Sau khi sừng sốt một hồi, tôi đứng dậy bước ra phòng khách.

Vẫn là tên hương thân Ký Châu kia mà hôm qua tôi gặp, bộ dáng kỳ diệu, mắt lé kiêu chim sẻ, vòng eo có thể so sánh với Triệu Phi Yên, cằm có một nhúm râu chấm sóc nhìn đến buồn cười, làm cho tôi mắt không đành lòng quay đi chỗ khác.

Bà mối Tổng cười tươi như hoa hàn huyên vài câu cùng tôi, đẩy đẩy mắt chim sẻ về phía tôi nói: “Buổi xem mắt ngày hôm qua mặc dù ngoài ý muốn nhưng Cổ lão gia đối với Chân tiểu thư là nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm, phi khanh không cưới!” *(một gặp đã yêu, hai gặp điên đảo tâm hồn, không phải em quyết không cưới)*

Tôi ho khụ khụ nói: “Chúng tôi mới chỉ gặp mặt một lần thôi”

Bà mối Tổng ghen hòng, nét mặt già nua xấu hổ, lấy khăn che cổ cười với tôi: “Dù thế nào thì cũng là có ý tứ, từ hôm qua trở về lão gia người ta đối với Chân tiểu thư nhớ mãi không quên cho nên mới sáng sớm đã vội vàng bảo ta đến cửa cầu hôn đấy”

Tôi im lặng nhìn nhìn khuôn mặt “trái xoan” to tròn, trên tay đang cầm đậu phụ khoe miệng khề cười cười hỏi: “Có thật không?”

Lời nói chưa hết thì bất ngờ mặt trái xoan to tròn lên đến trước mặt tôi, cười cười: “Tại hạ là đối với tiểu thư thật lòng ái mộ, thế có nhật nguyệt chứng giám, thiên địa biểu lộ”

Tôi dịch chân ra sau, lấy tay bụng tách trà hộp một ngụm cho thông cổ họng rồi hướng hần làm ra vẻ đoan trang khéo léo cười cười: “Xin hỏi thực lão gia gia ruộng có bao nhiêu mẫu? Chiếc xe có mấy ngăn? Xe ngựa hay là xe la vậy?”

Mắt chim sẻ sừng sốt một hồi, rõ ràng là không hiểu lời của tôi ý gì, tôi lại hắng giọng giải thích cho hần biết: “Cổ lão gia chẳng nhẽ không biết, bây giờ cô nương lập gia đình đều có yêu cầu phải có phòng phải có xe hay sao?”

Mắt chim sẻ béo quay xoay người ngáp ngừng: “Biết... biết... Thôn trang của ta ruộng vườn nhiều, xe ngựa xe la cái gì cũng có”

Tôi nói: “Ồ thôn trang, mọi thứ tóm lại vẫn đều kém xa so với trong thành, cũng không có lợi cho đầu tư, không biết ở trong thành Ký Châu có kiểu phòng vậy không?”

Trên mặt mắt chim sẻ bắt đầu run rẩy.

“Mua mấy gian? Là vay từ ngân hàng tư nhân hay là thanh toán bằng tiền mặt?”

“..”

“Chờ khi nào lấy ta về có phải là lúc đó mới bố trí một phòng, viết tên ta trên khế ước, chờ phụ thân của ta cáo lão hồi hương thì phải nuôi dưỡng ông thật tốt phải không?”

“..”

“Mặt khác, có phải là muốn mua thêm cho ta 2 cỗ xe ngựa đúng không? Ta từng chính mình lập lời thề, chỉ nguyện khóc trong cỗ xe ngựa mà không muốn cười trong cỗ xe la...”

Tôi chưa kịp nói xong, vẫn đang thao thao bất tuyệt nói thì mắt thấy mắt chim sẻ gào lên một tiếng, nhảy vọt lên, nhanh chân ôm luôn gói đậu phụ to kia, tông cửa chạy mất.

Bà mối Tổng thì chăm chăm nhìn tôi nửa ngày không nói được lời nào, lúc lấy lại tinh thần, chân đã nhũn ra, hỏn ha hỏn hển kêu to vài tiếng, vung khăn tay lên xoay người chạy mất.

So với lời nói của con người thì miệng đại thẩm thật là đáng sợ, nhất là miệng của bà mối đại thẩm.

Buổi trưa trôi qua, Tiểu Đào mua móng heo từ ngoài trở về, chạy vọt tới phòng của tôi nói: “Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi, không hay rồi, trong kinh thành đang đồn ầm lên, bọn đàn ông xấu xa nghe nói lấy cô về phải có phòng, có xe ngựa thì liền đem toàn bộ ngựa nhà mình đuổi hết đi rồi, mang đi bán hết, chạy mua con la thay thế, kết quả là ngựa nhiều quá làm ùn tắc giao thông, vụng trộm đem ngựa ra khỏi cung thì lại đụng phải con trai của hoàng đế ngã xuống hồ nước thôi rồi”

Tôi phập phồng lẫn từ trên ghế xuống đất. Tiểu Đào lọ mọ nâng tôi dậy, tôi vịn tay nàng đứng lên, thê lương nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tiểu hoàng tử kia được thị vệ đưa về rồi”

“Không... không có gì trở ngại nữa chứ?”

Tiểu Đào nghiêng đầu nghĩ một lát rồi tiếp: “Chắc là không có gì trở ngại, bởi vì lúc thị vệ vọt hấn lên, hấn còn giương nanh múa vuốt la hét nhất định phải tra ra tên đầu sỏ là người nào mới được, xem ra thì đã ổn rồi!”

Tôi ôm ngực, mẹ ơi, đây là ông trời trừng phạt tôi sao? Tôi quả nhiên làm bậy không thể sống yên mà.

Tiểu Đào vòng vo nửa ngày cuối cùng lại nói: “Tiểu thư, còn có một tin nữa, cô có muốn nghe hay không?”

Tôi vô lực khoát tay: “Tiểu thư nhà người đã sợ đến nỗi không dậy nổi rồi, chỉ muốn nghe tin tốt, không muốn nghe tin xấu, nếu không sẽ bị ghen.”

- Gái già gả lần bảy -

Tiểu Đào khẳng định quyết liệt: “Tin tốt, tin tốt, tuyệt đối là tin tốt”

Tôi liếc mắt về phía nàng, nàng hì hì cười, khuôn mặt đỏ hồng: “Tiểu quận chúa của Ninh vương phủ hôm nay chính thức đi Vân phủ cầu hôn rồi.”

Trong lòng tôi lộp bộp: “Đi cầu hôn Vân Phi Bạch?”

Tiểu Đào lại cười hì hì: “Không, không phải đại công tử đâu, mà đi cầu hôn Vân nhị công tử”

Chương 13

Giống như trời đang trong xanh, bỗng đột ngột vang lên tiếng sét đánh điếc hết cả lỗ tai. Tôi sợ run một lúc lâu, mãi sau mới từ từ hồi phục trở lại.

Tôi run rẩy nói: “Lúc trước quận chúa không phải là thích Vân Phi Bạch hay sao, thế nào mà tự dưng lại biến thành Vân Châu vậy?”

Tiểu Đào chớp chớp đôi mắt bát quái, nói bô bô một hồi, tôi từ đó mới rút ra được ý chính là trước bà mối họ Thác đi Vân gia đặt vấn đề kỳ thật không phải là ý của quận chúa mà là ý của Ninh Vương gia, hôm qua lúc đi du hồ cũng là một tay Ninh Vương gia an bài cả nên mới nhìn thấy mục tiêu chính, một chuyến du ngoạn, nhưng lại làm cho nàng đụng trúng Vân Châu lúc tiến đến kéo tôi trượt chân xuống hồ biến thành mối hận thiên cổ, liếc mắt trúng ngay tiếng sét tình ái.

Phật đã nói, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, thế giới có nhiều điều kỳ diệu, mà duyên phận cũng thật nhiều diệu kỳ.

Tôi bỗng nhớ tới Vân Phi Bạch, nhớ tới lời hứa của anh sau cơn mưa lúc chạng vạng tối, ngực hơi hơi đau xót.

Lại nghe thấy tiểu Đào giậm chân, nức nở một hồi tiếc hận nói: “Chi tiếc là, Vân nhi công tử lại một mực từ chối cơ!”

Tôi ngẩn ra, kịp thời hồi phục, tiếc là lại không thể can thiệp vào.

Giữa giờ nghỉ trưa, lăn qua lộn lại trên giường nghỉ ngơi, tôi lặng lẽ xuống giường, lấy ra hai cái móng heo, sau đó lấy thiếp đi đến Vân phủ.

Dao Ngọc đã từng nói với tôi về kinh nghiệm luyện ái, tình yêu phải dựa vào thực lực của chính mình đi đoạt lấy, nhất định phải nắm chắc cơ hội, thừa lúc trống mà nhảy vào.

Giống như thời cơ lúc này vậy. Tôi bắt tay vào đem móng heo cùng tờ thiếp đưa đến gã sai vặt giữ cửa, sau đó thổi phù phù cho tay ấm lên, rồi thông thả đi đến chân tường ngồi xuống chờ Vân Phi Bạch đi ra.

Gã sai vặt có nói anh vừa đi nghỉ trưa phải nửa canh giờ nữa mới tỉnh. Giữa trưa ánh mặt trời chiếu chói chang, tôi ngồi một chỗ ôm đầu, yên lặng nhìn con kiến bò trên bậu cửa giết thời gian.

Bịch bịch, có một đôi chân đang đi đến. Tôi giương mắt lên nhìn thấy không mặt hồ hững của Vân Châu hiện ra .

Tay hắn cầm chiếc ô hoa, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn không thân thiện cho lắm. Hắn đứng bình thân ở phía trước nhìn tôi, còn tôi ngồi ở chỗ này nhìn hắn, anh nhìn tôi đến, tôi nhìn anh đi, nhìn nhìn đến nổi cổ cứng quèo, mặt nóng lên.

- Gái già già lần bảy -

Tôi vội đứng dậy, xoa xoa mặt nhìn hấn cười hắc hắc nói: “Sao huynh lại tới đây?”

Hấn nhìn về phía tôi, ánh mắt thâm trầm, âm đạm, nặng nề, mãi một lúc sau mới nói: “Ta chờ hấn cùng muội.”

Giọng trầm thấp, bình thản, nghe không ra cảm xúc gì.

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, hấn cũng không thềm nhắc lại, kéo tôi đến chân tường ngồi xuống, lấy ô nhét vào tay tôi, không thềm nhìn tôi mà nhìn lên chú chim trên cây cao cao.

Không khí lắng lại một chút, tôi tựa hết bờ vai này đến bờ vai kia của hấn, ngồi rất khó khăn, do dự mất nửa ngày rồi sau đó dịch ô sang bên đầu của hấn, cùng hấn nói chuyện: “Haiz, mệt không?”

Hấn quay sang nhìn tôi không nói gì. Tôi ngượng quá cười nói: “Nghe nói quận chúa đến cầu hôn huynh?”

Hấn nhìn tôi: “Muội vui hay không vui?”

Tôi sửng sốt một lúc, sau đó thì cười không nói gì. Cả hai cùng trầm mặc, bỗng nghe thấy hấn buồn bã nói: “Muội vẫn thích hấn như vậy, cũng vẫn ngu ngốc như thế”

Tôi cảm thấy những lời này rất kỳ quái, muốn tiếp lời nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu thế là im lặng.

Hấn cũng không nói gì nữa. Vì vậy cứ trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc đến nỗi tôi bắt đầu ngủ gật.

Trong lúc mơ hồ nghe thấy bên tai giọng Vân Châu khẽ thở dài: “Lấy bản mệnh không trọn vẹn để đi đổi lấy một cái liếc mắt của hấn đáng giá lắm sao?”

Thanh âm trầm khàn giống như đang kiểm chế cái gì, hơi thở phả vào bên má tôi, tê tê dại dại.

Dừng một lúc lâu lại mơ hồ nghe thấy giọng hấn dứt quãng: “...Ta cái gì cũng đều nhớ ra rồi..., năm đó ta trơ mắt nhìn muội nhảy xuống sông... Kiên quyết như thế... Ta nghĩ sẽ rất hận muội....nhưng rồi...”

Thanh âm của hấn nhỏ dần, nhỏ dần, tôi lại mơ hồ ngủ càng sâu, trong đầu hỗn loạn không thôi.

Tôi bị một tiếng ho khan làm cho bừng tỉnh. Mở mắt ra thì phát hiện chính mình đang ghé trên đùi Vân Châu ngủ ngon lành, miệng còn dính một mảng lớn nước miếng.

Mà bị kịch ở chỗ lúc đó Vân Phi Bạch đang đứng cách đó vài bước, mặt ngượng ngùng nhìn tôi.

Tôi bỗng nhảy dựng lên, nhìn anh xấu hổ, đang định giải thích thì thấy Vân Châu nhét ô vào tay tôi, quay lại nhìn Vân Phi Bạch, bình thản gọi một tiếng đại ca.

Nói xong lại chuyển ánh mắt về phía tôi, ý cười ngọt ngào khiến tôi thấy lạnh cả người: “Vẫn tham ngủ như thế, thật sự là con mèo nhỏ lười biếng”

Tôi lão đảo suýt ngã, thẳng nhai này định cố ý chọc phá tôi sao?

Hắn tiện tay đỡ lấy tôi, chưa kịp để tôi định thần thì tự dưng lấy tay áo dịu dàng lau nước miếng trên miệng tôi rồi thở dài: “Rõ khổ tính tình cứ mơ mơ màng màng thế này đến khi nào mới sửa được... Nước miếng chảy hết ra ngoài rồi này”

Trong lòng tôi cực kỳ thê lương, mẹ già tôi đây tự làm tự chịu nha, thẳng nhai này, thẳng nhai này rõ ràng là chơi xấu tôi đây mà!

Tôi trừng mắt với hắn nhưng ánh mắt thì lại trông thấy mặt Vân Phi Bạch lúc trắng lúc xanh.

Tháng sáu tuyết bay, tháng mười tuyết giáng, còn trong lòng gái già tôi đây là một mảng lạnh băng.

Tôi ho khụ khụ, định nói gì đó vớt vát lại tình trạng này thì đã thấy Vân Châu lấy trong lòng ra một chiếc giày, đưa tới trước mặt tôi. Đúng là chiếc giày thêu mà năm đó trước khi hắn rời đi tôi đã đưa tặng hắn. Tôi nhìn giày đờ đẫn một lúc lâu.

Hắn nói: “Năm đó ta đi trên đường tới Dược Sư cốc thì xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, xe ngựa rơi xuống vách núi, cũng may được một thợ săn dưới núi cứu mới kéo cái mạng lại được, chính là lúc ta trở về, muội đã đi rồi”

“A Ly” Hắn nhìn tôi gần từng tiếng, “Ta chưa từng bao giờ gạt muội”

Nói xong, vứt chiếc giày vào lòng tôi, miễn cưỡng bỏ đi.

Tôi nhìn bóng hắn, đột nhiên nhớ đến khuôn mặt thiếu niên chói mắt trước kia, ngực lại có chút đau đớn.

Đang ngây ngẩn người thì lại nghe thấy Vân Phi Bạch nói với tôi: “Chân cô nương?”

Tôi phục hồi tinh thần, sững sốt một chút, trước kia anh gọi tôi là A Ly, mà bây giờ thì lại gọi tôi là Chân cô nương.

Ngực tôi vừa chua xót, vừa đau đớn, cố cười cười, nói: “Đa tạ, hôm qua lúc rơi xuống nước có công tử ra tay cứu giúp, tôi chỉ là muốn đến nói với công tử một câu cảm ơn mà thôi”

Nói xong thì cúi đầu vội vàng tránh đi, vừa bước được nửa bước thì bị anh gọi lại. Tôi dừng bước quay đầu kinh ngạc nhìn anh.

Anh mỉm cười lấy từ trong tay áo ra chiếc thiệp mà tôi mới đưa nói: “Ta nhớ rõ cô mời ta đi Hoa Âm nghe diễn kịch, đúng không?”

Trên mặt tôi nóng lên, run run hỏi: “Huynh, huynh nhận lời rồi?”

Anh đáp: “Vì sao lại không muốn chứ?”

- *Gái già giả lần bảy* -

Tôi nhìn anh cười dịu dàng, bỗng có chút không biết sao lại bị kích động giải thích:
“Vừa rồi tôi cùng Vân Châu...”

Anh cắt đứt lời của tôi nói: “Ta biết.”

Chương 14

Tôi giật nảy mình. Anh vẫn mỉm cười thản nhiên, ầm ập, trong nháy mắt xung quanh tôi nở đầy hoa móng giò. Vân Phi Bạch gọi gã sai vặt cho một chiếc xe ngựa đến.

Lên trên xe, anh bỗng chìa tay với tôi. Tôi giật mình, tim đập thành thành, hai má nóng ran, kìm nén trong lòng đưa tay ra cho anh cầm.

Tay vừa đưa thì bị Vân Phi Bạch nắm luôn, làm gã sai vặt đứng một bên đỏ mặt, cúi đầu.

Tôi thấy mặt mình càng ngày càng nóng, cùng Vân Phi Bạch sóng vai ngồi xuống, thẳng một mạch đi đến phố thành nam, xe ngựa chạy như điên, xe xóc năm lần, hai lần làm tôi đụng vào Vân Phi Bạch, một lần bổ nhào vào ngực anh, lần thứ hai thì đụng phải cằm anh.

Vân Phi Bạch giúp tôi hai lần, một lần thì đỡ tay tôi, lần khác thì đỡ lưng tôi.

Tôi nghĩ, chuyện này cũng không chỉ có làm cho con người ta có xuân tình mà ngay cả ngựa cũng có xuân tình nữa.

Khó khăn lắm mới ổn định, tôi đang hôn hên thở dốc, chưa kịp thở xong thì xe ngựa lại tiếp tục chạy điên điên khùng khùng làm tôi cũng lại điên khùng theo, Vân Phi Bạch lấy tay đỡ lưng tôi nhẹ giọng bảo: “Cẩn thận”

Trên khuôn mặt đang nóng hổi của tôi bỗng như nở đóa hoa tâm, chịu không nổi muốn thể hiện ra hết. Vân Phi Bạch nâng tôi dậy, tay vẫn đặt trên lưng tôi, dịu dàng nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Tôi ngượng ngùng cười. Anh cười khẽ một tiếng, buông tay ra, dừng một chút rồi bỗng mở miệng nói: “Muốn mời ta đi xem vở hí kịch nào sao?”

Tôi giật mình còn bần thần một lúc mới nhìn anh lấp bắp: “Hỉ Tước, đi xem cầu Hỉ Tước trước có được không?”

Ngày bảy tháng bảy trên sông Thiên Hà, Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau trên cầu Hỉ Tước tâm tình, làm cho toàn bộ thần tiên trên trời tức giận cũng chẳng làm gì được. Dao Ngọc nói, kịch diễn này rất thích hợp cho những người đang yêu xem, cũng là một trong mười thứ thích hợp nhất để thổ lộ cảm xúc trong lòng.

Hôm nay trời trong xanh, không khí trong lành, mặt trời lên cao, con người xuân tình, ngựa cũng xuân tình. Lịch viết, thích hợp xuất hành, cưới gả, tôi cảm thấy đây là lúc thích hợp nhất để thổ lộ tâm tình.

Vân Phi Bạch nhếch khoé miệng lên, trong mắt tràn ngập ý cười: “Được”. Rồi nhìn tôi một hồi, bỗng gọi tôi: “A Ly”

Tôi theo bản năng a một tiếng rồi giật mình ngồi im.

- Gái già gả lần bảy -

Vân Phi Bạch nhìn tôi mỉm cười nói: “Ta thấy gọi A Ly so với gọi Chân cô nương dễ nghe hơn.”

Trong lòng tôi lại nở hoa, tất cả những giận hờn trong thời gian qua biến mất, lòng tôi hơi hỗn loạn chưa xốt một chút, lại có chút sâu não.

Tính đi tính lại thì đã hai tháng hai ngày anh chưa gọi tên tôi như thế rồi.

A Ly, A Ly, giờ khắc này nghe gọi vậy, lòng tôi thấy ngọt ngào vô hạn. Tôi nuốt nước bọt, bồi rồi nở nụ cười, cảm giác cay cay mũi.

Kịch diễn nghe thực tuyệt, Dao Ngọc vừa ra diễn **“Chuyện tiên cầu Hỉ Tước”**, hát thật say sưa, rung động lòng người, càng tuyệt hơn là, khi hết một khúc, Vân Phi Bạch lại đề nghị diễn thêm **“Phượng cầu hoàng”**. Dao Ngọc nói rằng **“Chuyện tiên cầu Hỉ Tước”** là vở kịch hàng đầu thích hợp nhất để thổ lộ cảm xúc trong lòng trong số mười cách thường thấy, tôi hỏi cô ấy: “Thế dừng cảm thổ lộ trực tiếp thì sao?”

Cô ấy phe phẩy chiếc quạt nhẹ nhàng cười: “Dĩ nhiên là **‘Phượng cầu hoàng’** rồi.”

*“Chim phượng, chim phượng về cố hương, ngao du bốn bể tìm chim hoàng”*³, tôi dò xét ý tứ của Vân Phi Bạch trong đáy mắt, lòng lại nở hoa.

Hai khúc diễn xong, ra khỏi Tuý Hoa Âm cũng là lúc lên đèn, trời tối dần.

Gã sai vật lạch bạch dẫn ngựa chạy tới. Tôi cùng Vân Phi Bạch sóng bước chậm chậm bên nhau. Quả thật lại là một đêm trăng thanh gió mát cảnh đẹp.

Tôi nhin không nói buột miệng: “Bóng đêm đẹp quá.”

Vân Phi Bạch hoà theo “Đúng vậy.”

Tôi nói: “Trăng rất sáng.”

Vân Phi Bạch cười khẽ: “Phải.”

Giọng nói nhẹ nhàng, trầm lắng nghe như mật rót vào tai đến nỗi mà làm lòng người cảm động. Tôi nghiêng mắt nhìn anh có chút thất thần. Gió nhẹ nhàng thổi, tôi ở đây mà anh cũng ở đây, dưới ánh trăng tròn, bên chân tường kia có đôi mèo động đực rít gào.

Anh khẽ cười, tôi nhìn anh cười mà ngơ ngẩn cười theo, trong lòng lại tràn đầy một rừng hoa cải, thực lãng mạn.

Trời xanh, mây trắng, đèn đã lên khắp nơi; trăng sáng, đêm thanh, lại có người trong lòng đi bên cạnh, tâm tình tôi cũng rục rịch không thôi. Tôi thấy giờ này khắc này thể hiện một chút tình cảm là chuyện tất yếu.

³ Trích khúc Phượng Cầu Hoàng. Nguyên tác: *“Phượng hễ phượng hễ về cố hương, ngao du tứ hải này hoàng.”*

Hoa Minh

Trong lòng dậy sóng, tôi ho nhẹ một tiếng, điềm đạm nói: “Vân công tử, huynh xem, đêm nay trăng rất sáng, trời đầy sao thật sự làm lòng người yêu thích không thôi, chỉ thích hợp cho lũ mèo hoang mà chẳng thích hợp cho tiên.”

Vân Phi Bạch lão đảo đứng không vững, theo giọng nhẹ nhàng của tôi ho khẽ mấy tiếng. Tôi cuống quýt dịu anh, hỏi: “Vân công tử, huynh sao vậy?”

Vân Phi Bạch thần người, trên mặt đỏ bừng nhìn tôi cười: “Không sao.”

Dừng chút lại nói: “A Ly, sau này gọi ta Phi Bạch đi.”

Tôi sùng sốt. Phi Bạch, Phi Bạch.

Vốn là cách gọi quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, tựa như anh gọi tôi A Ly vậy, lại làm lòng tôi thương cảm không thôi.

Anh không biết rằng, trước đây tôi vẫn gọi anh là Phi Bạch, mà anh thì vẫn gọi tôi là A Ly.

Vân Phi Bạch bỗng mở miệng, giọng nói có chút mơ hồ: “Ta cuối cùng vẫn cảm thấy hình như chúng ta trước đây là biết nhau, lúc ở trên thuyền khi nhìn thấy muối lần đầu tiên, thì thấy hình như có chút cảm giác quen thuộc không nói được.” Ngực tôi lại nhói đau, lòng chua xót nói: “Có thật không?”

Mãi sau mới hoảng hốt nhớ tới tiểu quận chúa của Ninh vương phủ kia, tôi do dự một lúc mới lắp bắp: “Huynh, chuyện huynh cùng với quận chúa... Tôi, tôi đều đã biết... Huynh, huynh đừng đau lòng, còn có, còn có...”

Còn có tôi đây.

“Còn có gì nữa?” Vân Phi Bạch mỉm cười nhìn tôi. Trên mặt tôi nóng lên, ấp úng: “Còn, còn có rất nhiều cô gái tốt nữa.”

Anh cười khẽ, nhìn tôi không nói gì, một lúc sau bỗng bảo: “Muội nhìn thấy ta khổ sở lắm sao?”

Tôi kinh ngạc: “Không phải, không phải nói là huynh rất có ý với quận chúa hay sao?”

Anh lại nhẹ nhàng cười: “Ai nói vậy?”

Tôi ghen hòng. Mẹ ơi, nghe tin vịt nhiều đúng là không thể tin nổi.

Một lát sau, gã sai vặt đánh xe ngựa đến. Trong xe ngựa, tôi và Vân Phi Bạch vẫn sóng vai ngồi bên nhau. Tâm tình tôi cũng tốt hơn, xe lại lóc cóc vang rền, hoa trong lòng tôi lại nở mãi nở mãi rồi lại hốt hoảng.

Phật nói, vui quá hoá buồn, Phật còn nói, cuộc sống muôn màu sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn. Cuộc sống đúng là phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, cứ tiếp hết ngoài ý muốn này đến ngoài ý muốn khác, bi kịch lại nổi tiếp bi kịch. Con người vĩnh viễn sẽ

- Gái già gả lần bảy -

không biết ngoài ý muốn hay bị kịch đó khi nào sẽ đến. Có lẽ ở một chỗ bên trái là ngoài ý muốn thì bên phải sẽ là bi kịch, luôn thường trực bên người một phải, một trái.

Phật cao thâm và ảo diệu, cứ thể hiện vô cùng thoải mái xuống người tôi. Xe ngựa vừa chạy đến góc phố, lúc tôi nuốt nước miếng hai lần để thông cổ họng, đang định mở miệng nói chuyện thì nghe tiếng gã sai vặt bên ngoài kêu lên sợ hãi, sau đó lại nghe tiếng ngựa hí vang, rồi sau nữa là xe ngựa kêu loảng xoảng một hồi.

Vân Phi Bạch nắm chặt tay tôi: “Cẩn thận.”

Gái già tôi đây chưa thực sự kinh hoàng nhưng cũng làm ra vẻ hốt hoảng bỏ nhào vào anh kêu lên sợ hãi, cố ra vẻ thật yếu ớt, lại bị tấm vải xe ngựa quật vào té luôn trên đất, lăn mấy vòng, may mà còn được anh ôm nửa người mới không bị đụng vỡ đầu.

Nhưng con ngựa Vân gia kia vẫn bị chìm trong tình xuân nên ánh mắt đã lướt qua người hai chúng tôi, vẩy đuôi một cái, hí vang, hai vó nhấc cao bay lên lôi kéo chiếc xe tuyết trần đi.

Gã sai vặt từ trên xe ngựa lăn xuống, vội đứng dậy, tiến đến đỡ chúng tôi, Vân Phi Bạch nhú mày nói: “Sao lại thế hả?”

Gã sai vặt giậm chân một cái về mặt cầu xin: “Đều là tại nô tài, nô tài quên mất là con ngựa này đang ở thời kỳ động dục, vừa rồi nhìn thấy con ngựa cái vọt qua bên cạnh nó nổi điên lên chạy đuổi theo con ngựa kia rồi.”

Chương 15

Trong lòng tôi kinh ngạc đến mức không chịu nổi, *yếu điệu ngựa cái, ngựa đực hảo cầu*, thì ra vốn thân chỉ là một con ngựa, cũng có thể làm thơ kiêu như người vậy.

Uy lực của tình xuân thật là kinh người. Nhưng trong tình hình lúc này mà nói, kết quả tình xuân cũng kinh người như thế. So với ngựa của Vân gia lúc này gặp được tình yêu, dừng cảm chạy đuổi theo công chúa bạch mã của mình, trong khi cũng tương tự như tình xuân của gái già tôi đây lại từ dưới đất bò dậy lắc lắc người, chân vừa đứng lên thì thấy mắt cá chân nổi đau, đi bước nào đau bước đó.

Nói tóm lại là ngựa trong tình trạng tư xuân là hài kịch, còn tình trạng tư xuân của tôi là bi kịch, nói ngắn hơn, chân tôi đau.

Vân Phi Bạch đỡ tôi nhú mày lại: “Chân rất đau phải không?”

Tôi nhếch miệng cười, cắn răng nói: “Không đau, không đau.”

Mẹ ơi, không đau thế nào, mẹ già tôi đây nghiêng răng nghiêng lợi cũng không muốn trước mặt anh dọa người thôi.

Anh khẽ thở dài: “Trên đầu ra mồ hôi rồi đây này, còn nói không đau nữa. Ta đưa muối đến y quán xem nhé.”

Tôi chưa kịp mở miệng thì gã sai vặt lại nói tiếp: “Công tử chờ nô tài, nô tài sẽ nhanh tìm một chiếc xe ngựa đến ngay.” Nói xong, chạy vội đi. Vân Phi Bạch gọi hấn đứng lại “Không cần đâu”. Nói xong xoay người lại nhìn tôi: “Ta cũng Chân cô nương đi là được rồi.”

Tôi ngẩn ra, gã sai vặt cũng ngẩn ra. Tôi chưa kịp định thần thì thấy Vân Phi Bạch đã ngồi xuống trước mặt tôi rồi. Tôi chân chừ mãi cho đến khi anh gọi tôi: “A Ly” thì mới giật mình tỉnh lại.

Anh cồng tôi trên lưng, đúng lúc gió thổi tới, thổi mấy sợi tóc bên tai anh, nhẹ nhàng quạt nhẹ vào hai má tôi tê dại, mềm mại. Hoa vẫn đẹp như cũ, trăng vẫn trong như thế, đèn cũng sáng đầy đường, tôi ôm cổ anh, ngửi mùi hương toát ra sâu kín trên người anh, nhìn hoa, nhìn trăng, nhìn đèn đuốc, lòng lại nổi lên một vị chua chát không nói nên lời.

Tôi nghĩ đến đã từng có người cũng giống anh như vậy, ngồi xổm xuống trước mặt tôi, cồng tôi trên lưng rồi đột nhiên quay đầu cười với tôi, gọi tôi một tiếng “*bánh bao nhỏ*”, lại nhẹ nhàng hát một bài đồng dao, khoé miệng cười mãi không thôi, hấn cồng tôi ra khỏi rừng liễu, xuyên qua vùng hoa sơn trà đỏ rực. Lúc đó cũng không có trăng, cũng không có đèn đuốc sáng như vậy, mà chỉ có trời xanh, mây trắng, chiều hoàng hôn.

Lúc đó lòng tôi không chua, không chát, cũng không sợ hãi như giờ phút này, chỉ có yên bình cùng đáy lòng nhận nhận, rục rịch và ngượng ngùng.

Lúc đó tôi vẫn còn rất trẻ.

- Gái già già lần bảy -

“A Ly?” Vân Phi Bạch bỗng kêu tên tôi, kéo tôi hoàn hồn trở về.

Tôi vội vàng trả lời, mãi sau cũng không thấy anh nói gì, vì thế nhin không được lại mở miệng: “Huynh vừa gọi tên tôi... là, là muốn nói gì với tôi sao?”

Anh nhẹ nhàng cười bảo: “Không có gì, chỉ cảm giác muối lại ngăn người nên gọi một tiếng thôi.”

Tôi xấu hổ cười yếu ớt, yết hầu chua chát, muốn nói mà lại không phát ra được lời nào. Vừa đi được vài bước thì thấy gã sai vặt vội vàng vàng chạy đến, tưởng có chuyện gì, cúi đầu hai má đỏ hồng. Đứa nhỏ xuân tình nha.

Vân Phi Bạch cười nói với hắn: “Một mình ta sẽ đưa Chân cô nương đi khám ở y quán.”

Gã sai vặt lại ngăn ra: “Thế tiểu nhân thì sao?”

Vân Phi Bạch dừng bước cười nói: “Trong nhà nước tương không có, cậu đi mua một bình nước tương mang về trước đi.”

Lúc từ y quán ra thì trăng đã lên cao giữa trời.

Vân Phi Bạch chặn một chiếc kiệu trở về. Khi cỗ kiệu tới cửa Chân phủ, Tiểu Đào đã sớm biết đi ra, đứng ở cửa ngóng nhìn xung quanh, khuôn mặt hiện ra vẻ chua xót, lắm chuyện tươi cười.

Lúc gần đi, Vân Phi Bạch bỗng cầm tay của tôi một lúc lâu mới buông ra, đưa gói thuốc ở y quán cho tôi, giọng nhẹ nhàng: “Nhớ đúng giờ bôi thuốc nhé.”

Tôi vò vò góc áo trái, do dự một lúc rồi lại vò vò góc áo phải, lắp bắp nói: “Tôi, tôi tôi còn có thể hẹn huynh được nữa không?”

Tiểu Đào cười phì một tiếng, tôi ảo não, trừng mắt liếc cô nàng, thấy da mặt mình lại nóng dần lên.

Vân Phi Bạch đứng trước cửa, dưới hai đèn lồng to, ý tươi cười tràn đầy trên mặt, như hoa sen nở trước hoàng hôn, sáng ngời một hồ nước, hoa mai lay động, trong mắt tràn ý cười.

“Đương nhiên có thể rồi.”

Hôm nay đúng là một ngày tuyệt vời, khiến con người ta hoa tâm nhận nhạo.

Tôi bảo Tiểu Đào: “Hầm cho ta hai bát móng giò, thật trắng nõn, trắng nõn.”

Ăn hết móng giò tôi lau miệng, trong lòng lại đập rộn không thôi vì vậy đi dạo thong thả trong hoa viên.

Đi vòng vòng quanh sân một vòng lại nhớ tới buổi trưa Vân Châu đưa cho tôi chiếc giày thêu kia, lòng lại ưu thương không yên. Tôi nhìn ánh trăng vàng óng ánh mà sâu kín thờ dài, thò vào trong tay áo sờ.

Hoa Minh

Kết quả sờ mãi cũng chỉ thấy trống trơn, trong lòng hoảng hốt, lại đưa tay sờ lần nữa. Kết quả ba bốn lần cũng đã lật tay áo lên cao cũng tìm không thấy.

Tôi cố nhớ lại, hình như là lúc xe ngựa chạy thì đã làm rơi ra ngoài rồi.

Tôi không kịp mặc thêm áo, bảo Tiểu Đào lấy đèn, vội vàng ra khỏi nhà.

Tiểu Đào một tay cầm đèn, tay kia cầm theo áo của tôi la vội lên: “Tiểu thư, chân của cô... Chân của cô còn bị thương...”

Tôi vẩy vẩy tay bảo: “Không sao, không sao, quay về ăn nhiều móng giò sẽ bổ trở lại”

Tiểu Đào gấp đến độ không ngừng giậm chân: “Không biết là vì cái gì mà đêm hôm khuya khoắt lại đi tìm thế không biết.”

“Một chiếc giày thêu”

Tiểu Đào nghi hoặc hỏi: “... Giày thêu? Rất quan trọng sao?”

Tôi ngẩn ra, ừ ừ. Chỉ là một chiếc giày thêu bình thường thôi mà, không thể đi, cũng không thể bán lấy tiền mua mấy cái móng giò ăn được, đi tìm làm gì nhỉ? Tôi nghĩ mình bị quỷ ám rồi, cái gì đã đánh mất thì cho mất luôn đi.

Tôi dừng bước một chút nói: “Thôi trở về đi.”

Trên đường về Tiểu Đào cứ tít ta tít tít, tôi thì trầm mặc không nói gì. Ánh trăng cũng tựa như không sáng nữa, nhìn khô vàng tròn trĩnh như chiếc bánh to trên trời, khiến lòng người hốt hoảng.

Tôi nhìn sang Tiểu Đào nói: “Tiểu thư nhà em lòng bỗng có chút ưu thương không hiểu vì sao.”

Tiểu Đào giật mình.

Tôi chớp lấy đèn lồng trong tay cô ấy, xoay người, theo đường cũ chạy.

Đêm đã khuya, người đi trên đường thưa dần, thỉnh thoảng đi qua nhìn thấy rõ tôi đi khập khiễng, tư thế vụng vẹo thì chạy mất.

Gái già tôi đây lòng lại càng thêm ưu thương.

Lúc ưu thương thì lại gặp chuyện ưu thương là hợp lý nhất.

Lúc chạy đến chỗ kia tôi bất kể cái gì, không để ý dưới chân nên ngã nhào trên đất.

Ngã trên đất không đau, mà đau là môi tôi bị đụng rách. Lấy tay xoa miệng một chút, thấy tay có máu. Mẹ ơi, như này có tính là chỉ vì không có một chiếc giày thêu mà dẫn đến huyết án hay không đây?

Gái già tôi đây thở dài, đứng vội lên, một tay che miệng, một tay mang theo đèn lồng bắt đầu dài cổ tìm hài.

- *Gái già giả lần bảy* -

Tìm hết góc này đến hết góc kia, tìm mãi nửa ngày rồi lại nửa ngày nữa cũng không tìm được giấy, tôi đơn giản liền ngồi sụp xuống, giờ đèn lồng, đưa mắt ai oán tìm tìm, xem xem.

Trong lúc đang trợn mắt xem xem, nhìn nhìn thì nghe thấy một giọng lành lạnh vang lên: “Là đi tìm cái này sao?”

Chương 16

Người tới họ Vân tên Châu, trên tay cầm chiếc giày thêu, vẻ mặt không biết dùng từ gì để hình dung cho chuẩn xác.

Tôi ngồi trên mặt đất ngẩng đầu sừng sốt nhìn hấn. Ánh mắt hấn chìm trong bóng đêm nhìn như đang bắt gặp được kẻ ngoại tình vậy. Hấn đứng cách tôi vài bước chân.

Tôi nhìn hấn, hấn nhìn tôi, nhìn đến nửa khắc, hấn mới chậm rãi tiến đến, xoay người ở trước mặt tôi, cầm trong tay chiếc giày đung đưa: “Đang đi tìm cái này sao?”

Giọng nói khàn khàn, giống như gió thu cuốn sạch lá vàng, cứ ong ong vào đầu tôi, trong nháy mắt làm tôi tỉnh lại.

Tôi nhìn chiếc giày trong tay hấn, kinh ngạc thốt lên: “Sao, sao, sao nó lại ở chỗ huynh vậy?”

Trên mặt hấn nở nụ cười như có như không: “Muội nói thử xem?”

Biểu tình chỉ có một, lời kịch cũng chỉ có một, xem trong mắt gái già tôi đây, chỉ có một người, tại đêm lạnh này, cứ coi như có nhiều hoa trên gấm lại thêm hoa, càng làm cho tôi càng ngày càng thêm lạnh.

Tôi trầm mặc, liếm liếm đôi môi chảy máu, nhếch miệng nhìn hấn cười: “Huynh, huynh, sao huynh lại ở chỗ này?”

Hấn nhìn tôi chậm rãi trả lời: “Ta đang đợi muội tìm nó về.” Chiếc giày đung đưa, hấn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, nhìn vào mắt tôi. Từ chỗ tôi nhìn ra thì thấy mắt hấn hơi hơi hồng, giống như có hạt cát bay vào mắt vậy.

“Ta còn đang tự đánh cuộc xem muội có đến hay không.” Hấn nhìn tôi chậm rãi mở miệng, nói tới đây lại dừng, chỉ có ánh mắt u ám nhìn tôi, nhìn đến nỗi da đầu tôi run lên, gai ốc nổi đầy cánh tay, tôi ngưng ngưng cười, định đứng lên thì lại bị hấn túm lấy cổ tay, đưa mặt gần sát vào tôi: “Vì sao quay lại tìm nó?”

Tôi theo bản năng ngửa người ra phía sau, trầm tư, nghiêm nghị nói: “Đã nghe qua chuyện vì một chiếc giày mà dẫn đến huyết án chưa? Nửa đêm mang giày trên đường cái dẫn đến người khác bị phạm tội có phải là người có đạo đức hay không?”

“Có thật không?” Hấn hơi nhíu mi lại, cắn răng nhìn thẳng tôi, trên trán nổi đầy gân xanh.

Tôi nghĩ ngợi nói: “Dưới cây hoa quế trong ánh trăng, tôi xin thề, tuyệt đối đúng vậy!”

Hấn lúc này không hề cắn răng nữa, chẳng thừa lời, tiếng răng nghiến trèo trẹo vang lên. Mẹ ở nhà mà thấy con gái đến thì không muốn nhiều lời liền nghiến răng kèn kẹt. Gái già tôi đây lòng run lên, chuẩn bị tìm đường chạy trốn.

- Gái già gả lần bảy -

Người bị kịch cùng với cuộc sống bị kịch, tôi bị hấn giam cầm cổ tay. Hấn tiến lên, chậm rãi nói: “Muốn biết ta sẽ làm gì không?”

Tôi vỡ mộng. Hấn nói tiếp: “Muội đừng nhúc nhích.”

Tôi lại vỡ mộng lần nữa. Lần này chưa kịp hồi lại thì hấn đã túm chặt gáy tôi, hung hấn cúi xuống môi tôi cắn.

Là cắn thật đấy! Lại cắn rất đau nữa. Gái già tôi đây môi vốn đã bị rách rồi, lần này bị răng chó xấu xí của hấn cắn cho một ngum, đúng là như lửa thêm dầu, đường đẹp bị tuyết trắng lấp đầy, gái già tôi đây đau quá kêu to, tý nữa thì rơi lệ.

Đến khi hấn lấy mồm ra thì môi tôi đã mất đi tri giác, ngồi sụp xuống, đưa lưỡi liếm thấy trong cổ họng một trận ngọt kinh người.

Trăng tròn giữa trời, gió đêm nhẹ nhàng thổi, tôi với Vân Châu cùng ngồi xỏm đôi mắt nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hai người cùng nhìn, hai người cùng giận không thèm nói lời nào.

Có giận thì có lửa, mà có lửa thì mới có nước đến dập, ông trời đúng là đối xử với tôi không tệ. Luôn luôn an bài rất tốt cho một người chẳng có tiếng tăm gì như tôi đây một niềm vui lớn, vì thế, nước đã đến rồi.

Nhưng chỉ nghe rầm một cái, tôi và Vân Châu còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một chậu mưa to dội xuống ướt từ đầu đến chân. Dội vào tôi một cái run rẩy đứng không vững.

Chậu mưa này dội xuống không phải là từ ánh trăng vàng óng ánh, cũng không phải là từ ngàn sao sáng trên trời mà chính là từ trên bờ tường dội xuống.

Gió to nổi lên, rồi thấy một đại thảm từ trên tường ló ra, chân bước thê thảm, một tay cầm chậu, một tay chống nạnh, ngược mắt nhìn lên thấy đang trừng mắt nhìn chúng tôi từ trên cao.

Tôi và Vân Châu chưa kịp định thần thì đã thấy bà mắng một trận xa xa: “Hai người các ngươi, nửa đêm nửa hôm ngồi ôm ấp nhau, anh anh em em, vừa cắn vừa nói, yêu đương vụng trộm có đúng không? Lại tư tình với nhau có đúng không? Ta là quả phụ, quả phụ có biết hay không? Hai người rõ ràng đến câu dẫn ta đi trộm đàn ông, có phải hay không?”

Nói xong lấy tay áo lau nước mắt một hồi, thút tha thút thít một lúc, lại rơi nước mắt nói một tràng: “Mỗi một quả phụ, trước đây cũng đều là hoàng hoa khuê nữ, các ngươi đã làm tổn thương người quá đáng, một mình đơn chiếc phòng không, ôm mỗi tư tình một mình mà các người lại tổn thương ta. Thật quá đáng!”

Nói xong nước mắt như mưa ai oán nhìn chúng tôi, bắc một chiếc thang thút thít leo tường xuống.

Tôi há hốc mồm, còn Vân Châu đứng một bên thì im không nói gì.

Một lát lại nghe Vân Châu thấp giọng cười, tôi quay đầu nhìn hấn kinh ngạc.

Chậu nước của vị đại thẩm tình xuân này dội rất hay, làm cho nét mặt tức giận vừa rồi của thằng nhãi Vân Châu này bị dội một phát dập luôn đám cháy, trên mặt lại nổi lên trận cười nghe thực dễ chịu.

Hắn run rẩy lấy tay áo hướng về phía mặt tôi định lau, tôi theo bản năng lại lùi lại, rút đầu, hắn dừng lại bỏ tay xuống thở dài nói: “Có đau không?”

Tôi phản ứng chậm, vừa rồi là hắn đang nói đến môi của tôi phải không, vì thế mới dừng chút nhìn hắn bảo: “Huynh dịch ra chút, đừng tiến lại gần đây.”

Hắn ngẩn người, sau đó lại tức giận tiến sát mặt tôi. Tôi hé mắt nhìn, bỗng hắt xì hơi một cái với hắn. Tôi lại một lần nữa bị hắn đưa trở về.

Trên đường về lại gặp Tiểu Đào quay lại tìm tôi. Tiểu Đào vừa thấy tôi thì lao đến, ôm lấy tôi nước mắt tuôn rơi: “Tiểu thư, cô sao lại biến thành kiểu này vậy, quần áo ẩm ướt, môi thì rách, tóc cũng rối loạn, ô ô ô, thê thảm quá đi ...”

Tôi im lặng không nói gì.

Sau khi trở về, nha hoàn, gã sai vặt trong phủ không đợi phân phó tự giác chạy đi nấu canh gừng, đun nước nóng cho tôi tắm.

Dội cho canh gừng nấu xong, bụng hai chén lên cho tôi uống, Vân Châu kia mới rời đi dưới cái nhìn tán thưởng của phụ thân tôi đang vuốt râu kia. Trước khi đi, hắn đưa chiếc giày thêu cho tôi nói: “Tìm được rồi thì đừng đánh mất nữa nhé.”

Dừng chút, lại nhìn tôi nói tiếp: “Có vài thứ đã đánh mất thì có thể còn tìm lại được, nhưng có vài thứ một khi đánh mất thì rất khó tìm lại, nhưng không sao, A Ly, ta chờ muối, chờ đến khi nào muối từ từ tìm được nó trở về mới thôi.”

Tôi nắm chiếc giày, mắt rũ xuống, bỗng cảm thấy mũi tựa như cay cay.

Ban đêm tắm rửa, thoa thuốc vào chân, miệng xong thì ngủ luôn.

Trong mộng lại nằm mơ, đầu óc hỗn loạn, hôm sau tỉnh lại mới thấy cổ họng đau quá, hốc mắt nóng lên. Tôi nghĩ, chính là bị vị quả phụ kia dội cho một chậu nước lạnh đây mà.

Tiểu Đào đặt tay trên trán tôi kiểm tra, thất sắc nói: “Tiểu thư! Cô sốt rồi!” Nói xong, từ bên cạnh giường nhảy dựng lên: “Nô tỳ đi báo với lão gia, cho người đi mời đại phu đến.”

Chương 17

Một lúc sau, một ông lão khiêng hòm thuốc, đẩy cửa phòng đến, bắt mạch, kiểm tra lưỡi, trầm tư ngồi viết đơn thuốc, bốc thuốc, pha thuốc.

Tôi uống một chén thuốc xong, chui vào trong chăn ngủ say, đến lúc toàn thân toát ra mồ hôi, trợn mắt tỉnh lại thì đã là chiều rồi.

Tiểu Đào “*A di đà phật*” một tiếng nói: “Tiểu thư, cô tỉnh rồi, Vân đại công tử đợi cô đã lâu rồi đấy.”

Tôi ngẩn ra. Vân Phi Bạch đã đến rồi?

Tiểu Đào cười hì hì: “Nô tì định gọi tiểu thư nhưng Vân đại công tử nghe nói cô bị bệnh nên cũng nói là không vội lắm đứng ở hoa viên chờ.” Nói xong lại tới kề sát mặt tôi, trên mặt cô nàng xuất hiện hai áng mây đỏ, “Tiểu thư, Vân đại công tử chiều cổ cô thật tốt nha.”

Nha đầu kia lại tình xuân nổi lên rồi.

Xuống giường dọn dẹp một hồi mới đi ra cửa, trước khi rời cửa tôi soi gương cẩn thận vài lần.

Duyên có phát sốt này quả là có ích, gái già tôi đây thấy trong gương là một bộ mặt mang bệnh đang đỏ ửng. Tôi sờ sờ mặt, tốt lắm, tốt lắm, giảm bớt đi ít phần tốt quá.

Vân Phi Bạch đang đứng khoanh tay trong đình nhỏ sau hoa viên.

Hôm nay anh mặc áo màu vàng nhạt, tay áo rộng thùng thình dài lê trên mặt đất, bay bay như có gió, đong đưa theo nhạc, ánh chiều tà chiếu vào sau tai, trên cổ anh nhiễm một màu vàng mong manh.

Tôi đi đến, anh quay đầu nhìn tôi mỉm cười bảo: “A Ly”

Tôi cười gượng gạo nói: “Huynh, sao huynh lại đến đây?”

Anh đi đến trước mặt tôi, khẽ mỉm cười nhìn tôi, một lúc sau mới nói: “Ta nghĩ đến xem muội vì thế nên đến thôi.”

Giọng anh trầm thấp, lại mềm mại, giống như gió nhẹ thổi mang theo chút dịu dàng, lưu luyến.

Lòng tôi đập rộn, nhìn anh, nhìn nhìn đến quên cả nói chuyện.

Anh bỗng vươn tay chạm nhẹ vào môi tôi: “Thế nào mà lại không cẩn thận lại để môi bị rách thế này?”

Tôi cười ngượng, theo bản năng lấy tay che miệng.

“Đau không?” Hấn hỏi.

Tôi cười hắc hắc, lắc lắc đầu.

“Thế chân thì sao? Còn đau không?”

Tôi lại cười hắc hắc, lắc lắc đầu.

Anh cũng cười, khoe miệng lại nhếch lên, sau đó đưa tay xoa xoa môi tôi nhẹ nhàng, nói: “Không cần che, mặc kệ là bộ dạng thế nào đều nhìn đẹp lắm.”

Tôi giật mình. Anh lại cười, dừng chút bỗng nói: “Muội chờ một chút.”

Nói xong anh xoay người đi đến vườn hoa ngắt lấy một đóa, sau đó đến bên đưa hoa đến trước mặt tôi bảo: “Đóa hoa nhỏ này tặng cho muội.”

Tôi nhin không được cười cười: “Huynh đang định mượn hoa hiến Phật sao?” *(lấy đồ không phải của mình đi thỏa mãn người khác)*

Mới nói được có một chút thì có gã sai vặt lọ mọ chạy đến, nói là có người ở ngân hàng tư nhân đến tìm, mời Vân Phi Bạch đi xem.

Anh nhìn tôi xin lỗi, dặn dò tôi một ít rồi bước chân đi.

Đi được vài bước bỗng dừng lại, quay người nhìn phía tôi nói: “Vân Châu cũng bị bệnh, hôm qua ngất nước, bị cảm lạnh, bây giờ vẫn còn nằm trên giường đấy.”

Tôi giật mình. Tên kia cũng bị bệnh sao?

Xem ra hôm qua vị đại thẩm kia nói rất đúng, quả thật chúng tôi không thể làm tổn thương quả phụ tư xuân được. Nhưng nghĩ đến hôm qua tôi hất xì vang dội vào hấn cũng không phải là không công.

Gái già tôi đây trượt một chân thế nhưng lại cùng vị quả phụ đại thẩm kia nắm tay tạo nghiệp. Thật là làm bậy, làm bậy quá đi.

Lại nghe Vân Phi Bạch hỏi: “Có muốn đi xem hấn không?”

Tôi cắn môi im lặng. Vân Phi Bạch liền không nói gì nữa, chỉ chậm rãi bảo: “Ta đi trước đây.”

Tôi nhìn theo bóng anh ngậy ngốc một hồi, vài con quạ đen trên cây kêu quác quác ầm ĩ. Ngồi im trên mặt đất tự hỏi một lúc, tôi thông thả trở về, đặt đóa hoa lên trên bậu cửa sổ, ngồi phoi nằng một chút, rồi gọi Tiểu Đào: “Đi mang hai móng giò đến, chúng ta đi Vân phủ.”

Tiểu Đào hai mắt tỏa sáng ngời “Tiểu thư, cô muốn thổ lộ với Vân đại công tử sao?”

Tôi hít một hơi dài, nói: “Là Vân Châu bị bệnh.”

Tiểu Đào bừng tỉnh hiểu ra, có chút uể oải: “Thì ra là đi thăm Vân nhị công tử.”

- Gái già gả lần bảy -

Tôi nghiêm trang nói: “Không phải thăm, mà là đi xin lỗi.”

Tạo nghiệt vẫn còn, gái già tôi đây đi xin lỗi thay cho cái hắt xì hôm qua mà thôi.

Kêu gã sai vặt gọi một chiếc xe ngựa, chạy một lèo đến Vân phủ.

Xuống xe, báo danh xong, thì thấy có quản gia vội vàng chạy ra, rất khách khí mời vào làm cho tôi đứng là mười phần “thụ sủng nhược kinh”.

Vừa bước chân vào cửa, tôi giật mình đứng lại, thấy Vân Phi Bạch đang đứng ở hành lang nhìn mình cười.

Tôi ngây một lát rồi nhún nhún hỏi: “Huynh, không phải huynh đi ngân hàng tư nhân sao?”

Anh bảo: “Ta đoán muối có khả năng sẽ đến nên liền lên về chờ muối.”

Tôi sờ mặt, cười ngượng ngùng.

Khi tới cửa phòng Vân Châu, lúc đẩy cửa ra, Vân Phi Bạch bỗng nắm chặt tay tôi. Tôi ngẩn ra, Vân Châu đang nằm trên giường nghe thấy tiếng chân đến cũng giật mình.

Thằng nhãi Vân Châu này bị bệnh nghe chừng cũng rất nặng đây, trên mặt đỏ rực, môi khô nứt nẻ. Da kia bình thường thì trắng nõn mà giờ đây trông tiêu tụy vài phần.

Vân Phi Bạch vội kéo tay tôi vào phòng, nhỏ giọng nói với hấn: “Nhị đệ, A Ly đến thăm đệ này.”

Ánh mắt Vân Châu nhìn theo tay hai người chúng tôi nắm cùng một chỗ thì chớp chớp, rồi ngược mắt nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt trông rất nặng nề, thập phần bí hiểm.

Tôi bị hấn nhìn như thế thì run lên, nhìn hấn gượng cười, đang muốn nói chuyện thì hấn lại cup mắt sau đó quay mặt đi, mãi sau mới hắng giọng bảo: “Ta mệt rồi.”

Tôi trợn mắt há mồm, gái già là tôi một lời còn chưa kịp nói đây này.

Vì vậy nghĩ một chút rồi lúng búng nói: “Được, vậy... vậy huynh ngủ đi, tôi, tôi nghe nói huynh bị bệnh nên đến xem, xem xong rồi thì tôi đi đây.”

Ra khỏi cửa tôi bỗng nhớ đến hai cái móng giò vội quay đầu bảo hấn: “Tôi có mang theo hai cái móng giò đến, rất bổ cho huynh, huynh nhớ bảo người hâm lại để ăn nhé.”

Lúc ra khỏi phủ thì hoàng hôn đã buông, trước Vân Phủ có treo hai cái đèn lồng to, chiếu xuống dưới chân loang một mảnh.

Lúc Vân Phi Bạch đi đến gần xe, anh bỗng kéo lấy tay tôi. Tôi quay đầu kinh ngạc nhìn anh, anh bỗng tiến lên từng bước, nhẹ nhàng bế tôi lên, được một lúc lâu mới buông tay, nói: “Đi đường cẩn thận nhé.”

Hoa Minh

Tôi ngây người, rất lâu mới tỉnh lại. Trong lòng thấy hoa cải đang nở rộ, sự giận dữ từ lâu trong lòng được giải thoát, làm tay tôi hơi run rẩy.

Anh không biết rằng tôi đã đợi cái ôm này từ rất lâu, rất lâu rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, nhìn trùng trùng, hít hít mũi, gật đầu một cái: “Vâng”

Chương 18

Hôm nay là một ngày đẹp trời, cũng thật tuyệt vời. Mãi cho đến khi tôi ngồi lên xe ngựa thì tâm trạng vẫn còn bồng bênh như trên mây vậy.

Ban đêm lại mơ một giấc mơ thật đẹp, lúc tỉnh lại thì đã là nửa đêm. Tôi nằm trong chăn một lát, thấy hứng lên muốn làm thơ nên đứng dậy thông thả đi đến trong viện viết luôn một bài.

Sáng hôm sau, Dao Ngọc đến thăm tôi, đưa cho tôi hai vé xem diễn kịch, nháy mắt với tôi mấy cái nói: “Đây là cặp vé tình nhân, chỉ có ba cặp, nước chè miễn phí, còn có thêm điểm tâm và bữa cháo tối nữa nha.”

Tôi nhận vé, tiễn Dao Ngọc đi, sau đó nhanh chóng vào phòng rửa mặt, ăn diện, rồi gọi Tiểu Đào, mang theo hai móng giò vui sướng đi Vân Phủ.

Rất nhanh đã đến nơi. Từ trên xe bước xuống thấy hai cỗ kiệu to đồ trước cửa phủ, xung quanh kiệu bốn phía đều có thị vệ canh gác nghiêm ngặt.

Bên cạnh có một đám các vị đại thẩm tụ tập, nhìn cỗ kiệu đối diện chỉ chỉ chỗ chỗ, bàn tán xôn xao.

Tôi buồn thiu, nghĩ nghĩ rồi thông thả bước lên.

Hỏi thăm một chút là cách tốt nhất nên tôi tự mình đi hỏi. Vì thế gái già tôi đây đi tới, ra vẻ như tò mò muốn biết chuyện gì, khụ khụ hai tiếng nói: “Chắc là có cô nương nhà nào tự đến cầu thân phải không?”

Một vị đại thẩm tiến lại gần hai mắt sáng ngời long lanh nước: “Đúng thế! Con gái của Liễu Thừa tướng, Liễu đại tiểu thư đến cầu hôn Vân Đại công tử đó!”

Tôi choáng váng. Gái già tôi đây đúng là miệng thối tự dung một câu nói toạc ra mặt rồi.

Con gái Liễu thừa tướng là Liễu Yên. Lúc trước bà mối Tống đã từng nói nàng có ý với Vân Phi Bạch quả nhiên không phải là giả.

Tôi lẳng lặng chen chân vào nghe nhóm các vị đại thẩm nói chuyện, nước miếng các vị bay tứ tung, từ chuyện môn đăng hộ đối đến nam nữ nhân vật chính trai tài gái sắc thật xứng đôi, đúng là trời đất tạo nên một đôi, một lúc lại nói tăng thêm một nấc chả biết lúc nào thì đã đến đoạn nam nữ nhân vật chính lấy nhau rồi tiếp theo là khi nào thì động phòng, rồi khi nào sinh con.

Đại thẩm thứ nhất nói: “Ta đoán không quá 10 ngày.”

Đại thẩm thứ hai nói: “Ta đoán không quá 20 ngày.”

Đại thẩm thứ ba nói: “Ta đoán không quá 30 ngày.”

Rồi đại thâm thứ tư, đến thứ năm...

Tôi nghe mà đầu óc choáng váng. Trong lòng thấy càng ngày càng lạnh, vì thế mới chán nản phán một câu: “Tôi đoán không biết là ngày tháng năm nào.”

Rồi đi thông thả đến chân tường ngồi thụp xuống yên lặng, Tiểu Đào mang theo móng giò đuổi kịp ngồi luôn xuống bên cạnh tôi.

Tôi lấy tay ôm ngực bị thương nhìn trời than: “Tiểu Đào ơi, trong lòng tiểu thư nhà em thật khổ sở quá.”

Tiểu Đào nói: “Tiểu thư! Cô tỉnh lại đi! Trăm ngàn lần cũng đừng có cam chịu như thế!”

Tôi cam chịu nói: “Tiểu thư nhà em đây đã sống đến ngàn này tuổi, gả cho 6 người cũng gả không xong, khó khăn lắm mới thích một người, vừa thấy cùng người ta tâm đầu ý hợp, mới leo lên lưng ngựa thì lại bị ai khác đoạt mất đi rồi.”

Tiểu Đào vỗ vỗ móng giò, nói: “Được rồi! Tiểu thư, cô phải nhiệt tình xuống tay trước mới được, thừa lúc người khác chưa kịp cướp cô xông vào cướp trước! Dao Ngọc cô nương không phải đã nói rồi còn gì, gần đây nếu nhìn thấy đàn ông mình thích thì phải bỏ nhào vào tranh cướp mới đúng đạo lý chứ!”

Lời này nghe có vẻ rất đúng, nhưng tôi vẫn còn do dự trong lòng: “Vậy em nói xem, tiểu thư nhà em đây cũng muốn tranh thủ đi Vân phủ nói cầu hôn, chẳng nhẽ không sợ sét đánh hay sao?”

Gái già tôi đây một lần, hai lần, ba lần cho đến bốn năm sáu lần rồi, chỉ vì một tiếng trống giục rộn rã thúc đẩy tinh thần hăng hái lên quá cao mà cuối cùng lại khắc chết 6 người, cũng ngang bằng gián tiếp mưu hại mạng người rồi. Nếu ông trời có mắt, lại thấy tôi gây sóng gió tiếp, chỉ sợ một tiếng sét đánh xuống làm cho tôi đây chết không toàn thân, đến nhìn cả tro cốt còn không có nữa ấy chứ.

Tiểu Đào suy tư, sau đó hạ giọng bảo: “Chuyện này cũng khó à nha.”

Quả nhiên, Tiểu Đào cũng hiểu được tôi có khả năng sẽ bị sét đánh trúng mà. Tôi thờ dài, u buồn nhìn trời. Bầu trời nhìn rất xanh, mây lại trắng bông bênh, ánh mặt trời rọi xuống vàng rực rỡ. Tôi hé mắt nhìn trời sáng sủa, trầm tư một lúc, nói: “Như vậy đi, ta sẽ đếm đến ba, đếm xong rồi nếu trời mưa thì ta sẽ không đi cầu hôn, còn nếu trời vẫn như thế này, ta tức khắc đi cầu hôn ngay.”

Tiểu Đào suy nghĩ chút rồi nói: “Tiểu thư, không bằng chúng ta đánh cuộc được không, nò ti đánh cuộc cô đếm đến ba thì ngay lập tức sét đánh xuống, trời sẽ mưa luôn.”

Tôi nói: “Ta đánh cuộc là không.”

Tiểu Đào lấy trong tay ra hai đồng tiền bỏ xuống đất, nghĩ thế nào lại bỏ thêm hai đồng nữa.

- Gái già già lần bảy -

Tôi cũng lấy từ tay áo ra mấy đồng tiền thả xuống đất. Làm xong, ngón tay tôi còn chưa kịp rút về thì thấy sắc trời đã tối sầm lại, mặt trời trốn mất, ngẩng đầu nhìn lên thấy đặng chân trời kéo về một đám mây đen. Tôi vừa há mồm thờ dốc thì bỗng nghe “oành” một tiếng, sét đánh xuống, từng hạt mưa to bỗng chốc nện xuống đầu.

Tôi bị mưa dội một trận lạnh thấu xương, không chỉ có lạnh mà còn nhóm lên từng đợt chua xót.

Mưa bỗng tạnh trong chốc lát, mây dần ra trời lại sáng trong.

Tôi lau mưa trên mặt, đứng đây lắc lắc cho nước bay đi, nhìn Tiểu Đào bảo: “Tiểu thư nhà em lòng rất đau, muốn nhanh về nấu một chén thuốc. Ta uống xong muốn chui vào chăn khóc một hồi.”

Từ chân tường bước ra, gặp luôn Vân Phi Bạch đang tiễn một một nam một nữ đi ra, nam thì khoảng bốn năm mươi tuổi, còn nữ thì khoảng mười bảy, mười tám tuổi, một thân mặc áo xanh ngọc, khuôn mặt đoan trang, thanh tú trông rất dễ nhìn.

Không cần đoán cũng biết đây là hai cha con Liễu Yên.

Lúc lên xe, Liễu Yên bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Vân Phi Bạch, cắn cắn môi như là muốn nói gì đó nhưng giống như không tìm được từ nào hay để nói, mới dừng lại nở nụ cười đưa tình.

Vân Phi Bạch cũng nở nụ cười tình với nàng một cái nhìn trông rất hoà thuận vui vẻ.

Ngọc lớn ngọc nhỏ đã cùng một chỗ, cuộc đời này có kẻ thắng phải có kẻ thua, gái già tôi đây ở cạnh tường nhìn, trong lòng đau không tả xiết.

Tôi ôm ngực, đang định tránh đi bỗng Vân Phi Bạch liếc mắt thấy tiến đến gần, ánh mắt của gái già tôi đây chưa kịp thu hồi cứ như vậy mắt đối mắt nhìn anh.

Tôi lấy vạt tay áo che mặt muốn trốn. Vân Phi Bạch cũng nhanh chân rảo bước đến rồi gọi tôi: “A Ly!”

Gái già tôi đây lúc này bị mưa dội ướt như chuột lột, trong lòng cứ tưởng tượng nhìn thấy bộ dạng này của mình chật vật không chịu nổi bỗng dừng chân, hé miệng cười xoay người đi.

Vân Phi Bạch đi đến nhíu mày hỏi: “Thế nào mà lại có bộ dạng như vậy hả?”

Tôi cúi đầu không nói được lời nào.

Anh dừng lại, đi lên cầm lấy tay tôi bảo: “Đã đến đây rồi sao không đi vào, lại thế nào gặp mưa nữa vậy?”

Tôi rút nhanh tay về, cười hắc hắc nói: “Nghe nói có Liễu đại tiểu thư tự mình đến cầu thân, tôi sợ, sợ là không được tiện cho lắm.”

Vân Phi Bạch cũng không nói gì, trên mặt hiện lên ý cười, dừng một lát mới mở miệng chậm rãi nói: “Ta nói cho bọn họ biết ta đã có ý trung nhân rồi.”

Tôi sững sốt hồi lâu.

Anh lấy tay nắm tay tôi thật chặt nói: “A Ly...”

Còn chưa kịp nói gì nữa thì bỗng thấy một gã sai vặt trong phủ chạy lục tục tới, vọt đến trước mặt tôi, hét đến chói tai: “Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi, có một vị công công không râu đến phủ nói là có hoàng thượng hạ chỉ muốn người tiến cung.”

Tôi bước lão đảo, chân mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã bụm xuống đất. Mãi nửa ngày sau mới hồi phục, nhớ đến sự việc con trai của lão hoàng đế kia.

Đầu của gái già tôi đây bỗng đau quá, mẹ ôi, xem ra thì sự việc đã bại lộ hết rồi.

Vội vàng chạy về ngay, thay quần áo rồi ra ngoài tiếp chỉ.

Thái giám đến tuyên chỉ kia đứng cách tôi rất xa, đang chăm chú nhìn tôi đánh giá, tôi đến gần từng bước, sắc mặt hần bỗng tái lại, nhanh chóng lùi vài bước, thấy vậy lòng tôi lại thêm phần chua xót hơn.

Không nghĩ đến tôi không những làm cho đàn ông nghe thấy sợ hãi mà ngay cả thái giám đối với tôi cũng sợ hãi không thôi, tôi cũng tự thấy sợ chính mình nữa là.

Tôi được một cỗ kiệu nhỏ đưa vào cung. Phụ thân cùng tôi đi.

Nửa canh giờ sau lần đầu tiên tôi được gặp hoàng đế trong truyền thuyết. Sau đó tôi kinh ngạc phát hiện ra hoàng đế cũng không phải mặt rồng gì mà giống người thường, rất giống ông ngoại tôi năm đó, cũng bị năm tháng in lên nét mặt trông thật hiền lành, hoà ái.

Lần này hần triệu kiến tôi mục đích cũng rất đơn giản: chỉ là tò mò mà thôi. Cùng một người nổi tiếng giống như hần, một gái già truyền kỳ làm cho đàn ông trong kinh thành nghe thấy sợ hãi, cũng thành công làm tắc giao thông, rồi còn liên lụy đến con trai của lão bị ngựa đá bay vào hồ nước thối nữa, hần cho rằng chuyện rất quan trọng nên phải gặp bằng được.

Ô ô, đây đúng là một ông già gan dạ sáng suốt nha.

Hần đi vòng quanh tôi ba vòng, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tôi, sau đó nhìn về phía phụ thân của tôi cười to: “Chân ái khanh, thì ra đây là khuê nữ của khanh hả... Ha ha ha... Nghe thấy đại danh đã lâu, nghe thấy đại danh đã lâu nha.”

Những lời nói này đúng là nói thực đó.

Tiến đến xem gái già tôi đây còn có vợ cả cùng mấy vợ bé của hần nữa, các nàng cũng không phải xinh đẹp đến chết người đâu, cũng chỉ có khuôn mặt bình thường như bao người, cũng hiền lành, hoà ái, mặt đầy nếp nhăn như ai.

Người lớn tuổi nhất, có nhiều nếp nhăn trên mặt nhất là hoàng hậu, kéo tay của tôi hoà ái hỏi: “Năm nay hai mươi phải không?”

- Gái già gả lần bảy -

Tôi đáp: “Vâng”

Nàng khen nức một hồi rồi lại hoà ái hỏi tiếp: “Chuyện hôn nhân còn chưa định được sao?”

Tôi đáp: “Vâng”

Bà lại than một hồi rồi cùng vài vị phi tử đồng loạt rơi nước mắt tỏ vẻ đồng tình.

Chính là vì để an ủi tôi cũng muốn giải quyết chuyện dân trong thành gây tổn thương cho tôi nên hoàng đế đặc biệt mời một vị thầy tướng đến xem mệnh cho tôi.

Tôi còn nhớ rõ sáu tuổi năm ấy, có một thầy tướng giang hồ đến Dục sư cốc, mỗi ngày ăn cơm, uống rượu dưới trăng, ông ngoại tôi lấy ngày sinh tháng đẻ đưa cho ông ta để ông ta tính cho tôi.

Người kia tính tính toán toán, xem xem xét xét, nhìn tôi từ cao xuống thấp, thờ dài một tiếng, sau đó uống một vò rượu, đứng dậy trở về phòng tuyết thực ba ngày.

Đến ngày thứ tư, hần mang khuôn mặt xanh xao tiến đến xin cáo từ, đi đến phía trước nhìn tôi rồi phán một câu: “Tự cầu đa phúc đi.”⁴

Tôi lặng lẽ đưa cho ông ta hai cái bánh bao để trong tay nải quần áo.

Năm thứ hai, lại có một đạo sỹ đến cốc, cũng giống người trước sau khi cơm no rượu say, ông ngoại cũng lấy ngày sinh tháng đẻ cho ông ta xem.

Đạo sỹ kia vừa thấy, nhìn tôi đánh giá vài lần, tính tính toán toán một hồi rồi uống một vò rượu trở về phòng tuyết thực ba ngày. Ngày thứ tư lúc cáo từ ông ta cũng nói một câu với tôi y như thế: “Tự cầu đa phúc đi.”

Tôi cũng nhét hai cái bánh bao vào túi quần áo ông ta.

Đến năm thứ ba, lại có một lão hoà thượng râu tóc trắng phơ đến cốc, lần đầu tiên lão hoà thượng này nhìn thấy tôi thì hít một hơi dài, rồi nhìn bát tự⁵ của tôi, lại thờ dài một tiếng, lúc bắt đầu đi cũng giống hai vị trước nói một câu với tôi: “Tự cầu đa phúc đi”

⁴ **Tự cầu đa phúc:** Thành ngữ này bắt nguồn từ trong *Kinh Thi, Đại Nhã, Văn Vương, Văn vương, lục chương. Câu gốc: Vô niệm nhĩ tổ, Duật tu quyết đức, Vĩnh ngôn phối mệnh, Tự cầu đa phúc, Ân chi vị táng sư, khắc phối Thượng Đế, Tuân mệnh bất dị.*

Dịch nghĩa: (Há không nhớ đến ông nội của ngài Văn vương hay sao? Thì hãy trau dồi đức hạnh. Cho mãi mãi phù hợp với mệnh trời, để mình tự tìm lấy phúc lộc dồi dào. Lúc nhà Ân chưa mất thiên hạ, thì đức hạnh phù hợp với Thượng đế, Phải lấy việc nhà Ân mất nước mà làm gương. Mệnh trời to lớn thật không dễ giữ gìn đâu.) – st

Khi xưa người ta thường lấy những câu này để răn dạy “sửa đổi đức mình sẽ vĩnh viễn hưởng nhiều phúc.”

Tuy nhiên khi thành ngữ *Tự cầu đa phúc* đứng riêng sẽ chỉ đơn giản là *Hãy tự tìm lấy phúc lộc dồi dào cho mình.*

⁵ **Bát tự:** tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. [Theo Lạc Việt]

Hoa Minh

Nhưng hoà thượng này còn dừng một chút, trừ câu này ra thì còn nói thêm câu nữa: “Số mệnh không trọn vẹn.”

Tôi nhét bốn cái bánh bao vào túi cho lão.

Về sau lại thêm năm nữa, cứ vậy năm này năm khác tôi vạch vạch đếm đếm cũng tròn mười hai người rồi mang bánh bao đi, nhưng đáp án cũng không khác gì hai câu nói như trên.

Thế rồi một ngày có một thầy tướng râu tóc trắng xoá đến xem cho tôi, cũng nhìn tôi đánh giá một lúc, lắc đầu thờ dài, thốt ra một câu gồm mười chữ như sau: “Số mệnh không trọn vẹn, tự cầu đa phúc đi”

Trong lòng tôi quá chua xót, hoảng hốt, bỗng nhớ đến Vân Châu tên kia.

Vẫn là tôi lúc ấy chín tuổi và hấn mười hai tuổi.

Một ngày chúng tôi đang ngồi bên nhau dưới giàn hoa mùa hè, dưới ánh trăng rằm, hấn bỗng hỏi tôi: “Bánh bao nhỏ, lý tưởng của muội là gì?”

Đây là một vấn đề rất khó nói nha.

Tôi ngoác mồm ra tự hỏi mình một lúc rồi nói: “Gả cho nhà nào có móng giò ăn thôi!”

Hấn lẩn từ trên ghế xuống, lúc đứng lên phui phui bụi bám trên người, hừ một cái, khinh thường nói: “Thực là thô thiển!”

Lúc hiểu ra gái già tôi đây lúc đó tự cho mình là cháu gái ngoại của thần y, nghe thấy hai chữ thô tục thì thật vô cùng nhục nhã, trong khi tôi đây cảm thấy lý tưởng của mình rất nghiêm túc, rất vĩ đại nha.

Vừa vĩ đại lại nghiêm túc như thế mà bị cười nhạo, trái tim nhỏ bé của tôi chịu hết nổi rồi. Vì thế lúc này nước mắt của tôi bắt đầu tuôn ra ầm ầm, cắn chặt răng không thềm nói chuyện cùng hấn nữa.

Về sau mỗi ngày tôi đều cùng hấn lên vào trong thôn ăn trộm quả hồng. Hấn nói cho tôi biết: “Không ăn trộm quả hồng, không bị chó đuổi thì không phải là con người hoàn chỉnh.”

Vì không muốn để cho cuộc đời của tôi sau này tiếc nuối không thôi, chúng tôi liền vội vàng chui vào trong vườn.

Lần đầu tiên cảm giác đi ăn trộm quả thực so với quang minh chính đại ăn gì đó thật thú vị, vì thế hai người chúng tôi ngồi trên thân cây cứ người này đến người kia ăn rất ngon lành.

Thực không may, trong lúc ăn rất vui vẻ thì chó đến rồi.

Vân Châu kéo tôi tụt xuống cây rất nhanh, rồi bỏ chạy thực mạng, khi đó tôi còn rất nhỏ, chân thì bé, chạy không được nhanh lắm, bị hấn tóm lấy chạy thì ngã chổng vó.

Bàn tay chạm vào đất xước chảy máu. Tôi khóc rất to.

- Gái già gả lần bảy -

Hắn cứ dỗ tôi mãi, tôi cũng không thềm để ý, cứ tiếp tục ngồi dưới đất mà gào khóc khản cả cổ.

Hắn vò đầu bứt tai một hồi, bỗng vỗ đùi đánh “đét” một cái, nói: “Bánh bao nhỏ, tương lai muối sẽ gả cho một người có móng giò ăn đấy.”

Tôi ngẩn người, ngừng khóc, nhìn hắn nói: “Thật vậy sao?”

Hắn trịnh trọng gật đầu.

Tôi vo áo trầm xuống một lúc rồi nghi hoặc nói: “Làm sao huynh biết vậy?”

Hắn cười hắc hắc bảo: “Đương nhiên rồi, ta là thầy tướng số đó nha. Muối đưa tay đây cho ta, ta sẽ xem cho muối.”

Tôi liền đưa tay ra. Hắn xì một tiếng, sau đó cười cười, nghiêm túc lấy khăn tay từ trong túi tôi ra, phủi sạch bụi cho tôi, sau đó nắm chặt tay tôi, cùng tôi nói rất nhiều chuyện, sau đó tổng kết lại một câu xanh rờn: “Tốt lắm, tốt lắm, số mệnh tuyệt vời, sau này nhất định sẽ gả được đến nhà có móng giò để ăn!”

Tôi nghi ngờ nói: “Nhưng mọi người ai cũng bảo số mệnh của muối không được trọn vẹn cơ mà.”

Hắn ngẩn cả người, sau lại ho khụ một cái, đứng thẳng lưng, nghiêm túc nói: “Muối tin tưởng huynh hay là vẫn tin mấy lão đạo sĩ lừa ngu ngốc đó hả?”

Tôi vẫn chưa tin hỏi lại lần nữa, sau mới khẳng định với hắn: “Tôi nhất định chỉ tin huynh thôi.”

Tôi cũng đã tin rất sâu, rất lâu, kể cả những khi xảy ra chuyện không may thì tôi vẫn một lòng tin tưởng, tin rằng số mệnh của tôi thực sự trọn vẹn.

Bởi vì đã từng có một thiếu niên nói với tôi như thế. Tôi một lòng tin vào hắn nói, kể cả tôi vẫn biết rõ rằng thực ra đó chỉ là lời nói dối mà thôi.

Chương 19

Sau nửa canh giờ, tôi hăng hái lên một chiếc xe ngựa ra khỏi cung.

Ra đến trước cửa cung, tôi gặp một chút chuyện ngoài ý muốn. Lúc tiểu thái giám phụng lệnh hoàng đế đưa tôi đi thăm hoa viên, bỗng từ một đám hoa ngũ sắc ló ra một chú bé con trông mới có sáu bảy tuổi, cổ tròn má tròn, ngẩng đầu trừng mắt chặn đường tôi.

Tôi cũng đưa mắt nhìn nghi hoặc rồi lại nhìn vị tiểu thái giám kia. Tiểu thái giám nói với tôi: “Đây là hoàng tử thứ mười bảy.”

Ôi, thì ra đây chính là người con của hoàng đế bị ngựa đá bay xuống hồ nước thối đây mà.

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ trong sáng của bé mà lòng cảm thấy thực áy náy không thôi, vì thế mới mở miệng cười hỏi hận tự trách, đang định hành lễ để hỏi thăm thì bé lại hừ mũi hai cái, nói: “Đi theo ta.”

Lại nhìn về phía tiểu thái giám liếc mắt một cái giọng uy nghiêm: “Người lui trước đi.”

Nói xong xoay người, vung hai tay nhỏ bé hùng hổ đi lên phía trước. Gái già tôi đây lóc cóc theo sau.

Chú bé dẫn tôi đến gần một hồ nước rộng mênh mông, sau đó dùng chân xoay người, về mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn tôi nói: “Tuy phụ hoàng và mẫu hậu của ta đã tha thứ cho người, nhưng không có nghĩa là hoàng tử ta đây tha thứ cho người. Người liên lụy làm cho ta ngã trước mặt nhiều người như vậy rất là mất mặt. Bị ngựa đá rơi xuống hồ nước, hơn nữa lại ngã chổng vó nữa chứ, tư thế nhìn trông thật là khó coi, đã phá hủy toàn bộ hình tượng của hoàng tử ta đây, bốn hoàng tử rất tức giận, hậu quả sẽ không hay đâu.”

Nói xong héch mặt trắng trẻo chỉ tay xuống hồ nước: “Xem chỗ đó đi.”

Tôi tiến lên xem. Trên mặt nước có hai chú vịt gầy đang bơi. Tôi xem mà chẳng hiểu gì cả. Đang lúc mơ hồ, eo bỗng bị đẩy mạnh một cái. Hai chân bị trượt ngã bùm một cái xuống ao, nước bắn tung tóe giống như một đóa hoa nở tóe loe ra vậy. Chắc chú bé kia đã đẩy tôi xuống nước rồi, nhưng do dùng quá sức, chân không bám được cũng ngã bùm theo xuống.

Tôi cứ tưởng bé sẽ hét lên chói tai, hoặc không hét chói tai thì cũng khóc thét lên áy chứ, mà cho dù không khóc thì theo suy đoán bình thường cũng có thể mặt mày tái mét. Nhưng nhìn phản ứng đầu tiên của đứa bé này kìa, chính là nhìn tôi ra lệnh: “Cấm được gọi ai!”

Nói xong thì lấy tay ngấn mập mập đập đập nước vài cái, rồi rầm một cái lại uống luôn vài ngụm nước.

Đúng là chịu luôn đứa bé này.

- Gái già già lần bảy -

Gái già tôi lấy sức lực mất mấy năm bú sữa đỡ bé lên bờ, sau đó ngồi xuống một tảng đá, lau nước trên mặt đi, thở hắt hắt bảo bé: “Nhanh chân chạy về thay quần áo đi.”

Nếu mà để tiêu tổ tông này làm ra chuyện gì không hay thì gái già tôi đây cho dù có 10 cái đầu cũng không đủ mà chém.

Đứa bé kia cũng đang trừng mắt nhìn tôi, giống như một viên bánh trôi vừa vớt ở trong nồi ra trắng nõn vậy. Bé gân cổ ra nhìn tôi một lát rồi sau đó đi đến bên cạnh tôi. Tôi dịch ra chút cho bé ngồi kế cùng.

Bé vừa đặt mông xuống liền vê vê chiếc miệng nhỏ: “Bỏn hoàng tử nhìn trông rất lồi thoi, làm sao mà gặp ai đây? Nếu ai mà nhìn thấy, hình tượng này sẽ bị phá hủy hoàn toàn.”

Mẹ ôi, không biết là ai đẻ ra đứa bé này nha, lại còn là một đứa bé rất bé nữa. Đầu gái già này bỗng thấy đau đau.

Tôi hít một hơi dài, nhìn bé cười hiền lành: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bé cắn răng, chắp hai tay vào nhau, nhắm mắt lại, trầm ngâm tự hỏi. Tôi cũng trầm ngâm suy tính.

Cuối cùng một khắc sau trầm ngâm, rồi cùng nhau bàn bạc, chúng tôi đi đến nhất trí sẽ cùng ngồi ở chỗ này phơi nắng cho khô. Trong lúc phơi nắng, để giết thời gian, tôi và bé cùng trao đổi tin tức, bé thì kể cho tôi nghe những chuyện linh tinh trong cung, còn tôi thì kể cho bé nghe rất nhiều chuyện xảy ra ở ngoài cung, ở trên đường, trên phố mọi tin tức.

Tôi nói: “Thành tây có một người bán thịt tên là Trương mặt rỗ, nhà hắn có một con mèo thích một con mèo cái của hàng xóm, hai con mèo yêu thương thắm thiết, một tháng sau vào lúc nửa đêm, ăn trộm một miếng thịt rồi cùng nhau bỏ trốn.”

Đứa bé kia nghe thích quá mắt sáng ngời như sao, nức nở khen.

Tôi lại kể: “Thành nam có một tên nhóc bán khoai lang, hôm kia gà trống nhà hắn cùng một con gà mái hàng xóm yêu đương vụng trộm, cuối cùng làm cho 8 con gà mái trong nhà hện nhau đập đầu vào tường xin cùng chết.

Chú bé kia lại cười nức nở rung rinh hai má.

Lúc chú cười nắc nẻ lần thứ bảy bảy bốn mươi chín lần kia, mặt bắt đầu trầm tư, bỗng hai mắt ngời sáng nhìn tôi nói: “Người có thật là khắc chết sáu vị hôn phu không vậy?”

Tôi nghiêm túc gật đầu.

“Thế thật sự là không còn ai dám lấy người nữa sao?”

Tôi sợ run lên, có chút hoảng hốt, không còn ai nữa sao? Không, không, ủa mà sao không có ai vậy, đúng là còn có hai người kia của tôi nữa mà, tí nữa thì tôi quên mất, giống như có một người đã từng quên tôi vậy.

Tôi hồi phục tinh thần, cố cười cười nói: “Đại để là cũng có người đấy.”

Chú bé kia đang ngồi bồng nhảy dựng lên, hai tay trần nộn chống eo, quyết liệt nói với tôi: “Ta nhìn vào trong mắt của ngươi thấy một tảng đau lòng!”

Tôi hoảng tởm thì ngã lộn xuống đất. Chú bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tiến từng bước đi đến gần tôi ra lệnh nói: “Người đưa đầu tiên sát lại đây.”

Tôi đưa đầu tiên lại. Bé ôm đầu tôi vào trong ngực nhỏ vỗ nhẹ nhẹ nói: “Hôm nay ngươi cứu bản hoàng tử một mạng, một giọt ân tình, quyết không phụ bạc. Bản hoàng tử quyết định, chờ ta trưởng thành nếu mà ngươi vẫn chưa gả được cho ai, bản hoàng tử sẽ lấy thân đền ơn báo đáp.”

Tôi bình tĩnh lặn một vòng từ trên tảng đá rơi xuống, sau đó bình tĩnh lấy lại tinh thần hăng hái lao xuống hồ nước lạnh một lần nữa.

Gái già tôi đây đáng bị thiên lôi đánh cho một phát nha.

Quả nhiên tôi vừa rơi bịch vào trong nước một cái, lau nước trên mặt thì bỗng nghe oanh một tiếng, lòng run rẩy không ngừng, thấy một ánh sét đánh bùm xuống hồ dọa cho đôi vệt hoang hoảng loạn một phen.

Gái già tôi đây làm bậy, làm bậy bạ rồi.

Lúc lên bờ, ngồi phịch xuống tảng đá, run rẩy ướt đầm từ đầu đến chân, nhìn trời thờ dài, xem ra thì phải phơi nắng lần nữa rồi. Đợi cho đến lúc phơi nắng gần khô thì có tiểu thái giám hấp tấp chạy đến, vâng lệnh đưa tôi hồi phủ.

Vì để tỏ ra thân thiết đồng tình và an ủi tôi, cũng là để nếu phải gả cho người nào mà cần có xe ngựa nữa, hoàng đế hiền lành hòa ái cân nhắc một hồi rồi ban cho tôi một cỗ xe ngựa màu đỏ mới tinh.

Đi lên phía trước, chú bé kia lạch bạch chạy đến trước mặt tôi, đặt tay lên vai tôi, kiễng chân lên hạ thấp giọng thì thầm vào tai tôi: “Ngươi yên tâm, bản hoàng tử nói lời giữ lời, đã nói là lấy thân báo đáp thì tuyệt đối không đổi ý, chờ đến khi nào ta ra cung sẽ đi tìm ngươi.”

Mẹ của tôi ơi. Haiz, gái già tôi đây lại đau lòng rồi, thật là đau nha, đến cả chiếc mũi cũng thấy nặng, chân đi lão đảo, bước được một bước thì hắt xì hơi ba cái, lại bước thêm bước nữa thì cũng hắt xì thêm ba cái nữa.

Mới hôm qua phát sốt chưa khỏi, lại đến buổi trưa nay bị trận mưa dột, rồi lại hai lần rơi xuống nước nữa, chắc là bệnh thêm nặng rồi đây.

Chân bước vội lên xe ngựa cùng phụ thân ra khỏi cung, vừa ngược mắt thì lại nhìn thấy Vân Phi Bạch đứng ở ngoài chờ, lúc nhìn thấy tôi, chân lão đảo đôi chút rồi nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, cả hai cùng nhìn, tôi lúc đó bỗng không biết nói cái gì.

Phụ thân của tôi đứng bên ho khụ một tiếng.

- Gái già gả lần bảy -

Vân Phi Bạch mặt nổi lên hồng hồng, tiến đến gần trước mặt tôi. Tôi xấu hổ nói: “Huynh, sao huynh lại đến đây?”

Anh nhẹ giọng cười bảo: “Ta không yên lòng liền đi theo đến đây.” Rồi cầm lấy tay tôi, “Không có chuyện gì lớn đó chứ? Ta vừa rồi còn nghĩ, nếu đợi lát nữa mà muội không ra thì ta sẽ đi gặp Hoàng Thượng ngay.”

Nói xong, bỗng lại sờ sờ tay áo nhíu mày nói: “Sao lại ẩm ướt thế?”

Tôi gượng cười, đang định đáp lại thì mặt tối sầm, đầu ngã luôn trên người anh.

Chương 20

Lại mở mắt tỉnh lại, không tính được là mình lại nằm trên giường, cũng không đoán được Vân Phi Bạch đang ngồi cạnh tôi bên giường.

Trong phòng không có người nào, chỉ có tôi và anh hai người.

Tôi cố mở mắt nhìn anh, hơi có chút u buồn, không biết làm sao chỉ biết cười với anh, lấy thân gái già dũng cảm chiến đấu với con bệnh, hay là cố ra vẻ nhu mì, yếu đuối giống kiểu thiếu nữ nhu nhược nép vào người ta?

Dao Ngọc đã nói với tôi, đàn ông thích bà có 2 loại, loại thứ nhất là kiểu phụ nữ mạnh mẽ quân đến thì tướng chặn, nước dâng thì đất ngăn, lửa thiêu cũng không chết, kiểu phụ nữ này có đặc điểm là rất kiên cường, lò đi hết tất cả làm ra vẻ như không có gì, giống như giờ phút này vậy cho dù bệnh nặng cũng vẫn có làm ra vẻ mặt tươi cười như không có chuyện gì để cho đàn ông xem mà thấy đau lòng. Còn có một kiểu phụ nữ rất mềm mại yếu đuối, đi từng bước từng bước liêu xiêu, thường xuyên thể hiện vẻ mặt đau thương nhìn trời nhìn mây, kiểu phụ nữ này có đặc điểm là rất nhu nhược, mặt mày nhú lại, ôm ngực, nước mắt lưng tròng câu toàn bộ hồn đàn ông đi hết không còn gì.

Trước mắt trai đơn gái chiếc, bốn bề vắng lặng, đúng là thời cơ tuyệt vời, nhưng tôi lại không biết là Vân Phi Bạch thích nhất loại người nào, thật đúng là làm người ta rầu lòng. Vì vậy ngồi im mất nửa ngày, tôi mới gặp người lại, nhìn anh cố nở nụ cười.

Còn chưa kịp cười thì Vân Phi Bạch đã tiến đến gần. Khoé môi hé cười nhìn rất dịu dàng. Lấy tay sờ trán của tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Cảm thấy thế nào, đầu còn đau không?”

Tôi lấy lại tinh thần, khụ khụ hai tiếng trong cổ, mặt thì nóng lên chút: “Đỡ... đỡ hơn nhiều rồi”

Anh lại mỉm cười. Đưa tay nhẹ nhàng vén tóc trên trán tôi ra hai bên tai, trong mắt tràn đầy ý cười: “Chờ uống thuốc xong, ngủ nhiều một chút, toát mồ hôi, ngày mai sẽ đỡ hơn đấy”

Ngón tay anh lạnh lạnh, xẹt qua nhẹ nhàng theo bên tai tôi, làm tim tôi không kìm được khe khẽ đập rộn. Tôi nhìn anh lòng rất kích động, bật thốt lên: “Muội...”

Tôi không biết nói tiếp cái gì nữa.

Vân Phi Bạch đợi một lúc nhìn tôi buồn cười: “Có gì vậy?”

Tôi bỗng tỉnh lại, lấy tay sờ mặt cười gượng. Ngoài cửa có tiếng ho khan vang lên, Tiêu Đào bụng bát thuốc lọ mọ tiến vào, trên mặt là nụ cười chua xót đến tan nát cả cõi lòng.

Tôi chống tay ngồi dậy đang định cầm lấy bát thì Vân Phi Bạch đã bảo: “Ta cầm cho”

- Gái già gả lần bảy -

Tiểu Đào cười hì hì, đưa thuốc đến, mặt đỏ bừng, biết điều lui ra ngoài, lúc ra cửa còn không quên đem cửa khép lại. Gái già tôi đây cũng kìm không được, khuôn mặt già nua đỏ ửng lên.

Bát bốc hơi nóng nghi ngút, lượn lờ khiến khuôn mặt của Vân Phi Bạch mờ mờ ảo ảo, lại vẫn nhìn rõ ý cười trên miệng. Tôi nhìn anh cười, ngực gằn giống như có dây mướp cuộn quanh quả tim, giống kiểu gió nhẹ, đưa mắt nhìn lại thì thấy một màu xanh mướt, hoa cải vàng óng ánh.

Đột nhiên lại không biết từ lúc nào nhớ tới chuyện trước đây.

Cũng là vào giờ phút giống như thế này, một bát thuốc nóng hổi, mũi ngửi mùi thuốc là hai con người. Tôi thì vẫn là tôi, còn đối diện người kia đối lại là một thiếu niên mặt mày thật chói mắt.

Tôi vẫn là tám tuổi năm ấy, Vân Châu mười một tuổi, vào một ngày nào đó trong một trăm tám mươi một ngày chúng tôi bên trong trong Dược Sư cốc.

Đã không thể nhớ nổi cái ngày cùng hấn đi trong thôn ăn trộm khoai lang trở về bị mắc mưa, hay là bị hấn đẩy xuống nước bắt vệt giò một hồi lâu, chỉ nhớ rõ lúc đó là bị cảm lạnh, phát sốt lên.

Hấn bung một bát thuốc đến bên giường tôi ngồi, kéo tôi từ trong chăn ra, dỗ dành tôi uống thuốc.

Tôi nửa nhắm nửa hở mắt, hai tay nắm thật chặt, sống chết cũng không chịu há mồm ra.

Hấn dụ dỗ: “Ngày mai ta đi trộm quả hồng về cho muội nhé”

Tôi không thèm quan tâm.

Hấn lại nói tiếp: “Vậy thì đi trộm quả lựu nhé”

Tôi cũng không thèm để ý.

Hấn nóng lên: “Vậy thì ăn trộm cả quả hồng và quả lựu nhé”

Tôi hừ hừ hai tiếng.

Hấn giậm chân dọa, giọng bỗng trầm xuống: “Nếu không uống, ngày mai ta sẽ không cho muội ăn móng giò nữa!”

Tôi mở to mắt, rung rung nghẹn ngào nhìn hấn, nghẹn ngào bung bát, nghẹn ngào uống ừng ực hết toàn bộ bát thuốc đen hắc kia. Nhớ rõ chén thuốc kia rất là đắng, đắng đến nỗi lòng tôi run lên, tay cũng run lên, mặt bị tên Vân Châu kia cười nhạo cũng run lên nhỏ mấy giọt nước mắt.

“A Ly”

Hoa Minh

Tôi lấy lại tinh thần. Vân Phi Bạch đã đưa chén thuốc đến gần miệng tôi. Tôi thở dài nhẹ nhõm trong lòng, gãi gãi tôi đây dạo này hơi ưu tư chút, vẫn không cẩn thận lại nhớ về những chuyện trước đây.

Tôi ngượng ngùng cười: “Được rồi, muội tự mình uống”

Vân Phi Bạch khoé miệng cong lên lại cười bảo: “A Ly không thích như thế sao?”

Tôi cứng người lại. Anh cũng không biết thực ra tôi rất sợ uống thuốc, mỗi lần ốm đều nhắm chặt hai mắt lại, nhịn thở, ngắc cổ ra uống một hơi cho hết. Nhưng tình hình trước mắt này, tôi tất nhiên là sẽ không cự tuyệt rồi, vì thế liền ngượng ngùng cười.

Tôi uống thuốc trông rất khổ sở. Cũng may, cái vị đắng chát của thuốc trong ấn tượng xưa cũng không còn đậm đà lắm do tôi làm một hơi hết cả chén thuốc, chỉ là cái đoạn hồi ức tôi uống thuốc cất thế nào cũng không cất được, thoáng cái đã già đi vài tuổi.

Lấy bát đặt trên ghế, Vân Phi Bạch quay lại nhìn tôi thích thú, nói: “Vừa rồi suy nghĩ gì đó?”

Tôi ngẩn ra, phản ứng lại bằng cách cười to.

Anh đến gần nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, ôm tôi mãi một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói, giọng có chút trầm trầm: “A Ly”

Cầm tôi dựa vào vai anh, lúc ngược mắt lên lại hoảng hốt thấy mắt một con mèo trên trần nhìn tôi chằm chằm. Đôi mắt mèo tràn đầy xuân tình. Ôi ôi lại là một con mèo tư xuân.

Tôi theo bản năng đáp: “Vâng”

Nghe thoang thoang mùi hương của anh, trong lòng giống như có giấu một con thỏ cái, một con thỏ nhút nhát, con thỏ chồng đưa tay, con thỏ vợ được cầm tay tim đập liên hồi, con thỏ chồng lại nắm tay chặt hơn, chặt đến nỗi làm cho gãi gãi tôi đây đỏ hết cả mặt, rất nóng bỏng.

Tại đây lúc này, tôi còn có thể nhìn không chớp mắt lên con mèo trên trần kia, tự hỏi con mèo kia từ đâu đến, sao lại chui vào phòng của gãi gãi tôi đây, rồi lại đi về nơi đâu, là mèo đực hay là mèo cái, đã kết hôn hay chưa kết hôn, nếu đã kết hôn mà nói thì có phòng, có xe không, nếu chưa kết hôn vậy thì đã đi học rồi tốt nghiệp chưa, công việc có tìm được không, tôi thực bội phục chính bản thân mình đến mười lần.

Trong lúc lòng đang dạt dào nghĩ ngợi thích thú thì lại nghe thấy Vân Phi Bạch nói: “A Ly, huynh thích muội”

Lòng tôi chấn động mạnh. Anh kề sát tai tôi, khe khẽ thở dài: “A Ly, chúng ta cùng bên nhau đi”

Chương 21

Lòng tôi chấn động, nhìn con mèo ở trên trần nhà kia, sau một lúc run sợ, lại một lúc lâu sau, tôi mới từ từ lấy lại được tinh thần.

Vân Phi Bạch lại ôm tôi chặt hơn: “Hai người chúng ta ở bên nhau, cùng ngắm ánh trăng, ngắm mây, ngắm nước, ngắm tịch dương, ngày này qua ngày khác, ngày nối ngày, năm nối năm, mùa hạ qua, mùa thu tới, đến mùa đông, tới mùa xuân, cho đến khi chúng ta già đi”

Vân Phi Bạch hơi dừng lại, đối diện với mặt tôi, rồi lại ôm: “Được không?”

Còn mèo trên trần nhà mở to mắt nhìn tôi, trong đôi mắt mèo hiện lên vẻ thẹn thùng, móng vuốt run run vuốt mấy cái râu.

Tôi chậm rãi đưa tay ôm lấy lưng Vân Phi Bạch: “Vâng.” Mũi bắt đầu cay cay.

Cả người Vân Phi Bạch cứng lại, sau một lúc lâu mới buông tôi ra, nhìn tôi cười nửa miệng: “Không đổi ý à?” Ánh mắt lúc nóng lúc lạnh, lúc dịu dàng.

Khuôn mặt già nua của tôi nóng lên, giấu mặt đi tránh ánh mắt kia của anh: “Nữ tử một lời, tứ mã nan truy.”

Vân Phi Bạch buồn cười quá, liền nở nụ cười, lại ôm tôi vào lòng, thì thầm bên tai tôi: “Mãi nắm tay nhau.”

Tôi nói: “Cùng đến bạc đầu.”

Thật ăn ý.

Gái già tôi liền vì thế mà đem chung thân đại sự định với Vân Phi Bạch.

Sau cơn mưa kia là hoàng hôn.

Vân Phi Bạch nói: “A Ly, nếu ta lấy muội về làm vợ, muội nguyện ý không?”

Tôi nói, nguyện ý.

Tự định chung thân là một hành động vô cùng dũng cảm và táo bạo, giờ khắc này, tình cảnh này, Vân Phi Bạch chắc cảm thấy còn có thể dũng cảm hơn, táo bạo hơn một chút, thế là anh buông tôi ra, nòng nân nhìn tôi một chặp, sau đó từ từ như nước chảy thành sông đưa mặt tới gần, giống như những cảnh trong rất nhiều vở kịch vậy.

Thở chồng cùng thở mẹ trong lòng tôi lại bắt đầu nhảy bùm bùm. Khi môi anh chạm đến môi tôi, tôi bỗng nhiên thốt lên: “Trong người muội có hai người đang diễn kịch.”

Con mèo trên trần nhà nhảy xuống gây tiếng động, Vân Phi Bạch sững sốt.

Tôi sờ mặt mình nóng bỏng, vãn về góc áo nói: “Muội... ngày mai chúng ta bắt đầu hẹn hò, được không?”

Hoa Minh

Vân Phi Bạch cười: “Được.”

Vân Phi Bạch đi rồi, tôi liền phái người gọi Dao Ngọc tới. Sau khi bàn bạc thật kỹ, Dao Ngọc sẽ chuẩn bị cho tôi một cuộc hẹn hò hoàn mỹ.

Bước đầu tiên, xem diễn kịch.

Bước thứ hai, ăn cơm.

Bước thứ ba, đi dạo phố.

Đương nhiên, những cái này không phải là trọng điểm. Trọng điểm là khi xem diễn kịch, phải cọ cọ xát xát vào người anh, làm ra vẻ gái già yếu điệu nhỏ nhẹ nép vào người đó. Khi ăn cơm, cùng anh nói chuyện nhân sinh lý tưởng, tỏ ra gái già là người có tri thức hiểu biết lễ nghĩa. Đương nhiên, đi dạo phố cũng không phải là chỉ đi dạo phố không thôi, quan trọng nhất là, trong quá trình đi dạo, phải làm nũng, tỏ ra là một gái già khả ái đáng yêu, ví dụ như, đòi anh mua một cây kẹo hồ lô, một chiếc bánh hoa quế, hoặc là một cái bánh bao, tôi một nửa anh một nửa, anh một miếng tôi một miếng.

Dao Ngọc phe phẩy chiếc quạt tròn, buồn bã nói: “Đảm bảo các người ăn cá muối thì ra vị hoa, cho dù ngay cả là hoàng liên, cũng có thể ngọt như mút hoa quả.”

Tôi thật công nhận.

Ngày hôm sau, gái già tôi khỏe lên, tinh thần sảng khoái. Buổi trưa là lúc tôi hẹn với Vân Phi Bạch ở Túy Hoa Âm.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ, tôi mỉm cười. Hoàn toàn cười rất tươi, người hoàn toàn khỏe, gái già tôi tâm tình nở rục như hoa cải dầu.

Thật vui mừng, thật viên mãn.

Nhưng bi kịch chính là, chỉ có viên mãn lúc mở đầu, không có viên mãn lúc kết thúc.

Sân khấu được dựng rất hay, cô đào hát lên diễn, gái già lo lắng cầm tay Vân Phi Bạch ngồi vào chỗ của mình, đột nhiên thấy hai ông lão bà lão mặt đầy nếp nhăn.

Ông lão hướng sang Vân Phi Bạch: “Tiểu tử à, chúng ta già rồi không mua được vé tình nhân, bạn già của ta mắt không tốt, ngồi ở sau xem không rõ, có thể đổi vị trí với các người không?”

Tôi nhìn mặt bà lão xem xét.

Bà lão cười với tôi: “Cô nương à, chúng ta không mua được vé tình nhân, bạn già của ta đi đứng không tiện, ta không yên tâm, các người có thể đổi chỗ cho chúng ta được không?”

Tôi lại nhìn chân ông lão.

Vì thế, buổi xem diễn kịch này, tôi và Vân Phi Bạch mỗi người một góc yên lặng xem kịch.

- Gái già gả lần bảy -

Xem xong, lúc tan cuộc, theo kế hoạch thứ hai, tôi cùng Vân Phi Bạch chậm rãi đi thông thả đến tửu lâu phía Nam đầu phố.

Trong tửu lâu rất náo nhiệt. Tôi cùng Vân Phi Bạch vào một phòng nhỏ. Rượu và thức ăn được bung lên ngay, trà đã pha, gái già vừa mới cầm đũa lên, chợt nghe rầm một tiếng, một đại hán tay cầm đại đao phá cửa sổ xông vào, không nói một câu ngồi vào bàn ăn cơm, sau đó, lại một đại hán phá cửa sổ xông vào, lại sau đó, một đại hán nữa phá cửa sổ xông vào.

Ba đại hán xông vào, võ võ mông, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đại đao trên tay mới toanh, anh chém tôi tôi chém anh, thật sự vô cùng vất vả.

Tôi nhìn họ, vô cùng hậm hực, lần hẹn hò lần thứ hai này của gái già e rằng cũng phải tuyên cáo thất bại.

Vân Phi Bạch kéo tôi ra một góc, cầm tay tôi định nói gì, bỗng nghe “oành” một tiếng, một đội quan sai phá cửa đi vào.

Mẹ của tôi ơi!

Quan sai giơ cao lệnh bài sáng ngời, hét to: “Ở nơi công cộng mà tụ tập đánh giết nhau, nhiều loạn trật tự an ninh kinh thành, người đâu, mau bắt lại cho ta, đưa đi.”

Vì thế, là người vô tội chứng kiến, tôi và Vân Phi Bạch được nhiệt tình mời tới nha môn để lấy khẩu cung.

Vị quan sai hiệu suất bắt người thật khiến người ta khâm phục, thế nhưng khi lập án lại lè mà lè mè, hiệu suất lập án quả khiến lòng người chua xót.

Lúc từ nha môn đi ra, trời đã tối.

Trên đường rực rỡ đèn đuốc, mùi vị bánh bao rất thơm. Bụng gái già cũng đã đói kêu lục cục lục cục.

Vân Phi Bạch cầm tay tôi, khẽ cười nói: “Đói bụng rồi, chúng ta đến tửu lâu đổi diện đi.”

Tôi rút tay ra, ngượng ngùng cười: “Muội... muội muốn ăn bánh bao.”

Vân Phi Bạch sững sốt, rồi chợt cười, nói: “Được.”

Vì thế, chúng tôi sóng vai nhau đến quán bánh bao đổi diện.

Tôi nghĩ hôm nay không phải là một ngày hoàng đạo.

Vừa mới đi được hai bước, trong ngõ ào ra một đội nhóc có mười mấy đứa trẻ, thẳng tắp hướng về tôi.

Tôi vừa kinh ngạc vừa giật mình, Vân Phi Bạch nắm chặt thắt lưng tôi, kéo tôi sang một bên. Đứa nhỏ kia nhanh chóng lùi tới sát bên tôi, nháy nháy mắt, rồi lại trùng mắt với tôi.

Hoa Minh

Tôi nghi nghi, theo phản ứng sờ túi tiền. Rỗng tuếch. Túi tiền không cánh mà bay.

Vân Phi Bạch cũng giống tôi, trong túi cũng rỗng tuếch. Tiền đã không cánh mà bay. Lại nhìn lên, đứa bé kia đã mất tăm từ lúc nào.

Tôi hít hai hơi thật sâu, hôm nay là một ngày có thể nói là quá không may. Gái già tôi nhìn quán bánh bao nóng hôi hổi đối diện mà vô cùng u buồn.

Vân Phi Bạch nhìn tôi cười, nói: “Làm sao bây giờ?”

Tôi cũng tự hỏi mình, sau đó hỏi anh: “Từ nhỏ huynh đã trộm quả hồng bao giờ chưa?”

Vân Phi Bạch sững sốt, sau đó lắc lắc đầu.

Tôi nói: “Chưa từng ăn trộm quả hồng, chưa từng bị chó đuổi thì chưa phải là sống, cũng như chưa từng ăn trộm bánh bao, chưa từng bị ông chủ bán bánh bao đuổi cũng chưa phải là sống trên đời.”

Chương 22

Nếu chưa thật sự là sống trên đời, thật sự là chuyện đau buồn cỡ nào.

Vì thế, tôi to gan đi tới trước quán bánh bao, to gan thừa dịp ông chủ quán to béo không để ý liền nhón hai cái bánh bao rồi kéo Vân Phi Bạch chạy đi như điên.

Chạy một lúc lâu mới nghe ông chủ quán bánh bao kêu thét lên chói tai: “Ồi cha mẹ ơi, có kẻ trộm bánh bao.”

Phản ứng này của ông chủ chậm quá đi.

Chúng tôi yên bình viên mãn chạy tới một góc tường rồi dừng lại, cùng ngồi dưới đất, vui vẻ cắn bánh bao.

Cắn cắn, Vân Phi Bạch bỗng nhiên bật cười.

Tôi còn ngồm ngoàm bánh bao trong miệng, quay sang nhìn anh.

Vân Phi Bạch nói: “Không thể tưởng tượng được muối lại có tính trẻ con như vậy.”

Tôi yên lặng tự hỏi tính trẻ con là kiểu tính cách thế nào, tự hỏi thật lâu, không có kết quả, vì thế yên lặng không nói gì.

Vân Phi Bạch đột nhiên lại buồn bã nói: “A Ly, muối biết không, cuối cùng ta cảm thấy như chúng ta quen biết nhau thật lâu lắm rồi, trước đây rất rất lâu, có lẽ là kiếp trước, có lẽ là kiếp kiếp trước.”

Vân Phi Bạch nhìn tôi cười, lại nói tiếp: “Gần đây ta luôn nằm mộng, trong mộng có một cô gái ngồi bên bờ sông, ta kéo nàng lại, nàng nhìn ta cười, vẻ tươi tắn kia giống muối như đúc.”

Một nơi nào đó trong lòng tôi đột nhiên động đập, giống như sợi huyền cầm, bị ngón tay nhẹ nhàng gảy khẽ, vang lên, cách một tiếng, giống như có gì đi ra, lại nghe không rõ.

Về phần rốt cuộc là cái gì, tôi tự hỏi thật lâu, đương nhiên, vẫn không có kết quả gì, nghĩ nghĩ, vì thế nói qua loa: “Có lẽ đây là duyên phận.”

“Duyên?” Vân Phi Bạch cười nửa miệng, “A, vậy A Ly nói là duyên gì?”

Duyên, tuyệt không thể khác.

Đây là lời ông ngoại tôi từng nói. Nói đến đây, không thể không nhắc tới ông ngoại tôi. Kỳ thật, ông ngoại tôi không chỉ là thần y, ông còn là một văn học gia, hàng ngày ông duy trì thói quen viết nhật ký, hơn nữa lúc tuổi già còn viết một quyển hồi ức có tựa đề “*Những năm tháng kỷ niệm của tôi*”.

Hoa Minh

Trong tác phẩm đó có viết một câu chuyện xưa về cảnh ông ngoại gặp bà ngoại bên ngoài nhà vệ sinh công cộng thành Dương Châu, vào một ngày tháng ba hoa nở, dương liễu xanh xanh. Ông ngoại tôi lý giải duyên phận như này: *Duyên phận chính là ta gặp được muối trong biển người mù mịt, không sớm cũng không muộn, muối nhìn thấy ta, ta nhìn thấy muối, muối đứng cách một đoạn ló ra khuôn mặt rõ tròn to, hướng về ta cười then thùng, trong nháy mắt lòng ta nở hoa cải dầu, từ nay về sau không thể kiềm chế được quá trình tuyệt vời.*

Thật rõ ràng, ông ngoại tôi là một văn học gia vĩ đại.

Là cháu gái ngoại của ông, dựa theo nguyên tắc cơ bản của lịch sử sống sau đê sóng trước, tôi đương nhiên là cũng có chút tài văn.

Vì thế, trong lòng tôi cân nhắc tìm từ, nhìn Vân Phi Bạch thâm tình định nói một câu nói có sách mách có chứng là “*Oanh Oanh Trương Sinh hẹn tại Tây sương*”⁶, lại đến câu “*Bát giới đến Cao lão trang*”⁷, chợt nghe có tiếng hô to: “Bọn chúng ở hướng này, đuổi theo mau.”

Đúng là ông chủ mập quán bánh bao rồi.

Vân Phi Bạch lại kéo tôi chạy tiếp.

Một đám đông ùn ùn đuổi theo ở đằng sau. Ông chủ mập chạy ở cuối cùng, có lẽ là quá tập trung tinh thần để chạy mà không để ý, dưới chân bỗng vấp, bùm một tiếng, ông ta lăn một vòng lông lóc rồi đứng lên, vỗ vỗ hông, hỏn hỏn kêu: “Chờ bắt được các ngươi, ta nhất định lấy bánh bao để chết các ngươi.”

Ông chủ này chấp nhất quá mà nhiệt tâm lại cuộn cuộn.

Tôi nhìn ông ta khập khiễng đi, liền độc ác cười ầm, Vân Phi Bạch cũng cười.

Cười cười, tiếng cười dần dần nhỏ đi. Bầu không khí có chút khác thường.

Nguyên nhân khác thường ở chỗ, Vân Phi Bạch đang ôm thắt lưng tôi, còn tôi nép vào ngực anh. Quay lại nhìn, thấy Vân Phi Bạch đang mắt sáng rực nhìn tôi.

Mặt tôi nóng bừng lên.

Vân Phi Bạch nhẹ nhàng gọi tôi: “A Ly.” Trong giọng nói sao nghe êm ái quyến rũ.

Tôi đáp: “Vâng.”

Liền thấy anh cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi tôi, nửa chiếc bánh bao trên tay tôi lăn xuống đất...

⁶ **Oanh Oanh** và **Trương Sinh** là hai nhân vật chính trong **Tây Sương ký**, miêu tả về cuộc tình vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của hai người này.

⁷ **Bát Giới** là một nhân vật trong **Tây Du Ký**. Cao lão trang là nơi Bát Giới ở trong thời gian đầu bị đánh xuống phàm. Ở đây Bát Giới có dự định cưới con gái của Cao lão gia

- Gái già gả lần bảy -

Lưỡi anh cuốn vào miệng tôi, chậm rãi đưa, mút vào, tôi theo bản năng ôm lấy lưng anh. Võ mồm dây dưa một lúc, chân tôi dần dần như nhũn ra, anh giữ chặt thắt lưng tôi, buông tôi ra, trong ánh mắt như có một làn sương mờ phủ, rồi lại ôm tôi vào lòng, ghé vào bên tai tôi, khàn giọng nói: “A Ly, gả cho ta được không?”

Tôi mơ mơ màng màng đáp: “Vâng.”

Vân Phi Bạch cười khẽ, lại ôm tôi vào lòng, nói: “Ngày mai ta đến cầu hôn.”

Cảnh đẹp như này, anh anh tôi tôi, ngay khi tôi còn chưa kịp trả lời, bụng tôi đã kêu lục cục giết chết cảnh đẹp, tôi vô cùng chua xót kêu thầm.

Vân Phi Bạch không nhịn được bật cười lên, buông tôi ra, nói: “Có phải đói bụng không?”

Mặt già của tôi nóng bừng.

Vân Phi Bạch cầm tay tôi, nói: “Chờ ta.”

Tôi giữ chặt anh lại, trừng mắt: “Huynh, huynh, huynh định đi trộm bánh bao sao?”

Vân Phi Bạch cười, chỉ chỉ chiếc ngọc bội: “Ta lấy cái này đi đổi.”

Quả nhiên là đại công tử của ngân hàng tư nhân, rất có gan tiêu tiền. Nhưng gái già tôi thì lại đau lòng, vì thế nói: “Này, rất, rất lỗ đấy.”

Vân Phi Bạch cười nhẹ nhàng, chỉ dịu dàng nói với tôi: “Chờ ta quay lại.”

Chờ ta quay lại.

Tôi vẫn cảm thấy câu nói này rất bi thương, tựa như tôi sẽ phải chờ anh trở về, nhưng, tôi chờ, anh lại không trở về.

Tôi thấy anh đi về hướng có ánh đèn, đứng ở một quầy hàng rồi dừng lại, thấy anh cầm một túi giấy nóng hổi, miệng cười rất tươi.

Chỉ là lúc xoay người, đột nhiên cả người anh lão đảo suýt ngã rồi đứng vững lại, lúc đứng thẳng lên, trên mặt đã phủ một lớp sương mờ ảo.

Anh đứng trong đám đông, giống như một đứa trẻ đột nhiên bị lạc đường, nhìn người người qua lại mà mờ mịt.

Tôi bước đến gọi: “Phi Bạch.”

Anh nhìn tôi, hơi ngờ ngàng: “Cô nương là ai?”

Giọng nói rất khẽ, rất ôn hòa, lại dường như hờn ở nơi nào, giống như ngàn vạn sấm sét đánh vào trái tim tôi.

Tôi không thể ngờ được, mới chỉ xoay người đi được vài bước, khi xoay người lại, Vân Phi Bạch đã quên tôi.

Hoa Minh

Ngay như vậy, đột nhiên như vậy, bình thản, không hề dự liệu.

Ánh mắt anh mờ mịt nhìn tôi, giống như cái ngày tôi cầm dao đi thổ lộ với anh, gió chợt nổi lên, thổi sợi tóc bên tai anh, dịu dàng lưu luyến.

Anh từng nói nắm tay cả đời, tôi nói cùng sống bạch đầu giai lão.

Anh nói chúng ta cùng nhau ngắm trăng sao, ngắm mây ngắm nước, ngắm hoàng hôn, tôi nói vâng.

Chỉ là, tôi trộm một chiếc bánh bao, thì lại đánh mất anh.

Anh cầm miếng ngọc đôi đồ ăn cho tôi, xoay người lại, đã quên mất tôi rồi. Chúng tôi nỗ lực đến với nhau, cuối cùng lại là vô duyên.

Lần đầu tiên anh mất trí nhớ, tôi nói với mình, có lẽ là ngẫu nhiên thôi, tôi vẫn cố chấp kiên trì cho rằng tất cả đều là ngẫu nhiên, nhưng giờ này khắc này, sự kiên trì cố chấp của tôi cuối cùng từ từ sụp đổ.

Phố dài mười dặm đèn đuốc sáng rực, người người rất đông, vội vội vàng vàng, tôi ở trong gió đêm cười xin lỗi Vân Phi Bạch, rồi xoay người đi, hoa trắng bỗng hiện giữa trời, là hoa vừa đẹp là trăng vừa tròn.

Chương 23

Tôi ngồi xỏm ở góc đường, im lặng đến phát ngốc, ngồi cho đến lúc đèn đuốc đã tắt hết không còn cái nào nữa.

Tiểu Đào cầm một chiếc đèn lồng, tìm thấy tôi đang ngồi cùng một gã ăn xin sổng vai bên nhau.

Gã ăn xin này đúng là một kẻ lương thiện mà lại hiệp nghĩa, lúc hắn bung chiếc bát đến trước mặt tôi, tôi đã hỏi hắn: “Cậu đang vội lắm sao?”

Hắn xòe tay ra đếm đếm rồi nói: “Hôm nay nhiệm vụ được giao cho đều đã xong rồi, chắc là không vội lắm đâu”

Tôi tháo chiếc vòng tay ra đưa vào bát cho hắn, nói: “Vậy thì cậu cùng ngồi với tôi một lúc đi”

Hắn giơ chiếc vòng tay lên cao dưới ánh trăng xem xét, lại lấy tay gõ gõ vào chiếc vòng kiểm tra, sau đó thả nó vào túi bên người, bung bát ngồi xuống bên cạnh tôi.

Trong lúc ngồi cạnh nhau thì hắn đi vệ sinh hai lần, lại đi đến phố đối diện tranh giành với 2 gã ăn xin. Khi trở về trên tay cầm hai cây kẹo hồ lô sáng rực, hơn nữa lại rất tốt tính chia cho tôi một chiếc.

Kẹo hồ lô ăn rất chua rất chua. Chua nhưng tôi vẫn cắn một miếng mà nước mắt trào ra.

Lúc Tiểu Đào tìm thấy tôi thì tôi đang cố ăn kẹo hồ lô cho sạch sẽ. Nàng đem theo chiếc đèn lồng bỏ nhào vào trước mặt tôi, vẻ mặt kích động: “Tiểu thư, cô, cô... Làm sao vậy, sao cô lại... khóc?”

Tôi ăn xong miếng kẹo cuối cùng thì ném cây que xuống, lau nước mắt cười nói: “Không sao, không sao... Sơn tra này ăn rất chua mà thôi”

Tôi túm lấy tay nàng đứng dậy.

Lúc vừa đứng lên, ánh trăng như lặn mất, trước mắt tôi một màu đen kịt. “Tiểu Đào” . Tôi theo bản năng đưa tay ra bốn phía sờ soạng.

Tiểu Đào nhanh tay bắt được tay tôi, giọng nhẹ nhàng: “Tiểu thư, cô... Chúng bệnh quá gà của cô lại bị phát tác sao?”

Tôi cứ cho là bệnh này quá nhẹ không thèm quan tâm, phát tác bất ngờ, lúc đến cũng nhanh mà lúc đi cũng nhanh. Lúc bắt đầu mắt nhìn không rõ lắm, đi đường thường va đụng này nọ.

Tiểu Đào đưa đèn lồng lên phía trước soi trước mặt tôi, quay phải quay trái, trong giọng nói xen lẫn tiếng nức nở, nghẹn ngào: “Vân, Vân đại công tử đâu rồi, tiểu thư, không phải cô vẫn cùng ở một chỗ với Vân đại công tử đấy sao?”

Hoa Minh

Tôi trầm mặt xuống khẽ cười: “Huynh ấy lại quên tiêu thư nhà em một lần nữa rồi”

Ban đêm, cha tôi đến thăm, ôm lấy vai tôi thở dài nặng nề, chờ cho đến lúc tôi ngủ rồi mới đứng dậy rời đi.

Tôi ngủ rất hỗn loạn, mơ màng làm một giấc mộng.

Trong mơ mắt tôi đang ghé sát bờ sông, hai bên bờ có rất nhiều hoa nở đỏ chói mắt, từng vùng từng vùng giống máu lan tràn khắp nơi, trên cầu có một chàng trai đi qua, nhìn tôi cười cười, mặt đẹp, mắt đẹp rất giống Vân Phi Bạch.

Tôi lấp ló từ nước hiện lên bờ gọi hắn: “Công tử”

Chàng trai quay đầu. Tôi nhanh chân chạy về phía hắn, mới chạy được hai bước lại dừng một chút, nhấc váy xoay xoay đi tới.

Trong mắt hắn ánh lên nét cười.

Tôi đến trước mặt hắn, lấy tay sờ vào túi đc ko, sờ mãi cả nửa ngày cuối cùng cũng lôi ra một chiếc khăn tay, đưa đến trước mặt hắn.

Hắn vừa nhìn thấy, lông mày nheo nheo lại.

Trên chiếc khăn tay được thêu một đôi giống như là đôi vịt bơi lội trong nước vậy.

Tôi gấp gấp giải thích với hắn: “Đây là đôi uyên ương”

Chàng trai buồn cười quá, khẽ mỉm cười không nói gì.

Tôi thấy hắn cười thì cũng cầm góc áo cười theo ngây ngốc.

Tôi nói: “Có một chuyện, có một chuyện, tôi muốn nói với huynh một chuyện”

Hắn khẽ cười: “Muội nói đi”

Tôi cúi đầu, vo vo góc áo, nhìn mũi chân nói: “Tôi, tôi rất thích, thích nhìn huynh cười, còn muốn... muốn gả cho huynh làm vợ nữa”

Đợi mãi mà không thấy động tĩnh gì mới nghi hoặc ngẩng đầu lên thì giật mình kinh hãi, trước mặt bỗng đổi là một khuôn mặt khác, sắc mặt người ta sầm sì, đôi mắt đầy tức giận, áo bào đen, tay áo dài rủ xuống, nhìn thẳng vào mặt tôi đúng là tên Vân Châu kia.

Tôi giật mình một cái, từ trong mộng bừng tỉnh lại.

Xuống giường châm đèn lên, nhìn đi nhìn lại chiếc đồng hồ nước trên tường, mãi sau mới biết là đã nửa đêm.

Giấc mộng thật là kỳ quái.

Tôi rút nhanh một chén trà, lại trở về nằm trên giường, trần trọc mãi không ngủ được, nghĩ về Vân Phi Bạch, rồi lại nghĩ tới giấc mộng vừa rồi, trong lòng từng đợt chua xót, chua

- Gái già gả lần bảy -

xót trào dâng. Mở tròng mắt nửa tiếng, tôi xuống giường, mặc quần áo vào, đẩy cửa đi thong thả đến cuối vườn.

Bên ngoài ánh trăng mỏng manh toả chiếu, mặc dù híp mắt lò dò đi trên đường gồ ghề nhưng cũng may là không sao. Tôi liêu mạng từ trên hành lang đi thẳng đến hậu viện.

Trong hồ nước rất lạnh, bóng trăng rất đẹp rất tròn.

Lúc tôi vừa đi đến nơi, mới dừng chân thì nghe thấy tiếng quạ đen kêu quạ quạ vài tiếng, làm cho trăng lẫn mất.

Trước mắt tôi một màu đen tuyền.

Trong tôi bỗng không hiểu sao sinh ra hoảng sợ, đưa tay ra sờ soạng bốn phía, lao đảo vài bước, ngã nhào xuống.

Tôi chống tay đứng dậy, ngay sau đó thì bị ôm chặt vào một bờ ngực rộng.

Người nọ thở có chút nặng nhọc, cằm để ở trên trán tôi cọ cọ, ôm tôi thật lâu cũng không nói gì.

Tôi bảo: “Vân Châu”

Thân thể người nọ cứng lại, mãi sau mới cất giọng khàn khàn: “Sao lại biết là ta?”

Tôi nói: “Tôi nhớ rõ mùi hương trên người huynh”

Thân thể hắn lại cứng lên, mãi một lúc lâu sau lại cất giọng khàn khàn bảo: “Hai ngày nay thực ra ta rất giận muội, nhưng bây giờ... nhìn thấy muội như vậy, ta một chút tức giận cũng đều... bay hết rồi”

“A Ly, không cần ngốc như vậy được không, muội với hắn nhất định là có duyên mà không phận.” Hắn ôm tôi rất lâu mới buông ra, “Lúc trước là ta đã sai... Ngay từ lần đầu là ta đã sai rồi, là ta hiểu được quá muộn... Rất kiêu ngạo cố không muốn nói ra miệng những tâm sự này, cứ trơ mắt nhìn muội đi...”

Nói đến đây giọng bỗng khàn hẳn, mãi sau lại biến thành tiếng thờ dài.

Hắn lại thờ dài một hơi nói: “Muội có biết ta hai ngày nay thế nào không? Ngày ấy muội nhìn ta, lại nắm tay hắn. Muội cũng biết chẳng phải muội đi thăm ta mà đến đâm vào ngực ta một dao.”

Dừng lại chút rồi hắn tiếp tục than nhẹ, cọ cằm vào trán tôi, giọng mềm nhẹ hẳn đi: “Cũng may, cái gì cũng đã qua, A Ly, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa có được hay không?”

Tôi hốt hoảng, trầm mặc một lúc nói: “Thực ra huynh đều biết rõ mệnh của tôi là không trọn vẹn, có đúng hay không?”

Thân mình của hắn chấn động, không nói được lời nào.

Hoa Minh

Tôi nói: “Sáu người kia đúng là tôi đã khắc chết, đúng không? Hai lần Phi Bạch mất trí nhớ, huynh thì rơi xuống sườn núi, toàn bộ đều là do tôi, có đúng hay không?”

Tôi ngửa đầu nhìn trời, trừng mắt nhìn hắn: “Kỳ thật kiếp này tôi nhất định là mệnh cô độc một đời, có đúng hay không?”

Hắn vẫn không nói lời nào.

Tôi đẩy hắn ra, nghiêng ngả, lao đảo đi, trong lòng đau đớn không thôi, nước mắt sắp trào ra.

Tôi khốn khổ mở miệng nói: “Tôi mệt mỏi quá, tôi muốn đi về ngủ”

Nói chưa xong, tay lại bị kéo mạnh, rồi cả người lại ngã nhào vào lòng hắn.

Hắn xoay người áp sát vào tôi, tôi không thấy mặt hắn, cũng không nhìn thấy thân sắc hắn thế nào, chỉ nghe tiếng thở dốc ồ ồ của hắn lướt trên mặt, rồi sau đó có một cái gì đó mềm mại, lạnh lẽo áp chặt vào môi tôi.

Chương 24

Vân Châu hôn triền miên, hôn dọc từ tai tôi xuống rồi quét một đường trên cổ.

Tôi không kịp phản ứng, cũng không kịp phản kháng. Mơ hồ nghe tiếng khàn khàn của anh vang bên tai: “A Ly, hãy tin ta, có ta ở đây, muối sẽ không bị đoản mệnh...cho dù mệnh không trọn vẹn, thiên lôi đánh xuống, ta cũng sẽ lấy muối.”

Tôi ngẩn ra, trong ngực đột nhiên đau nhói. Tôi đẩy Vân Châu ra, nghiêng ngả lão đảo vừa chạy vừa bò, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Vân Châu nghèn nghẹn gọi tên A Ly, rồi đưa tay kéo tôi lại, tôi đẩy tay anh ra, ngồi sụp xuống, nói: “Huynh, huynh đừng tới đây, tôi, tôi ngồi một lát rồi sẽ khá lên.”

Thật sự là tốt hơn.

Lúc ánh trăng ló ra, tôi lau mặt, ngược mắt lên nhìn Vân Châu.

Anh đang đứng cách tôi vài bước, trong gió đêm, khuôn mặt mơ hồ nhìn không thật.

Vân Châu chậm rãi thông thả bước tới, hốc mắt đỏ lên, ôm lấy tôi: “A Ly, hãy quên huynh ấy đi, chúng ta một lần nữa bắt đầu, được không?”

Tôi nghĩ, Tôi và Vân Phi Bạch đã hết thật rồi.

Một mối duyên khi kết thúc bao giờ cũng có đoạn kết cuối cùng là chào cảm ơn, tựa như một câu chuyện xưa khi chấm dứt thường có một dấu chấm tròn. Ngày thứ ba tôi lại gặp Vân Phi Bạch. Trong ba ngày này, tôi mơ vài giấc mộng, trong một giấc mộng là Vân Phi Bạch cười rất tươi, một giấc mộng khác là tôi nằm ngửa trên mặt nước nhìn thấy có người đi ngang qua thì bộ dạng ngây ngốc, một giấc mộng khác là hình ảnh Vân Châu mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ mặt. Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại.

Tôi gặp Vân Phi Bạch ở Túy Hoa Âm.

Tôi đụng vào người anh, anh giữ lấy thắt lưng tôi đỡ lên, vể mặt giật mình.

Vân Phi Bạch nói: “Là cô?”

Tôi đứng thẳng lên, quay sang anh cười xin lỗi, rồi nghiêng người đi qua anh.

Ngay lúc đi sát qua, anh bỗng gọi: “Cô nương.”

Tôi quay đầu lại, anh nhìn tôi chăm chú: “Ngày đó chúng ta có gặp qua ở trên đường.”

Chỉ là gặp qua. Chỉ là...Chỉ là...

Tôi cười gượng, không đáp, quay người đi.

Lúc đi xa rồi mới quay đầu lại, nhìn anh cũng đã đi xa rồi.

Hoa Minh

Nhưng trong thời gian ba ngày này, anh gầy đi thật nhiều.

Lại ba ngày tiếp qua đi, trong ba ngày này, trong triều đình đồng ý giảm bớt gánh nặng áp lực hôn nhân thừa nam thừa nữ, tổ chức một đại hội gặp gỡ tập thể, quan viên phụ trách đại hội này yêu cầu từ các cô gái chưa chồng đến các thiếu phụ đến các bà lão cùng ký tên, đặc biệt còn phát thiệp đến Vân phủ.

Nghe nói tiểu quận chúa Ninh vương phủ Hoa Chi Nhi cũng có tên, Liễu Yên nữ nhi của Liễu Thừa tướng cũng tham gia.

Tôi ở trong sân nhìn mặt trời mọc cùng mặt trời lặn ba ngày liền.

Lúc mặt trời mọc, mặt trời rất tròn, rất viên mãn.

Lúc mặt trời lặn, mặt trời cũng thật tròn, thật viên mãn. Gã gia đình báo lại, Vân nhi công tử đến, tôi nhất quyết đóng cửa.

Tối ngày thứ ba, lúc đang ngồi dưới ánh nến, Tiểu Đào bỗng nhiên đi vào, áp a áp úng gọi tôi một tiếng.

Tôi nghi hoặc nhìn tiểu Đào, nghĩ nghĩ hỏi: “Không mua được móng giò sao?”

Hốc mắt tiểu Đào đỏ lên, nửa ngày mới nói: “Vân... Vân đại công tử cùng... cùng Liễu đại tiểu thư của Liễu thừa tướng được hoàng thượng ban thưởng, tứ hôn.”

Đầu nền trên chiếc đài cắm nổ vang ba tiếng.

Tôi sững sốt một chút, rồi phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Thật sao?”

Buổi tối lại nằm mộng.

Trong mộng mặt tôi sáng rực, vén váy, đứng trước mặt Vân Phi Bạch, dò xét anh, đỏ mặt lắp bắp nói: “Muội... muội rất mừng cho huynh, huynh... huynh có mừng cho muội không?”

Vân Phi Bạch cười nhẹ, cầm lấy tay tôi: “Muội xòe tay ra.”

Tôi đưa tay ra.

Vân Phi Bạch nói: “Muội xem đi.”

Tôi mở to mắt nhìn, trong lòng bàn tay là một chiếc trâm ngọc.

Anh cầm chiếc trâm ngọc, cười nhẹ nhàng, cầm lên búi tóc của tôi, nói: “Ta cũng vui mừng cho muội.”

Dường như tôi nở nụ cười, nụ cười tươi tắn như nước hồ thu, mơ mơ hồ hồ không thực.

Ngày hôm sau, tôi mua một chậu hoa lan, lặng lẽ đến Vân phủ. Lúc trèo lên tường, vừa lúc chiều tà. Vân Phi Bạch đang ngồi trong viện, anh đang vui đùa viết gì đó, bên cạnh anh là một cô nương, đứng bên nghiền mực, khuôn mặt thon thon, mang theo nụ cười tươi.

- Gái già gả lần bảy -

Đúng là Liễu Yên.

Tôi ngồi ở trên tường ngậy người chốc lát, rồi đặt chậu hoa lan ở đó, leo xuống tường.

Hôm sau, Dao Ngọc bỗng nhiên đến thăm tôi, ánh nắng bên ngoài rực rỡ ánh vàng, con cá vui mừng, con ngựa tư xuân, mèo hoang thẹn thùng.

Cô ấy cầm tay tôi, hưng phấn nói, cô ấy sẽ bỏ trốn với Ninh Thái Thần.

Ninh Thái Thần, tính ôn hòa, vóc người cao, dung mạo khá, trước đó đã đổ thắm hoa.

Đây toàn là Dao Ngọc nói lại, Dao Ngọc gọi Ninh Thái Thần là Ninh lang, còn nói với tôi dung mạo của huynh ấy như hoa như ngọc.

Bỏ trốn là một môn nghệ thuật vĩ đại, vì thế tôi mua cho Dao Ngọc hai vò rượu, để tiễn cô ấy đi.

Kết quả cũng là chỉ có tôi uống rượu.

Hôm sau, tôi lại gặp được cô ấy ở trên đường mà đáng lẽ cô ấy đã phải bỏ trốn rồi. Sắc mặt cô ấy tái nhợt, nhìn tôi bỗng nhiên nói: “Ninh Thái Thần chết rồi.”

Tôi thấy trên mặt cô ấy không có chút nào bi thương, vẫn chỉ mỉm cười như cũ, lại còn mời trà tôi, nụ cười trên mặt như ẩn như hiện, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Lúc đi, cô ấy cầm tay của tôi, đưa cho tôi vé xem diễn kịch, nói: “A Ly, ta sắp đi khỏi đây rồi, ngày mai là ngày hát vở hí kịch cuối cùng là **“Chuyện tiên cầu Hỷ Thước”**, nhớ đến xem nhé.”

Tôi ngồi dưới sân khấu nhìn cô ấy trang điểm xinh đẹp, trong lòng lại có chút bất an. Hí khúc **“Chuyện tiên cầu Hỷ Thước”** đặc biệt khiến người xem thương cảm, mọi người ai cũng lấy khăn ra lau lau nước mắt nước mũi, khóc như núi đổ, tôi cũng không nén được cũng rơi xuống hai giọt nước mắt.

Tôi vẫn nghĩ cô ấy bảo đi là đi khỏi kinh thành, chứ không thể ngờ cô ấy là ra đi vĩnh viễn.

Ngày hôm sau cô ấy lên tháp Cửu Long, mặc bộ xiêm y màu đỏ, đứng ở trên tháp, tóc dài bay phấp phật, sau đó giang hai tay ra, giống như một con chim lửa màu đỏ lao người xuống, rồi không bao giờ mở mắt ra được nữa.

Tôi bước đến, hai tay run run ôm lấy cơ thể của cô ấy, Dao Ngọc khẽ mở mắt ra, cười: “A Ly, ngươi biết không, thật ra ta và ngươi giống nhau... mệnh không trọn vẹn... Vận mệnh của chúng ta không trọn vẹn... Ta đành phải rời khỏi nơi đây, vĩnh viễn rời khỏi... Ngươi còn nhớ chúng ta từng ghé sát đầu vào nhau ở bên cầu chờ đợi người trong lòng không? Ta... Ta chờ huynh ấy, dùng vận mệnh không trọn vẹn này để đổi lấy phàm trần nhất thế, ta đã thấy thỏa rồi, ta tìm được huynh ấy rồi, yêu huynh ấy, cũng làm cho huynh ấy yêu ta... ta thấy đủ rồi.”

Hoa Minh

Cô ấy từ từ nhắm mắt lại, trên khóe mắt lặng lẽ rơi xuống một giọt lệ.

Tôi ôm cô ấy run rẩy, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh hồi đó, tôi tựa bên cầu, chống má, một cô gái đứng bên cạnh tôi, cười hì hì hỏi tôi: “Vì sao người lại thích Ngọc Hành công tử kia?”

Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, nói: “Ta thích nhìn huynh ấy cười, còn người, vì sao người lại thích cái tên thám hoa kia?”

Cô gái vẫn cười hì hì, trên mặt tỏa sáng: “Tôi thích bộ dạng đồ mặt của huynh ấy.”

Chương 25

Tôi bệnh nặng, hỗn loạn ngủ ba ngày.

Trong mộng rất hỗn độn, cảnh núi non sông nước, tận cho đến khi tôi đặt tiền vàng trước mộ Dao Ngọc, rót rượu xuống, thì mới ngừng lại.

Lúc tỉnh dậy liền nghe tin tức Vân Phi Bạch thành thân.

Cha mắt đỏ ửng đến cầm tay tôi, nói: “Phụ thân đã gửi tấu chương từ quan cho Hoàng Thượng, chuẩn bị cáo lão hồi hương, chúng ta không ở kinh thành nữa, chúng ta về Tô Châu, được không?”

Yết hầu tôi đau nhức, nửa ngày mới đáp: “Vâng.”

Hôn lễ của Vân Phi Bạch và Liễu Yên được tổ chức rất long trọng, khoa trương.

Đội ngũ đón dâu xếp dài đầy phố. Tôi trèo lên tường để đứng xem.

Tôi thấy Vân Phi Bạch mặc hỉ phục đỏ, thấy anh ngồi trên ngựa cười thản nhiên. Lại thấy anh đi qua tôi, rồi đi xa.

Liếc mắt một cái, duyên đã đi đến nơi tận cùng.

Trong trí nhớ sau mỗi cơn mưa là hoàng hôn, còn có gió đêm, còn có đèn đuốc rã rời đầu đường, trong không khí như có mùi hương hoa bông bênh, chậm rãi phiêu tán.

Đến cuối phố, Vân Phi Bạch đột nhiên quay đầu lại. Ánh mắt lướt qua đám đông, rơi thẳng lên người tôi, chăm chú.

Thời khắc đó như bừng tỉnh.

Tôi leo xuống tường. Chuyện xưa kết thúc ở đoạn này, cũng tốt.

Buổi tối ăn một chiếc móng heo, uống mấy chén rượu, bắc cầu thang leo lên nóc nhà hứng gió, đến nửa đêm thì nặng nề ngủ.

Trong mộng dường như mình đang ở trong lòng ngực quen thuộc.

Tôi mơ mơ màng màng gọi: “Vân Châu?”

Người đó đáp: “Là ta.”

Tôi mở mắt ra, chớp mắt: “Sao lại là huynh?”

Vân Châu nhìn tôi, trong ánh mắt ảm đạm nặng nề: “A Ly, nhiều ngày qua muội luôn tránh huynh.”

Tôi không trả lời.

Hoa Minh

Vân Châu ngồi hẳn xuống ôm lấy tôi, khàn khàn nói: “A Ly, muối đang trốn tránh đúng không? Muối sợ ta cũng giống như đại ca, hoặc là giống những vị hôn phu trước kia, đúng không?”

Cầm tôi gác trên vai anh, trong lòng hoảng hốt, nói: “Con người không lay chuyển được số mệnh, ngày mai muối và phụ thân rời khỏi kinh thành, chúng ta... chúng ta nên quên nhau đi, huynh quên muối, muối cũng quên huynh, coi như, coi như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.”

Cả người anh cứng lại, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói: “Cho là từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp nhau... Muốn như thế nào mới có thể coi là chưa bao giờ gặp nhau? A Ly, trong lòng muối thật sự chưa từng có ta sao?”

Tôi nói: “Đêm nay coi như là từ biệt, về sau chúng ta kẻ nam người bắc, cách xa vạn dặm, tám gậy tre cũng không đánh đến nơi, huynh... bảo trọng.”

Cùng Vân Châu dây dưa mấy năm nay, cuối cùng cũng đã tan.

Ngày hôm sau trời tờ mờ sáng, tôi cùng phụ thân rời đi.

Ngày thứ mười hai thì đến Tô Châu.

Ngày thứ mười ba, tôi bắc thang trèo lên đầu tường tưới nước cho cây mướp đắng, bỗng nhiên thấy dưới tầng cây hoa đào ở sân bên cạnh một người.

Tôi ngẩn ra.

Anh từ dưới tầng cây đi ra, hướng về tôi: “A Ly.”

Bình nước trên tay tôi tuột ra, rơi xuống dưới. Bữa cơm tối, cha tôi thở dài: “Tiểu tử Vân Châu kia thật là si tình, đuổi theo từ kinh thành đến Tô Châu, tiếc là...”

Tôi máy móc và cơm, trong lòng cay cay.

Tôi nhớ hôm nay anh mặc quần áo thanh sam, đứng dưới tầng cây hoa đào, còn ngược mắt lên nhìn một cái, thời gian như quay trở về lần đầu tiên. Năm đó Dược Sư Cốc nở đầy sơn trà đỏ rực, tôi nhìn thấy người thiếu niên mặt mũi chói mắt kia.

Cổ họng tôi nghẹn nghẹn, kêu lên: “Cha.”

Cha vỗ vỗ vào tay tôi, nói: “Đừng thương tâm, còn có phụ thân, con không lấy chồng, phụ thân sẽ nuôi con cả đời, không già cũng không chết.”

Có người từ biệt thì là vĩnh viễn, câu nói đó làm tôi nhớ lại chuyện xưa, giống như năm đó ông ngoại tôi cùng tôi sống với nhau, nhưng cuối cùng lại để lại một mình tôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đẩy cửa ra, thấy phụ thân nghiêm chỉnh ngồi trước cửa giàn hoa hạ, khuôn mặt an tường yên tĩnh. Cũng giống hệt ông ngoại tôi năm đó.

Tôi run run bước tới, gọi cha ơi, rồi lại gọi cha ơi.

- Gái già gả lần bảy -

Cũng giống ông ngoại tôi năm đó, cuối cùng không đợi được câu đáp của ông.

Tôi nghiêng ngả lão đảo chạy tới ôm lấy ông, nước mắt không hề chảy, chỉ run rẩy.

Quản gia cùng Tiểu Đào tới đỡ tôi lên. Chân tôi như nhũn ra, trước mắt chợt tối sầm, tiếng khóc ồn ào làm tai tôi đau. Mơ hồ như có người ôm tôi vào lòng, gọi tôi: “A Ly, A Ly.”

Dường như là giọng nói của Vân Châu.

Tôi tựa vào vai anh, nói: “Cha muội, ông ấy chết rồi.”

Trên đời này, cuối cùng tôi cô độc.

Tôi mê man hai ngày.

Khi tỉnh lại, tựa như đang là ban đêm, trong phòng tối như mực.

Có tiếng bước chân vội vã đến bên giường tôi: “Tiểu thư, cô tỉnh rồi.”

Là Tiểu Đào.

Tôi sờ soạng ngồi dậy, nói: “Tiểu Đào, mấy giờ rồi, tôi rồi sao?”

Giọng nói Tiểu Đào có chút kinh ngạc: “Tiểu thư, giờ đang là ban ngày.”

Tôi như ở trong mộng giật mình: “Em mở cửa sổ rộng ra đi, ta, bệnh quáng gà của ta lại tái phát rồi.”

Tiếng Tiểu Đào do dự nói: “Cửa sổ đã mở rộng rồi.”

Chớp mắt một cái, bỗng nhiên tôi cảm thấy mắt mình đau nhức vô cùng.

Tôi ôm lấy mắt, cả người run rẩy, Tiểu Đào vội tới đỡ lấy tôi, nức nở nói: “Tiểu thư, mắt của cô...”

Tôi run run nói: “không... không sao... ta... ta ngủ một lát... ngủ một lát thì sẽ không sao... em, em ra ngoài trước đi.”

Tiểu Đào cầm lấy tay tôi, run giọng nói: “Em, em đi gọi Vân nhị công tử, hần, hần đang ở nhà bếp sắc thuốc cho tiểu thư.”

Không biết trải qua bao lâu, mơ hồ có đầu gối ấm áp liềm nhẹ vào mắt tôi.

Giọng nói người đó trầm thấp gọi tôi, A Ly, A Ly.

Tôi đưa tay ôm lấy anh: “Vân Châu?”

Cả người anh chấn động, ôm chặt tôi: “A Ly, muội cảm thấy thế nào? Mắt còn đau không?”

Tôi mở to mắt nhìn thấy trước mặt tối đen như mực, nói: “Mắt muội bị mù rồi.”

Hoa Minh

Tôi lại nặng nề ngủ, lần ngủ này, ngủ liền suốt bảy ngày bảy đêm.

Trong bảy ngày này, tôi nằm mộng một giấc mộng thật dài, mơ thấy Vân Châu, mơ thấy Vân Phi Bạch, cũng mơ thấy trong mộng một thân ảnh trong làn nước xanh.

Ai cũng không biết, mộng này là thật, là trí nhớ ngủ say rất lâu, rất lâu trước kia của tôi.

Chiếc cầu kia gọi là cầu Nại Hà, dưới chiếc cầu có một con sông sóng nước xanh trong, gọi là Vong Xuyên.

Phần II

Lời tác giả: Cuốn thứ nhất, viết về A Ly và Vân Phi Bạch, bởi vì trong lòng A Ly, Vân Phi Bạch là một ánh trăng rực rỡ, rất đẹp, nhưng lại vĩnh viễn không nắm bắt được. Cuốn thứ hai là nói về A Ly và Vân Châu, cuốn thứ nhất hình ảnh Vân Châu hơi mơ hồ, trong cuốn này, dần dần hình ảnh Vân Châu sẽ rõ nét nhiều lên

Chương 1

Tôi là một Thủy quỷ. (*ma nước*)

Một Thủy quỷ sống trong nước.

Là Thủy quỷ, đương nhiên là phải sống dưới nước, tôi sống ở dưới lòng sông gọi là Vong Xuyên này, trên sông có một cây cầu, mang tên cầu Nại Hà.

Tôi chỉ là một Thủy quỷ, nhưng là một Thủy quỷ không rõ lai lịch.

Tôi không có cha cũng không có mẹ, tôi không biết mình từ đâu đến, cũng không biết mình đi về đâu, càng không biết tên thật của tôi là gì, ruộng đất có mấy mẫu, phòng trong nhà có mấy gian, tỷ muội huynh đệ có mấy người, tôi ở hàng thứ mấy. Cái vấn đề này đã khiến tôi rối rắm từ khi tôi nhận thức được mình là một Thủy quỷ không rõ lai lịch.

Đối diện với chỗ tôi ở là một quán bán canh của lão bà bà, gọi là Mạnh bà.

Mạnh bà là một nữ nhân mỹ lệ, thật ra tôi không biết mỹ lệ là gì, chỉ là nghe bà nói thế. Mỗi khi đến hoàng hôn, trên cầu không có người, bà thu quán, tôi sẽ hiện lên bên bờ sông nghe bà kể chuyện xưa.

Khi mở đầu mỗi một câu chuyện, bà đều nói: “Lúc ta còn ở trên thế gian, là một nữ nhân xinh đẹp.” Bà bà nói thật ra bà không phải tên là Mạnh Bà, mà tên là Liễu Bà Sa, tức dương liễu lừa xòa, bởi vì thăm mền Minh Vương, vì thế ở dưới âm phủ mở quán bán canh.

Tôi hỏi: “Thăm mền là gì?”

Bà Bà đưa tay ra xoa đầu tôi, nói: “Đến khi ngươi bắt đầu thích một người thì ngươi sẽ biết.”

Thích là gì, tôi không biết.

Tôi hỏi bà từ đâu tới, cha mẹ bà là nhân sĩ phương nào, trông như thế nào, là yêu nhân hay thần tiên, hay là giống như chúng tôi, là quỷ.

Bà Bà lắc đầu thở dài: “Vấn đề này ngươi đã hỏi hai trăm năm rồi.”

Tôi cảm thấy thật uể oải.

Bởi vì nhóm quý có cha có mẹ trên sông này luôn cười nhạo tôi, bọn họ nói, ai có cha là ngọc bảo, ai không có cha là cỏ cây, không có cả cha lẫn mẹ thì đồ bỏ đi.”

Nói xong, bọn chúng cười loạn với tôi, nói: “Này này này, tiểu quý không cha không mẹ, đồ bỏ đi.”

Vì thế, tôi ở trong lòng sông hai tay cầm hai hòn đá đuổi theo bọn chúng chạy vòng quanh sông mười mấy vòng.

Tôi thường ngồi bên bờ nhìn những người đi qua sông, Mạnh bà đã đun sẵn nồi canh đổ vào chiếc bát, đơn đã tiếp đón họ: “Khách quan à, đi mệt mỏi rồi, vào đây vào đây, uống bát canh nghỉ chân một chút đi.”

Có đôi khi tôi sẽ theo dòng nước chui ra, ngồi bên cạnh Mạnh bà, bà cho thìa vào nồi múc một chén đưa cho tôi, để tôi ngồi bên cạnh bà chậm rãi uống.

Có đôi khi là canh đậu hũ nấu cá, có khi là canh trứng rong biển, cũng có khi là một chút nước thêm chút muối vào.

Người đứng mua canh rất nhiều, vẻ mặt mỗi người đều không giống nhau.

Ví dụ như, người nào mà khóc rống, nước mắt tràn, đi một bước quay đầu ba bước, Mạnh Bà nói: “Hắn nhất định là cưới được bảy tám thiếp rồi, đến thiếp thứ chín, chưa kịp động phòng thì đã chết.”

Tôi suy tư một lúc, vẫn không nghĩ ra tiểu thiếp là gì, động phòng là gì, vì thế hỏi: “Vì sao?”

Mạnh Bà trả lời: “Bi ai lớn nhất đời người là tại nơi đất khách gặp lại bạn cố tri, bạn cố tri lại là kẻ lừa đảo; càng bi ai hơn là được đề tên trên bản vàng, tên đề lên rồi lại bị diên; càng bi ai hơn nữa là khi động phòng hoa chúc, còn chưa kịp động phòng, chưa kịp làm gì thì chết bất đắc kỳ tử.”

Lại ví dụ như người bước chân máy móc, hai mắt trống rỗng kia, Mạnh Bà nói: “Kiếp trước của nàng nhất định vì tình mà u uất, sống vô cùng đau khổ.”

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Mạnh Bà đáp: “Bởi vì lúc nàng chết trong lòng trống rỗng hai mắt tràn ngập nỗi đau thương.”

Lại ví như cái người hiểu động, cao hứng hát điệu dân gian kia, Mạnh Bà nói: “Hắn nhất định giống như Trang Chu⁸, triết học gai vĩ đại nhìn đời còn rõ hơn cả nước trong.

Tôi hỏi Mạnh Bà: “Họ uống canh rồi thì đi đâu?”

⁸ **Trang Chu** (hay thường được gọi là **Trang Tử**) là một nhà triết học nổi tiếng của Trung hoa, vào thời Chiến quốc, theo phái của Đức Lão Tử.

- Gái già gả lần bảy -

Mạnh Bà đáp: “Uống canh rồi thì phải đi đầu thai, một lần nữa luân hồi làm người, hoặc là làm heo chó trâu ngựa.”

Tôi ôm bát, suy tư một lúc, hỏi: “Tôi cũng có thể đi đầu thai được không?”

Mạnh Bà đáp: “Quý ở giữa lòng sông Vong Xuyên thì không thể đi đầu thai được.”

Tôi ôm lấy chiếc bát, có chút buồn bã: “Tôi ngay cả cơ hội làm heo cũng không có.”

Mạnh Bà là một quý nhiệt tâm lương thiện, bà đã đặt tên cho tôi, gọi là Nữ Nữ (*bé gái*), bà nói: “trẻ con đặt tên xấu một chút, dễ dễ nuôi nhanh lớn”.

Lúc ba trăm tuổi, tôi vừa cao bằng nồi đun canh của Mạnh Bà.

Một ngày nọ, vào một đêm đen gió lớn, tôi gặp một tiểu nam quý.

Lúc đó, tôi vừa mới thức dậy, đang ở trong đám san hô đỏ tự hỏi làm một Thủy quỷ có ý nghĩa gì, chợt nghe trên bờ có tiếng khóc thút thít.

Thủy quỷ tôi thấy phẩn chấn, thò đầu lên mặt nước để xem.

Là một cậu nhóc rất đẹp trai, ước chừng năm sáu trăm tuổi, hàng lông mi dài đẹp, mắt đẹp, ngay cả quần áo trên người cũng đẹp, đang ngồi trên bờ, vừa gạt nước mắt vừa khóc, đôi mày nhăn lại, giống như hai con sâu lông ở trên trán.

Thủy quỷ tôi liền mon men lên bờ, lại mon men chạy tới bên cạnh cậu ta, buồn bã hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Cậu ta kinh ngạc giương mắt nhìn tôi giật mình, chợt quay mặt đi lau nước mắt, không trả lời.

Thủy quỷ liền chuyển tới ngồi trước mặt cậu ta, nhìn chăm chú xem xét cậu ta chốc lát rồi cười hì hì nói: “Tiểu ca ca, huynh thật là đẹp.”

Cậu ta lại liếc nhìn tôi một cái, sau đó mặt không chút gì thay đổi lại quay sang bên kia, xê dịch một chút, cách xa tôi hai bước.

Tôi nghĩ nghĩ, dịch lại gần cậu ta.

Cậu ta vung tay áo, hất một cái rồi đứng lên, trừng mắt với tôi, trên mặt còn vương hai giọt nước mắt to trong veo.

Trong đầu tôi chợt lóe lên, Mạnh bà thường giảng chuyện xưa trên trần gian cho tôi nghe, có một chuyện gọi là “*Tây sương ký*”, tỷ muội của nó là “*Đông sương ký*” từng nói, có một cách để ngăn nước mắt một nữ nhân là dùng miệng che miệng nàng ta lại.

Tôi hỏi Mạnh Bà: “Vậy nam nhân thì sao?”

Mạnh Bà do dự đáp: “Đại để là nam nhân chắc cũng như thế.”

Tôi nói: “Quý có giống thế được không?”

Hoa Minh

Mạnh Bà đáp: “Con người có thất tình lục dục, quỷ cũng có thất tình lục dục... đại để là... cũng giống nhau.”

Vì thế Thủy Quỷ mon men chạy tới tảng đá bên bờ sông, lại mon men đi tới trước mặt cậu ta, sau đó hân hoan vui mừng kiễng chân lên, giữ vai cậu ta và áp miệng mình vào.

Cậu ta ngạc nhiên mở to mắt nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu ta.

Nhìn nhìn, đột nhiên cậu ta đẩy tôi ra, giận dữ nói: “To gan, ngươi... ngươi chỉ là một tiểu quỷ?”

Tôi nói: “Tôi tên là Nữu Nữu.”

Cậu ta tiếp tục trừng mắt lạnh lùng nói: “Họ gì? Nhà ở đâu? Cha mẹ tên gì?”

Vấn đề phức tạp này tôi đã tự hỏi ba trăm năm rồi, giờ lại bị cậu ta nhắc đến, tôi vô cùng thương tâm, rũ mắt xuống rì rầm nói: “Tôi cũng không biết.”

Cậu ta sừng sốt: “Ngươi... ngươi không có cha mẹ?”

Tôi gật gật đầu, nói: “Nhóm tiểu quỷ ở đây đều nói tôi không có cha mẹ, không ai muốn chơi với tôi.”

Sắc mặt cậu ta hơi tái đi, bước đến nhìn tôi chốc lát, nói: “Ta cũng không có cha mẹ, ca ca và các tỷ tỷ của ta cũng không muốn chơi với ta, luôn cười nhạo ta, ta vừa mới phá đồ của ca ca.”

Tôi chợt nhớ Mạnh Bà từng giảng về điển tích “tri âm tri kỷ”, lập tức liệt cậu ta vào tri âm của mình.

Cậu ta hỏi: “Ngươi mấy tuổi?”

Tôi đáp: “Ba trăm tuổi.”

Cậu ta nói: “Ta năm trăm tuổi.” Dừng lại, tiếp tục bổ sung: “Ta tên Vong Xuyên.”

Chương 2

Đây là năm tôi ba trăm tuổi, tôi gặp Vong Xuyên.

Mạnh Bà nói lúc này ở trần gian là hoa hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, trải dài khắp núi sông.

Lần thứ hai gặp Vong Xuyên, Mạnh Bà đưa cho tôi một quả anh đào mọng nước, tôi tìm được một mảnh vải, giặt nó sạch sẽ, gói quả anh đào lại để trong chiếc túi sau đó tiến sát bờ cầu chỉ chờ Vong Xuyên đến.

Mãi đến ngày thứ ba thì hấn mới đến, tôi lấy quả anh đào trong túi ra rất vui nói: “Mạnh bà bà cho tôi một quả anh đào, bảo rằng đây là thứ mang từ trần gian xuống, ngon hơn ở Minh giới nhiều, nghe nói chỉ có trong cung điện của Minh vương mới có để ăn, huynh chắc là chưa ăn qua, tôi để cho huynh một quả nè”

Tôi vui mừng khôn xiết lấy đưa cho hấn, vừa mở tay ra lại thấy bên trong chỉ còn bãi bùn nước.

Tôi mếu máo suýt khóc, nước mắt đọng đầy mi.

Hôm sau Thuỷ Quỷ tôi đây từ trong nước ló ra lại thấy hấn đứng trên bờ.

Hấn kéo tôi lên bờ, lấy từ trong túi ra đưa vào tay tôi. Xoa bóp thấy mềm mềm, mở tay ra, tự nhiên là một quả anh đào căng mọng.

Tôi mở to mắt nhìn hấn. Hấn nhếch môi, nhe răng ra cười. Hấn cười trông rất đẹp giống như hoa đuôi chó vậy.

Lúc lên bốn trăm tuổi, hấn đặt tên cho tôi là A Ly.

Hấn nói: “Ngày nào muội cũng ở trên cây cầu này, xem người đến người đi nên gọi muội là A Ly là đúng nhất”

Tôi nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía hấn: “Sao không gọi là A Đến hoặc là A Đi chứ?”

Hấn nhìn tôi, lại nhìn trời nói: “Mùng một thì gọi là A Đến, mười lăm thì gọi là A Đi, những ngày còn lại thì gọi là A Ly”

Tôi xem xem ngón tay nghĩ ngợi hoài rồi nói: “Nhưng trí nhớ tôi không tốt lắm, khi nào thì là mùng một mà khi nào thì là mười lăm ha?”

Hấn nói: “Thế thì chỉ có thể gọi là A Ly thôi!”

Thuỷ Quỷ tôi đây vì vậy mới có một cái tên mới, trong lòng Thuỷ Quỷ tôi rất là vui, vì vậy lại mon men ló lên bờ, đi đến chỗ Mạnh Bà lấy một bát canh, vui vẻ mang đến trước mặt hấn.

Hoa Minh

Hắn nhìn trong bát một lát rồi nói giọng chán ghét: “Nhìn đen tuyền, còn bột phấn ở trên mặt nữa, uống sao được”.

Lúc lên năm trăm tuổi, tôi hứa với hắn một điều. Tôi đưa hắn đi chợ, hắn đứng trước một quầy bán bánh bao, tò mò hỏi tôi: “Cái gì kia vậy?”

Tôi nhìn hắn thương cảm nói: “Huynh... đến giờ huynh vẫn chưa được ăn một cái bánh bao nào sao?”

Hắn lắc đầu.

Thật là đáng thương.

Vì thế Thuỷ Quỷ tôi đây vội cướp luôn hai cái bánh bao. Thế là chúng tôi bị hơn mười tên quỷ cầm theo chày gỗ đuổi theo.

Tôi vừa chạy vừa an ủi hắn: “Huynh yên tâm, tôi nhất định bảo vệ huynh”

Hắn cười nhenh lại: “Thật vậy sao?”

Tôi giơ tay nhỏ bé lên, nghiêm trang nói: “Thật! Sau này dù có chuyện gì, tôi đều bảo vệ huynh hết”

Vì thế chờ lúc bọn quỷ đuổi kịp, Thuỷ Quỷ tôi liền rất chi là hiên ngang anh dũng đi lên trước mặt hắn, lại hiên ngang anh dũng giơ khuôn mặt nhỏ bé lên lẫm liệt nói: “Bánh bao là do tôi trộm...”

Cuối cùng tôi bị một tên quỷ đập một gậy ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Lại đến lúc lên sáu trăm tuổi, bị bọn quỷ cùng tuổi ghét bỏ, chúng tôi lại quay trở về thời thơ ấu đã qua, chẳng hạn như trèo cây bắt chim non, xuống nước bắt cá, lăn lộn trên đồng cỏ, lúc về thì hái một đám quả sơn tra.

Lúc bảy trăm tuổi, Mạnh Bà búi tóc cho tôi, lại ra chợ mua hai cái nơ bướm về buộc tóc, tôi ngồi ở bên bờ sông dưới bóng cây, kết một vòng hoa đuôi chó đội lên đầu, nhìn xuống nước xem xem ngó ngó, rồi lại leo lên cây chờ hắn.

Ở bên cạnh chỗ tôi còn có một tiểu quỷ hay bắt nạt tôi tên là Nhị Đản đang dướn cổ nhìn tôi từ dưới cây nhìn lên ngơ ngác, gãi gãi đầu cười hi hi nói: “Người đội hoa thật là đẹp, làm cô dâu từ bé của ta đi”

Tôi nhìn hắn hừ một tiếng.

Hắn thở phì phì nói: “Hừ, cái đồ quỷ nhỏ không cha không mẹ!”

Thuỷ Quỷ tôi đây tụt luôn xuống cây, cầm một hòn đá nhanh nhẹn đập luôn vào đầu của hắn.

- Gái già già lần bảy -

Kết quả lúc Vong Xuyên đến tôi và Nhị Đản đang quần nhau trên mặt đất đánh rất chi là hăng hái. Thuỷ Quỷ tôi đây bị cào rách mặt, rụng mất nửa chiếc răng nanh, nơ bướm trên đầu cùng vòng hoa bị rớt từ lúc nào đã nát bươm.

Hắn lau sạch bùn trên mặt và tay tôi, công tôi đi đến y quán ở trong chợ, sau lại công tôi trở về.

Trên đường về bỗng thấy một con chuột nhà chạy qua đường, tay hắn run lên, Thuỷ Quỷ tôi đây bị rớt từ trên lưng hắn xuống, lăn trên mặt đất mãi sau mới dừng lại được.

Vì thế tôi mới biết bí mật của hắn là rất sợ chuột.

Lúc lên tám trăm tuổi, hắn dạy cho tôi phép thuật, tôi biến thành một cây nấm, do cao hứng quá nên quên luôn khẩu quyết biến hình trở về, vì vậy mà mất ba ngày ngầy người bên trong cây nấm. Ở bờ sông hắn tìm tôi mất ba ngày.

Lúc lên chín trăm tuổi, tôi ghé vào trên cầu phơi nắng, Nhị Đản bên cạnh hái một bông hoa đuôi chó xoay xoay trong tay nhẩn nhó đưa đến trước mặt tôi nói: “A Ly, ta... ta... ta thích ngươi”

Nói xong mặt đỏ hồng chạy mất.

Lúc Vong Xuyên đến, tôi tò mò hỏi hắn: “Thích nghĩa là gì?”

Mặt hắn cũng giống Nhị Đản nổi hồng lên nửa ngày, mãi sau mới nghiêm nghị nói: “Đây là vấn đề rất thâm ảo...”

Thâm ảo tới trình độ nào, đến tận cùng là gì mà hắn mặt đỏ tai hồng đến nỗi không nói ra được vậy,

Lúc lên một ngàn tuổi, Nhị Đản nhà bên lại hái một bó hoa đuôi chó đưa đến trước mặt tôi, lấp bắp nói: “A Ly, ta thích muối, muối có thích ta không?”

Thuỷ Quỷ tôi đây rất chi là hoang mang, vì thế lại tò mò hỏi Vong Xuyên: “Thích là gì vậy?”

Hắn ôm má trầm tư một lát, rồi nói thật với tôi: “Muối đưa mặt gần lại đây”

Tôi nghi hoặc đưa mặt sát gần hắn.

Hắn nói: “Đưa miệng sát lại đây”

Tôi lại để miệng mình gần sát hắn.

Hắn nói: “Chạm miệng vào mặt ta một chút”

Tôi lại chạm miệng vào mặt hắn.

Hắn nói: “Đã biết thích là gì chưa?”

Thuỷ Quỷ tôi giờ hai tay lên, buồn bã lắc đầu.

Hoa Minh

Lúc lên một ngàn một trăm tuổi, Mạnh Bà nói cho tôi biết, Minh vương lập thái tử, tên gọi là Vong Xuyên. Tôi nói với Vong Xuyên: “Huynh biết không, huynh có tên giống tên của thái tử đấy”

Hắn nhìn tôi một lát mới nói cùng tôi: “Ta chính là Minh thái tử đây”

Tôi ngăn người bảo: “Hả!”

Lúc lên một ngàn hai trăm tuổi, tôi gặp ở đầu cầu một nữ quý nhìn rất đẹp. Nàng nói cho tôi biết nàng tên là Dao Ngọc, đang đợi một người sẽ đi qua cầu Nại Hà.

Tôi hiểu kỳ hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Nàng nói: “Huynh ấy là người phạm, là một thám hoa lang ở trần gian”

Tôi không hiểu lắm lại nói: “Thế chờ hắn làm gì?”

Sắc mặt nàng đỏ bừng nói: “Tôi muốn nhìn hắn một chút”

Thủy Quỷ tôi hiểu ra, vỗ vỗ gáy nói: “Cô thích hắn?”

Trên mặt nàng lại càng đỏ hơn, rũ mắt xuống, mỉm cười khe khẽ gật đầu.

Lúc lên một ngàn ba trăm tuổi, Vong Xuyên rời Minh giới đi đến phía đông để bái sư học nghệ, trước khi đi, hắn đưa một khối ngọc đeo vào cổ tôi nói: “Ta đi vắng một thời gian khá dài, hãy chờ ta trở về nhé”

Tôi giơ tay lên, ngập ngừng hỏi: “Có lâu lắm không?”

Hắn trầm xuống nói: “Có lẽ khoảng ba trăm năm đi”

Nước mắt của Thủy Quỷ tôi lập tức tuôn trào. Lần này đi quả đúng là đi suốt ba trăm năm.

Chú thích:

Hoa đuôi chó: Một họ hoa có rất nhiều loại mang cùng một tên gọi. Ảnh tham khảo:

- Gái già gả lần bảy -

Chương 3

Trong ba trăm năm này, tôi đã dần dần trưởng thành, mặt mũi cũng nảy nở dần.

Lúc sáng sớm, tôi ngồi bên bờ sông chải đầu dưới tàng cây, Nhị Đan thì lấp ló ở phía sau cây nhìn tôi cười ngù ngờ.

Tôi chải xong đầu liền leo lên trên cây, ôm thân cây nhìn về phía cực đông âm u xa tít, tôi buồn bã hỏi Nhị Đan: “Khi nào thì ba trăm năm mới hết đây?”

Nhị Đan đứng dưới cây, ánh mắt đen buồn bã: “Muội đang đợi hần trở về sao...” Sau đó mím môi không nói tiếp nữa.

Tôi không biết khi nào thì đến ba trăm năm, nên đành phải lấy tay đếm từng ngày, hết mỗi một ngày tôi lại lấy dao khắc trên cây một ký hiệu. Khắc đến ba vạn sáu ngàn dao, trên cây trùng trùng điệp điệp vết dao khắc, thì Vong Xuyên đưa cho lão Rùa ở đảo mang đến cho tôi một vỏ ốc biển rất đẹp. Nhắc với tôi rằng nếu tôi gọi tên của hần, hần có thể nghe được sẽ cùng tôi nói chuyện.

Tôi đã lên một ngàn bốn trăm tuổi rồi. Lúc đó hoa đuôi chó nở rộ, không khí ướt đầm sương sớm, Thuỷ Quỷ tôi đây kết một vòng hoa mang đến đeo vào cổ của Lão Rùa, tiễn nó đi, sau đó cầm vỏ ốc biển rất vui ngồi lên bờ.

Tôi tò mò gõ gõ vào hoa văn vỏ ốc, lại tiếp tục vỗ vỗ, lại do dự, sau mới dẫn đo gọi vào trong: “Tiểu ca ca”

Một hồi lâu nghe được một tiếng: “A Ly, là ta đây.” Đúng là giọng của Vong Xuyên thật rồi.

Cái mũi của Thuỷ Quỷ tôi cay cay, nước mắt trào ra.

Hần nói cho tôi biết ở đảo U Minh cũng có biển có cây, hần và sư phụ ở trong một căn nhà gỗ nhỏ, mặt hướng ra biển, mùa xuân có hoa cải nở.

Tôi nói cho hần về chiếc cầu Nại Hà có bao nhiêu người đi qua, hoa đuôi chó nở bao nhiêu bông, lại nói tôi ở trên cây khắc bao nhiêu đao chờ hần, lại hỏi hần rằng khi nào thì ba trăm năm sẽ hết, hần bảo là giờ mới là năm Ngựa, đến năm Heo rồi đến năm Chuột thì mới trở về.

Trong giọng hần có chút ẩn ý cười cười: “A Ly, muội chờ ta, ta sẽ sớm trở về”

Tôi dùng vỏ ốc biển xỏ dây nho treo trên cổ, mỗi ngày đợi khi hần học xong sẽ cùng hần nói chuyện đôi ba câu. Thuỷ Quỷ tôi cuối cùng cũng không thấy cô đơn nữa rồi.

Đến đêm hần bảo tôi đặt vỏ ốc biển vào bên tai, làm cho tôi nghe thấy gió biển thổi, hần nói: “A Ly, muội nghe xem, biển cũng ngủ giấc đấy”

- Gái già gả lần bảy -

Thủy Quỷ tôi nghe chăm chú rồi cũng khò khè ngủ theo. Trong mộng thường có tiếng thở dài lúc vui lúc buồn vang bên tai: “A Ly, muội có biết không... ta rất nhớ muội...”

Mơ màng, giống như bài hát của biển lúc chìm lúc nổi.

Lại một trăm năm qua, Thủy Quỷ tôi vóc dáng giống như mầm cải đâm chồi nảy lộc sau cơn mưa, bắt đầu từ từ cao lên. Khi vừa tròn một ngàn năm trăm tuổi, tôi đã cao hơn Mạnh Bà Bà một cái đầu rồi.

Tôi đứng bên cạnh chiếc nồi canh mà bà hay cho quý đi đường uống, bà nhàn nhã nhìn tôi thở dài: “Bộ dáng thì cao lên rồi, chính là tâm nhãn chưa trưởng thành”

Tâm nhãn là gì vậy ha, Thủy Quỷ tôi rất chi là hoang mang. Tôi trở về cầm ốc biển hỏi Vong Xuyên, hắn ở đầu bên kia cười nhẹ nói: “Trái tim có bảy lỗ, ta thấy chưa có lỗ nào mở cả”⁹

Thủy Quỷ tôi kinh hãi, không đoán được Thủy Quỷ tôi sống đến ngàn này mà lại thất bại thảm hại vậy, vì thế mất mấy tháng buồn rầu không thôi.

Tại mấy tháng buồn rầu này vào sáng sớm, Thủy Quỷ tôi buồn bã ngồi trên cây, hướng nhìn về phía cực đông của đảo U Minh xa xa, tự hỏi mình là vì nghèo quá mà cuộc sống thất bại, nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng một trận gió nhẹ thổi tới, Thủy Quỷ tôi ngáp một cái, biến thành một cây nấm nhỏ nằm ở giữa nhánh cây ngủ gật.

Đến tận khi tôi ngủ đủ mơ màng tỉnh dậy thì giật mình hoảng sợ không biết mình đang ngồi trên vai thần tiên hay là vai quỷ đây.

Thủy Quỷ tôi sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi mắt cười cười.

Thủy Quỷ tôi giật mình một cái lặn xuống hiện nguyên hình.

Trước mặt là một chàng trai trông rất đẹp trai, mặt mày ôn hoà, mang theo gió, à không không gió xuân, nhẹ nhàng ấm áp, một ngọn gió xuân nhẹ nhàng ấm áp.

Hắn nhìn tôi hơi hơi giật mình, mỉm cười hỏi: “Đã tỉnh rồi?”

Thủy Quỷ tôi ngơ ngác nhìn hắn. Hắn lại cười, chỉ chỉ vào cây cỏ thụ nói: “Ta đi qua cây cỏ thụ này ngẫu nhiên thấy cô nương rớt từ trên xuống... vừa vặn rớt xuống vai ta, ta gọi nhưng cô nương cũng không tỉnh vì thế đành phải ngồi dưới cây này chờ nàng tỉnh lại”

Thủy Quỷ tôi ngơ ngác nhìn hắn. Thủy Quỷ tôi chưa từng bao giờ nhìn thấy ai có đôi mắt đẹp như thế, có nụ cười đẹp như thế bao giờ.

Hắn lại hỏi tôi: “Nàng tên gì?”

Tôi lẩm bẩm bảo: “A Ly”

⁹ **Trái tim có bảy lỗ:** Truyền thuyết được bắt nguồn từ câu chuyện của *Tỳ Can* trong *Phong Thần Diễn Nghĩa*. Nghe đồn trái tim của ông có bảy lỗ. Người ta thường nói trái tim của vĩ nhân có bảy lỗ. Tuy nhiên ở trong truyện này, ý của Vong Xuyên là trong bảy lỗ chẳng lỗ nào mở tức là chưa hề trưởng thành!

Hoa Minh

“A Ly?” Hấn nhẹ giọng gọi hai lần, trên mặt ý cười càng rõ, bỗng đưa tay ra, lấy tay gạt những sợi cỏ trên tóc của tôi xuống, sau đó mỉm cười đứng dậy xoay người bước lên cầu.

Thủy Quỷ tôi lấy lại tinh thần, lặn lông lốc bò dậy, lục cục chạy theo gọi hấn lại.

Hấn dừng chân ở trên cầu, quay trở lại nhìn về phía tôi. Thủy Quỷ tôi vo vo góc áo, nói lắp ba lắp bắp: “Chuyện là, ta... ta... ta gọi là A Ly, là Thủy Quỷ trong sông Vong Xuyên.” Nghĩ ngợi một chút lại nói thêm: “Giờ mới lên một ngàn năm trăm tuổi, có rất nhiều thời gian.”

Chương 4

Người đó bước đi, trong mắt lộ ý cười như mặt hồ gợn sóng.

Trong lòng Thủy quỳ tôi đột nhiên có một đóa hoa đuôi chó nhỏ nở rộ.

Buổi tối, lần đầu tiên trong cuộc đời Thủy quỳ mất ngủ...

Tôi nhặt con ốc biển lên, cố nhẫn nại, rồi lại không nhịn được, gọi Vong Xuyên thức dậy.

Tôi hì hì nói: “Tiểu ca ca, tôi muốn nói với huynh một bí mật.”

Vong Xuyên lên tiếng, bị tôi làm mất giấc ngủ, giọng nói có chút ngại ngái.

Tôi ghé vào con ốc biển, che miệng, nói nhỏ mà vui mừng: ‘Tôi...hình như thích một người.’

Bên kia yên lặng một chập, nghe như có vật gì rơi “thình thịch” xuống đất vỡ, một lát nghe được tiếng của Vong Xuyên chậm rãi mở miệng: “Là ai?”

Tôi nói: “Là Lam công tử.”

Giọng nói của Vong Xuyên hơi trầm xuống: “Lam công tử là ai?”

Vấn đề này thành công làm Thủy quỳ tôi bối rối. Huynh ấy tên là gì, nhà ở đâu, từ đâu tới, là người hay quỳ hay thần tiên... Thủy quỳ tôi cũng không biết, Thủy Quỳ tôi chỉ biết hôm nay huynh ấy mặc chiếc áo màu lam. Vì vậy tự gọi huynh ấy là Lam công tử.

Tôi ầm ức nói: “Tôi cũng không biết.”

Vong Xuyên yên lặng giây lát, sau đó gằn từng chữ: “Ta thật muốn bóp chết ngươi.”

Tôi buồn bã, lại gọi Vong Xuyên, không có tiếng đáp lại.

Tôi quay ốc biển ngậy người một chập, này...này...này...

Thủy quỳ tôi đau khổ trầm tư một hồi, vừa cố gắng nghĩ cũng không biết nguyên nhân Vong Xuyên tức giận, tôi hậm hực nằm xuống ngủ, hình như bên tai có tiếng nói rất khẽ: “A Ly...ngươi quả thật vô tâm vô phế vậy sao...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thủy quỳ tôi đang nằm trên san hô ngủ, chợt nghe có âm thanh xôn xao.

Tôi ló đầu ra. Không khí sáng sớm ướt rượt. Một con thuyền đang đi trên sông. Một người đứng nghiêng nghiêng trên thuyền, chính là chàng trai tối qua.

Thủy quỳ tôi tinh thần phấn chấn, vội vàng ngoi lên, hướng về chiếc thuyền hưng phấn vẫy vẫy tay: “Lam công tử.”

Người đó xoay người lại, nét mặt hơi kinh ngạc, sau đó, trong mắt rạng rỡ: “Ta là Ngọc Hành.”

Vừa nói xong, chiếc thuyền đã đi xa mấy trượng, rất nhanh.

Tôi giật mình, vội chạy dọc theo bờ sông, đuổi theo thuyền, nói: “Công tử, nhà huynh ở đâu? Là người hay quỷ hay thần tiên? Lúc nào mới có thể gặp huynh?”

Tiếng nói của Ngọc Hành từ xa vọng đến, mang theo tiếng cười: “Tháng sau ta sẽ trở lại.”

Vì vậy, người mà Thủy quỷ tôi chờ, từ một người thành hai người...

Tôi giờ tay ra đếm từng ngày, chợt nghĩ lần sau Ngọc Hành tới, tôi hẳn là nên tặng vật gì đó cho anh để tỏ tâm ý của mình. Càng nghĩ, đột nhiên nhớ Mạnh Bà từng giảng cổ sự về tài tử giai nhân trên thế gian. Giai nhân tặng khăn tay cho tài tử, trên khăn tay thêu uyên ương hí thủy, tiếp đó là vật định chung thân cho tài tử giai nhân.

Vì vậy, Thủy quỷ tôi cầu khẩn Mạnh Bà dạy tôi thêu thùa, sau đó chui xuống đầm lau sậy dưới lòng nước Vong Xuyên bắt hai con vịt hoang, bắt chước thêu một đôi “*uyên ương hí thủy*”.

Thêu xong, tôi kích động mang khăn tay cho Mạnh Bà xem, bà xem xét kỹ càng xong, hoang mang nói: “Hai con vịt hoang này sao lại thêu xấu như thế chứ?”

Thủy quỷ tôi vô cùng bị tổn thương, vì vậy cầm lấy đi mang cho Nhị Đản xem, Nhị Đản cào cào tóc, cười hì hì nói: “Là hai con quạ đen lộn nhào! A Ly, người thêu thật đẹp.”

Thủy quỷ tôi vòng cùng buồn rầu. Một ngày, bên bờ cầu đựng phải Dao Ngọc, liền đưa cho cô ấy xem. Dao Ngọc nhìn một lúc, hé miệng cười, nói: “Đây là uyên ương phải không?”

Thủy quỷ tôi tức thì tinh thần vô cùng phấn chấn.

Một tháng sau đúng chính Ngọ, Ngọc Hành đi thuyền đến.

Lúc đó tôi đang ngủ gà ngủ gật bên cầu, chợt nghe có tiếng gọi tôi: “A Ly.”

Tôi mở mắt, thấy Ngọc Hành đang cười.

Thủy quỷ tôi liền ngẩn ngơ.

Ngọc Hành nói: “Lần trước còn đuổi theo ta, hỏi ta lúc nào thì tới, sao giờ ta tới rồi lại không nói gì?”

Tôi đưa tay ra chạm vào khuôn mặt Ngọc Hành, anh khẽ cúi mặt thấp xuống.

Tôi cười cười nói: “Thì ra không phải là mộng.”

Nét mặt Ngọc Hành nhìn tôi có chút không được tự nhiên, ho khan hai tiếng, đứng lên nói: “Ta...Ta đến chỗ Minh Vương.”

- Gái già gả lần bảy -

Nói xong, xoay người bước lên cầu.

Tôi vội vàng từ dưới nước đi lên trên bờ gọi Ngọc Hành: “Công tử.”

Ngọc Hành quay đầu lại. Tôi nhanh chân chạy tới chỗ anh, chạy vội hai bước, chợt nhớ Mạnh bà từng nói, con gái không nên chạy, sẽ mất đi sự đầm thắm, bước đi phải chậm rãi, gót sen gót ngọc, dáng dấp phải mềm mại đong đưa. Vì vậy Thủy quỳ tôi liền bước chậm rãi lại, vén váy, từng bước từng bước đi tới.

Trong mắt Ngọc Hành có ý cười.

Tôi đi tới trước mặt anh, lần mò tìm trong người cả nửa ngày, cuối cùng cũng lấy ra được chiếc khăn thêu “uyên ương hí thủy”, đưa tới trước mặt anh.

Ngọc Hành mở ra xem, hai hàng lông mày chau lại.

Tôi sợ anh giống như Mạnh Bà và Nhị Đản nói uyên ương là vịt hoang hoặc là quạ đen đang nhào lộn, vì vậy vội giải thích: “Đây là uyên ương.”

Tôi thấy anh cười, cũng vâng vâng góc áo ngậy ngốc cười theo.

Tôi nói: “À, ừm... Tôi muốn nói với huynh một chuyện.”

Ngọc Hành cười khẽ: “Muội nói đi.”

Tôi cúi đầu, vâng vâng góc áo, nhìn đầu ngón chân lấp ba lấp bấp: “Tôi, tôi rất thích huynh, thích... thích nhìn huynh cười, muốn... muốn...”

“Muốn cái gì?” Một âm thanh đột nhiên xen vào.

Tôi ngẩng người ra ngẩn ngơ, giọng nói sao nghe rất quen. Ngược mắt lên, Thủy quỳ tôi há mồm ngây ra: “Tiểu... tiểu... tiểu ca ca?”

Vong Xuyên nhìn tôi, sắc mặt đen kịt, như là một tảng mây đen to lớn.

Tôi lắp bắp: “Tiểu... tiểu ca ca, huynh... huynh... sao nhanh trở về quá vậy?”

Vong Xuyên hung hãn lườm tôi: “Có lẽ ta nên chậm về hơn một chút, hoặc có lẽ, cả đời này không quay về thì tốt, đúng không?”

Ngữ khí nghe như rất giận ai đó, tôi rầu rĩ một lúc, nhìn Vong Xuyên không biết nói sao.

Vong Xuyên hừ mũi một cái, rồi chuyển sang nhìn về Ngọc Hành, cầm tay tôi, trên mặt bỗng có ý cười: “Đây chẳng phải là Ngọc Hành tinh quân ở tiên giới hay sao? Sao lại có thời gian mà xuống Minh giới đi dạo vậy?”

Ngọc Hành hành lễ với Vong Xuyên: “Điện hạ.” rồi cười lãnh đạm, “Nhận ý chỉ của Thiên quân, đến đây có công vụ.”

Vong Xuyên hành lễ lại, nói: “Đúng lúc quá, ta mời Tinh quân vào đây.”

Hoa Minh

Nói xong, quay người lại nhìn về tôi, dừng một chút, nói: “Mau về dọn dẹp một chút, ngày mai tiến cung.”

Tôi ngẩn ra, nói: “Tiến cung làm gì?”

Vong Xuyên khẽ cắn môi: “Người hầu.”

Thủy quý tôi lại ngẩn người ra tiếp, rồi lại dờ dẫm. Vì vậy cứ ngây ngốc như thế, đợi lúc định thần lại thì hai người đã đi xa rồi.

Nghe được tin tôi tiến cung làm người hầu, Mạnh Bà vừa mừng vừa khóc. Ngày hôm sau đi, bà đến tiễn tôi. Trên đầu cài một đóa hoa hồng nhỏ đau thương.

Bà rút bông hoa hồng nhỏ đó cài vào bên tai tôi, nắm tay tôi nước mắt lưng tròng nói: “Đi đi, nhớ kỹ câu ta muốn hỏi Minh Vương, hỏi ông ấy có nhớ Liễu Bà Sa bán canh ở dưới lòng nước Vong Xuyên không nhé?”

Chương 5

Lúc tôi đến đó Vong Xuyên không có mặt trong cung.

Vị Quý quan đưa tôi đến nói Vong Xuyên đang ở chỗ Minh Vương, tí nữa sẽ về, sau đó nghiêng ngón tay chỉ chỉ, dẫn dò tôi vài câu, rồi lui ra ngoài. Tôi ngơ ngác đứng ở giữa điện, ngơ ngác nhìn đại điện một hồi, rất lâu mới giật mình bừng tỉnh.

Một tiểu quý quan trẻ tuổi đứng ở cửa đỏ mặt bắt chuyện với tôi, đề nghị tôi đi dạo xung quanh để quen thuộc hoàn cảnh. Vì vậy Thủy quý tôi mê mê hoặc hoặc đi ngắm nhía.

Làn sương khó lượn lờ bên ngoài cung, mặt đường dưới chân nhìn không rõ. Thủy quý tôi bước từng bước một, vô cùng khó khăn. Quý nga* quý quan đi qua bên tôi che miệng cười khẽ.

**nga: ý chỉ người đẹp, có tiên nga thì cũng sẽ có quý nga.*

Thủy quý tôi vô cùng buồn bã.

Ước chừng hơn trăm bước, lão đảo đi qua một cái đình, một hành lang gấp khúc, lại đi về phía trước, thấy trước mắt rộng hơn. Phía trước là một hồ sen, một chiếc cầu uốn cong. Lá sen mềm mại dịu dàng tỏa sáng dưới làn nước.

Thủy quý tôi chán nản bước lên cầu, chân không cẩn thận bước hụt một cái, ngã lún tụt do từ trên cầu xuống.

Lúc dừng lại thì, Thủy quý tôi đang ôm lấy chân một người.

Thủy quý tôi ngược mặt lên, đóa hoa đuôi chó nhỏ trong ngực lập tức nở rộ: ‘Lam... Ngọc... Ngọc Hành công tử.’

Ngọc Hành như đang cố nhịn cười, khẽ ho nhẹ, hai mắt lại nhìn sang bên cạnh, tôi theo ánh mắt của anh nhìn sang, hả... Vong Xuyên!

Vong Xuyên mặt tỉnh rụi bước tới, mặt tỉnh rụi túm tôi lên, nhéo mạnh cổ tay tôi.

Tôi cố nhe răng ra.

Ngọc Hành lại ho khan một tiếng, cười nhẹ, hướng sang Vong Xuyên hành lễ: “Tiểu tiên cáo từ trước.”

Vong Xuyên gật đầu: “Mời Tinh quân.”

Ngọc Hành nghiêng người liếc nhìn tôi, cười với tôi, rồi xoay người đi.

Nụ cười khiến hoa đuôi chó trong lòng Thủy quý tôi lập tức nhanh chóng nở bung ra. Vì vậy Thủy quý tôi tâm hoa nở rộ tránh Vong Xuyên, tâm hoa nở rộ đuổi theo, lại tâm hoa nở rộ chạy tới chắn trước mặt Ngọc Hành.

Hoa Minh

Ngọc Hành giật mình: “A Ly?”

Tôi bẻ đốt ngón tay, lắp bắp nói: “Tôi... tôi... tôi...”

Anh cười: “Muội cái gì?”

Tôi cái gì... Thủy quỷ tôi cũng không biết.

Tôi lúng túng một chút, nhìn gương mặt anh đang cúi thấp xuống gần tôi, trái tim đập nhanh, kiễng chân, giữ lấy vai anh, bập một nụ hôn vào má anh.

Tôi nhớ từng hồi Vong Xuyên thích gì, Vong Xuyên liền bảo thích lúc này tôi hôn vào má anh một cái. Tôi nghĩ đó là một cách bày tỏ trực tiếp nhất.

Thủy quỷ tôi là một Thủy quỷ thông minh nên cảm thấy vô cùng phơi phới.

Ngọc Hành sững lại mắt một lúc, nụ cười tươi mới chậm rãi tỏa trên nét mặt.

Tôi hỏi: “Huynh... huynh phải đi rồi sao?”

Ngọc Hành gật đầu.

Tôi bẻ đốt ngón tay: “VẬY, lúc nào tôi mới có thể gặp huynh?”

Nụ cười trên môi Ngọc Hành khẽ tắt, nói: “A Ly, tiên và quỷ khác biệt.”

Tôi ngẩn ra...

Anh áy náy cười với tôi, trong làn sương khói lượn lờ xoay người đi, như đám sương tía nắng ban mai, nồng đậm lững lờ trôi.

Tôi sững sờ nhìn anh đi xa, cả người đờ đẫn. Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng anh đâu, tôi mới quay sang chống lại ánh mắt của Vong Xuyên.

Vong Xuyên đứng cách tôi vài bước chân đang nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt u ám, trong ánh mắt lộ ra sự giận dữ cuộn trào mãnh liệt, có chút khó hiểu, khiến tôi lo lắng...

Tôi sững sờ gọi một tiếng tiểu ca ca.

Anh nhìn tôi rất lâu không trả lời, xoay người hất tay áo bỏ đi.

Tôi ngỡ ngàng, vội bước thấp bước cao chạy theo sau anh rất chặt vật.

Lúc quay trở về, Vong Xuyên đang nằm nghiêng trên ghế, chống đầu, nhắm mắt lại dưỡng thần hơn nửa ngày.

Tôi đoán anh đang mệt mỏi, vì vậy lặng lẽ bước tới rót cho anh một ly trà, đang định lặng lẽ rời đi, bỗng nghe Vong Xuyên mở miệng: “Người đứng lại.”

Thủy quỷ tôi lật đật đứng lại.

- Gái già già lần bảy -

Thủy nga thủy quan trong điện đều lui ra hết. Thủy quỳnh tôi nhìn bốn phía, chợt cảm thấy tích tịch mịch.

Vong Xuyên mở mắt ra, sắc mặt có chút mệt mỏi, nhìn tôi hơn nửa ngày, thở dài một tiếng, đứng lên đi tới trước mặt, lấy tay lau trên mặt tôi.

A, máu... máu...

Trong lòng Thủy quỳnh tôi hồi hộp, cầm lấy tay Vong Xuyên, giật mình nói: “Tiểu ca ca, huynh, ngón tay huynh sao lại bị thương?”

Vong Xuyên ngẩn người, một lát bật cười: “Người đó, lăn từ trên cầu lăn xuống, mặt bị xước chảy máu mà không biết... Đây là máu trên mặt người.”

Tôi bừng tỉnh, sờ sờ mặt, quả nhiên...

Vong Xuyên mang thuốc tới, để tôi ngồi dưới đất, lấy thuốc ra cẩn thận bôi cho tôi.

Tôi nhìn anh, gọi: “Tiểu ca ca.”

Anh đáp: “Ừ?”

Tôi bẻ đốt ngón tay, cụp mắt xuống: “Không, không có gì.”

Vong Xuyên dừng tay lại, nhét thuốc mỡ vào tay tôi, kéo tôi đứng lên.

Anh quan sát tôi từ trên xuống dưới một phen, nói: “Từ lúc trở về chưa nhìn người cho kỹ, hơn hai trăm năm rồi, người cao hơn nhiều, nhưng những năm qua...”

Tôi thầm tính toán trong lòng, nghiêm túc sửa lời anh cho đúng: “Là hai trăm bốn mươi hai năm bảy mươi hai ngày.”

Cả người anh khẽ run lên, ánh mắt khẽ lay động: “Nhớ kỹ như vậy sao?”

Tôi gãi gãi móng tay, lại tính toán nói: “Bởi vì tôi khắc trên cây là tám vạn tám ngàn bốn trăm linh bốn khắc.”

Anh gần như là ngẩn ra, mất nửa ngày, bỗng nhiên bật cười khẽ, vẻ lo lắng trên mặt dần biến mất.

“Người thích Ngọc Hành?” Vong Xuyên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tôi suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu.

Anh nói: “Vậy... Vì sao người thích hẳn?”

Tôi lại suy nghĩ một chút: “Tôi thích nụ cười của huynh ấy.”

Ánh mắt anh lại khẽ lay động: “Chỉ vậy thôi sao?”

Tôi lại nghiêm túc gật đầu.

Hoa Minh

Miệng anh cong lên cười, nói: “Vậy ta hỏi ngươi mấy vấn đề.”

Tôi mở to mắt nhìn Vong Xuyên.

Mặt anh đỏ lên, ho khan một cái, hỏi: “Ví dụ như ta và Ngọc Hành rơi xuống nước, ngươi sẽ cứu ai trước?”

Tôi không chút nghĩ ngợi, đáp: “Đương nhiên là cứu huynh ấy trước.”

Nét mặt Vong Xuyên bỗng dưng sầm xuống: “Vì sao?”

Tôi đáp: “Vì huynh biết bơi mà.”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thật muốn bóp chết ngươi.”

Thủy quỷ tôi vô cùng hận hực. Rõ ràng Vong Xuyên biết bơi mà, Thủy quỷ tôi lúc trước còn cùng anh lặn xuống sông tìm cá, bắt được hơn nghìn con, cũng có thể là chín trăm chín mươi chín con, tài bơi lội của anh khiến tôi nghĩ anh không là một Thủy quỷ, thật sự là quá đáng tiếc.

Vong Xuyên trừng mắt với tôi vài lần, ngữ khí dịu hơn: ‘Vậy ví dụ như ta và hấn đều sắp chết, ngươi sẽ cứu ai trước?’

Tôi suy nghĩ một chút, đáp: “Cứu huynh trước.”

“Vì sao?”

Tôi đáp: “Bởi vì tôi từng nói phải bảo vệ huynh.”

Anh gần như là nhin cười: “Vậy còn Ngọc Hành thì sao?”

Chương 6

Tôi “uỳnh” một tiếng biến thành cây nấm, co lại một góc cạnh cái bàn.

Vong Xuyên ngẩn người: “Người... người làm gì vậy?”

Tôi rầu rĩ đáp: “Tôi cũng không biết mình phải làm gì với Ngọc Hành bây giờ.”

Vong Xuyên lại ngẩn người, một lát thì bật cười, ngồi xổm xuống gõ vào đầu tôi nghiêng răng hỏi: “Vậy người biến thành cây nấm làm gì?”

Tôi trầm lặng một lát, mới ấp úng trả lời: “Tôi cứu huynh trước rồi, Ngọc Hành công tử sẽ chết, huynh ấy chết, tôi... trong lòng tôi thấy rất khổ sở.”

Vong Xuyên chau mày lại: “Trong lòng người khổ sở nên biến thành cây nấm sao?”

Thủy quỳnh tôi cup mắt cúi đầu: “Khổ sở sẽ chảy nước mắt, trốn trong cây nấm sẽ không ai nhìn thấy.”

Vong Xuyên âm thầm một lát: “Người thích hẩn ta như vậy sao?”

Thủy quỳnh tôi đang nghĩ nghĩ, đã thấy Vong Xuyên hất tay áo đứng lên, sắc mặt trầm đi tám chín phần: “... Bỏ đi, ta vốn không nên hỏi người vấn đề này.”

Nói xong, mặt nghiêm lạnh quay người rũ áo bỏ đi.

Tôi ngẩn ra.

Thủy quỳnh tôi ở trong đại điện vắng lặng sững sốt một lúc, đến lúc bùng tỉnh vội biến lại nguyên hình, sau đó từ trên mặt đất đứng lên vội vàng đuổi theo.

Chỉ là lúc Thủy quỳnh tôi đuổi theo thì đã không còn bóng người.

Tôi suy nghĩ một chút, nghĩ hẩn là Vong Xuyên đã trở về phòng, vốn Thủy quỳnh tôi mới đến đây đối với trong điện của anh còn chưa quen thuộc, không rõ phòng của Vong Xuyên là ở đâu, càng vô cùng rầu rĩ.

Rầu rĩ một lúc, Thủy quỳnh tôi nghĩ được một biện pháp tuyệt diệu, vội chạy tới hành lang, lần lượt ngó vào từng phòng một.

Mới ngó vào được phòng đầu tiên, nghe được đối diện có tiếng ho vọng đến: “Ta ở thư phòng.”

Tôi mừng rỡ quá đỗi, vội chạy tới trước cửa, lúng túng nói: “Tiểu ca ca, huynh... huynh giận sao?”

Nghe trong phòng có tiếng hừ lạnh, sau đó thì im ắng.

Hoa Minh

Thủy quỳnh tôi lập tức chân tay luống cuống, ngậy ra một giây, rồi lặng lẽ đi đến cây cột ngồi xồm xuống.

Vừa mới vẽ trên mặt đất một vòng tròn, liền nghe được tiếng cửa mở.

Vong Xuyên đứng ở cửa, vùng đầu mày nhìn ra vẻ hoảng loạn, nhưng thấy tôi rồi, nét mặt mới giãn ra, thờ dãi.

Tôi từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vui mừng gọi: “Tiểu ca ca.”

Về mặt Vong Xuyên cau lại, nhìn tôi một giây, quay người bước lại vào trong phòng: “Vào đi.”

Trong lòng Thủy quỳnh tôi phút chốc hoa đuôi chó nở rộ, mừng như điên đi theo vào.

Vong Xuyên không lời nào đi tới trước án thư, cầm lên một quyển sổ gì đó để xem, không phân phó tôi làm gì.

Tôi thích thú quan sát căn phòng từ trên xuống dưới một hồi, quan sát xong, rồi kiểng chân trước án thư rồi im lặng ngồi xuống ghế, sau đó hết sức chuyên chú nhìn Vong Xuyên...

Qua một lúc rất lâu, tôi thấy sắc mặt của Vong Xuyên dần dần đỏ lên, Thủy quỳnh tôi lập tức từ trên ghế nhảy xuống, loẹt quẹt chạy tới, cầm một quyển sách bìa da, lấy lòng nói: “Tiểu ca ca, huynh nóng sao, tôi quạt cho huynh nhé?”

Sắc mặt Vong Xuyên đỏ lên nữa, nắm tay đưa lên miệng ho khan hai cái: “... Người đến mài mực đi.”

Thủy quỳnh tôi vì vậy mà cất cuốn sách đó đi, lập tức đứng bên cạnh Vong Xuyên, theo sự chỉ bảo của anh, lấy nước mài mực, vui vẻ mài mài mài.

Thủy quỳnh tôi vừa mài mực vừa tiếp tục lấy lòng Vong Xuyên hỏi anh có khát không có đói bụng không, ghế ngồi có khó chịu không, tiếng lá cây ngoài cửa sổ bị gió thổi có gây phiền hay không, vân vân và vân vân

Khóe miệng Vong Xuyên mơ hồ cong lên cười, ngược mắt lên nhìn tôi: “Sao cứ om sòm như vậy chứ?”

Tôi ảo não, cụp mắt xuống, rầu rĩ nói: “Tôi... tôi sợ huynh vẫn còn giận tôi, không... không để ý tới tôi.”

Nét mặt Vong Xuyên khẽ động, nói: “Người có biết vì sao ta lại giận người không?”

Tôi lắc đầu.

Vong Xuyên nhìn tôi chăm chú, phần nộ nói: “Thật không biết cái đầu gỗ của người lúc nào mới có thể thông suốt, có đôi khi ta thật muốn bóp chết người cho xong hết mọi chuyện.”

Tôi lập tức rụt cổ lại.

- Gái già già lần bảy -

Vong Xuyên trừng mắt với tôi vài lần, ánh mắt lại lướt xuống chiếc vòng cổ ốc biển sâu bằng sợi mây, dừng lại đó, lấy từ trong tay áo ra một chiếc vòng ngọc trai, nói: “Chiếc vòng ngọc này là sự phụ tặng ta, để trong người có thể trừ tà đuổi ác, nếu gặp nguy hiểm còn có thể bảo vệ được bình an, người tháo chiếc dây trên cổ người xuống đặt con ốc biển ở đây.”

Tôi nói: “Vậy còn huynh thì sao, nhờ gặp nguy hiểm thì thế nào?”

Vong Xuyên ngẩn ra, kéo tôi đến, nói: “Mặc kệ có nguy hiểm hay không, cứ đeo trên người người ta mới yên tâm.”

Vong Xuyên tháo chiếc dây trên cổ tôi xuống, cẩn thận cất con ốc biển cho vào ống tay áo, sau đó vòng tay qua đầu tôi, đeo chiếc vòng ngọc lên cổ tôi, anh chợt dừng tay lại, móng tay cào cào bên tai tôi, nhú mồm nói: “Sao lại nổi mụn ở đây rồi?”

Tôi sờ sờ, nói: “Có lẽ là do muỗi đốt.”

Vong Xuyên “ồ” một tiếng.

Nháy mắt, Thủy quỷ tôi đã ở trong cung được một thời gian, hầu hết thời gian Thủy quỷ tôi vô cùng nhàn nhã. Thỉnh thoảng Thủy quỷ tôi kìm lòng không đậu nhắc tới Ngọc Hành, khiến Vong Xuyên mặt đen sì làm tôi khiếp sợ, còn lại thì hầu như rất nhẹ nhàng.

Có đôi khi tôi trộm đến chỗ Mạnh bà, bà bà kéo tay tôi, hỏi tôi sống trong cung có đôi bụng không, có hay bị đánh đập không, có hay bị giam trong phòng không, sau đó múc cho tôi một bát canh để tôi ngồi bên cạnh bà, lại giống như lúc trước kể chuyện liên miên cho tôi, giảng cho tôi cổ sự trên trần gian.

Ngày qua ngày vô cùng viên mãn, chỉ là có lúc nửa đêm thức giấc, nhớ Ngọc Hành, cảm thấy buồn bã.

Vì buồn bã mà Thủy quỷ tôi bắt chước học làm thơ.

Một hôm tôi đến chỗ Mạnh Bà, Nhị Đan lễ rề chạy tới.

Cậu ta đỏ mặt nhăn nhó nói với tôi: “A Ly, ta sáng tác được vài bài thơ, ta đọc cho người nghe có được không?”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, nói: “Được.”

Cậu ta để tôi ngồi trên ghế băng, sau đó nhăn nhó cười, lấy từ đâu ra một vài tờ giấy, say sưa đọc:

*“Nàng là cây thường xuân của mùa xuân
Nàng là cây thường xuân của mùa hè.
Nàng là cây thường xuân của mùa thu.
Nàng là cây thường xuân của mùa đông,
Trong lòng ta nàng là cây thường xuân vĩnh hằng.”*

Nhị Đan say sưa đọc xong, đỏ mặt hưng phấn nói: “A Ly, ta viết có được không?”

Hoa Minh

Tôi sùng bái nhìn cậu ta, hưng phấn gật đầu.

Nhị Đản vui sướng nói: “Còn một bài nữa. Ta đọc tiếp cho người nghe nhé.” Nói xong, ho khan vài tiếng, ưỡn ngực lên.

*“Trong lòng bàn tay của muội có một cây thường xuân đang nảy nở.
Cây thường xuân trong lòng bàn tay huynh là nụ cười của muội.
Muội đang ở trên cây chờ ta.
Ta đang ở dưới tàng cây chờ muội.
Thường xuân trang hoàng trên tóc muội.
Muội trang hoàng lên tình yêu của ta.”*

Tôi hỏi Nhị Đản: “Viết những cái này để làm gì?”

Nhị Đản đỏ mặt, lắp bắp nói: “Để đọc... đọc... đọc cho người mình thích...”

Tôi bừng tỉnh, vì vậy lúc trở về, trầm tư suy nghĩ cả một tháng cũng sáng tác ra hai bài thơ.

Chương 7

Bài thứ nhất:

*“Huynh là hoa đuôi chó của mùa xuân.
Huynh là hoa đuôi chó của mùa hè.
Huynh là hoa đuôi chó của mùa thu.
Huynh là hoa đuôi chó của mùa đông.
Trong lòng muội huynh là hoa đuôi chó vĩnh hằng.”*

Bài thứ hai:

*“Trong lòng bàn tay của huynh là một bông hoa đuôi chó.
Trong lòng bàn tay muội là một bông hoa đuôi chó.
Trong lòng bàn tay của huynh là nụ cười tươi tắn của muội.
Huynh từ trên cầu nhẹ nhàng bước đến.
Muội ở dưới cầu nhẹ nhàng ngược nhìn huynh.
Hoa đuôi chó tô điểm nụ cười tươi của huynh.
Nụ cười của huynh tô điểm năm tháng tươi đẹp của muội.”*

Tôi ngồi trên ghế đá ở trong sân, tâm huyết trào dâng đọc đi đọc lại hai bài thơ đến thuộc lòng, càng đọc càng thấy hay, càng nghe càng thấy vui sướng. Vì vậy, vui vẻ chạy vào thư phòng đi tìm Vong Xuyên.

Vong Xuyên đang phê sỏ, nhướng mắt lên thấy tôi rón ra rón rén đi vào cửa, buồn cười hỏi: “Sao lại lén lút như thế?”

Tôi ngượng ngập bước đến, nói: “Tiểu ca ca, tôi có làm hai bài thơ, muốn... muốn đọc cho huynh nghe.”

Khóe miệng Vong Xuyên cong lên, quyển sỏ cầm trên tay lạch cạch đặt xuống bàn.

Thủy quỳnh tôi tha thiết lòng đầy mong mỏi nhìn Vong Xuyên.

Vong Xuyên ho khan một tiếng, cầm chung trà lên, vuốt vuốt, môi vênh lên nhin cười: “Được, người đọc cho ta nghe đi.”

Thủy quỳnh tôi vội lấy giọng, tinh thần phấn khởi, đứng thẳng lưng, cất tiếng thanh thanh, cao giọng say sưa đọc lên.

Để thăm dò, Thủy quỳnh tôi vừa đọc xong câu đầu tiên, liền thấy tách trà trên tay Vong Xuyên sánh ra, rót lên trên nắp chương ở trên bàn.

Tôi dừng lại, bất an nhìn Vong Xuyên.

Vong Xuyên nắm tay lại đưa lên miệng ho khan một tiếng, ngượng ngừng nói: “Không sao, không sao, người... tiếp tục đi.”

Hoa Minh

Thủy quỳnh tôi vì vậy hăng giọng, sức sống tràn trề tiếp tục đọc.

Trong quá trình tôi đọc thơ thì Vong Xuyên làm đồ trà ba lần, khước miệng méo ba lần. Trong lòng Thủy quỳnh tôi thầm tính toán, đại khái là mỗi một câu là một lần đồ, vô cùng khéo. Đến khi Thủy quỳnh tôi đọc xong bài thơ thứ nhất thì nước trà trong miệng Vong Xuyên phun ra hết.

Thủy quỳnh tôi vô cùng hưng phấn: ‘Tiểu ca ca, rất hay có phải không?’

Vong Xuyên lau lau miệng, cup mắt xuống, nhìn cuốn sổ trên bàn, cổ ghìm tiếng ho: “....Hay....Hay...”

Trong lòng Thủy quỳnh tôi lại lần nữa rào rào nở ra đóa hoa đuôi chó: “Còn một bài nữa. Tôi đọc tiếp cho huynh nghe nhé.”

Trên mặt Vong Xuyên đang bình thường bỗng đỏ lên, khước miệng nhếch lên một nụ cười ôn hòa, gật đầu.

Thủy quỳnh tôi được cổ vũ, lại hăng giọng, tiếp tục ra sức say sưa đọc bài thơ thứ hai.

Lần này Vong Xuyên không làm đồ trà nữa, chỉ ho nhẹ vài cái, trên mặt đỏ bừng rồi lan xuống tận mang tai, nụ cười trên khước miệng càng lúc càng mềm mại.

Tôi đọc xong lo sợ nhìn Vong Xuyên, nói: “Này... này... bài thơ này có hay không?”

Vong Xuyên ho khan: “...Hay...hay.” Dừng lại, ngược mắt nhìn tôi, trên mặt lại đỏ bừng: “A Ly, người... người có biết đây gọi là thơ gì không?”

Thủy quỳnh tôi mê muội đưa mắt nhìn Vong Xuyên.

Vong Xuyên lại ho khan: “Thơ này... gọi là thơ tình.”

Hả, thì ra đây là thơ tình trong truyền thuyết. Thủy quỳnh tôi bừng hiểu.

Hai mắt Vong Xuyên sáng như sao nhìn tôi: “Thơ này là... là... viết cho ta à?”

Tôi cười hì hì cup mắt xuống, vân vê góc váy ngượng ngùng đáp: “Là...là..là viết cho Ngọc Hành công tử.”

Một lát không thấy có động tĩnh gì, tôi vẫn đang trong tâm trạng vui mừng ngờ vực ngẩng lên, lập tức sững sốt.

Thấy nụ cười trên mặt Vong Xuyên đã không còn nữa, mà đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi chăm chăm, mặt mũi âm u, lửa giận ngập trong mắt như muốn đốt cháy tất cả.

Tôi sụ xuống, cẩn thận dò xét Vong Xuyên rồi gọi một tiếng tiểu ca ca.

Vong Xuyên nhìn chòng chọc tôi một lúc, sau đó nghiêng răng nhả ra mấy câu: “Người qua đây.”

- Gái già già lần bảy -

Thủy quỳnh tôi vội gẩy gẩy ngón tay, cẩn thận dò xét Vong Xuyên, rồi chậm chậm bước qua.

Vong Xuyên chau mày lại: “Làm gì mà lê mê quá vậy?”

Tôi cứ vắn vẹo bàn tay, nói khẽ: “Tôi... tôi... tôi phải thật cẩn thận, đi thật chậm rãi, không muốn giẫm chết con kiến dưới đất.”

Vong Xuyên như tổn lời vô ích, lập tức từ trước thư án đứng lên, bước vài bước tới chỗ tôi, nghiêng răng nghiêng lợi lòi mạnh tôi.

Thủy quỳnh tôi vì vậy bị kéo nhào tới bên người Vong Xuyên, đầu đập vào cằm anh làm Thủy quỳnh tôi nhe răng ra.

Vong Xuyên trừng mắt nhìn tôi, Thủy quỳnh tôi cũng mở to mắt lo sợ nhìn Vong Xuyên, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đang lúc hai người đang nhìn nhau chăm chăm rất lâu, đột nhiên sắc mặt anh dần dần mềm mại đi, hai tay giữ lấy vai tôi, rồi gương mặt anh chậm rãi cúi xuống gần.

Tôi mở mắt thật to thấy gương mặt anh đang từ từ kẻ sát, lại mở to mắt nhìn môi anh dần dần sát lại, đang định chớp chớp mắt, chờ đợi, thì chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng động rất to vọng đến.

Tôi và Vong Xuyên cùng đồng thời quay đầu ra nhìn. Bên ngoài cửa là một lão quỷ quan cảm phát trần đang hoang mang bối rối lồm cồm từ dưới đất bò lên, luống cuống lấy cái mũ che mắt lại, vừa che vừa thì thào lầm bầm: “Lão nô cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy...”

Tôi hiếu kỳ quan sát bốn phía, lão quan đó, có vẻ như rất hoảng hốt, không nhìn thấy cái gì chứ?

Vong Xuyên buông tôi ra, ho khan vài tiếng, nhìn lão quỷ quan đó: “Chuyện gì?”

Lão quan vội cúi đầu nói: “Minh Vương truyền gọi điện hạ đến nghị sự.”

Vong Xuyên “ừ” một tiếng, liếc sang tôi, chỉnh lại y phục, rồi theo lão quan đi ra ngoài.

Thủy quỳnh tôi nhìn hai người họ đi ra ngoài, đứng trong đại điện ngây ra một hồi, liền cầm lấy bài thơ lại tự mình say sưa thưởng thức một chập nữa, sau đó cuộn tròn lại cất vào trong hộp đen, dự định chờ Ngọc Hành tới thì tặng anh.

Đợi sau khi dật dào hứng thú thu xếp xong, Thủy quỳnh tôi sờ cái hộp vài lần, thấy mỹ mãn rồi mới rời đi.

Vong Xuyên không ở đây, Thủy quỳnh tôi liền cảm thấy buồn chán, vì vậy dọn một cái ghế nhỏ, ra ngoài, chuẩn bị tới bên hồ sen, vừa chờ Vong Xuyên xong việc quay về vừa ngắm hoa sen luôn.

Giống như ngày ấy, chiếc cầu cong trên hồ sen, lá sen dưới cầu dịu dàng tỏa sáng.

Hoa Minh

Tôi cầm chiếc ghế chậm rãi thông thả đi lên cầu, đang vừa đi vừa tìm một chỗ thoải mái kín đáo để ngồi thì không cẩn thận chân lại bước hụt một cái, lại giống như ngày đó lẳng tự do xuống dưới cầu.

Lúc dừng lại, Thủy quỳnh tôi lại một lần nữa ôm lấy chân một người.

Trong lòng Thủy quỳnh tôi niệm a di đà phật, ngược mắt lên, choáng váng.

Gương mặt Ngọc Hành đang cười như hoa trước mắt Thủy quỳnh tôi. Tôi vội đứng lên, đưa tay ra sờ sờ trên mặt Ngọc Hành.

Ngọc Hành cười: “Là thật đó.”

Tôi vội rút tay lại, lắp bắp hỏi: “Sao...sao lại là huynh?”

Ngọc Hành nhú mồm, nhìn lại tôi: “Thế nào? A Ly gặp ta thì thấy không vui à?”

Tôi ngây ngốc cười, đáp: “Rất vui...”

Chương 8

Ngọc Hành cười không thành tiếng, dừng lại một chút, chỉ tay vào người tôi đang ngồi trên ghế băng nhỏ, buồn cười quá hỏi: “Muội chuyển chiếc ghế này ra đây làm gì? Từ trên cầu lặn xuống dưới cũng luyên tiếc không chịu buông tay sao?”

Ô ô, những lời này đang nhắc nhở Thủy Quỷ tôi đây mà.

Tôi cầm ghế băng nhỏ lên xem xét một hồi mới phát hiện ra chiếc ghế băng nhỏ này cũng thật kiên cường, cùng ngã với Thủy Quỷ tôi đây mà không sao, tay chân đều mạnh khỏe cả, Thủy Quỷ tôi đây rất chi là bội phục.

Tôi kính nể sờ sờ chiếc ghế băng nhỏ, cười hì hì với anh: “Tôi nghĩ ngồi ở đây chờ tiểu ca ca.”

Ý cười trên mặt Ngọc Hành dừng lại, chỉ chớp mắt một cái lại tiếp tục nở nụ cười: “Thật không?”

Nghe giọng giống như có chút hơi hơi ghen tỵ.

Tôi cười hì hì định trả lời thì lại chợt nhớ tới hai bài thơ tôi viết cho anh để trong hòm, vì thế tôi rất cao hứng nói với anh: “Tôi, tôi có cái này muốn tặng cho huynh, huynh... huynh ở chỗ này chờ tôi một chút nhé, tôi lập tức sẽ quay lại ngay được không?”

Ánh mắt anh hơi giật giật: “Được!”

Thủy Quỷ tôi đây vì thế nhanh nhẹn đẩy chiếc ghế tới cạnh cầu rồi nhanh chân chạy về. Trong lúc chạy, Thủy quỷ tôi bước hụt ngã liên tục mấy lần.

Thế rồi đợi đến lúc Thủy Quỷ tôi đây vui mừng quay trở lại thì trên cầu đã không thấy bóng người nào rồi.

Tôi sừng sốt rướn cổ ra nhìn khắp xung quanh, sau đó chậm rãi đi đến bên cầu ngồi xuống ghế băng nhỏ.

Tôi nghĩ chắc là anh có việc nên đã đi trước, có lẽ sẽ trở lại ngay thôi.

Thủy Quỷ tôi đây ngồi trên ghế băng nhỏ đợi rất lâu, vừa đợi vừa hồi hộp lại vừa cảm thấy buồn bã. Đợi cho đến khi bóng đêm tràn về, tôi nghĩ chắc là anh đã rời Minh Giới đi rồi, vì thế lại bắt đầu ngắm hoa sen, chịu khó đợi Vong Xuyên.

Hoàng hôn buông dần, trên mặt hồ chỉ còn sót lại vài tia nắng, lành lạnh màu hồng.

Thủy Quỷ tôi đây lại cảm thấy buồn bã vô cùng.

Đợi mãi cho đến khi trăng lên, ếch trong hồ sen bắt đầu kêu ồm ồm, Thủy Quỷ tôi đây lại ngủ mất rồi.

Hoa Minh

Không biết đến bao lâu thì nghe được một giọng gọi tôi: “A Ly cô nương!”

Tôi mơ màng mở mắt nhìn kỹ, mãi sau mới thấy mặt lão quỷ quan hầu hạ Vong Xuyên. Ông ta đang bấu môi nhìn tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Vong Xuyên đang đứng cách tôi hai bước, từ trên cao nhìn xuống chỗ tôi, trong đêm tối, mặt nhìn không được rõ cho lắm, chỉ thấy mơ hồ xen lẫn vẻ lạnh lạnh.

Tôi nhảy dựng lên, vui mừng kêu to một tiếng tiêu ca ca.

Vong Xuyên không nói gì, bình tĩnh nhìn tôi, đi đến gần xoay người cúi xuống nhặt hai tờ giấy lên. Ô ô, đây chính là hai bài thơ viết tặng cho Ngọc Hành công tử đây mà. Chắc là tôi vừa rời ngủ gà ngủ gật nên nó rơi từ trong tay áo ra đây.

“Gặp Ngọc Hành rồi?”

Tôi nghĩ ngợi, thành thật gật gật đầu, ừ một tiếng.

“Thế tại sao không đưa thơ cho người ta?”

Tôi không nói gì cả.

Anh hừ một tiếng: “Muội vui vẻ chạy đi lấy thơ, lúc chạy về thì người ta đã đi rồi có phải không?”

Tôi buồn bã gật gật đầu, lại tiếp tục ừ một tiếng.

“Sau đó... muội cứ vậy ngồi tại chỗ này chờ đến bây giờ phải không?”

Tôi lại ừ một tiếng nữa.

Anh trầm hân, rồi lại nói tiếp: “Hắn nếu không đến, có phải muội cứ tiếp tục chờ như vậy phải không?”

Tôi lại thuận miệng ừ một tiếng, trong lòng thấy phẫn chán hân lên.

Anh ngừng nói, thấy có nói gì cũng vô ích, vì thế vung tay ném thơ vào lão quan xoay người bỏ đi.

Tôi ngẩn cả người.

Lão Quỷ quan cuống quýt lấy thơ bỏ vào tay tôi rồi giậm chân bực bội nói: “Điện hạ rất tức giận, hậu quả lần này thực là nghiêm trọng, hãy da!”

Liên tiếp cả ba ngày Vong Xuyên cũng không thèm để ý đến tôi. Lúc nhìn thấy tôi thì chỉ he hé mắt, liếc tôi một cái rồi lướt qua không hề nhìn tôi tý nào.

Thủy Quỷ tôi đây vô cùng buồn bã.

- Gái già già lần bảy -

Trầm tư suy nghĩ một hồi, đến sáng sớm ngày thứ 6, tôi bò dậy khỏi giường, mang theo hai cái bánh bao làm lương khô, chạy đến chân tường ngồi rình suốt một buổi đến tận trưa mới một mình bắt được ba con chuột, hai con đực một con cái bỏ vào túi rồi trở về.

Đây chính là bí mật của Vong Xuyên đó. Anh rất sợ chuột.

Thủy Quỷ tôi đây liền biến thành một cây nấm vui mừng trốn phía sau cánh cửa. Buổi trưa sau khi ăn xong, Vong Xuyên bước vào phòng nghỉ trưa. Cánh cửa vừa mở, chân anh bước vào, ngừng một chút rồi lại gơ tay ho nhẹ một tiếng, sau đó thông thả đi đến bàn trà rót một chén lại thông thả uống từng ngụm, từng ngụm.

Một con chuột hăng hái thò chiếc đuôi ra.

Chiếc chén trong tay Vong Xuyên kêu rắc rắc một tiếng. Thủy Quỷ tôi đây mừng quá, oạch một cái lại biến trở về nguyên hình, từ dưới đất nhảy lên, đi đến trước mặt anh đồng dặc nói: “Tiểu ca ca, tôi đến bảo vệ huynh đây!”

Nói chưa hết thì đã không thấy con chuột đâu rồi, lại còn nghe thấy Vong Xuyên ho khan một tiếng.

Thủy Quỷ tôi đây liền quay đầu nhìn lại thì thấy con chuột trên tay anh đang giãy dụa liên hồi.

Tôi trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Anh trừng mắt liếc nhìn tôi, mang theo con chuột xoay người đi ra bên ngoài.

Tôi lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Ngày hôm sau tôi ngồi yên lặng bên ngoài thư phòng của anh, lão quỷ quan len lén đi ra bảo tôi: “Mấy ngày nay điện hạ ngủ không ngon, bây giờ đang là hoa hoè nở, điện hạ rất thích mùi hoa này, không bằng cô thêu cho điện hạ một chiếc túi hương, tặng cho người để dưới gối đầu giường ngủ, nếu người cao hứng thì không phải là chuyện rất tốt sao?”

Tôi cầm theo một chiếc giỏ, xỏ vào một cây sào trúc vắt vẻo chạy đến hai cây hoa hoè to nhất toàn bộ một rổ hoa đầy, sau đó lại lọ mọ chạy về sử dụng phép thuật sấy khô hoa, thấp đèn ngòi thêu một chiếc túi hương.

Trên túi hương tôi thêu một đàn quạ đen đang giương cánh bay trên bầu trời cao.

Tôi đã từng nhìn thấy trong thư phòng của Vong Xuyên một nhà thơ trần gian viết một câu thơ như sau: *“Hai con chim sẻ đậu cành liễu, một đàn quạ đen trên trời cao.”*

Thủy Quỷ tôi đây thấy cảnh này rất có tình có ý.

Ngày hôm sau Thủy Quỷ tôi cầm túi hương, hai mắt đỏ đỏ như mắt thỏ, đứng trước cửa phòng của anh đắn đo một hồi lâu, sau đó mới lo sợ đẩy cửa tiến vào.

Vong Xuyên hé mắt nhìn tôi một cái.

Tôi ngập ngừng nói: “Tiểu ca ca, tôi... tôi làm cái...”

Thế rồi tôi còn chưa kịp lấy chiếc túi hương từ trong túi ra thì anh đã cầm bút, không nói một lời, đứng dậy phát tay áo ra khỏi phòng.

Thủy Quỷ tôi đây đứng ngốc lạng trong đại điện trống rỗng, trong lòng cũng cảm thấy hụt hẫng không thôi. Vì thế lại đi ra, biến thành một cây nấm ngồi xồm trước cửa.

Ở cửa có một quỷ quan nhỏ ngồi xồm xuống bên cạnh tôi hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Tôi rầu rĩ bảo: “Trong lòng tôi rất chi là khổ sở.”

Quỷ quan nhỏ cười hì hì, đỏ mặt nhăn nhó bảo tôi: “Không sao, không sao, nữ quỷ ấy à, hàng tháng vẫn thường có vài ngày như vậy mà.”

Tôi cúi cúi đầu không lên tiếng.

Đến đêm, lần thứ hai trong đời Thủy Quỷ tôi đây bị mất ngủ. Tôi cầm ốc biển, ghé vào trên giường lăn lộn một hồi, lăn qua lăn lại cuối cùng không chịu nổi ghé vào ốc biển ngập ngừng gọi một tiếng tiểu ca ca.

Bên kia cũng không có phản ứng gì.

Tôi lại gọi một tiếng nữa.

Vẫn không có hồi đáp.

Tôi ôm ốc biển nhìn chăm chú hơn nửa ngày, sau đó rầu rĩ nói: “Thật ra thì ngày ấy là tôi đợi huynh mà.”

Tôi cứ nghĩ là Vong Xuyên đang ngủ, rầu rĩ nói xong đang định ngủ, thì thấy bên trong có tiếng động, một lát sau, tiếng Vong Xuyên truyền đến: “A Ly!”

Tôi bỗng thấy tinh thần phấn chấn, từ trên giường nhảy dựng lên: “Tiểu ca ca!”

Anh dừng chút nói: “Ta... trong phòng ta có chuột.”

Tôi ngẩn cả người bảo: “Huynh... không phải là huynh không sợ chuột hay sao?”

Anh ho khan một tiếng nói: “Ban ngày không sợ, chỉ sợ vào ban đêm thôi.”

Chương 9

Tôi nhảy một phát xuống giường chạy vội đến cửa phòng anh, đập cửa mà vào.

Tôi nói: “Tiểu ca ca! Huynh đừng sợ! Tôi đến bảo vệ huynh đây!”

Vong Xuyên khoác bên ngoài một chiếc áo dài xanh, trong tay cầm một quyển sách, đang đứng trước bàn. Tôi đi đến cạnh anh giang hai tay ra nhìn phía sau bảo: “Tiểu ca ca! Huynh cứ đứng sau tôi, không cần đi ra nhé! Tôi tới bắt chuột đây!”

Vong Xuyên im lặng không nói gì.

Tôi nhìn trái rồi lại nhìn phải một lượt vẫn không nhìn thấy bóng dáng chuột đâu, lại quay một vòng bên phải cũng không thấy chuột thì có chút buồn bã.

Vong Xuyên đứng phía sau lưng tôi ho khan một tiếng bảo: “A Ly!”

Tôi vẫn không dám lên tiếng thì tay đã bị kéo lại, kéo tôi đến gần sát mặt anh: “Lời muội vừa nói là thật phải không?”

Tôi bỗng sững sốt.

Anh gõ nhẹ vào đầu tôi, nghiêng răng nói: “Ngày ấy là chờ ta phải không?”

Tôi mới kịp phản ứng, trịnh trọng gật gật đầu, suy nghĩ một lát bỗng cảm thấy có chút buồn bã, trong lòng lại nổi lên cảnh bắt chuột anh hùng mà không thấy chuột vì thế lại cúi đầu ngập ngừng nói: “Tôi định là ở đầu cầu ngồi chờ huynh, cùng huynh trở về, nhưng không hiểu sao huynh lại giận... Huynh... Nếu huynh không thích ngồi đây chờ huynh thì sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

Dừng một chút vẫn không nghe thấy tiếng của anh.

Thủy Quỷ tôi đây len lén ngẩng đầu nhìn, len lén liếc anh một cái, thấy sắc mặt anh bình thản, thì yên tâm, bẻ bẻ ngón tay, ngập ngừng bảo: “Tiểu ca ca, chúng ta làm lành có được không?”

Trên mặt Vong Xuyên từ từ hiện lên ý cười, bình thản nhìn tôi nói: “Muội đưa mặt đến gần đây.”

Thủy Quỷ tôi đây nhìn anh dò xét cẩn thận rồi tiến đến gần anh hai bước.

Dừng lại chút thì anh nói: “Tiến thêm lên trước chút nữa.”

Tôi ngập ngừng bảo: “Được, nhưng nếu tiến thêm nữa thì chạm vào người huynh rồi còn gì.”

Anh không nói gì, đưa tay cầm lấy tay tôi, kéo tôi lại gần, đầu Thủy Quỷ tôi lập tức bỏ nhào vào ngực anh.

Tay anh nắm chặt eo tôi, nói: “Ngược mặt gần lại đây.”

Thuỷ Quỳnh tôi rất chi là lo sợ đưa mặt lại gần.

Bỗng thấy anh cúi đầu, không do dự tí nào hôn nhẹ lên mặt tôi.

Tôi sững sốt một hồi. Còn đang ngây cả người thì môi anh đã áp vào môi tôi. Mềm mại dịu dàng, tê tê dại dại.

Còn nhớ rõ năm đó, lúc Thuỷ Quỳnh tôi mới lên ba trăm tuổi, đã từng làm chuyện này với anh. Thuỷ Quỳnh tôi nhớ rất chi là rõ bên bờ môi anh lúc đó còn treo hai giọt nước mắt, tôi đã dùng miệng áp vào miệng anh vì thế trong miệng tôi không tránh khỏi dính hai giọt nước mắt của anh, có điểm mẩn mẩn lại có chút đắng chất, hoàn toàn không giống cảm giác hiện giờ.

Anh dùng trên môi tôi liếm cắn vài cái, sau đó nhẹ nhàng tách mở miệng tôi, lấy lưỡi luồn nhẹ vào dò xét. Chân Thuỷ Quỳnh tôi đây bỗng có chút nặng, lại có chút run run bay bổng.

Mãi tới nửa ngày anh mới thở phì phò buông tôi ra, trên mặt ửng hồng, một đôi mắt sâu thẳm như nước, giống như có gió thoảng qua trên mặt nước làm cho sóng nước gợn lăn tăn từng tầng từng tầng, liếc mắt nhìn mãi không thấy đáy.

Tôi nhìn anh chăm chú, đầu óc mơ mơ màng màng. Trong lúc mơ màng lại nhìn thấy đôi mắt như thế của anh.

Thuỷ Quỳnh tôi đây trong lòng giống như có cái gì đấy lạch cạch vỡ ra, không rõ là cái gì, không rõ là cảm giác gì cứ từ tận sâu trong đáy lòng từ từ chồi lên.

Thuỷ Quỳnh tôi đây bỗng cảm thấy... có chút ngượng ngùng... có chút bối rối.

Mặt mày Vong Xuyên hớn hở, gió xuân đặc ý, đặc ý đến nỗi mặt đỏ bừng gõ gõ nhẹ vào mũi tôi: “Ánh mắt sao nhìn chằm chằm dữ vậy, đang choáng váng sao.”

Nói xong, lại cười rộ lên, lấy tay nắm chặt tay tôi nói: “Ta đồng ý với muội... Chúng ta làm lành.”

Thuỷ Quỳnh tôi nhìn nhìn anh, nhìn mãi nhìn mãi bỗng giật mình biến thành cây nấm co lại.

Vong Xuyên sững sốt: “Muội... Muội làm sao vậy?”

Tôi cúi cúi đầu, nói: “Tôi cũng không hiểu được nữa, haiz!”

Vong Xuyên lại sững sốt lần nữa, rồi bật cười ngồi xuống nói: “Muội không hiểu được cái gì?”

Tôi lại cúi đầu thấp hơn rầu rĩ bảo: “Tôi... tôi... tôi có chút hồi hộp.”

Vong Xuyên có vẻ rất vui: “... Muội hồi hộp cái gì?”

Tôi im lặng không nói. Hồi hộp cái gì, Thuỷ Quỳnh tôi đây còn không biết nữa là.

- Gái già già lần bảy -

Vong Xuyên trầm mặc một lúc rồi bảo: “A Ly, có phải muối đang thẹn thùng hay không?”

Trong lòng tôi bỗng rung rinh rung rinh.

Anh như không nhìn được cười, hơn nữa có vẻ trông rất khổ sở, gõ nhẹ vào đầu tôi: “Nắm ngọc, cuối cùng đã thông suốt rồi.”

Thủy Quỷ tôi đây liền chui đầu tọt vào dưới gầm bàn.

Tôi rút đầu lại gõ vào đầu một cái, lại gõ thêm cái nữa, chạy nhanh ra cửa, sau đó biến về nguyên hình, vội vàng bật dậy nhanh chân chạy mất.

Đợi đến lúc về đến phòng, Thủy Quỷ tôi đây mới soi gương, nhìn nhìn ngó ngó một hồi, trên mặt đã nhiễm đỏ hồng hồng, mười phần giống một quả trứng mừng hỉ đỏ rực.

Thủy Quỷ tôi đây lại buồn bã.

Buồn bã là vì Thủy Quỷ tôi đây bỗng giống như bị bệnh vậy.

Bệnh này làm Thủy Quỷ tôi càng thêm buồn bã hơn. Thủy Quỷ tôi tự dưng lại không dám gặp Vong Xuyên nữa, kể cả có nhìn thấy cũng không dám nhìn đôi theo anh nữa.

Đến đêm, Thủy Quỷ tôi lại bỗng nhiên nằm mơ. Trong mơ lại thường nhìn thấy Vong Xuyên, thấy mặt anh, lông mi của anh, mắt của anh, cái mũi, cái cằm của anh.

Thủy Quỷ tôi trong mơ rất là nhớ anh. Muốn cầm tay anh, sờ môi anh, muốn nhìn anh cười.

Tôi thấy mình chắc là bị bệnh thật rồi.

Mỗi ngày, Thủy Quỷ tôi cúi đầu, lúc mài mực cho anh trong thư phòng, anh bỗng gác bút, nhìn nhìn tôi có chút nghĩ ngợi nói: “A Ly, sao ta cảm thấy giống như muối có tâm sự gì?”

Tôi buông nghiên mực ra, đan tay vào nhau, do dự mãi rồi buồn bã bảo: “Tiểu ca ca, hình như tôi bị bệnh hay sao ý.”

Anh nhìn vào tôi một lát, rồi lại lấy tay sờ sờ đầu tôi, nghi ngờ bảo: “Không có sốt, sắc mặt cũng rất khỏe nha.”

Tôi rầu rĩ nói: “Nhưng dạo này tôi lúc nào cũng nằm mơ mà.”

Thân mình vốn là một Thủy Quỷ, Thủy Quỷ tôi đã sống hàng ngàn năm rồi cũng chưa bao giờ nằm mơ cả, kể cả mơ là gì cũng còn không biết nữa là.

Thế mà nay Thủy Quỷ tôi rất chi là lo lắng.

Vong Xuyên “Ừ!” một tiếng nói: “Vậy, muối nằm mộng gì? Mơ thấy gì vậy?”

Hoa Minh

Tôi thành thành thật thật trả lời: “Mơ thấy huynh nha, lúc nào nằm mơ cũng thấy huynh... À... mà... còn... có tôi nữa.”

Tôi lại buồn bã gật gật đầu.

Anh ho khù khụ vài cái nói: “Chuyện này... chuyện này không phải bị bệnh, ta cũng nằm mơ nữa.”

Thủy Quỷ tôi giật mình kinh hãi.

Vong Xuyên lại tiếp: “Ta thảng thoảng....cũng nằm mơ thấy muội nữa.”

Thủy Quỷ tôi kinh sợ thực sự rồi!

Chương 10

Vong Xuyên chợt dừng lại, khóe miệng cong lên một nụ cười kỳ lạ: “A Ly, muội có biết... cái này biểu hiện cho gì không?”

Tôi nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Nụ cười kỳ lạ trên mặt Vong Xuyên vẫn không hề giảm, khuôn mặt lại đỏ lên, cười không ra tiếng.

Mạnh Bà vẫn dạy tôi cần phải làm một Thủy quỷ có tư tưởng cầu tiến, cần phải chịu khó học hỏi, hàng ngày phải hướng về phía trước. Vào lúc này, tôi cảm thấy tôi nên khiêm tốn học hỏi Vong Xuyên, vì thế vịn vẹo ngón tay, do dự, sau đó hỏi: “Biểu hiện... Biểu hiện cái gì?”

Vong Xuyên ho thành tiếng, ngồi ngay ngắn lại, ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi, nói: “Đưa lỗi tại lại đây.”

Thủy quỷ tôi vì nhiệt liệt ham học hỏi, liền nghe lời đưa lỗi tại qua.

Chỉ nghe Vong Xuyên nghiêm túc nói: “Biểu hiện là... muội hoài xuân.”

Hả, hoài xuân.

Hay cho câu gió xuân phơi phới, nhưng Thủy quỷ tôi cúi đầu suy nghĩ rất lâu cũng không hiểu từ gió xuân phơi phới này có ý nghĩa gì.

Thủy quỷ tôi phát buồn bã.

Vong Xuyên gõ lên đầu tôi, nghiêng răng nói: “Xuân tâm nảy mầm, biết chưa, năm ngoái.”

Thủy quỷ tôi đã hiểu gió xuân phơi phới rồi. Vì vậy liền tỉ mỉ nghiền ngẫm lại những lời Vong Xuyên nói, rồi suy luận ra mấy đáp án:

Thứ nhất, mình xuân tâm nảy mầm là bình thường; thứ hai, mình hoài xuân cũng bình thường, từ đó suy rộng ra, Thủy quỷ tôi nằm mộng thấy Vong Xuyên cũng là bình thường. Chứ thật ra Thủy quỷ tôi không hề có bệnh.

Vong Xuyên nghe xong, vừa buồn cười vừa tức giận: “Đương nhiên là không bị bệnh rồi, hơn nữa...”

Nói đến đó lại dừng lại, đi tới trước mặt tôi, ho lên, nghiêm túc nói với tôi: “Hơn nữa muội hoàn toàn có thể hàng đêm... hoài xuân.”

Vì vậy tôi liền yên tâm tiếp tục hoài xuân, tiếp tục nằm mộng.

Trong mộng lá gan của Thủy quỷ tôi càng lúc càng phì lên.

Hoa Minh

Đêm đầu tiên, tôi nằm mộng thấy Vong Xuyên, Thủy quỷ tôi liền bẻ ngón tay, đi tới trước mặt anh sờ sờ.

Đêm thứ hai, Thủy quỷ tôi lại mon men đến gần anh, len lén khều khều nắm tay áo anh.

Đêm thứ ba, Thủy quỷ tôi liền mò mẫm cầm tay anh.

Đến đêm thứ tư, Thủy quỷ tôi vươn ngón tay ra len lén vuốt nhẹ vào đôi môi Vong Xuyên, cảm giác mềm mềm nóng ấm.

Đến ngày thứ năm thì, Thủy quỷ tôi đóng vai cùng Vong Xuyên đứng bên hồ sen, hồ sen dưới ánh trăng tỏa ngát hương thơm. Tôi liếc mắt đưa tình nhìn Vong Xuyên, gọi: “Tiểu ca ca.”

Vong Xuyên liếc mắt đưa tình nhìn lại tôi: “A Ly.”

Tôi kiễng chân, giữ lấy vai anh, chậm rãi hôn vào môi anh. Vong Xuyên nhắm mắt lại...

Tôi hôn anh, hoa đẹp, ánh trăng đẹp, người đẹp, cảm giác môi hôn môi cũng rất thích. Tôi thè lưỡi liếm lên môi anh, lại liếm, đến lần thứ ba thì anh bỗng nhiên trượt chân, rồi ngã bùm vào trong hồ nước, bọt nước bắn lên rất mạnh.

Thủy quỷ tôi giật mình một cái, từ trong mộng tỉnh giấc.

Giờ đã là buổi trưa rồi, bốn bề im ắng. Gió thổi qua song cửa, vài tiếng ve huyền ảo. Tôi ngồi trên giường sờ sờ môi, ngây ngốc một lúc lâu, sau đó loẹt quẹt xuống giường, chạy tới phòng Vong Xuyên.

Lúc này đang là lúc anh nghỉ ngơi, Thủy quỷ tôi tâm huyết dâng trào, len lút đi vào muốn nhìn trộm anh.

Đang rón rén đến cửa phòng, mới ngó đầu vào trong thì bên vai bị vỗ nhẹ một cái.

Tôi giật mình quay đầu lại nhìn, thở phào nhẹ nhõm, là lão quỷ quan.

Ông ta tủm tỉm cười: “Tiểu A Ly, cô đến làm gì vậy?”

Tôi suy nghĩ một chút, sờ sờ lỗ tai, nghiêm nghị đáp: “Hoa tai của tôi bị mất, tôi đang đi tìm.”

Lão quỷ quan vểnh mặt lên, che miệng cười, đến trước mặt tôi nói: “Điện hạ đang ở sau núi.”

Đợi ông ta lắc mông vui vẻ đi xa rồi, Thủy quỷ tôi mới lập tức nhảy dựng lên chạy thẳng ra sau núi.

Trên đường đi tôi hái được bông hoa dại cài bên đầu, rồi ngồi xỏm bên bờ sông ngắm mình trong nước.

- Gái già già lần bảy -

Đi được vài bước, vòng qua một hòn giả sơn, liền nghe có tiếng nước róc rách.

Phía trước rậm rạp thấp thoáng có một con suối.

Tôi vui vẻ chạy tới vén lá cây lên, vừa mới nhìn một cái, ở dưới hồ suối là một người đang đứng tắm.

Nhìn kỹ, Thủy quỷ tôi vui sướng, là Vong Xuyên.

Hả, Vong Xuyên đã cởi hết quần áo.

Nửa người của anh ở dưới nước, lưng trần lộ ra, tóc được buộc lại đằng sau lưng lơ trên mặt nước, như rong biển đang trôi bồng bênh bồng bênh.

Thủy quỷ tôi rón rén trèo lên cây, cầm lấy một chiếc lá cây to che mặt, sau đó ôm thân cây tò mò nhìn xuống suối.

Tôi thấy Vong Xuyên chà xát vai trái, chà xát vai phải, lại thấy anh chà xát cánh tay phải, rồi lại chà xát cánh tay trái, tôi đang nhìn hết sức chăm chú, tập trung tinh thần hết mức, chợt thấy anh từ dưới nước đi lên.

Thủy quỷ tôi cuống quýt đưa hai tay che mắt lại, cả người không có gì chống đỡ, lập tức ngã từ trên cây xuống.

Vong Xuyên hét lên rất to: “Ai?”

Còn chưa dứt lời, trên người đã choàng áo lên, xẹt qua mặt hồ đi tới dưới tàng cây.

Thủy quỷ tôi biến thành một cây nấm, lặn từ trong tàng cây lặn ra.

“A Ly?” Vong Xuyên ngân ra: “Sao lại là muội?”

Tôi vui đầu xuống mặt đất, không lên tiếng.

Chương 11

Tôi vẫn chúi đầu xuống mặt đất, không lên tiếng.

Vong Xuyên cũng không nói gì nữa, dừng lại một lúc lâu, rồi nhìn tôi buồn bã hỏi: “Muội...Muội nhìn lên ta tắm sao?”

Thủy quỷ tôi lập tức cúi rạp đầu của mình xuống đất.

Thủy quỷ tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, kích động, còn có chút rầu rĩ.

Vong Xuyên bị Thủy quỷ tôi rình coi tắm, lại có vẻ như rất vui sướng, hỏi chưa xong, tôi chưa trả lời, đã bật cười hai tiếng. Tôi cảm thấy đại khái là anh chưa từng bị người ta nhìn trộm tắm bao giờ, lần đầu tiên bị như thế, trong lòng khó tránh khỏi vui sướng.

Vong Xuyên ngồi xổm xuống, chọc chọc vào đầu tôi: “Năm ngoái, sao không nói lời nào vậy?”

Tôi co rút đầu lại sát trên mặt đất.

Anh lại chọc chọc đầu tôi: “Năm ngoái, không phải muội lại thẹn thùng đấy chứ?”

Tôi lại co rút đầu sát trên mặt đất ừ ừ.

Tôi nghĩ ừ được mấy cái, đại khái là sẽ tạo ra được cái hồ nhỏ. Có một cái hồ nhỏ, Thủy quỷ tôi liền chui vào đó, chui vào rồi, Thủy quỷ tôi có thể trốn được trong đó.

Vì thế, Thủy quỷ tôi không ngừng cố gắng ừ ừ.

Vong Xuyên buồn cười, nói: “Năm ngoái, ừ làm gì vậy? Muội có ừ mấy cũng không thành cái hồ nào đâu.”

Những lời này khiến Thủy quỷ tôi thật đã kích.

Vong Xuyên dừng lại, ho khan, lại hỏi: “Vừa rồi muội nhìn lên ta tắm...nhìn thấy cái gì?”

Tôi bùm một cái biến lại nguyên hình, che mắt nói vội: “Cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy...”

Thủy quỷ tôi nhìn qua kẽ tay, chỉ thấy Vong Xuyên đang cười kỳ lạ.

Anh nói: “A Ly, sao mặt muội lại đỏ vậy?”

Thủy quỷ tôi thật rầu rĩ.

Thủy quỷ tôi vội nhảy dựng lên, nhanh chân bỏ chạy.

Thật lâu sau, mới nghe tiếng cười của Vong Xuyên đằng sau.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi cứ thế mà chạy, chạy, chạy, nhiệt huyết sôi trào chạy một mạch, lúc sau thấy sau lưng mình yên ắng, không có động tĩnh gì.

Dường như Vong Xuyên không đuổi theo.

Thủy quỳnh tôi dừng lại, quay đầu lại nhìn nhìn.

Thình lình, vừa mới nhấc chân, quay sang, đầu lập tức va vào một bờ ngực rộng lớn.

Vong Xuyên từ trên cao nhìn xuống, nụ cười trên mặt cũng từ trên cao nhìn xuống: “Tại sao không chạy?”

Tôi ngỡ ngàng.

Mặt anh sát vào mặt tôi, nói: “Mặt muối càng lúc càng đỏ.”

Thủy quỳnh tôi nhanh chân vùng chạy.

Không ngờ, đang chạy chưa được mười bước, tôi không để ý gì lao đi như tên bắn, ngã nhào vào con sông ngay bên đường.

Thủy quỳnh tôi bùm một cái bổ nhào vào trong nước, bọt nước bắn tóe lên.

Thủy quỳnh tôi cảm thấy vô cùng thất bại, hoa dại trên đầu rơi xuống, tóc tai rối loạn, tư thế Thủy quỳnh tôi ngã xuống nước rất khó coi.

Thủy quỳnh tôi bầu vào một nhóm rong nước, yên lặng ngồi chồm hể ở trong lòng nước.

Vong Xuyên ở trên bờ ho khan hai tiếng, gọi tôi hai câu.

Tôi vẫn yên lặng ngồi, yên lặng không lên tiếng.

Vong Xuyên cao giọng: “Muội cứ định trốn dưới đó như vậy sao?”

Tôi tiếp tục không lên tiếng. Đang yên lặng, chợt nghe bùm một tiếng, nước dao động rất mạnh, một người từ trên bờ lao xuống.

Thủy quỳnh tôi chưa kịp phản ứng, đã bị ôm lấy thắt lưng, kéo lên bờ.

Tôi cuống quýt nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Vong Xuyên cười nói: “Muội là một Thủy Quỳnh chẳng lẽ còn chết đuối ư? Mau mở mắt ra.”

Tôi vẫn không nhúc nhích, không ngừng kiên trì.

“Không mở mắt ư?” Vong Xuyên thổi nhẹ bên tai tôi, hơi thở mỏng manh trên mặt tôi, rồi đảo qua trên chóp mũi tôi.

Tim Thủy quỳnh tôi đập bình bịch.

Hoa Minh

Một lúc nữa, một cái gì đó lạnh lạnh mềm mại áp vào môi tôi. Tôi run rẩy, ngây ngốc mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Vong Xuyên nổi lên một tầng gợn sóng, sâu thẳm.

Tôi sững sờ nhìn anh.

Giọng nói của anh êm dịu như gió, thì thào gọi A Ly bên tai tôi, êm ái ngấm vào trong lòng.

Tôi theo bản năng vâng một tiếng.

Vong Xuyên mỉm cười, trên mặt khẽ đỏ lên, miết qua môi tôi, nói: “Thích cảm giác này phải không?”

Cảm giác này giống như ngày ấy ở trong phòng anh, khiến con người ta mơ màng như ở trong mây, khiến tôi nhớ mãi, khiến tôi vui sướng.

Tôi lúng ta lúng túng nhìn anh, ngược mặt lên hôn vào môi anh.

Cũng giống như trong mộng, cảm giác mềm mại lạnh lạnh.

Cả người Vong Xuyên chấn động, giọng nói trong cổ họng run rẩy: “A Ly?” Vừa gọi vừa cúi người xuống, dần dần thở hỗn hển, môi dờng ở trên tai tôi.

Anh hôn lúc nông lúc sâu, từ tai tôi lướt xuống, giống như là làn nước miên man, lại như làn gió nhẹ lướt qua dất theo cánh hoa khẽ múa, một đường uốn lượn triền miên tự do trên cổ tôi.

Tôi nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Vong Xuyên, vào giờ này khắc này, trong lòng bỗng trào lên sự vui sướng và an tâm.

Tiếng thở hỗn hển của Vong Xuyên qua bên má tôi, đôi môi lại ngậm vành tai tôi, nhẹ nhàng cắn. Tôi lập tức run rẩy.

Vong Xuyên cười khẽ, trong ánh mắt chứa đầy sự say mê, nhìn tôi hỏi: “A Ly, muối chuẩn bị tốt chưa?”

Tôi không hiểu chuẩn bị cái gì, cũng không hiểu lời anh nói có ý gì, chỉ mơ mơ màng màng “vâng” một tiếng.

Hình như có gió bên bờ sông thổi đến, khiến tóc anh xỏa trên vai rơi trên mặt tôi, tê tê ngứa ngứa. Anh lại hôn xuống, triền miên hơn. Tôi nhìn bầu trời, nhìn mây, nhìn cành lá hương bồ bên bờ sông bị gió thổi lay động, dập dềnh như sóng biển.

Không biết từ lúc nào y phục trên người đã được cởi ra hết.

Trong mắt Vong Xuyên cuộn trào mãnh liệt. Tôi đang trong mơ màng hiểu kỳ chạm vào ngực anh, lại bị anh giữ chặt tay, hôn xuống.

- Gái già gả lần bảy -

Xuân tâm trong lòng tôi như biển đổi, vô cùng mềm mại.

Anh từng tắc từng tắc hôn xuống, từ cổ tôi, xuống vai rồi đến mũi chân. Tôi run rẩy và sung sướng. Tôi nhớ gương mặt anh, nhớ đôi mắt anh, nhớ đến bộ dạng tức giận của anh, lại nhớ về mặt vui mừng của anh.

Khi còn nhỏ, dưới hàng dương liễu xanh mượt, hoa cải dầu nở đầy trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé của tôi nắm lấy bàn tay của anh, cùng anh sóng vai đi dạo.

Tôi muốn nói với anh, lúc đó tay anh rất mạnh mẽ, rất ấm áp. Tôi muốn gọi anh một tiếng tiểu ca ca, nhưng khi hé miệng ra, chỉ là những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Nước mùa xuân phản chiếu bóng hoa lê, con cò trắng bay qua ao rét lạnh.

Vong Xuyên ghé sát bên tai tôi, nói khẽ: “Sẽ đau một chút, rồi hết ngay thôi, nếu không chịu được, thì cắn ta một cái.”

Đau đón thành linh tới, giống như sấm rền giữa mùa xuân, khí thế như chẻ tre, tôi cắn vào vai anh.

Giống như sóng triều mãnh liệt, dần dần nhạt đi, rồi lại yên ả. Lá hương bồ bay đầy trời, sơn thủy như tranh, gió qua vạt núi.

Vong Xuyên gọi tôi: “A Ly.”

Tôi đáp: “Vâng.”

Anh gọi: “...A Ly...”

Chương 12

Dạo gần đây Vong Xuyên bỗng trở nên rất dịu dàng.

Lúc đi ra đi vào trên mặt hay nở nụ cười, khoe mắt đuôi lông mày cũng mềm mại hẳn, ngay cả trong đôi mắt cũng ẩn giấu gió xuân nồng đậm, bỗng bẽn.

Tôi đứng ở thư án mai mực, anh bỗng nhiên nhìn tôi chờ ra.

Nhớ lại chuyện đó, Vong Xuyên liền đỏ mặt, ho khan một tiếng, chuyển ánh mắt tiếp tục xem tấu chương trên bàn, khoe miệng lại nở nụ cười tươi như hoa đuôi chó.

Thủy quỳ tôi có chút ưu sầu.

Tôi cảm thấy anh mà như vậy nữa, mồm miệng nhất định sẽ cứng ngắt.

Đang lo, bỗng nhiên lại xảy ra một số chuyện khó lường.

Hôm đó, tôi cùng với Vong Xuyên đang ở trong thư phòng. Anh phê sớ, còn tôi vừa mài mực xong, đang đợi anh phân phó, bèn lấy ghế ngồi cạnh anh ngủ gà ngủ gật.

Ngủ được nửa chừng, đột nhiên một tiểu quỷ quan chạy ào vào, thở hồng hộc quỳ xuống mặt đất làm tôi giật mình mở mắt ra.

Tiểu quỷ quan nói: “Không hay rồi không hay rồi. Điện hạ! Lan Xuyên Minh quân lừa gạt đệ đệ của Cửu Trọng Thiên Quân là Đông Hoa điện hạ cùng nhau bỏ trốn rồi. Hôn thê của Đông Hoa điện hạ là Thanh Liên tiên tử đang khóc tìm tới cửa rồi.”

Tôi đang ngồi yên ổn trên ghế lập tức ngã bùm xuống đất.

Tôi biết Lan Xuyên Minh quân. Ngày thứ ba ở trong cung tôi đã gặp hắn. Lúc đó tôi vừa mới tiến cung, không nhớ rõ đường đi, từ trong cung của Vong Xuyên đi dạo một vòng liên lạc đường, đi lạc vào một khu vườn.

Trong vườn có một đài hoa sen hình tròn rất lớn, trên đài có một người nằm đó, áo trắng, tóc buộc gọn gàng thả trên vai rơi xuống, đang nằm nghiêng người say sưa đọc một quyển sách.

Tên cuốn sách này Thủy quỳ tôi nhớ rất rõ, đó là: *[Long dương bí hí thập bát thức]* *. Bìa có hoa văn màu xanh lam, rất là đẹp.

** Long dương bí hí thập bát thức: Mười tám kiểu chơi bí mật giữa hai người đàn ông*

Tôi hiếu kỳ đi đến gần hơn ngó ngó nhìn trang sách hắn đang xem. Oa, là tư thế hai người đàn ông quần lấy nhau cực kỳ quái dị.

Tôi tò mò hỏi: “Cái này là làm gì vậy?”

- Gái già gả lần bảy -

Hắn không thèm ngược mắt lên đáp: “Cùng nhau mây mưa.”

Nói xong, tôi chưa kịp phản ứng gì hắn đã gấp mạnh sách lại, quay sang nhìn tôi. Là một người đàn ông nhìn khá đẹp trai, mặt mũi có vài phần giống Vong Xuyên.

Hắn quan sát tôi từ đầu đến chân, cười tủm tỉm nói: “Một mỹ nhân có vẻ đẹp trong sáng.” Nói rồi, hắn ngồi thẳng lên vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, vô cùng nhiệt tình với tôi: “Lại đây, búp bê nhỏ, ngồi gần ta, nói cho ta hay người tên là gì?”

Tôi do dự, đang định bước đến thì cánh tay bị kéo mạnh lại. Vong Xuyên đã tới từ bao giờ,

Tôi vui mừng gọi một tiếng tiêu ca ca.

Vong Xuyên nghiêm mặt không lên tiếng liếc nhìn tôi, rồi nhìn quyển sách trên tay vị người đàn ông kia, càng nghiêm khắc thêm, vội hỏi tôi: “Đã nhìn thấy gì chưa?”

Tôi dò xét nhìn nét mặt anh, không biết nên đáp là đã thấy rồi hay là chưa thấy, còn đang do dự, chợt nghe người đàn ông kia ho khan hai tiếng...

Vong Xuyên lúc này mới buông cánh tay tôi ra, khom người hướng tới hắn nói: “Thúc thúc.”

Người này là Lan Xuyên Minh quân, là thúc thúc của Vong Xuyên.

Tôi nằm bò xuống đất, vô cùng khiếp sợ. Lúc trước nghe Mạnh Bà giảng cổ sự trên trần gian, kể rằng tiểu thư nhà nào đó cùng với thư sinh nhà nào đó bỏ trốn, cô nương nhà nào đó cùng với thiếu niên nhà nào đó bỏ trốn, bé gái nhà nào đó cùng với bé trai nhà nào đó bỏ trốn... Dù sao thì bất kể như nào cũng là một nam một nữ, sao Lan Xuyên Minh quân lại bỏ trốn cùng một người đàn ông khác vậy?

Vong Xuyên đỡ tôi dậy, yên lặng giây lát, nhíu mày hỏi: “Phụ Vương nói sao?”

Tiểu quỷ quan vội đáp: “Minh Vương lệnh cho điện hạ xuống trần gian triệu hồi Lan Xuyên Minh quân về.”

Vong Xuyên vỗ trán, nói: “Hai người họ vốn là thật tâm, Thanh Liên tiên tử khổ rồi...” Anh dừng lại, nói: “Biết họ đi đâu không?”

Tiểu quỷ quan vội đáp: “Nghe nói ở trong một thành thị tên là Tổ Thông châu, Thanh Liên tiên tử đến đó tìm nhưng Lan Xuyên Minh quân lại trốn mất, liền giận giữ dẫn người đến Minh Giới chúng ta.”

Ngày hôm sau Vong Xuyên sẽ đi trần gian.

Thủy quỷ tôi thật rầu rĩ.

Buổi tối, tôi gảy ngón tay hỏi anh bao giờ về, Vong Xuyên suy nghĩ một chút, nói: “Cũng chắc là vài ba ngày, nhiều lắm là hơn nửa tháng, muội yên tâm ở trong cung chờ ta.”

Tôi rầu rĩ gật đầu.

Đang buồn bã đi thì anh bỗng nhiên nắm tay tôi kéo lại, cắn vào môi tôi vài cái, nói: “Nhớ không được chạy loạn, cứ ở trong cung đừng đi đâu hết, để tránh khỏi... Hừ, tránh gặp phải người không nên gặp, biết không?”

Tôi lại rầu rĩ đi ngủ, đến nửa đêm, liền rón ra rón rén đi vào phòng anh.

Vong Xuyên đang ngủ say. Tôi biến thành cây nấm trốn trong bọc quần áo của anh. Tôi nằm trong bọc quần áo của anh trở mình vài cái, hài lòng ngủ.

Trong mộng mắt tôi như bị người nào đó nắn nắn, ôm nằm lên giường. Một giọng nói bên tai tôi kèm theo tiếng cười: “...Muội lại biến thành nấm mốc rồi.”

Sau đó, cảm giác có bàn tay vuốt ve mặt mình, lại nghe giọng nói vui mừng: “Nấm mốc, đợi ta về, chúng ta sẽ thành thân.”

Cả một đêm, tôi ngủ không yên lắm, cứ có cảm giác có ai đó găm găm trên mặt trên cổ tôi...

Ngày hôm sau, Thủy quỷ tôi bị tiếng mái chèo khua nước làm thức giấc.

Tôi từ trong bọc y phục lặng lẽ thò đầu ra ngoài, phát hiện Thủy quỷ tôi đang được Vong Xuyên giấu trong tay áo, đứng trên một con thuyền.

Đây là con thuyền đưa Vong Xuyên đi đến trần gian.

Nước bao la, mặt nước mù mịt, trong một nghìn năm trăm năm lần đầu tiên Thủy quỷ tôi ra khỏi sông Vong Xuyên, có chút hưng phấn.

Đợi khi thuyền cập bờ, Thủy Quỷ tôi đang dò xét nhìn xung quanh thì bị ông lão chèo thuyền đang xoay người lại nhìn thấy.

Ông ta tò mò nhìn kỹ, giật mình nói: “Điện hạ, trong y phục của người có một cây nấm.”

Vong Xuyên liếc nhìn tôi, ho khan hai tiếng, đưa mắt nhìn ra mặt nước mênh mông, dài giọng nói: “Còn không ra?”

Tôi từ trong tay áo của anh lặn ra rơi lông lốc xuống dưới, biến lại thành người. Ông lão chèo thuyền há mồm tròn mắt ngây ngốc nhìn.

Tôi vận vẹo ngón tay, mon men đến trước mặt Vong Xuyên, lúng túng nói: “Muội... muội... muội nghe nói ở trần gian có rất nhiều chuột. Muội... muội lo lắng nên đặc biệt... có ý đi theo bảo vệ huynh...”

Ông lão chèo thuyền lại há hốc mồm.

Vong Xuyên ho lộ khụ một tiếng, khước miệng cong lên cười, không nói gì.

Đến trần gian, vừa lúc trời tối đen, Vong Xuyên dắt tôi tìm đến một khách điếm.

- Gái già gả lần bảy -

Chưởng quỹ giương đèn lên, nhìn nhìn Vong Xuyên, rồi lại nhìn nhìn tôi, nói: “Muốn một phòng hay là hai phòng?”

Vong Xuyên hé miệng cười, không trả lời, lại quay nghiêng mặt nhìn sang tôi, trên mặt khẽ đỏ lên: “A Ly, muội muốn... là một phòng hay là hai phòng?”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ, hỏi chưởng quỹ: “Trong phòng có chuột không?”

Vong Xuyên lão đảo xuýt ngã.

Chưởng quỹ ngẩn người, một lát sau mới kịp phản ứng, nghiêm túc thề thốt: “Không có, không có. Đừng có nói chuột, ngay cả một sợi tóc trên mặt đất cũng không tìm thấy.”

Tôi yên tâm cười, quay sang đối mặt với Vong Xuyên, nói: “Tiểu ca ca, ở đây không có chuột, buổi tối huynh cứ yên tâm ngủ, không phải sợ nữa. Lấy hai phòng!”

Mặt Vong Xuyên méo xẹo.

Chưởng quỹ lập tức mở to mắt, tò mò quan sát Vong Xuyên một hồi, mặt cũng méo xẹo.

Chương 13

Lan Xuyên cùng Đông Hoa bỏ trốn.

Hai người sống trong một tòa nhà đối diện với cửa nha môn.

Trước cửa có hai đầu sư tử trấn giữ, vô cùng uy vũ.

Vong Xuyên dắt tay tôi đến gõ cửa, lát sau, cửa được dè dặt mở ra một khe nhỏ, một thị đồng lộ nửa đầu ra, con người quay tròn lưng tính trước hai chúng tôi, rồi lập tức “oa” một tiếng sập cánh cửa lại rồi chạy.

Cậu ta vừa chạy vừa gào khóc: “Chủ nhân! Chủ nhân! Không hay rồi! Không hay rồi! Lại có một nam nhân trẻ đẹp đến tìm Lan Xuyên Minh quân rồi! Còn... còn dẫn theo một nữ nhân!”

Tôi mắt mở to mồm há hốc.

Vong Xuyên bóp trán, đẩy cửa bước vào.

Trong viện một người đàn ông đang vui vẻ tưới hoa, quay mặt ra khẽ run run, bất chợt lại cười nhẹ: “Thì ra là thái tử điện hạ.”

Thị đồng đang chạy trời chết, dừng ở sau lưng hắn lập tức mắt mở lớn.

Vong Xuyên khom người hướng về hắn hành lễ, cung kính nói: “Đông Hoa thượng tiên.”

A, thì ra đây chính là Đông Hoa thượng tiên.

Thủy quỳ tôi tò mò quan sát hắn một hồi. Nước trên trời rất tốt, cơm cũng ngon, các thần tiên được chăm sóc rất chu đáo, vì vậy nhìn cũng rất đẹp, chỉ là vẻ mặt của vị Đông Hoa thần tiên này lại rất lạnh nhạt, đáng vẻ nhìn không thiện cảm lắm.

Thấy tôi nhìn mình, hắn ta lạnh nhạt liếc nhìn tôi một cái, không lên tiếng.

Tôi cũng vội bắt chước theo Vong Xuyên, cung kính vái hắn ta một cái, lễ phép nói: “Đông Hoa thượng tiên.”

Hắn đáp lời rất nhỏ, nhưng ánh mắt thì lại chuyển hướng sang Vong Xuyên: “Chẳng hay điện hạ có chuyện gì mà đến đây?”

Vong Xuyên nói: “Phụng mệnh của phụ vương đến triệu thúc thúc lập tức quay về Minh giới.”

Đông Hoa im lặng một lúc, rồi quay nghiêng người phân phó thị đồng: “Đưa điện hạ vào phụng trà.”

Thị đồng vội vui vẻ bước tới dẫn chúng tôi vào trong phòng.

- Gái già gả lần bảy -

Lúc đi vào Vong Xuyên nhíu mày hỏi: “Lan Xuyên Minh quân đâu?”

Tiểu đồng cười hắc hắc, hai mắt bắt đầu tỏa sáng đáp: “Đang quý ở trong phòng giặt.”

Khóe miệng Vong Xuyên méo đi.

Tiểu đồng lại hăng hái bùng bùng giải thích: “Mấy ngày trước Lan Xuyên Minh quân đi chợ, thấy một chàng trai tướng mạo tuấn tú dáng hoàng, lập tức hứng khởi đi chòng ghẹo người đó vài lần, đùa giỡn xong lại còn sờ soạng trên lưng trên mặt người ta, chàng trai nhà lành đó che mặt khóc bỏ chạy, không ngờ hôm trước bỗng nhiên lại viết thư tỏ tình, mang theo nhiều lụa là gấm vóc tới sống chết đòi gặp Minh quân, nói là muốn lấy thân báo đáp! Kết quả là những chàng trai lúc trước cũng từng bị Minh quân đùa giỡn nghe tin, tất cả đều cầm thư tình tìm tới cửa, giờ ngọ hôm nay đã có ba mươi tám người tới rồi, trước khi điện hạ tới, những người đó đã bị Đông Hoa điện hạ đuổi đi hết, điện hạ quá giận giữ, liền phạt Minh quân quý trong phòng giặt.”

Khóe miệng Vong Xuyên lại méo đi.

Hai lỗ tai Thủy quý tôi dựng đứng lên, thích thú nghe.

Tiểu đồng lại cao hứng bùng bùng xòe hai bàn tay ra, kể tiếp: “Không chỉ có vậy, điện hạ còn nói, phạt Minh quân quý đến ngày mai, cấm cơm hai ngày...”

Còn chưa kể xong, từ trong phòng vọng đến một giọng nói, nghiêng răng nghiêng lợi: “Dám ở sau lưng bản quân ăn nói hàm hồ, Tiểu – Hỉ – Tử...”

Tiểu thị đồng bùm miệng lại, vẻ mặt đang bùng bùng hăng hái liền lập tức im bật.

Lan Xuyên đang rất chuyên nghiệp quý trong phòng giặt. Cả người ngồi thẳng tắp, diện mạo nghiêm túc đoan trang.

Khóe miệng Vong Xuyên run run, nửa ngày cũng chưa nói được gì.

Lan Xuyên nhíu mày buồn bã than hai tiếng, nhiệt tình cầm tay của tôi, chào hỏi: “Búp bê nhỏ, hiện giờ bản quân rất buồn, mau tới đây an ủi bản quân.”

Tôi rút tay, đang định mở miệng, Vong Xuyên đã mặt tỉnh bơ bước lên, hắng giọng, nói: “Thanh Liên tiên tử nhân chuyện thúc thúc và Đông Hoa thượng tiên bỏ trốn đã đi đến Minh giới làm loạn, phụ vương triệu thúc lập tức quay về.”

Lan Xuyên lại nhíu mày rầu rĩ than hai tiếng, mở mồm định nói gì đó, đột nhiên lại bị một giọng nói chọc vào: “Thái tử điện hạ không chê nhà đơn sơ thì ở lại đây một vài ngày, chờ vài ngày nữa, ta và Lan Xuyên cùng đi Minh giới.”

Đông Hoa dừng lại, rồi nói tiếp: “Ta và Lan Xuyên vốn là tình nguyện, không phải ta gạt hấn, cũng không phải hấn gạt ta, vốn là chúng ta cam tâm tình nguyện, còn nữa, về chuyện Thanh Liên tiên tử, là ta liên lụy hấn...”

Hoa Minh

Nói xong, ánh mắt thật sâu liếc nhìn Lan Xuyên đang quỳ gối. Lan Xuyên lập tức ưỡn ngực, kín đáo đưa tình nhìn sang.

Đang nhìn nhìn, Đông Hoa hừ một tiếng, hất tay áo, thông thả đi ra.

Lan Xuyên lập tức cúi gằm xuống.

Thủy quỳ tôi đứng bên cạnh tâm hoa lại nở rộ, vô cùng thích thú.

Lập tức, tôi và Vong Xuyên liền nghỉ lại đây. Tôi một phòng, anh một phòng, ngay sát nhau.

Đông Hoa là một thần tiên có một phẩm chất truyền thống rất tốt là tiết kiệm, bữa trưa tự mình xuống bếp. Lúc nhóm lửa nấu cơm, nghe tiếng Đông Hoa ho khan, Lan Xuyên đang quỳ trong phòng giặt lập tức nhảy dựng lên, vui bước rạo rức đi đến nhà bếp, sau đó vui vẻ rạo rức lấy ghế ngồi xôm xuống nhóm bếp.

Vong Xuyên nhìn một hồi, lát sau bật cười.

Anh bỗng nhiên quay sang hỏi tôi: “A Ly, nếu như ta không làm thái tử nữa, chúng ta cũng xuống trần gian mua một căn nhà, muội nhóm lửa ta nấu cơm, muội có bằng lòng không?”

Tôi vận vẹo ngón tay, âm ức nói: “Có thể, nhưng muội không biết nhóm lửa, huynh cũng không biết nấu cơm.”

Vong Xuyên thấy mình như tổn lời, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi chăm chăm như muốn nói gì đó, kết quả chỉ nuốt vào, không nói gì cả.

Thủy quỳ tôi cầm tách trà lên, bước cách xa Vong Xuyên hai bước, uống ừng ực.

Vong Xuyên miệng méo xẹo, lại nhìn vào nhà bếp, rồi trừng mắt với tôi, nói: “Mà thôi bỏ đi, đầu gối không thể đeo gọt được.”

Thủy quỳ tôi có chút tủi thân.

Qua buổi trưa, sau khi ngủ dậy, Thủy quỳ tôi đi sang phòng Vong Xuyên gần đó, thấy anh vẫn còn đang ngủ trưa, liền can đảm ra giếng múc một chậu nước mang vào phòng anh, để khi anh dậy sẽ rửa mặt, lại rót sẵn cho anh một tách trà, đặt vào trong nước giữ nhiệt, đẩy lên. Khi anh ngủ trưa thức dậy sẽ có thể vừa kịp uống trà cho trơn họng.

Xong xuôi, Thủy quỳ tôi liền đi ra yên lặng ngồi xôm trước phòng anh, vừa vẽ vờ trên mặt đất vừa đợi anh thức dậy.

Đang vẽ, thấy Lan Xuyên cầm bát rón ra rón rén từ trong phòng đẩy cửa đi ra.

Thủy quỳ tôi phân chân, vội chạy tới hiếu kỳ hỏi hán đang làm gì.

- Gái già gả lần bảy -

Về mặt hấn vui tươi hơn hở, nói: “Đông Hoa thúc thúc của ngươi thích nhất là đậu hũ ướp băng của Vương mặt rỗ thành Đông, bản quân ngày nào cũng đi mua cho hấn một bát, tiện thể...”

Hấn vội ho một tiếng, bước đến ghé sát vào tai tôi: “Tiện thể đùa giỡn với một hai người đẹp.”

Thủy quý tôi hoang mang: “Đông Hoa thượng tiên phạt ngươi quỳ, còn không cho ngươi ăn cơm, ngươi còn đối xử tốt với hấn ta như vậy?”

Lan Xuyên cười ha ha, nói: “Ngươi không hiểu, cái này gọi là yêu, là cam tâm tình nguyện.”

Chương 14

Mạnh Bà từng giảng cho tôi về tài tử giai nhân, tình ái nhân gian, cái gì như Lương Chúc hóa điệp, Oanh Oanh Trương Sinh, Thủy quỷ tôi nghe đi nghe lại mấy trăm năm rồi.

Nhưng tóm lại tình là gì, yêu là gì, tôi lại không hiểu.

Tôi yên lặng ngồi xõm trước cửa phòng Vong Xuyên tự suy ngẫm một hồi nhưng thất bại. Đợi Vong Xuyên thức dậy rồi, tôi không nhịn được liền hỏi anh: “Rốt cuộc yêu là gì vậy?”

Lúc đó anh đang dắt tôi ngồi dưới tàng cây hoa hạnh ở giữa viện. Anh bung chén lên chậm rãi uống trà, tôi ở kế bên, đoan trang ngồi trên băng ghế nhỏ.

Trời đã chạng vạng, ánh nắng chiều như vẩy mực vẽ hoa đào, cong ở trên trời, từng đóa từng đóa...

Ánh mắt tôi lấp lánh nhìn anh.

Tay anh dừng lại, chén trà bỗng nhiên sánh ra hai giọt nước trà, rơi vào tay.

Tôi cuống quýt lấy khăn tay ra, luống cuống chân tay cầm lấy ngón tay anh lau lau, vội vàng hỏi: “Tiểu ca ca, có đau không?”

Vong Xuyên khẽ nhoẻn cười, lật tay cầm lấy tay tôi, cúi xuống nhìn tôi, nhìn rất lâu, mới chậm rãi đáp: “Không đau.”

Thủy quỷ tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nụ cười trên nét mặt anh càng nồng đậm, khẽ giữ bờ vai tôi, cúi xuống hôn lên môi tôi.

Tôi ngây người ra.

“Đây là yêu.” Anh ôm vai tôi, đặt cằm lên vai tôi cọ cọ, lập tức trong mắt tôi như có hạt mưa xuân nhỏ rơi vào, trong ngực rung lên cảm giác mềm mại.

“Yêu chính là một người biến thành nốt ruồi chu sa trong tim muối, in dấu rồi sẽ không gạt bỏ đi được, không phải, là sẽ chảy máu, sẽ đau đớn.” Anh cầm tay tôi vào lòng bàn tay: “Hiểu chưa?”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi hậm hực lắc đầu.

Vong Xuyên thái độ khác thường đưa mắt nhìn, vốn không để ý tới việc Thủy quỷ tôi không trả lời, chỉ chăm chú nhìn tôi rất lâu, bỗng nhiên dùng móng tay rờ rờ trên mặt tôi, hỏi: “Không thích ứng với trần gian sao? Rất nóng sao? Còn nổi cả nhọt đỏ?”

Tôi sờ sờ mặt, không đáp.

Thủy quỷ tôi thật là buồn bã. Nhọt đỏ nổi trên mặt nhất định sẽ rất khó coi.

- Gái già già lần bảy -

Vong Xuyên dừng lại, nói: “Ta đi nấu cho muội bát nước đậu xanh.”

Tôi ngẩn người, chưa kịp phản ứng, anh đã đứng lên đi vào nhà bếp: “Muội ngồi đó chờ ta, ta đun bếp, rất nhanh thôi.”

Tôi há mồm mắt tròn tròn.

Ngây người một lúc, Thủy quỷ tôi từ trên ghế nhảy dựng lên, cũng chạy vào nhà bếp.

Vong Xuyên đã nhóm được lửa, tiếng lửa cháy tí tách.

Tôi đứng ở trước cửa lặng yên nhìn anh.

Anh xắn tay áo vo đậu xanh, quay sang thấy tôi, nói: “Muội ra ngoài ngồi đi, trong phòng nhiều khói lắm.”

Tôi vận vẹo ngón tay, dè dặt gọi: “Tiểu ca ca.”

Anh “ừ” một tiếng, lại đưa mắt nhìn tôi.

Tôi cụp mắt xuống, không nói gì nữa, sau đó chậm rãi thông thả đi ra ngoài, lấy ghế băng nhỏ nghiêm chỉnh ngồi trước cửa.

Lát sau, Lan Xuyên thông thả đi tới, nhìn nhìn tôi, lại ngó vào nhà bếp nhìn nhìn, than thở vài tiếng, vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: “Tình cảm thật sự khiến người ta sa ngã, thật không ngờ đường đường là cháu trai Lan Xuyên Minh quân ta lại giống như thúc thúc hấn cam tâm tình nguyện vào bếp, khiến cho bản quân sao có thể chịu đựng nổi chứ, sao có thể chịu đựng nổi...”

Vong Xuyên liếc nhìn Lan Xuyên, ho nhẹ một cái, không nói gì.

Vì vậy Thủy quỷ tôi được uống bát nước đậu xanh đầu tiên trên đời này, trong trong nhàn nhạt, còn có chút mùi vị khét cháy.

Ánh mắt Vong Xuyên sáng quắc nhìn tôi, hỏi: “Có ngon không?”

Thủy quỷ tôi suy nghĩ một chút, rồi ừng ực uống hai bát lớn. Vong Xuyên đưa tay lau mồm tôi, nụ cười trên mặt còn xán lạn hơn cả hoa đuôi chó.

Lan Xuyên đứng bên cạnh lắc đầu thờ dài: “Thảm rồi, thảm rồi...” rồi lại bị Vong Xuyên lườm qua, lập tức im bật.

Buổi tối, ăn cơm xong, Đông Hoa và Lan Xuyên ra ngoài tản bộ trên đường phố phía đông. Vong Xuyên và tôi tản bộ trên đường phố phía tây. Tiểu thị đồng nước mắt lưng tròng ở nhà trông nhà.

Xe ngựa trên đường phố đông như nước chảy, người đi người đến, rất náo nhiệt.

Thủy quỷ tôi mua một con gà, một con vịt, một con rùa, còn có cả một con ốc sên rất là tội nghiệp.

Hoa Minh

Vong Xuyên vỗ vỗ trán, trầm tư giây lát, hỏi: “Muội định mang mấy thứ này về Minh giới à?”

Tôi do dự, nhìn đám gà vịt kêu vui mừng trên mặt đất, thò tay chải chải cái mào gà của con gà mái và con vịt đang mắt nhắm mắt mở ngủ gà gật, nói: “Đường xá có chút xa, đến lúc đó muội sẽ cầm con gà và con vịt, tiểu ca ca huynh thì cầm con rùa và con ốc sên này, có được không?”

Mặt Vong Xuyên méo đi, yên lặng nhìn ngọn đèn dầu xa xa, một lát mới nhả một câu trong miệng ra: “Được.”

Đến khi về nhà, Lan Xuyên cầm lấy con gà béo mập xoay tròn vài vòng, lại cầm lấy con vịt béo mập quay tròn vài vòng, sau đó lại bắt con rùa đang bò rì rì lên quay tròn vài vòng, cuối cùng thì vui mừng nhìn tôi nước mắt lưng tròng nói: “Cũng là búp bê nhỏ người hiếu thuận, không uổng bản thân thương người.”

Con gà lập tức cảnh giác rơi xuống đất đập cánh nhìn hấn, con vịt đang buồn ngủ mắt trợn lên tỉnh cả ngủ, con rùa thì lập tức chống vó, ngã xuống đất không dậy nổi.

Tôi ngẩn ra đáp: “Nên thế, nên thế.”

Vong Xuyên che miệng cười, không nói gì.

Buổi trưa ngày hôm sau, bữa cơm trưa rất phong phú.

Cơm đã xong, Thủy quỷ tôi xới một bát cơm với thức ăn, đổ một chén nước, kích động cầm mấy thứ đó chuẩn bị ra cho mấy con vật nhỏ dưới tàng cây hoa hạnh ăn.

Ngay khi đến đó, vừa nhìn ra, dưới gốc cây chỉ còn lại con ốc sên cô độc.

Tiểu thị đồng thông cảm nhìn tôi, nói: “Mấy con vật nhỏ đáng thương của người đã nằm trong bụng của chúng ta rồi.”

Thủy quỷ tôi dờ ra, suýt nữa thì rơi lệ.

Vong Xuyên ho khan một tiếng, ôm lấy vai tôi, nói: “Nếu như muội thích, lát nữa chúng ta đi mua.”

Lần này, Thủy quỷ tôi mua một con gà, một con vịt, một con rùa, còn mua thêm một con thỏ nữa.

Tôi lo lắng hỏi Vong Xuyên: “Đến khi quay về Minh giới, con thỏ này là huynh cầm, hay là muội cầm? Muội sợ thỏ và gà đánh nhau.”

Vong Xuyên suy nghĩ một chút, đáp: “Để ta cầm cho.”

Lại nữa, nghe thị đồng nói ở đường chợ phía nam có hội chùa. Tôi và Vong Xuyên liền cầm gà vịt rùa thỏ đi đến đó.

- Gái già gả lần bảy -

Ở Hội chùa có rất nhiều thứ, quây hàng cũng nhiều, hoa đăng nghìn cái, vô cùng náo nhiệt. Vong Xuyên dắt tôi đi đằng trước, lại cầm mấy người bạn nhỏ kia, khẽ trách tôi: “Đưa ta cầm hết cho, buổi tối nhiều người, nhớ muối làm mất.”

Lại nói tiếp: “Nhớ để ý dưới chân, đừng để vấp ngã.”

Tôi dẫu miệng lên, định mở miệng, nhìn thấy trước mặt sóng người cuộn cuộn mãnh liệt, đông nghìn nghịt, tôi chưa kịp phản ứng đã bị va phải.

Tôi cuống quýt gọi tiêu ca ca, đang lúc nhìn xung quanh, tay lại bị kéo nhẹ nhàng, có tiếng gọi: “A Ly?”

Tôi sững sốt, quay đầu lại, càng sững sốt: “Ngọc Hành công tử?”

***Chú thích:**

Cây **hoa hạnh**, ở Việt Nam có khá nhiều tên gọi, nhưng cách gọi chủ yếu vẫn là cây mơ, hoặc cây mai. Cây hoa hạnh có tên tiếng Anh là *apricot*, tên khoa học *Prunus armeniaca*. Sự khác biệt trong các tên gọi này là kết quả của quá trình chuyển từ Hán Việt sang thuần Việt.

Cây hoa hạnh thường ra hoa đầu xuân. Có rất nhiều nguồn ghi khác nhau về hạnh hồng và hạnh trắng. Lily xin dẫn ảnh của cả hai loại hạnh dưới đây.

Hoa Minh

Chương 15

Ngọc Hành một tay cầm một ngọn hoa đăng, đầu ngón tay lành lạnh của tay kia cầm lấy tay tôi, trong đêm tối không nhìn rõ khuôn mặt và đôi mắt của anh, chỉ thấy ánh trắng chiếu xuống soi lên đôi môi đang cười.

Ngàn đèn lồng treo, ca rồng vui múa... Ngọc Hành như gần, rồi lại như xa, rồi như vẫn kín đáo đứng yên một chỗ, bỗng nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy.

Tôi nhìn Ngọc Hành. Chàng trai này, đẹp như vậy, mày đẹp, mắt đẹp, nụ cười đẹp. Tôi thích anh.

Tôi cứ yên lặng nhìn Ngọc Hành, sau đó đưa tay ra chạm vào mặt anh. Anh cười.

Tôi cười: “Đúng thật là huynh.”

Ngọc Hành nhìn tôi cười, nói: “Là ta.”

Hoa đuôi chó trong lòng Thủy quỷ tôi lập tức nở rộ.

Tôi vui mừng nói: “Ngọc Hành công tử, sao huynh lại tới trần gian?”

Ngọc Hành chỉ cười nhìn tôi, không đáp.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta đã rất lâu rồi không gặp.”

Ngọc Hành tiếp lời: “Hai tháng lẻ năm ngày, đúng không?”

Tôi ngẩn ra, đếm đếm đầu ngón tay một lúc, sau đó u buồn nói: “Nhớ không rõ nữa.”

Ngọc Hành cười cười không nói gì nữa.

Tôi suy nghĩ một chút, vỗ vỗ đầu, vui mừng nói: “Tôi... tôi còn có hai bài thơ muốn tặng huynh.”

Ngọc Hành vẫn cười nhìn tôi, hỏi: “Thật sao?”

Thủy quỷ tôi gật đầu, suy nghĩ một chút, chợt có chút rầu rĩ, nói: “Ngày ấy tại Minh giới, tôi vốn là đi lấy rồi quay lại tìm huynh, kết quả là khi quay lại, huynh... huynh đã đi rồi.”

Ngọc Hành trầm ổn nhìn tôi một lúc, đột nhiên nói: “...A Ly...” Định nói gì rồi lại thôi.

Tôi ngờ vực nhìn Ngọc Hành.

Anh cười như tự giễu: “Không có gì.” Rồi lại nhìn tôi rất lâu, nói: “Hình như muội có chút béo lên.”

Tôi xấu hổ cười.

Hoa Minh

Mạnh Bà từng nói với tôi, con gái gầy một chút mới đẹp. Thủy quỷ tôi béo lên, Thủy quỷ tôi thật sâu mà.

Ngọc Hành nhìn tôi, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi mấp máy miệng, nhưng không nói gì.

Ngọc Hành khẽ cười, chỉ chỉ con gà và con vịt đang sau, cười hỏi: “Sao lại cầm mấy thứ này?”

Tôi quay lại nhìn con gà, lại nhìn con vịt một chút. Con gà mái và con vịt đang vui vẻ ngủ gà ngủ gật trên mặt đất.

Thủy quỷ tôi thở dài, vào lúc này mà con gà con vịt vẫn còn ngủ gật được sao? Đang than thở, nghe giọng nói của Ngọc Hành mờ mịt bên tai: “Ta vừa mới thấy muối và thái tử Vong Xuyên đi cùng nhau thì phải?”

Thủy quỷ tôi giật mình một cái, đột nhiên nhớ ra Vong Xuyên.

Tôi lẩm bẩm gọi tiểu ca ca, cuống quýt nhìn bốn phía, đang định há mồm gọi Vong Xuyên, lại nghe giọng nói phía sau: “Ta ở đây.”

Tôi quay mặt lại nhìn qua, chỉ thấy anh đang cầm con thỏ, con rùa đứng cách tôi vài bước.

Tôi vội cầm con gà con vịt chạy tới. Ngọc Hành cũng đi theo.

Vong Xuyên nhìn tôi, không lên tiếng.

Con thỏ đang dùng đôi mắt lành lạnh lườm tôi, con rùa cũng dùng đôi mắt lành lạnh liếc tôi.

Thủy quỷ tôi thật sâu mà.

Tôi lúng túng kéo kéo tay áo anh. Anh nhúu mày kéo tôi lại trước mặt mình, nói: “Mới vừa rồi bảo muối nắm chắc tay ta, sao lại mất tăm hơi thế?”

Tôi mếu máo, không nói gì.

Vong Xuyên cầm lấy tay tôi rất chặt, nhưng về mặt lại mang gió xuân phới phới quay sang Ngọc Hành: “Ngọc Hành tinh quân sao rảnh rồi xuống hạ giới chơi vậy?”

Ngọc Hành cầm hoa đăng, mỉm cười, hướng sang Vong Xuyên khẽ khom người: “Gần đây không rảnh, muốn đi dạo một chút, nên mới xuống đây.”

“Hả? Không rảnh ư?” Vong Xuyên nhả từng câu, khẽ dừng, rồi chợt cười: “Vậy nhưng lại thật khéo.”

- Gái già gả lần bảy -

Ngọc Hành cười nhìn Vong Xuyên đầy ẩn ý, cười nhẹ nhàng không gì sánh được: “Thật khéo.” Nói xong, khẽ đóng đưa hoa đăng trên tay, lại tiếp tục nói: “Nghe nói Đông Hoa điện hạ cùng Lan Xuyên Minh quân ở đây, nên cố ý đến thăm.”

Nói xong, anh lại tiếp tục đóng đưa chiếc hoa đăng trong tay, đưa mắt sang phía tôi: “Nhân tiện thì thăm A Ly.”

Thủy quỷ tôi yên lặng nhìn lại Ngọc Hành, thật lòng nói: “Ngọc Hành công tử, huynh thật tốt.”

Ngọc Hành cười với tôi. Tôi yên lặng cười với anh. Sau đó yên lặng.

Ngọc Hành yên lặng.

Vong Xuyên cũng yên lặng. Chỉ là, Mặt mày Ngọc Hành hớn hở, mặt Vong Xuyên thì đen sì.

Tôi thấy hai người họ im lặng, cũng im lặng theo.

Đang yên lặng, một bé trai có bím tóc đuôi sam từ đâu hớn hở chạy tới.

Cậu bé rất dễ thương, dùng đôi mắt nho nhỏ đảo mấy vòng, sau đó bắt đầu giơ một đám sợi chỉ hồng trong tay lên, nói: “Cô nương công tử, đây là tơ hồng của nguyệt lão, chuyên buộc nhân duyên, buộc sợi tơ hồng này lên người mà mình thích, có thể buộc cả tâm người đó. Hội chùa giám giá, mua một tặng một.”

Thủy quỷ tôi dựng đứng lỗ tai lên.

Cậu bé rút ra hai sợi tơ đưa cho Vong Xuyên, vui sướng nói: “Lấy cho người một sợi, tặng thêm một sợi nữa, một lượng bạc.”

Vong Xuyên ngập ngừng, nhận lấy sợi tơ hồng, móc ra một lượng bạc.

Ngọc Hành cũng ngập ngừng, sau đó cũng nhận lấy sợi tơ hồng, sau đó cũng móc ra một lượng bạc.

Cậu bé lại mon men đến gần tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi, cười hì hì nói: “Tiểu thư tỷ tỷ, tỷ có mua không?”

Tôi sờ sờ túi tiền, rầu rĩ nói: “Ta không có bạc.”

Cậu bé ngượng ngùng, khẽ đỏ mặt, nói: “Ta không lấy tiền của người đâu.”

Hả?

Cậu ta vắn vẹo ngón tay, ngượng ngùng, nói: “Người ngồi xổm xuống đi.”

Thủy quỷ tôi sửng sốt, ngờ vực ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy cậu bé ngượng ngùng, xấu hổ cười với tôi, sau đó như sét đánh xẹt tới bên tôi hôn một cái lên mặt tôi.

Hoa Minh

Thủy quỳnh tôi mắt tròn tròn mồm há hốc.

Vong Xuyên đứng bên cạnh mặt méo xẹo. Ngọc Hành thì không nhin được bật cười thành tiếng.

Cậu bé đặt hai sợi tơ hồng vào tay tôi, rồi nhanh chân chạy đi.

Định thần lại thì Ngọc Hành cầm ngọn đuốc đã đi đến bên cạnh tôi, nói: “Đã tới rồi, vậy thì ta rất mong được đến thăm hai vị diện hạ.”

Vong Xuyên chỉ cười cười, không nói gì.

Ngọc Hành cười dịu dàng đưa đèn hoa đăng tới trước mặt tôi, thấy Thủy quỳnh tôi đang ra sức cầm con gà con vịt, nói: “Cầm cái này đi, đêm tối, cẩn thận đường dưới chân một chút, ta cầm gà vịt cho muội.”

Nhưng Vong Xuyên lại nhẹ nhàng hất tay áo gạt chiếc đèn hoa đăng đi, cầm lấy tay tôi, cười nói: “Không cần, có ta dắt A Ly là được rồi.”

Ngọc Hành mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Thủy quỳnh tôi chỉ đang mãi nghĩ về hai sợi tơ hồng kia, nghe tiểu tử xấu xa kia nói buộc tơ hồng vào người mình thích, chiếu theo như thế, vậy thì Thủy quỳnh tôi hẳn nên buộc sợi tơ hồng này lên người Ngọc Hành rồi. Tôi nghĩ, buộc thế nào nhỉ, lén lút hay là quang minh chính đại, buộc vào chân hay là buộc vào tay...

Thủy quỳnh tôi lại phát sầu.

Sau một lúc, tôi nhin không được nghiêng đầu sang nhìn Ngọc Hành. Gương mặt anh nghiêng nghiêng rất đẹp, nụ cười đẹp. Tôi nói: “Ngọc Hành công tử, tôi thật sự thích huynh.”

Chương 16

Tôi nói: “Ngọc Hành công tử, tôi thật sự thích huynh.”

Vong Xuyên đang cầm tay tôi liền dừng lại, hơi thở trở nên nghiêm trọng nhưng không lên tiếng.

Ngọc Hành giơ đèn lên soi rõ mặt, trong mắt có ý cười, nhìn tôi cười nhẹ nhàng: “Ta cũng thích A Ly.”

Bàn tay của Vong Xuyên chợt cứng đờ.

Tôi cúi đầu nhìn ngón chân, ngượng ngùng cười: “Thật sao?”

Trong giọng nói của Ngọc Hành cũng có ý cười: “Đương nhiên là thật rồi.”

Vong Xuyên nghiêng răng.

Tôi ngượng ngùng, nói: “Đèn lồng của huynh thật đẹp.”

Ngọc Hành nói: “Nếu A Ly thích, ta tặng cho A Ly.”

Vong Xuyên nghiêng răng ken két.

Tôi nói: “Được.”

Nào ngờ, Thủy quỷ tôi vừa mới nói xong, đã nghe tiếng kêu thảm thiết của con gà trong tay, chấn động, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai...

Thủy quỷ tôi lập tức chấn động

Quay sang nhìn lên, chỉ thấy con gà đó đang u oán lườm tôi, lắc lắc cái cổ, hai mắt lộn ngược, hai chân đập đập, ôm nỗi hận mà ra đi

Thủy quỷ tôi cả người lập tức cứng đờ.

Còn lại con vịt kia nằm rạp dưới đất, hai mắt kinh hãi nhìn Vong Xuyên, thân hình gầy yếu của nó cũng chấn động.

Ngọc Hành ho khan một tiếng: “Thái tử điện hạ, hà tất phải làm thế?”

Thủy quỷ tôi nghiêng mắt nhìn sang, chỉ thấy trên mặt Vong Xuyên mây đen sầm sì, môi nhếch lên, một luồng hồng quang mạnh mẽ phát trong lòng bàn tay.

A, rõ ràng là con gà ôm mối hận dưới bàn tay của Vong Xuyên rồi.

Tôi sợ hãi kéo kéo tay áo Vong Xuyên, lúng túng nói: “Tiểu... tiểu ca ca, huynh... huynh làm sao vậy?”

“SAO, LÀ, SAO...” Anh nghiêng răng nhìn tôi chòng chọc một lát, lòng bàn tay chọt lật lại, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, quán bánh bao đối diện trong nháy mắt đổ sụp xuống. Bánh bao trắng trẻo thơm phức mùi dầu mỡ lăn lóc dưới chân tôi.

Tôi sững sốt.

Những người đang dừng chân để xem cũng sững sốt, chọt nghe có tiếng thét chói tai: “Yêu quái!”

Thoáng chốc, già trẻ nam nữ trên đường ôm đầu bỏ chạy, trong khoảnh khắc, trên đường phố thật dài, hàng ngàn đèn lồng sáng rực đẹp đẽ tức thì tro bụi, chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Con vịt trên mặt đất chết sùi bọt mép, nằm sấp xuống, con thỏ thét một tiếng chói tai, nhào tới bên con rùa, một thỏ một rùa ôm chầm lấy nhau run rẩy, run rẩy...

Thủy quỷ tôi cũng run rẩy.

Tôi túm lấy tay áo Vong Xuyên, giọng nói cũng run rẩy: “Tiểu... tiểu ca ca, huynh... rốt cuộc huynh làm sao vậy?”

Vong Xuyên quay mặt lại, oán trách nhìn tôi chăm chú, gân xanh trên trán nổi lên. Một lát sau, anh hít một hơi thật sâu, quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Không có gì, chỉ là... thấy con gà và cái sạp bánh kia không vừa mắt mà thôi.”

Ngọc Hành ho khan một tiếng, miệng gằn như là cười, nhìn sang những ngọn đèn tro bụi.

Tôi lúng túng nửa ngày, lại kéo kéo tay áo Vong Xuyên, sợ hãi lên tiếng gọi: “Tiểu ca ca...”

Anh quét mắt qua, nhìn tôi trách móc, ánh mắt dừng lại một quây hàng phía sau tôi, chọt dừng lại.

Thủy quỷ tôi theo đó mà nhìn qua. Hả, một quây tạp hóa.

Nét mặt Vong Xuyên chọt chuyển biến, rồi bắt đầu cầm lấy tay tôi, mang tôi đến trước quây hàng, lục lọi nhặt nhặt một hồi, rồi cầm lên một chiếc lắc chân, hỏi tôi: “Thích không?”

Thủy quỷ tôi có chút buồn bực.

Lại nghe anh nói: “Lắc chuông nhé, có thể trị tật nghiện răng vào ban đêm.”

Tôi buồn bực hỏi: “Nghiện răng?”

Trên mặt Vong Xuyên tươi cười tràn ngập ý xuân, chỉ chỉ vào mũi tôi, than thở: “Muội đó, buổi tối ngủ không yên chút nào, không chỉ có nghiện răng, lại còn thích gác lên người ta, chỗ này một ít chỗ kia một ít, không gặm chỗ này thì lại cắn chỗ kia.”

- Gái già già lần bảy -

Anh dừng lại, rồi nói tiếp: “Đêm hôm đó đến nhân gian, muội cứ túm chặt lấy ta, còn cắn mặt ta, rồi gặm cổ ta, thế nào, không nhớ à?”

Hả! Sét đánh! Sét đánh! Thủy quỷ tôi sao lại có loại sở thích này chứ?

Ngọc Hành chợt lảo bầm gọi: “A Ly...”

Tôi quay sang nhìn Ngọc Hành, thấy mặt anh trắng bệch. Tôi nghĩ đại khái anh đã bị sở thích này của tôi dọa cho sợ rồi.

Thủy quỷ tôi thật sự phát sầu mà. Thủy quỷ tôi thật quá ảm ức.

Tôi vận vẹo ngón tay, nói: “Chiếc lắc chuông đó thật sự dùng được sao?”

Vong Xuyên “ừ” một tiếng, khẽ đưa tay, trong nháy mắt chiếc lắc chuông đã ngân lên: “Sợi dây trắng này quá to, đợi quay về ta dùng hai sợi chỉ hồng vừa mua xong giúp muội khâu lại chiếc chuông này, sau đó buộc vào chân muội, có được không?”

Thủy quỷ tôi cuống quýt gật đầu.

Tôi nói: “Tiểu ca ca, huynh thật tốt.”

Khóe môi Vong Xuyên khẽ nở nụ cười, ho khan, nói: “A Ly ngoan, ta đúng là tốt mà”

Con vịt chết trên mặt đất run lên, con gà vừa mới chết cũng nổi cả da gà.

Ngọc Hành đưa mắt nhìn qua tôi, trong ánh mắt có gì đó mờ ảo, không nói gì.

Buổi tối, Vong Xuyên ngồi dưới đèn, dùng sợi chỉ hồng khâu chiếc chuông.

Tôi ngồi trên ghế băng nhỏ bên cạnh anh. Lan Xuyên hăng hái bưng bưng đề nghị Ngọc Hành đánh cờ.

Ánh nến dịu dàng, mang cho tôi cảm giác quyến luyến, tôi nghiêng đầu nhìn Vong Xuyên, suy nghĩ một chút, hỏi: “Tiểu ca ca, buổi tối muội thật sự cắn huynh sao?”

Vong Xuyên buộc sợi dây lại ngược mặt lên, ho một tiếng, đáp: “Ừ.”

Tôi hỏi: “Vậy có đau không?”

Mặt anh đỏ lên, lại ho khan tiếp: “Không đau.” Dừng lại, lại nói tiếp: “Ta... rất thích.”

Thủy quỷ tôi sùng sốt.

Vong Xuyên làm xong, kéo tôi lại, nói: “Xong rồi, muội cởi giày ra, ta buộc chiếc lắc cho muội.”

Tôi cởi giày. Anh cúi người ngồi xổm xuống, lấy chiếc lắc chuông đeo vào chân tôi, tay chạm vào, lập tức phát ra tiếng leng keng.

Hoa Minh

Bên ngoài, tiếng Lan Xuyên chọt vọng đến: “Ha ha! Chiều tướng! Ngọc Hành tinh quân, ta lại thắng rồi!”

Vong Xuyên lại lắc lắc chiếc chuông, hỏi: “Thích không?”

Tôi cười khúc khích, đáp: “Thích.”

Chương 17

Vong Xuyên mỉm cười hài lòng, kéo tôi đến trước mặt, ôm lấy tóc tôi; “Đeo sợi tơ hồng gắn chuông vào rồi, thì đã là người của ta, sau này không được làm gì với người khác nữa, không được liếc mắt đưa tình nữa, không được...”

Anh dừng lại, chợt nghiêm mặt lại, nghiêng răng âm trầm nói: “Nói cách khác, ta đã trói buộc muội rồi, bảo muội sau này cười là phải cười, khóc là khóc, ăn ngủ cũng chỉ được có ta, không được với người khác, biết chưa?”

Tôi bị bộ dạng hăm dọa này của Vong Xuyên, lập tức nghe mà mơ hồ, chỉ yên lặng nhìn anh.

Vong Xuyên gõ vào đầu tôi, nghiêng răng nói: “Rốt cuộc bộ dạng này là gì chứ, sao lại ngốc đến thế.”

Những lời này khiến cho Thủy quỷ tôi rất chi là tổn thương.

Tôi liền mếu máo, cụp đầu xuống, không nói gì.

Đột nhiên, nghe anh phì cười một tiếng, chỉ chỉ vào mũi tôi: “Thủy quỷ tức giận rồi à?”

Thủy quỷ tôi có chút tức giận.

Vong Xuyên lại bật cười, nâng mặt tôi lên, vén sợi tóc trên trán tôi, véo chóp mũi của tôi, đôi mắt sáng như sao nhìn tôi: “Đợi khi quay về, chúng ta sẽ thành hôn, được không?”

Tôi ngẩn ra.

Thành... hôn?

Vong Xuyên kéo tôi ôm vào lòng: “Ta nghĩ rồi, đầu tháng của ba tháng sau là ngày lành, chờ ta quay về bẩm với phụ vương, lựa chọn ngày giờ nào đó, ta... không đợi được nữa.”

Đột nhiên, lại nghe anh cười nhẹ, nói tiếp: “Lúc quay về sẽ bắt đầu may giá y cho muội. Đúng rồi, A Ly thích gấm lụa nào...”

Nói đến đây thì chợt ngừng lại. Cả người anh bỗng lão đảo, nhào tới bên vai tôi.

Tôi bừng tỉnh: “Tiểu ca ca?”

Anh đập cảm vào vai tôi, kêu lên một tiếng đau đớn.

Trong lòng tôi lo lắng, vội nâng anh lên, thấy sắc mặt anh trắng bệch, trên trán đầm mồ hôi.

Tôi thoáng chốc luống cuống, vội cầm lấy cánh tay anh: “Tiểu ca ca, huynh... huynh làm sao vậy, làm sao vậy?”

Hoa Minh

Anh từ từ nhắm mắt lại, nhúu mày tựa trên vai tôi, vẫn không nhúc nhích.

Tôi run rẩy gọi anh vài tiếng, nước mắt suýt rơi xuống, đang định gọi mấy người Lan Xuyên tới, ai ngờ, vừa đứng lên, tay lại bị kéo mạnh xuống, ngã vào một bờ ngực dày rộng.

Tôi sững sốt, gương mặt anh ngẩng lên trong nháy mắt sức sống lại tràn trề, mặt mày hớn hờ.

Tôi nói: “Tiểu ca ca, huynh... huynh...”

Vong Xuyên cười, gõ vào mũi tôi: “Ta hù dọa muội chút thôi, nhìn này...” Anh đưa tay chỉ vào ngực tôi: “Nhìn nơi này của muội lo lắng ta như vậy...”

Tôi meo máo, nước mắt suýt rơi xuống.

Anh vuốt ve mặt tôi: “Lại tức giận?”

Thủy Quỳnh tôi vì vậy mà vác chiếc ghế băng nhỏ cách xa anh hai trượng, sau đó thái độ kiên quyết, nín lặng không thém để ý tới Vong Xuyên.

Nửa giờ sau, anh chậm rãi nháp một ngụm trà, sau đó ôm ngực, khẽ kêu một tiếng, Thủy quý tôi lập tức từ trên ghế băng nhảy dựng lên, lao đến, bắt lấy tay anh hoang mang hỏi anh bị làm sao.

Anh lật ngược tay cầm lại tay tôi, thuận thế kéo tôi ôm vào trong lòng, nụ cười trên môi còn tươi hơn cả hoa đuôi chó: “Ta còn tưởng rằng muội không để ý tới ta nữa.”

Thủy quý tôi rất tức giận. Chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng gõ thành thịch, một đợt gió lạnh và mưa quất mạnh vào.

Đưa mắt nhìn ra, bên ngoài cửa sổ không biết mưa đã rơi từ lúc nào, làm hoa hạnh ngoài cửa tan tã, những cánh hoa trắng mịn rơi dưới đất.

Tôi chớp mắt, nói: “Muội muốn một cành hoa hạnh.”

Vong Xuyên cầm tay tôi, ánh mắt lưu luyến: “Được, sáng mai ta sẽ ngắt một cành hoa hạnh đẹp nhất cho muội, cắm vào trong bình đặt vào phòng của muội, có được không?”

Đây là lần đầu tiên tôi mở miệng yêu cầu anh, cũng là lần cuối cùng, chuyện trên đời, sẽ không ai ngờ được, cũng không dự đoán được.

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh, chim líu lo bên ngoài cửa sổ. Tôi từ trên giường bước xuống, đẩy cửa ra thì trông thấy Vong Xuyên trong y phục thanh sam đứng dưới tán cây hoa hạnh.

Tôi phẩn chấn gọi một tiếng tiểu ca ca.

Anh đang ngắt cành hoa hạnh, quay lại với tôi, nói: “A Ly, qua đây.”

Tôi chạy tới, chiếc lãc dưới chân kêu đình đình. Vong Xuyên cười.

- Gái già gả lần bảy -

Anh đưa cành hoa hạnh cho tôi, nói: “Cái này có đẹp không?”

Hôm qua mưa một trận, hoa hạnh được tẩy bụi, nhìn rất sáng rất sạch.

Tôi vuốt cánh hoa, nói: “Đẹp lắm.”

Vong Xuyên mỉm cười: “Ta lại ngắt một cành nữa, để làm thành một đôi, để ta chăm sóc.”

Hai cành hoa hạnh nhìn rất chói mắt, nụ cười của anh cũng rất chói mắt. Tôi khúc khích cười nhìn vào hàng lông mày của anh, mắt của anh, nhìn anh xoay người, sau đó nhìn anh bước chân...

Anh đột nhiên xoay người lại, sắc mặt tái nhợt, vươn tay cho tôi, nói: “A Ly, muội... qua đây...”

Tôi kinh ngạc bước tới đỡ lấy tay anh, anh ngược mắt lên nhìn tôi, trong đôi mắt đột nhiên trở nên tối sầm, khóe miệng nhếch lên định nói gì đó nhưng lại không phát ra tiếng, rồi chợt ho mạnh một cái, búng ra một ngụm máu, cả người anh loạng choạng vài cái rồi trượt đổ lên người tôi.

Tôi nghe tiếng của mình nói: “Tiểu ca ca, huynh lại đùa muội phải không?”

Nước mắt tôi bỗng nhiên rơi xuống, tôi nói: “Tiểu ca ca, lần này đùa không vui chút nào.”

Tôi nói: “...”

...

Anh cứ thế mà ngủ, ngủ đúng bảy bảy bốn chín ngày. Không hề dự liệu.

Chương 18

Tôi là một Thủy quỷ.

Là một Thủy quỷ u buồn.

Nhị Đản hàng xóm đang cầm một bông hoa đuôi chó, ngồi xôm bên cạnh tôi, đỏ mặt nhìn tôi, nói: “A Ly, sao ngươi lại không cười?”

Tôi kinh ngạc: “Vì sao lại phải cười?”

Hai con mắt cậu ta ảm đạm: “Trước đây ngươi rất thích cười.”

Thật ra tôi đã mất trí nhớ, họ gì, tên gì, gọi là gì, từ đâu tới đây, đang ở nơi nào, cha mẹ là ai, trong nhà có mấy người, nhà có mấy gian, đất có mấy mẫu, tôi là con thứ mấy, tôi cũng không biết.

Tôi của trước đây, tôi đã quên hết rồi.

Thứ duy nhất có liên quan đến quá khứ là con ốc biển trên cổ tôi cùng với chiếc lắc được xiên bằng sợi chỉ hồng dưới chân tôi.

Đó là con ốc biển rất đẹp, kề sát vào lỗ tai có thể nghe được tiếng gió biển rì rào, ban đêm ngủ có thể nghe được tiếng sóng biển đập vào, khi đi chân trần từng bước từng bước chậm rãi trên mặt đất, thỉnh thoảng lại nghe trong gió được tiếng đinh đang đinh đang.

Tôi thích nghe những âm thanh này, giống như tiếng hát của gió.

Đối diện với tôi là một lão bà bán canh, gọi là Mạnh Bà. Lúc tôi tỉnh lại, thấy bà bà đang ôm tôi vào lòng nước mắt nước mũi ròng ròng, bà nói cho tôi biết tôi là A Ly, là Thủy quỷ dưới lòng Vong Xuyên này.

A Ly, A Ly, trong lòng tôi thầm nhớ kỹ cái tên này, có đôi khi không hiểu vì sao mà sâu nảo.

Mạnh Bà thường nhìn tôi, nói: “Ngươi đã trở nên u buồn rồi.”

Nói xong, lại khẽ thở dài, lẩm bẩm nói: “Khó khăn lắm mới nhìn thấy tâm này nở, nhưng... haizz, tình thâm duyên cạn, tình thâm duyên cạn.”

Bà đa cảm than thở, tai tôi nghe thấy, trong ngực cũng mờ mịt.

Bên bờ sông có một gốc cây cổ thụ. Trên cây bị khắc loang lổ, một cái cành khô chìa ra lơ lửng.

Tôi hỏi Mạnh Bà sao lại thế, Mạnh Bà nói: “Đó là một Thủy quỷ ngốc đã khắc lên đó, cô ấy đang đợi người, mỗi một ngày thì khắc lên đó một dao.”

Tôi tán thành gật đầu: “Đúng thật là ngốc.”

- Gái già gả lần bảy -

Mạnh Bà thở dài: “Đợi được rồi, nhưng sau đó lại ra đi.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

Bà liền bỏ việc trong tay xuống, bắt đầu kéo kéo tay tôi, rồi lại xoa nhẹ lên: “Bởi vì Quỷ ngọc đó thật ra không phải là một Thủy quỷ, nàng vốn là một giọt lệ Phật Thích Ca Mâu Ni thuở ban đầu thời hồng hoang hỗn độn. Giọt lệ đó trong lúc vô tình đã rơi xuống lòng Vong Xuyên, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm, đã biến thành hình người, nhưng bản mệnh sẽ không trọn vẹn.”

Bà dừng lại, lại ôm lấy đầu của tôi: “Trên đời này bất luận là quỷ thần hay tiên ma hay con người đều có mệnh bản trọn vẹn, sinh, lão, bệnh, tử, ghét mà phải gặp, yêu mà phải xa, cầu không được, dù là thần tiên, hay là người phạm thì cũng phải trải qua những thứ này, nhưng... chỉ có quỷ ngọc kia là mệnh bản thiếu một góc...”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Thiếu thì sẽ làm sao?”

Mạnh Bà lấy tay vuốt tóc tôi: “Mệnh bản bị thiếu, không rõ là sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn sẽ khác người khác. Người mà Quỷ ngọc kia chờ lại khác với mệnh của nàng, suýt nữa thì chết, Quỷ ngọc kia nhân lúc người đó đang hôn mê liền cho hắn uống vong tình tuyền, mình cũng uống, sau đó, thì Quỷ ngọc liền mất đi ký ức.”

Tôi khóc nức nở. Câu chuyện xưa này thật khiến làm người ta thương tâm.

Mạnh Bà còn nói mệnh bản không trọn vẹn thì ngay cả thần tiên quỷ quái hoặc là con người cũng không thể chuyển thể đầu thai, nếu có chuyển thể thì mệnh bản cũng không trọn vẹn, ví dụ như, Thủy quỷ dưới lòng sông Vong Xuyên.

Nhưng quỷ ngọc đó là do một giọt lệ biến thành, quỷ ngọc đó thật sự đáng thương, thật sự quá bất hạnh.

Mạnh Bà vỗ về tóc tôi, thương cảm than thở: “Tất cả đều là số mệnh.”

Số mệnh, số mệnh, thật ra là một điều gì đó rất huyền bí, tôi yên lặng tìm hiểu hai ngày cũng không hiểu thấu đáo được. Thật ra, tôi nghĩ, hiểu thấu đáo thì sẽ thế nào, tôi sẽ đến đâu, tôi sẽ như thế nào, hay giống như quỷ ngọc kia,

Tôi vén váy, chân trần bước từng bước đi trên mặt đất, đang nghe tiếng chuông kêu đinh đang đinh đang, thì gặp một chàng trai.

Chàng trai đó nhìn rất đẹp, đôi mắt đẹp, nụ cười bên môi rất ôn hòa.

Chàng trai đó gọi tôi: “A Ly.”

Tôi yên lặng nhìn anh.

Anh cong khoe miệng lên cười, lấy từ trong tay áo ra một vòng hoa đuôi chó, đặt lên đầu tôi.

Tôi sững sờ hỏi: “Huynh là?”

Hoa Minh

Anh khẽ mỉm cười cầm lấy tay tôi, viết vào lòng bàn tay tôi hai chữ: *Ngọc Hành*. Sau đó thả tay tôi ra, nói: “Hãy nhớ kỹ trong lòng, được không?”

Tôi gật đầu, bỗng nhiên mặt khẽ nóng lên, cúi đầu nhìn nhìn ngón chân mình.

Tôi yên lặng trầm lắng nhẩm: *Ngọc Hành, Ngọc Hành*.

Công tử đoan chính, ôn hòa như ngọc.

Ngọc Hành quan sát tôi một hồi, nói: “Muội thay đổi.”

Mạnh Bà và Nhị Đản cũng nói tôi thay đổi. Thay đổi, thay đổi, nhưng bộ dạng tôi lúc trước như nào, tôi thật không hề nhớ được.

Tôi nhìn nhìn ngón chân của mình, không lên tiếng.

Ngọc Hành lại cười khẽ, nói: “Cũng gầy đi không ít.”

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, do dự một chút, nói: “Trước đây tôi... rất mập sao?”

Anh cười, đáp: “Không mập.” Anh dừng lại bỗng nhiên vươn tay ra kéo tôi ôm vào lòng, bàn tay đặt lên lưng tôi: “Chỉ là hiện giờ gầy hơn rất nhiều so với lúc trước.”

Chương 19

Lần thứ hai Ngọc Hành đến, tôi đang dùng đá than¹⁰ soi mặt xuống nước tỉ mỉ vẽ lông mày.

Anh đứng cách vài bước, khoe mắt đều là ý cười dịu dàng.

Tôi cúi đầu nhìn ngón chân, thấp thỏm hỏi anh: “Đẹp không?”

Giọng nói của anh thật dịu dàng: “Đẹp.”

Trong lòng tôi nháy mắt nở một đóa hoa nhỏ. Tôi ngượng ngùng một chút, lấy trong người ra mấy đồng tiền, nói: “Tôi giúp Mạnh Bà làm việc, bà cho tôi tiền, tôi... tôi muốn mời huynh đi chợ nghe hí kịch, được không?”

Ngọc Hành nhìn tôi nửa ngày không nói nhưng trong mắt tràn ngập ý cười, một lát sau mới đáp: “Được.”

Tôi cùng Ngọc Hành sóng vai đi. Anh đi ngay bên cạnh tôi, gió thổi ống tay áo, tôi nhìn anh qua khoe mắt. Bàn tay anh lộ ra dưới ống tay áo, ngón tay thon dài trắng trẻo, hơi nắm lại. Tôi do dự một chút khẽ chạm tay vào.

Ngón tay anh khẽ run rẩy, ngập ngừng, đầu ngón tay ngoắc qua chạm vào lòng bàn tay tôi.

Tôi len lén liếc nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn lại, vội cuống quýt cúi nhìn đầu ngón chân, trong lòng có chút luống cuống.

Anh bật cười khẽ không nói gì, chỉ lật ngược tay rồi giữ lấy tay tôi, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trên đường quỵ đến quỵ đi vô cùng náo nhiệt.

Lúc đi nghe hí kịch, Ngọc Hành vẫn cầm tay tôi, tôi thoát đầu có chút hồi hộp đi được nửa đường thì đã bót đi nhiều, khi xem hí kịch thì chuyên tâm một chút, lát sau đã ngủ mất.

Lúc tỉnh lại, là ở trên lưng Ngọc Hành. Anh cõng tôi trên lưng trở về. Ngọn đèn dầu trên đường lắc lư.

Tôi mơ màng một chút, chột đồ mặt. Trên người anh có hương thơm nhẹ nhẹ, tỏa ra từ cổ, quanh quẩn trên chóp mũi tôi, như là hàn mai trên đỉnh núi, lại như là hương hoa cỏ lan ở khe đá giữa vách núi.

Rất xa lạ mà lại rất quen thuộc.

Tôi ôm lấy cổ anh, áp mặt lên hít hà.

¹⁰ **Đá than:** than vẽ lông mày – loại mỹ phẩm phụ nữ thời xưa dùng để vẽ lông mày

Cả người anh bỗng nhiên cứng đờ, chợt dừng bước: “A Ly... muội tỉnh rồi?”

Tôi ừ một tiếng.

Anh dừng lại một chút, không nói gì nữa, tiếp tục công tôi đi. Tay anh giữ trên đùi tôi, ấm áp và mạnh mẽ, đi được một đoạn, lại một đoạn nữa, anh bỗng nhiên dừng chân buông tôi xuống.

Những bóng quỷ lác lư trên đường, xe ngựa như nước.

Gương mặt anh ẩn trong bóng đêm, đôi mắt thì rực sáng. Con gió thổi qua làm tóc anh bay bay trước ngực, anh nhìn tôi nói: “A Ly, chúng ta ở bên nhau được không?”

Tôi sững sờ.

“A Ly?” Trong giọng nói của anh có chút tha thiết, nhưng vẫn mềm mại.

Đi tới trước mặt là một đôi quỷ trẻ tuổi, một nam một nữ nắm tay nhau, quỷ nữ túm lấy vạt áo quỷ nam, lau lau miệng làm nũng.

Quỷ nữ nói: “Muội muốn ăn mút quả.”

Quỷ nam liền véo chóp mũi quỷ nữ, khẽ đáp: “Được.”

Mặt tôi hồng rực, vội vịn vẹo tay, cúi đầu nhìn ngón chân, đáp: “Vâng.”

Ngọc Hành bắt đầu kéo tay tôi.

Anh lấy trong người ra một chiếc vòng đeo vào tay tôi, chậm rãi nói: “Đã đồng ý với ta rồi, A Ly, không được thay đổi đâu nhé. Chiếc vòng tay này là mẫu thân từng đeo, giờ tặng cho muội.”

Tôi nhìn chiếc vòng tỏa ánh sáng dịu nhẹ, run run chớp mắt một cái, đợi khi kịp phản ứng, liền lấy con ốc biển trên cổ định gỡ xuống, nói: “Muội không có vật gì tặng cho huynh, chỉ có con ốc biển muội thích nhất này, muội tặng huynh...”

Không ngờ chưa nói xong, lại bị Ngọc Hành cắt ngang: “Ta không lấy vật này.”

Tôi sững người.

Ánh mắt Ngọc Hành chợt lóe lên, cười cười như trêu chọc tôi, cầm tay tôi, nói: “Muội không cần phải đưa ta vật gì, chỉ cần... trong lòng có ta là được rồi.”

Tôi cup mắt xuống, khoe mắt lại đột nhiên liếc đến đôi quỷ kia, quỷ nữ cầm một quả mút quả, cắn một cái, rồi lại đưa một nửa kia vào miệng quỷ nam.

Quỷ nam bật cười lên, quỷ nữ cũng cười, tiếng cười nhỏ giòn, vui vẻ và viên mãn.

Tôi sờ sờ túi tiền, ngược mắt nhìn Ngọc Hành nói: “Huynh chờ muội chút nhé, muội sẽ quay lại ngay.”

- Gái già gả lần bảy -

Tôi dùng đồng tiền còn lại để đổi lấy một xiên mứt quả.

Nét mặt Ngọc Hành lộ vẻ kinh ngạc. Tôi xấu hổ, đưa mứt quả đến trước mặt anh: “Muội chỉ còn một đồng tiền nên chỉ có thể mua được cái này... Huynh... huynh cần một cái, muội cần một cái, chúng ta cùng ăn, coi như là vật muội tặng huynh, có được không?”

Ngọc Hành sững sốt, nhìn tôi chăm chú rất lâu, rồi chợt kéo tôi ôm vào lòng, trong giọng nói khàn khàn: “A Ly, muội biết không, ta đợi giờ khắc này thật lâu lắm rồi.”

Một xiên mứt quả hai người anh một miếng tôi một miếng cho đến miếng cuối cùng thì ném chiếc xiên trúc xuống, Ngọc Hành lấy trong người ra chiếc khăn lau miệng cho tôi.

Trên chiếc khăn có thêu hai con gù đỏ đen sì, giống như là vịt hoang cháy hay là quạ đen gãy cánh. Tôi nhin không được hỏi: “Đó là con gì vậy?”

Ngọc Hành nhin cười, nhìn tôi đáp: “Nghe người nào nói, đó là uyên ương.”

Tôi quan sát đôi uyên ương này một lúc, khen: “Trình độ thêu khăn của người này thật sự là kém quá, có thể thêu uyên ương xấu như vậy.”

Ngọc Hành nắm tay che lên miệng ho khụ khụ hai tiếng, miệng hé cười không nói gì.

Lúc Ngọc Hành đi thì trời đã tối. Tôi ở bên bờ Vong Xuyên tiễn anh lên thuyền.

Tôi nói: “Huynh... ngày mai huynh có tới không?”

Ngọc Hành nắm lấy tay tôi, nói: “Có.”

Tôi cúi đầu nhìn ngón chân: “Vậy... muội sẽ đợi huynh.”

Ngọc Hành đáp: “Được.”

Khi trở về thì đụng phải Nhị Đản dưới tán cây cổ thụ.

Nhị Đản nhìn tôi vô cùng đau đớn, nói: “A Ly, sao ngươi lại có thể di tình biệt luyến, bội tình bạc nghĩa?”

Tôi ngơ ngẩn.

Cậu ta lên án xong, bỗng nhiên ngượng ngùng: “Nhưng... nếu đã thay đổi rồi, vậy có thể lại thay đổi một lần nữa, chuyển qua ta được không?”

Tôi ngẩn người, đang định trả lời, chợt nghe tiếng thét the the của một nữ quỷ từ xa vọng tới: “Nhị Đản, ngươi thật đáng chết, mau về ăn cơm.”

Mặt cậu ta lập tức méo xẹo.

Tôi nhìn cậu ta nhắc nhở: “Mẹ ngươi gọi ngươi về nhà ăn kìa.”

Cậu ta a một tiếng, ừ ừ xoay người, ừ ừ đi. Đi được một bước, đột nhiên dừng lại, xoay người chăm chú mấp máy môi, vịn vịn tay nhìn tôi.”

Hoa Minh

Tôi vô thức lùi ra sau mấy bước.

Cậu ta cắn môi, kìm nén rất lâu, cuối cùng mới bật ra một câu: “A Ly, người không thay đổi cũng không sao, ta thích người là được rồi, ta sẽ đợi người.”

Nói xong, mặt đỏ bừng bừng hưng phấn chạy đi.

Tôi dần thích cảnh cây khô bên bờ sông, trước mắt tôi là loang lổ vết dao khắc trên đó, những vết khắc như gửi tất cả tâm tình, có vui mừng, có ưu sầu và cả hoài niệm, còn có một vết lõm rất sâu, tôi thích lướt ngón tay mình qua dấu vết thô ráp đó từ trên xuống dưới.

Tôi giống như Quý ngọc mà Mạnh Bà từng kể, ngồi ở đó chờ đợi. Tôi chờ Ngọc Hành, nhìn chiếc vòng đeo trên tay, anh đã nói anh sẽ đến, tôi đợi anh.

Nhưng, tôi ngồi từ sáng sớm ẩm ướt đến khi chạng vạng, mặt trời lặn anh cũng không đến. Mỗi khi lão chèo thuyền chở người đi qua, tôi lại từ trên cây nhảy xuống nhìn. Cứ vậy, tôi ở trên cây chờ rồi sau đó ngủ mất.

Tôi bị một giọng nói nghẹn ngào khàn khàn đánh thức. Lúc mở mắt, đập vào mắt tôi là một đôi mắt sâu không thấy đáy, đôi mắt kia vô cùng quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu đó rồi, hay là trong mộng trước đây mà tôi đã quên, tôi cũng không biết nữa.

Đó là một đôi mắt đẹp, chỉ là trong đôi mắt có ánh lệ, trong đáy mắt như đọng lại một sự bi ai cực lớn.

Tôi yên lặng nhìn người đó.

Người đó chậm rãi vươn tay ra chạm vào mặt tôi, nghẹn ngào: “A Ly.”

Chương 20

Tôi giật mình, hỏi: “Huynh là?”

Người đó đang vuốt nhẹ trên mặt tôi chợt dừng lại, khàn giọng nói: “Quả nhiên... muội đã quên.”

Tôi từ trên cây ngồi dậy, mặt đối mặt với người đó. Tôi nhìn anh, nhìn kỹ đôi mắt anh. Tôi hỏi: “Chúng ta... trước đây có biết nhau không? Tôi nhận ra mắt của huynh.”

Người đó ngẩn người, nhìn tôi ngập ngừng muốn nói, sau đó viền mắt từ từ đỏ lên, một lát, quay đầu đi.

Tôi thấy anh một giây sau thì rơi lệ. Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy nam nhân nào khóc, còn là một nam nhân rất đẹp.

Tôi suy nghĩ một chút, nhảy xuống cành cây, ngắt một bông hoa đuôi chó lên, do dự, rồi đưa tới trước mặt anh, nói: “Hình như huynh rất đau khổ... tôi... tặng huynh hoa đuôi chó này.”

Người đó quay đầu lại, viền mắt vẫn còn đỏ, nhưng không nhận hoa, chỉ yên lặng rất lâu, rồi đưa mắt nhìn con ốc biển trên cổ tôi, chậm rãi hỏi: “Ốc biển này... muội còn nhớ là ai đưa cho muội không?”

Tôi mờ mịt lắc đầu.

Anh cười chua chát, lại đưa mắt nhìn xuống cổ chân tôi: “Vậy chiếc lắc chân này, còn nhớ không?”

Tôi lắc đầu, sau đó ngượng ngùng cười: “Tôi mất trí nhớ, mọi chuyện trước đây đều đã quên hết rồi.”

Anh trầm lặng không lên tiếng, một lát sau mới tiếp tục mở miệng, hỏi vòng vo sang chuyện khác: “Sao lại ngủ trên cây?”

Tôi xấu hổ, ngại ngần: “Tôi đang đợi người.”

Anh nhìn mạnh về phía tôi: “Đợi ai?”

Đợi ai? Tôi nghĩ, là người mà trong lòng tôi thích kia, tôi nên gọi anh ấy như thế nào nhỉ?

Tôi nghĩ nửa ngày, sau đó mới nhìn đầu ngón chân, nói: “Đang đợi người trong lòng tôi.” Nghĩ một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Huynh ấy nói huynh ấy sẽ đến tìm tôi, tôi đang đợi huynh ấy.”

Một lát không nghe có tiếng nói gì.

Hoa Minh

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên, đột nhiên bắt gặp gương mặt đẹp đẽ của nam tử kia, trắng bệch, đang nhìn tôi chăm chú.

Tôi giật mình: “Công tử... huynh...”

Nói còn chưa hết câu, lại bị anh cắt ngang, anh nhìn tôi chăm chăm, từng câu từng chữ như là vô cùng khó khăn thốt ra: “Hắn ta là ai?”

Tôi sửng sốt, mờ mịt đáp: “Là Ngọc Hành tinh quân trên trời.”

Trên mặt anh cứng đờ: “Thì ra... là hắn.”

Tôi cười ngược ngùng, giơ vòng tay cho anh xem: “Cái này chính là huynh ấy tặng tôi.”

Anh yên lặng cup mắt xuống, lại quay đầu đi, không trả lời, vai run nhẹ nhẹ.

Tôi nhẹ nhàng kéo kéo tay áo anh, hỏi: “Công tử, huynh làm sao vậy?”

Anh vẫn không trả lời, một lát mới mở miệng nói: “Ta là Vong Xuyên.”

Ngày hôm sau Ngọc Hành cũng không tới.

Tôi vẫn ngồi trên cây tiếp tục chờ Ngọc Hành. Tôi nghĩ, hôm nay không tới, ngày mai sẽ tới.

Nhị Đản cầm một đóa hoa đuôi chó đứng ở dưới tán cây, nhú mày u sầu nhìn tôi, nói: “A Ly, hôm qua Hoa Nữ nhà bên viết thư tình cho ta.”

Tôi “a” một tiếng.

Cậu ta tiếp tục buồn bã nói: “Hắc Nha sát nhà nhân dịp ta không đề phòng, bắt ngờ hôn lên mặt ta một cái.”

Tôi lại “a” một tiếng.

Cậu ta lập tức thất bại, ôm ngực đau đớn nói: “A Ly, người có thể tỏ ra một chút đau buồn để ta vui lòng một chút không được sao.”

Tôi suy nghĩ một chút, không nhận được bật cười.

Cậu ta mếu máo, cúi đầu xuống, bỗng nhiên nói: “A Ly... ta sắp thành hôn.”

Tôi sửng sốt.

Nghe cậu ta nói tiếp: “Hoa Nữ và Hắc Nha đều tới nhà cầu hôn, mẹ ta nói, Hắc Nha tốt, hông nở, ngực to, cưới vợ phải cưới người như thế.”

Tôi vô thức nhìn ngực mình, có chút u sầu.

- Gái già già lần bảy -

Đội nói xong, cậu ta bước tới đưa hoa đuôi chó trong tay cho tôi, có chút suy sụp nói: “A Ly, sau này ta e rằng không thể chờ người được nữa, người... người nếu như buồn thì đi tìm Mạnh Bà nói chuyện, ta đi đây.”

Nói xong liền rầu rĩ quay đầu bỏ đi.

Đi được một đoạn ngắn, cậu ta lại quay lại liếc nhìn tôi, lại đi được một đoạn ngắn, lại quay lại nhìn tôi, cuối cùng xoay người, nhanh chân chạy đi.

Ngày thứ ba tôi gặp Ngọc Hành.

Tôi từ trên cây nhảy xuống, anh đứng trước mặt tôi, nhìn tôi, khóe miệng cong lên, ánh mắt lưu luyến.

Nhưng, sắc mặt lại có chút tái nhợt.

Tôi chạm vào mặt anh, nghi hoặc hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Anh thuận thế bắt lấy tay tôi, nhìn tôi một lát, nói: “Thiên quân hạ chỉ tứ hôn, gả Ngọc Trạo công chúa cho ta.”

Tôi ngăn người ra, một lát sau mới phản ứng: “Vậy huynh... huynh đồng ý rồi đúng không?”

Ngọc Hành ôm tôi vào lòng, nói khẽ: “Ta kháng chỉ.”

Tôi ngăn người, nghe anh dừng lại, rồi tiếp tục nói: “A Ly, ta phải đi rồi.”

Tôi hỏi: “Đi?”

Anh không đáp cúi đầu buông tôi ra, sau đó vén sợi tóc trên trán tôi, nói khẽ: “A Ly, nhắm mắt lại.”

Tôi yên lặng nhắm mắt lại.

Một nụ hôn lạnh lẽo rơi trên trán tôi.

Giọng anh chậm rãi vang lên: “Ta bị Thiên quân giáng hạ xuống trần gian, vĩnh viễn không quay về được, A Ly, ta phải đi.”

Bên tai tôi như có tiếng sấm nổ tung âm âm. Tôi bỗng nhiên bị đẩy mạnh khỏi anh, tay chân luống cuống muốn giữ anh lại nhưng không kịp, anh rất nhanh lui về sau, qua sông Tam Đồ¹¹, rồi lại đi qua chiếc cầu Nại Hà, sau đó từ từ biến mất.

Tôi lúc này mới phát hiện, hôm nay anh mặc xiêm y màu trắng, cũng mới phát hiện anh mặc đồ trắng đẹp như thế. Như là những cánh hoa bị gió thổi, rơi xuống tan tác.

¹¹ **Sông Tam Đồ** (Sanzu no Kawa): là tên con sông ở Minh Giới, còn có những tên khác như sông Táng Đồ, sông Đồ, sông Tam Lại, sông Tam Đồ. Trong truyền thuyết, “sông Tam Đồ” là đường ranh giới giữa Sinh giới và Tử giới. Bởi vì dòng sông sẽ dựa vào hành vi lúc sinh tiền của người chết mà chia thành ba loại dòng: chậm, bình thường, nhanh chóng, đó là nguyên nhân sông được gọi là sông Tam Đồ.

Hoa Minh

Trước mắt tôi đâu đâu cũng là màu trắng, từng mảnh từng mảnh, lan ra mênh mông.

Đó là gió thổi, đó là hoa rơi.

Tôi kinh ngạc nhìn, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Tôi nghĩ nếu như Ngọc Hành không thể quay về được, tôi còn ở đây làm gì nữa? Tôi nghĩ, tôi thích anh, tôi yêu anh, anh là người trong lòng tôi, tôi phải ở cùng anh một chỗ, tôi nghĩ, anh đến đâu tôi cũng phải theo đến đấy.

Tôi đứng ở trên cầu luân hồi, giang hai tay ra, nhắm mắt lại nhảy xuống cầu.

Tôi là Thủy quỷ trong lòng sông Vong Xuyên. Mạnh Bà từng nói cho tôi biết, Thủy quỷ trong lòng sông Vong Xuyên không thể đầu thai chuyển thế, cho dù là chuyển thế, mệnh bản cũng sẽ không trọn vẹn.

Giống như theo lời bà nói thì tôi và Quỷ ngốc kia giống nhau.

Thật ra tôi luyến tiếc rời đi, tôi luyến tiếc bà bà, luyến tiếc Nhị Đản, cũng luyến tiếc Dao Ngọc.

Nhưng tôi lại càng luyến tiếc Ngọc Hành. Tôi thích Ngọc Hành, Ngọc Hành là người trong lòng tôi. Tôi nguyện dùng mệnh bản không trọn vẹn của mình để đổi lấy kiếp sau được gặp anh một lần, cho dù là thoáng qua, cho dù là một cái nhìn không quay đầu lại.

Tôi thích hàng lông mày của Ngọc Hành, thích đôi mắt của Ngọc Hành, một đôi mắt rất đẹp. Nhưng trong giờ khắc bánh xe quay vòng từ trên cầu nhảy xuống, trước mặt tôi đột nhiên hiện lên một đôi mắt khác, đơn thuần, nồng ấm, thâm trầm, mỉm cười, giận giữ...

Tiếng ai đó giận dữ trên cầu gào thét gọi: “A Ly.”

Là... là nam tử xinh đẹp tên là Vong Xuyên kia?

Ngoại truyện Ngọc Hành

Hắn từ trong giấc ngủ ngấn tỉnh lại. Tay chống trên trán có chút mỏi. Trong mộng hắn lại thấy người con gái gọi là A Ly kia.

Nàng là một Thủy quý, sinh ở trong nước, lớn lên ở Vong Xuyên. Cũng chắc do xuất hiện từ trong nước, nên lúm đồng tiền trên mặt lộ ra vô cùng trong trẻo.

Hắn ngồi trước thư án, mệt mỏi xoa trán mi cau lại, neho mắt hướng ra ngoài điện. Hắn nhớ lại hôm gặp nàng, hắn vừa xuống thuyền bước lên bờ đi qua một tán cây cổ thụ, nàng không sớm không muộn vừa vịn từ trên cây rơi xuống, rơi đúng vào vai hắn.

Hắn nhớ kỹ trên cành cây trơ trụi nhô ra đó khắc loang lỗ vết dao, chi chít. Như là ghi lại từng khắc nào đó, một việc nào đó.

Hắn sững sốt, khẽ lay nàng, gọi nàng một tiếng, nhưng nàng trong hình cây nắm cứ cuộn tròn trên vai hắn cọ cọ, không động đậy, bám lấy hắn tiếp tục ngủ.

Hắn bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là ngồi dưới tán cây chờ nàng tỉnh giấc. Đó là một buổi sáng ẩm ướt, không khí tràn ngập mùi bùn đất, hoa đuôi chó dưới tán cây nở rộ, hắn nhìn cây nắm trên vai mình, rồi bật cười.

Các thần tiên trên trời nói hắn thích cười, thật ra, đó chỉ là thói quen hoặc là một loại ứng phó mà thôi.

Cười, cũng thành một thói quen. Niềm vui trên đời không có bao nhiêu, bình thần lạnh nhạt còn nhiều hơn niềm vui, nếu đã như vậy sao không thể cười để khiến lòng mình được ấm áp vui vẻ chứ? Nhưng trong giờ khắc này, trên vai hắn là một cây nắm, dưới chân hắn là hoa đuôi chó nở đầy trên mặt đất, hắn bắt chợt cười thành tiếng, trong lòng thật sự vui vẻ.

Cây nắm này chắc là ăn no rồi thì đánh một giấc thật dài, ông lão chèo thuyền trên dòng sông Vong Xuyên đã chờ lượt thứ ba rồi. Hắn ngồi dưới tán cây, chân mỏi nhừ.

Cây nắm trên vai hắn giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nhìn hắn. Hắn cong đôi mắt lên, cười.

Cây nắm đó như bị dọa làm cho giật mình hoảng sợ, lăn xuống mặt đất biến lại thành người.

Hắn hướng về người con gái chân trần trên mặt đất kia, nhìn nàng không chớp mắt, giật mình.

Lát sau, hắn mới biết được trên đời này có vài thứ, có vài người, không thể nhìn, cũng không nên nhìn, đã nhìn rồi sẽ phải trả nợ.

Hoa Minh

Rất lâu sau, tại nhân gian, hần tên là Vân Phi Bạch, còn nàng tên là A Ly, lúc hần mới gặp nàng, nàng đang gơ bát móng heo đầy dầu mỡ lên trước mặt hần, dường như lúc đó hần đã giật mình sửng sờ.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng hần tự nói với mình, là nàng, nhưng nàng gọi là gì, nàng đến từ đâu, hần lại không biết.

Hần hỏi nàng: “Muội tên là gì?”

Nàng chỉ yên lặng nhìn hần, một lát mới đáp: “A Ly.”

A Ly, A Ly...

Ngày ấy lúc hần bước lên cầu để đi, nàng bỗng nhiên đuổi theo, tro trụi đứng trên cầu, vân vê góc áo nhìn hần, lấp bắp nói: “Tôi... tôi là A Ly, là... là... Thủy quỷ dưới lòng sông Vong Xuyên.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: “Tôi một nghìn năm trăm tuổi.”

Mỗi khi duyệt công văn hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hần lại nhớ hình ảnh đó rồi lại mỉm cười.

Bộ dạng của nàng thật ngốc nghếch.

Lúc này ngồi trước thư án, nhìn ra ngoài điện, hần lại bật cười lên.

Dưới mặt đất bên ngoài điện trải một vàng sáng mỏng, hần từ thư án đứng lên, đến bên cửa sổ. Ánh trăng mờ ảo như nước, sáng rõ tròn đầy, hần bỗng nhiên thấy ngẩn ngơ, trong lòng có nỗi nhớ khó hiểu.

Hần bỗng nhiên ý thức được, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, hần bắt đầu mơ thấy nàng.

Nàng ở trong mộng và hiện thực giống y hệt nhau, bộ dáng ngốc nghếch, thích cười, lộ ra hàm răng có hai chiếc răng khểnh nhỏ, đôi mắt đen tuyền, trong veo.

Hần nhìn nụ cười của nàng, ở trong mộng mà vui vẻ.

Ngày ấy tại Minh giới, hần bị chuyện yêu đương của Lan Xuyên Minh quân cuốn theo, tá túc tại chỗ ở của hần một tối. Hai người đánh cờ, Lan Xuyên thường mong ngóng hỏi thăm chuyện về Đông Hoa, hỏi hần ta sáng sớm ăn mấy bát cơm, gặp mấy người, những người đó là ai, cười bao nhiêu lần, chau mày bao nhiêu lần, ngay cả việc đi nhà xí mấy lần cũng hỏi bằng được.

Hần chỉ nhin cười trả lời cho có lệ, qua một ván cờ, liền tìm cơ đi dạo ra ngoài.

Trên cầu tỏa ánh trăng mờ mờ, mượt như tơ, hần bước lên trông thấy cái cây cổ thụ tro trụi bên bờ sông, còn người con gái A Ly đang ngồi trên đó, ôm lấy thân cây, hướng tầm mắt xa xa về phía đông.

Như là đang chờ ai, trông ngóng ai đó.

- Gái già gả lần bảy -

Hắn bước thong thả tới trước quán Mạnh Bà, gọi một bát canh, giả vờ lơ đãng hỏi bé gái ở trên cây kia.

Mạnh Bà cười nói: “Nàng đang đợi Minh thái tử trở về, mỗi ngày đều ngồi trên cây để ngắm, hết một ngày thì khắc một dao lên đó.”

Hắn kinh ngạc. Thì ra là thế, thì ra đúng là vậy. Thì ra nàng thật đang đợi người.

Hắn trầm lặng một chút, lại hỏi: “Đợi... bao lâu rồi?”

Mạnh Bà nói rất rõ: “Hơn hai trăm năm rồi. Hai đứa trẻ đó cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã.”

Thì ra, là thanh mai trúc mã.

Hôm sau lúc rời đi, vẫn là ngồi trên thuyền. Hắn đứng ở đầu mũi thuyền, tai nghe sóng vỗ vào mạn thuyền. Đó cũng là một buổi sáng ẩm ướt, ngay lúc hắn đang vịn tay chuẩn bị bước vào trong thuyền, lại bị một giọng nói trong trẻo gọi lại: “Lam công tử!”

Hắn quay mặt lại, nét mặt hơi kinh ngạc, là tiểu nha đầu tên là A Ly đang hưng phấn vẫy tay gọi hắn.

Nhưng... Lam công tử? Hắn có chút giật mình, lại có chút châm biếm, chỉ giây lát sau, trong đôi mắt cười rạng rỡ: “Ta là Ngọc Hành.”

Dứt lời, thuyền đã lướt xa mấy trượng, đi rất nhanh.

Nàng chạy dọc theo bờ sông, đuổi theo hỏi liên tục: “Công tử, nhà huynh ở đâu? Là người hay thần tiên? Lúc nào mới có thể gặp huynh?”

Hắn cười, bắc loa trả lời nàng: “Tháng sau ta sẽ trở lại.”

Lần thứ hai gặp lại, đã là sau một tháng.

Nàng dựa bên cầu đang ngủ, rất say sưa, khóe miệng chảy chút nước miếng. Hắn nén cười, lau nước miếng cho nàng, lay nàng: “A Ly?”

Tiểu nha đầu đó mở bừng mắt ra, mơ màng nhìn hắn, bỗng nhiên đưa tay ra chạm vào mặt hắn.

Tay nàng lạnh lạnh, ngay trong giây phút đó, hắn thấy mặt mình nóng bừng như lửa, toàn bộ cơ thể cứng đờ.

Hắn đỏ khốc đỏ cười.

Lần đó, nàng tặng hắn chiếc khăn thêu “*uyên ương hí thủy*”.

Nàng cúi đầu, thấp thỏm nhìn đầu ngón chân, ngượng ngùng nói với hắn: “Ngọc Hành công tử, tôi thích huynh... tôi muốn...”

Tình cảm của thiếu nữ hoài xuân làm hắn động tâm, khiến hắn mỉm cười.

Hắn xiết chặt chiếc khăn trên tay, nín thở nghe nàng nói. Nàng thích hắn, nàng muốn... muốn... cái gì?

Nhưng, đáp án lại không có, giọng nói trong trẻo của nàng đã bị người khác cắt ngang.

Vong Xuyên trở về. Mạnh Bà từng nói cho hắn biết, hai người họ là cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã.

Hắn nhìn vào mắt Vong Xuyên, lại nhìn ánh mắt nàng hướng về Vong Xuyên, sự ám áp trong lòng như bị ứ đọng, sự chờ đợi như đám mây đột nhiên bị thổi tan đi.

Lời nói có thể gạt người, mắt nhìn cũng có thể gạt người, nhưng ánh mắt thì không lừa được người. Hắn nhận ra, hai người thanh mai trúc mã này, người kia yêu nàng, nàng cũng thích người đó.

Thanh mai trúc mã, hai người vô tư, còn hắn, lại chậm hơn nghìn năm. Hắn nhìn thủy triều tung bay trên mặt nước, khoe miệng cong lên, mỉm cười.

Có đôi khi nụ cười chỉ là nguy trang, ví dụ như lúc này.

Buổi tối, Lan Xuyên Minh quân mời hắn đến chơi. Lúc đánh cờ, Lan Xuyên lại hỏi chuyện ăn uống của Đông Hoa, còn hăng hái bưng bưng kể việc hắn và Đông Hoa gặp nhau tại Đại Mạnh sơn.

Năm tháng tuổi trẻ phù phiếm, thời gian đẹp đẽ, hắn không tập trung để nghe. Năm ván đều thua.

Lan Xuyên mừng rỡ: “Kỳ nghệ của bản quân quả nhiên tiến bộ thật nhanh.”

Hắn chỉ cười không nói gì.

Ngày thứ hai, ăn sáng xong, hắn đang định từ biệt Lan Xuyên để quay về, vừa đúng lúc Vong Xuyên đến thăm Lan Xuyên.

Lan Xuyên nhổ cây cỏ ngậm trong miệng ra, vội vàng cầm lấy thư tình của Đông Hoa từ chỗ Vong Xuyên, chân thành tiễn Vong Xuyên và hắn đi về.

Hắn và Vong Xuyên sóng vai nhau mà đi. Trên đường đi thỉnh thoảng nói vài câu, khách sáo, xa cách. Hắn cảm nhận được địch ý của Vong Xuyên.

Đi đến bên một chiếc cầu, Vong Xuyên chợt mở miệng, hắn ta nói: “Ta và A Ly cùng nhau lớn lên, nàng không có cha mẹ, từ nhỏ đã bị tiểu quỷ khác ức hiếp, còn ta, mẫu thân mất từ rất sớm, lúc còn bé thường bị các ca ca và tỷ tỷ xa lánh, cho nên, ta và A Ly nương tựa lẫn nhau.”

Hắn giật mình, không lên tiếng.

Vong Xuyên lại nói: “Ta và A Ly đã ở bên nhau tròn một nghìn năm rồi, nàng là một cô gái lương thiện, chỉ là tâm trí trưởng thành muộn, nói thường không hiểu.”

- Gái già già lần bảy -

Hắn lẳng lẳng nghe Vong Xuyên nói.

Nhưng Vong Xuyên chợt dừng bước, nhìn về hắn, nói: “Người biết không, ta từ lúc một nghìn một trăm tuổi, ngay từ khi hiểu sự việc, là biết mình yêu nàng rồi.”

Ánh mắt người thanh niên đó nhìn hắn khiêu khích.

Hắn mím chặt miệng, cười cười nói: “A Ly được điện hạ thật tâm như vậy, thật không uổng cuộc đời này.”

Đang muốn từ biệt Vong Xuyên để đi, vừa nhấc chân, trên cầu có người lặn xuống vừa đứng va vào chân hắn, còn ôm lấy chân hắn.

Khi người đó ngẩng lên, hắn ngẩn ra, là nha đầu kia.

Hắn nhìn thấy trên mặt nàng bị xây xát, có vết máu, theo bản năng kéo nàng dậy, định lau mặt nàng, nhưng nhìn thấy ánh mắt nặng nề của Vong Xuyên, hắn buông tay xuống, chỉ nở nụ cười như thường ngày nhìn nàng.

A Ly hưng phấn từ dưới đất bò lên, vui sướng gọi hắn Ngọc Hành công tử.

Ngọc Hành công tử... Ngọc Hành công tử. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe ai gọi tên hắn mà êm tai như vậy. Nhưng hắn chỉ cười cười, xoay người chào Vong Xuyên.

Hắn không ngờ tiểu nha đầu lại gọi hắn, càng không ngờ nàng hôn hắn.

Khi nàng đứng trước mặt hắn, kiễng chân, giữ vai hắn, rồi hôn nhẹ lên mặt hắn, đầu óc hắn chợt trống rỗng.

Hắn nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, nhưng không nói gì. Một lát sau, mới nói: “A Ly, tiên quý khác biệt.”

Tiên quý khác biệt? Ha hả, đây thật là một lý do chẳng ra gì.

Dưới ánh trăng, có một lá cây rơi xuống, lao xao trên mặt nước, xoay một vòng rồi trôi đi. Trôi đến đâu đó, đột nhiên ngừng lại.

Hắn đứng trước cửa sổ rất lâu, khẽ thở dài, chậm rãi bước ra ngoài.

Cả đêm, những cung nhân trong Ngọc Hoàn cung thấy Tinh quân của họ ngồi trên thềm đá ngoài điện, ngắm trăng.

Trùng hợp ở góc tường có tiếng mèo hoang ầm nấp kêu. Kết quả bọn họ suy luận rằng: Tinh quân bọn họ tịch mịch quá, cô đơn quá, sau đó... có mầm xuân rồi.

Thời kỳ thái bình bày, người người thích tám chuyện, quý quý thích tám chuyện, thần thần tiên tiên cũng thích tám chuyện. Ngày hôm sau, Đông Hoa muốn tìm hắn phẩm trà.

Hắn nâng chén lên, uống một ngụm, nghe Đông Hoa nói: “Nghe nói người... nhớ nhung Như Hoa, cháu gái ngoại của Tử Vi Đại đế?”

Hắn phun trà ra khỏi miệng.

Tám chuyện... tám chuyện... Tây Thi thì biến thành Đông Thi, Đông Thi thì biến thành Thiên Bồng Nguyên Soái.

Nhưng có một chuyện cũng được bàn tán rầm rộ không kém. Các thần tiên cung nga trên trời đều nói Đông Hoa điện hạ và Lan Xuyên Minh quân ở Minh giới có quan hệ mờ ám, hàng ngày quỷ quan nào cũng thấy Đông Hoa điện hạ tặng Lan Xuyên Minh quân một đôi hoa tai ngọc, còn hàng ngày lại thấy Lan Xuyên Minh quân tặng Đông Hoa điện hạ một cây quạt, trên cây quạt đề thơ tình, có ngày còn thấy Lan Xuyên Minh quân ôm Đông Hoa điện hạ, còn có ngày Đông Hoa điện hạ hôn Lan Xuyên Minh quân, kết quả là Lan Xuyên Minh quân giận giữ, đẩy mạnh Đông Hoa điện hạ xuống, rồi đè người lên.

Còn nói Thiên quân ép gả Thanh Liên tiên tử cho Đông Hoa điện hạ, thật sự là không ổn, rất không ổn.

Nửa tháng sau, Đông Hoa điện hạ cùng Lan Xuyên bỏ trốn.

Các thần tiên trên trời vô lập tức vui mừng khôn xiết, tin truyền không ngớt.

Hắn ngồi trong Ngọc Hoàn cung, nghe các cung nhân tám chuyện không biết thành mấy bản, trong lòng chột hoảng hốt, bỗng nhớ một lần hắn xuống Minh giới.

Cũng tại cây cầu kia, hắn chấp tay đứng chờ nàng.

Thật ra hắn không khẳng định sẽ chờ được nàng, nhưng ngoại trừ nơi này, hắn không biết sẽ chờ ở đâu. Mục đích chờ nàng rất đơn giản, hắn chỉ muốn gặp nàng một lần.

Hắn đứng bên hồ sen một lúc, rồi lại một lúc nữa, nếu như nàng không đến hắn sẽ thôi.

Nào ngờ, tiểu nha đầu không chỉ có tới, hơn nữa cũng giống như hắn, đang ôm một chiếc ghế băng nhỏ, từ trên cầu lặn xuống, ôm lấy chân hắn.

Hắn không biết nên khóc hay nên cười, bộ dạng của nàng rõ ràng là rất ngốc nghếch, nhưng trong mắt hắn, lại có phần khả ái đáng yêu.

Tiểu nha đầu yên lặng nhìn hắn, lồm cồm bò dậy, sờ soạn lên mặt hắn, cười khúc khích: “Đúng là huynh thật.”

Hắn nín cười, hỏi nàng ngốc nghếch ôm ghế băng làm gì.

Nhưng, nhưng nàng lại đáp: “Tôi ngồi ở đây chờ tiểu ca ca.”

Nàng vẫn gọi Vong Xuyên là tiểu ca ca, khi gọi cái tên này, hắn thấy trong mắt nàng rực sáng, loại ánh sáng này, hắn không rõ là đau lòng không, nhưng trong tim hắn thấy... chua xót.

Tận cho đến ngày Ngọc Trạo công chúa, là tiểu nữ nhi của Thiên quân gửi một phong thư hồng kèm một bát cháo Bát bảo nhờ người gửi cho hắn, hắn bỗng nhiên hiểu, cảm giác này chính là đau lòng.

- Gái già gả lần bảy -

Ngày đó, tiểu nha đầu hưng phấn nói có gì đó muốn tặng hấn, bảo hấn chờ, sau đó vội vàng chạy về.

Hấn đứng bên cầu, xoay người, thì thấy Vong Xuyên đi tới.

Vong Xuyên nhìn hấn một lúc, rồi cười: “Phụ vương đang chờ Tinh quân.” Nói xong, còn làm một động tác mời, không cho từ chối.

Nghị sự xong, hấn đưa mắt nhìn ra ngoài điện, vừa đứng, nửa canh giờ, A Ly có lẽ vẫn đang chờ, hấn đứng lên muốn cáo từ, nhưng Vong Xuyên bỗng nhiên mở miệng, chặn lời hấn, nói: “Nghe thúc thúc nói, kỳ nghệ của Tinh quân rất cao, bản điện muốn luận bàn với Tinh quân, chẳng hay Tinh quân có thể cho ta hân hạnh đó?”

Hai người đánh cờ hơn hai canh giờ, cuối cùng lúc hấn lui bước từ biệt, bên ngoài đèn dầu đã thấp sáng, tiếng ếch kêu rất rõ.

Hấn không biết tiểu nha đầu ngốc nghếch kia có còn chờ hấn không, hay là đã về rồi.

Ngọc Trữ công chúa lại phái cung nhân đưa đồ tới, một chén tổ yến, một bát cháo long nhãn, một bát súp, nước ô mai.

Tiểu cung nhân nói: “Những thứ này đều là do công chủ tự mình xuống bếp làm.”

Hấn hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nhận.

Có đôi khi là thế, người thích một người, có lẽ không thích một người khác, không thể miễn cưỡng được.

Sáng sớm hôm đó, khi hấn mở cửa, Ngọc Trữ công chúa bỏ nhào tới, hấn cuống quýt đỡ nàng.

Ngọc Trữ công chúa mặt đỏ bừng, nhìn hấn nói: “Tinh quân thật sự không chút tình cảm nào với Ngọc Trữ sao?”

Hấn nhìn nàng, thật ra nàng cũng là một cô gái tốt, hiền lành, dịu dàng, nhưng hấn không có cách nào khiến mình yêu nàng... không yêu một người cũng không có lý do.

Hấn muốn nói xin lỗi nhưng nghĩ không cần thiết, nàng không cần. Vì vậy, hấn chỉ có thể im lặng.

Ngọc Trữ mắt đỏ lên, xoay người lao ra ngoài.

Đông Hoa và Lan Xuyên sống tại một căn nhà dưới trần gian, Thanh Liên tiên tử cầm dao nổi giận đùng đùng tìm tới cửa, chém vào cửa vài nhát, lại bị câu nói của Lan Xuyên làm cho thêm kích động.

Lan Xuyên nói: “Là một nữ nhân, vậy mà tình địch của ngươi lại là một nam nhân, thật quá thất bại mà.”

Hoa Minh

Các thần tiên nghe vậy, lập tức ầm ầm chấn động, phấn khích lan truyền tin tức khắp nơi.

Thanh Liên tiên tử xấu hổ và giận dữ, lau hai giọt lệ, ném dao xuống chạy tới Minh giới làm loạn một trận.

Các thần tiên vui sướng thỏa mãn bàn tán: “Thanh Liên tiên tử quả nhiên là nữ anh hùng, thật dũng cảm, thật dũng cảm!”

Minh Vương nổi giận, lệnh cho thái tử Vong Xuyên đến nhân gian triệu hồi Lan Xuyên về.

Hắn nghe bàn tán, suy nghĩ một chút, rồi đi khắp ven bờ sông ngắt nhiều hoa đuôi chó, kết thành một vòng hoa.

Hắn nhớ nàng rất thích hoa đuôi chó. Hắn đột nhiên muốn lấy lòng nàng. Hắn nghĩ, nàng nhất định đi cùng Vong Xuyên đến nhân gian rồi.

Phê duyệt công văn xong, đã là ban đêm, mặt trăng nhô cao, hắn lấy vòng hoa ra ngắm lại một lần nữa, khẽ cười, sau đó cất vào trong ống tay áo, đẩy cửa bước ra.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên hắn gặp phải Ngọc Trạo. Nàng cầm theo một chiếc đèn lồng, đi tới trước mặt hắn.

Ánh mắt nàng nhìn vào chuỗi vòng hoa kia, giật mình, nói: “Huỳnh...”

Hắn thấy nàng, lịch sự cười, nói: “Đi xuống nhân gian.”

Phần 3

Chương 1

Cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong mộng.

Tất cả những lưu luyến năm xưa, như bãi biển hóa nương dâu.

Giống như thoáng cái đã ngủ mấy nghìn năm, đầu óc mờ mịt. Mở mắt ra, nghe bên tai có tiếng động sột soạt, chốc lát, một bàn tay đặt lên trán tôi.

Tôi vô thức bắt lấy bàn tay đó, mơ màng gọi: “Tiểu ca ca?”

Tay người kia run lên: “Tiểu... tiểu thư... cô tỉnh rồi?” Rồi ngay lập tức khóc òa lên: “Ô... ô... ôi tiểu thư, cuối cùng cô đã tỉnh rồi.”

Tôi sững người: “Tiểu Đào?” Tôi mơ màng từ trên giường ngồi dậy, sờ soạng cầm lấy tay Tiểu Đào: “Tiểu... tiểu ca ca đâu?”

Tiểu Đào ngừng kêu gào, lấy tay tôi lau nước mắt nước mũi trên mặt mình, ngờ vực hỏi: “Tiểu ca ca? Ai là tiểu ca ca? Là Vân nhị công tử phải không?”

Tôi ngẩn người, lúc này mới bừng tỉnh, đúng rồi, hiện giờ anh là họ Vân tên Châu, anh là Vân Châu.

Đợi lúc Vân Châu tới, tôi lại đang ngủ, mơ hồ nghe rõ có giọng khàn khàn gọi tôi, A Ly, A Ly.

Tôi ngậy người ngẩn ngơ, đầu óc như bị hãm ở trong đầm lầy, mơ mơ hồ hồ choáng ngất, chỉ là tiếng gọi đó thôi, nhưng trong ngực lại chấn động mạnh.

Tôi không nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là bằng cảm giác dùng tay cầm lấy tay anh: “Vân Châu, là huynh sao?”

“Là ta.” Bàn tay đang giờ ra giữa không trung bị tôi nắm lấy, sững lại, lại nghe anh khàn khàn lặp lại một lần nữa: “Là ta...”

Tôi sờ soạng áp đầu vào ngực anh, ôm chặt lấy lưng anh, tay run run, nhắm mắt lại, chẳng hiểu sao, trái tim dường như cũng run rẩy.

Vân Châu giật mình, khàn giọng hỏi: “A Ly, làm sao vậy?”

Tôi mở mắt ra, nước mắt chảy xuống: “Muội muốn ôm huynh một lúc.”

Trên đời này thật sự có những chuyện ngoài ý muốn.

Thật ra ngay từ lúc ở trên cầu nhảy xuống, tôi gần như bình thản rơi xuống êm ái.

Hoa Minh

Vào lúc tôi đang ở giữa không trung đột nhiên có một người chần ngang đánh bay lên trên. Tôi bị rơi xuống sườn núi trơn trượt dưới cầu, trên sườn núi trơn trượt có một cành cây trơn trượt, tôi thuận thể mắc vào trên cây.

Tôi bị treo ở trên cây mất hai ngày, qua hai ngày, khi tỉnh lại, tôi khôi phục ký ức.

Tôi từ trên cây trèo xuống, ngơ ngác ngồi trên mặt đất hai ngày. Ngày thứ ba, Lan Xuyên ôm giấy bút tìm tới, vỗ vỗ hông ngồi xuống bên cạnh tôi, hăng hái bùng bùng hỏi tôi cảm tưởng về việc nhảy cầu và những việc tâm đắc nhất.

Tôi yên lặng một chút, đáp: “Tôi muốn khóc.”

Lan Xuyên than thở một tiếng: “Cháu trai ngốc của ta cũng theo người nhảy xuống cầu, người nhảy xuống trước, nó nhảy theo sau. Nay, theo tính toán, tiểu tử đó chắc giờ cũng hơn hai tuổi rồi.” Lan Xuyên dừng lại, cảm thấy mỹ mãn than hai tiếng: “Thật là một câu chuyện tình yêu thương tâm đồ máu mà.”

Tôi run run một lúc mới phản ứng, từ trên cầu nhảy xuống, tôi chỉ nghe thấy anh gọi tôi, mà không hề nghĩ rằng anh lại nhảy xuống theo tôi.

Lan Xuyên bắt đầu vỗ vỗ vai tôi, thoải mái nói: “Hai người các người đều uống nước vong tình, ngược lại vẫn nhớ lại được, cũng là một kỳ tích, theo ta tính toán, trong hai người các người có một đoạn nghiệt duyên tình thâm, đoán chừng ngay cả đem búa Bàn Cổ đến chém cũng không đứt, cho nên, búp bê nhỏ à, hãy xuống nhân gian đi, gặp lại cháu trai ta đi, cứ việc yên tâm mà đi, ngay cả thổ huyết hôn mê mất trí nhớ mà còn khôi phục lại được ký ức các người đều có thể vượt qua được, vậy có gì mà không vượt qua được nữa chứ? Chờ khi nào quay về, bỗng theo một đứa bé con về cho ta xem, nhé?”

Tôi do dự hỏi: “Tôi sẽ gặp được huynh ấy không?”

Lan Xuyên trầm tư một giây, nhíu mày đáp: “Khó nói, khó nói.”

Còn tôi thì kiên định chắc chắn sẽ gặp anh, từ năm tôi tám tuổi ở được sư cốc, là lúc anh lên nhìn tôi tằm.

Lan Xuyên nói rất đúng, duyên phận giữa chúng tôi có chém cũng không chém đứt. May là, may là, tôi gặp anh.

Vân Châu nâng mặt tôi lên, lau nước mắt cho tôi, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh, những đoán được nhất định là lúc này anh đang chau mày.

Tôi lắc đầu, lau mắt, trầm lặng một chút, hỏi: “Muội ngủ bao lâu rồi?”

Anh khẽ đáp: “Bảy ngày.”

Tôi nói: “Suốt bảy ngày nay huynh đều ở bên cạnh muội đúng không?”

Vân Châu không lên tiếng đáp, nhưng lại ôm tôi rất chặt.

- Gái già già lần bảy -

Tôi yên lặng một chút, nói: “Đề muối sờ mặt huynh.”

Vân Châu vẫn không lên tiếng, chỉ hơi ngáp ngừng, rồi mới cầm tay tôi đặt lên mặt mình. Tôi từ trên trán anh tìm tới cằm, lại từ cằm anh đưa lên trán.

Anh khẽ cười: “Mò mẫm gì vậy?”

Tôi im lặng một chút, nói: “Râu trên cằm huynh mọc dài ra đâm vào tay muối.”

Anh thoáng chốc cứng đờ.

“Trên môi còn nổi lên ba cái bọt nước.”

“...”

“Bên má trái còn nổi lên một cái mụn ghẻ.”

“...”

Tay tôi dừng lại giữa hàng lông mày của anh: “Tiểu ca ca, huynh đừng chau mày nữa nhé, huynh chau mày xấu lắm.”

Thật ra, đây chính là câu nói dối thật sự, dù anh chau mày hay không, đều vẫn đẹp.

Chẳng qua là anh nhíu mày, tôi cũng muốn nhíu theo.

Cả người anh cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: “A Ly, muối... muối gọi gì?”

Tôi nhắm mắt lại: “Muối nhớ tất cả rồi.”

Cả nửa ngày anh không nói câu gì.

Tôi nói: “Muối cảm nhận được bàn tay huynh, cảm nhận được mắt của huynh.”

Đôi tay này, đã nắm tay tôi từ năm tôi ba trăm tuổi đến năm tôi một ngàn năm trăm tuổi, trên tay anh có mấy hoa tay, có bao nhiêu nốt chai, tôi đã sớm ghi tạc ở trong đầu rồi.

Còn đôi mắt anh, tôi nghĩ bất kể bao lâu, trải qua một trăm năm, một ngàn năm, hay là một vạn năm, tôi cũng sẽ luôn nhớ kỹ.

Ngay giờ khắc tôi từ trên cầu rơi xuống, nhớ tới đôi mắt của anh, một đôi mắt đẹp như vậy, đơn thuần, nồng ấm, thâm trầm, mỉm cười, giận dữ... như là đã sớm khắc vào trong lòng, chỉ cần tháo tấm màn che ra, tất cả đều hiện ra rất rõ.

Cũng vào giờ khắc này, tôi chợt nhớ ai đã từng nói với tôi.

Tôi hỏi: “Yêu là gì?”

Người đó nói cho tôi biết: “Yêu chính là một người biến thành nốt ruồi chu sa trong tim muối, in dấu trên đó rồi sẽ không gặt bỏ đi được, không phải, là sẽ chảy máu, sẽ đau đớn.”

Hoa Minh

Người kia là ai, tôi không nhớ nổi, nhưng trong nháy mắt ở một nơi nào đó, nhớ đến đôi mắt kia, trái tim không hiểu sao lại đau đớn.

Chỉ là trước đây tôi ngốc, không hiểu đó là yêu.

Còn hiện giờ tôi đã hiểu, thì cuối cùng đã không còn nhìn thấy đôi mắt anh được nữa.

Tôi vuốt ve mắt anh, trong ngực chua xót: “Muội muốn nhìn thấy ánh mắt của huynh, cho dù chỉ là một lần.”

Cánh tay Vân Châu run rẩy càng mạnh.

Tôi nói: “Tiểu ca ca, muội yêu huynh.”

Cả người anh chấn động mạnh, buông tôi ra, để mắt đối mặt với tôi.

Tôi không nhìn thấy mắt anh, nhưng có thể cảm nhận được ánh nhìn của anh. Đại khái là anh nhìn tôi rất rất lâu, mất nửa ngày mới nghe anh nói giọng khàn khàn: “A Ly, muội vừa nói gì, lặp lại lần nữa đi.”

Tôi lật tay ôm lấy Vân Châu, áp vào vai anh, nước mắt lại chảy xuống: “Người trong lòng muội mãi là huynh, người muội yêu cũng chỉ là huynh.”

Lúc mất trí nhớ thì yêu Ngọc Hành, là một điều không ngờ, là tôi mắc nợ Ngọc Hành, cho nên cuộc đời này, tôi nhất định phải hoàn trả, yêu lại Ngọc Hành, lại bị anh quên, lại được anh yêu, rồi lại bị anh quên, anh thành thân, tôi bỏ đi sau đó chúng tôi mỗi người một ngã.

Còn hiện giờ, người tôi mắc nợ chỉ còn là người đang ôm tôi rất chặt đây mà thôi, cũng còn lại anh mà thôi.

Chương 2

Vân Châu ôm tôi, cả người cứng đờ nhưng không nói gì.

Mất nửa ngày mới nghe anh từ từ mở miệng: “A Ly...” Chỉ một câu thôi, rồi lại im lặng.

Tôi sùng sốt, từ trong lồng ngực anh chui ra, đưa tay sờ lên mặt anh: “Huynh khóc?”

Vân Châu ho khan một tiếng, quay đầu đi: “Không, không có.”

Tôi trầm lặng một lát, nghiêm nghị nói: “Được rồi, là do quá vui mà khóc.”

Anh lại ho một tiếng nữa, nhưng trong âm thanh có ý cười rõ ràng.

Tiểu Đào vô cùng lo lắng mang cháo đến. Đứng bên cạnh nhìn Vân Châu bón cho tôi hết bát cháo, khóc lóc thảm thương, cuối cùng mới thút tha thút thít nói: “Nước tắm cũng đã chuẩn bị xong rồi, tiểu thư nằm mấy ngày rồi, có muốn đi tắm không?”

Tôi gật đầu.

Vân Châu liền đặt bát xuống, vén sợi tóc trên trán tôi, nói: “Vậy muội đi tắm trước đi, lát nữa ta quay lại.” Dứt lời, từ bên giường đứng lên định đi.

Tôi cuống quýt lao ra giữ lấy cánh tay anh.

Vân Châu lại ngồi xuống hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi nói quanh co: “Muội không nhìn thấy gì, huynh... huynh giúp muội tắm, được không?”

Tay anh cứng đờ: “A Ly, muội...”

Tôi cắn cắn môi. Mất nửa ngày, mới nghe anh chậm rì rì đáp: “Được.”

Chiếc bát trên tay Tiểu Đào rơi xuống mặt đất vỡ loảng xoảng. Nghe cô ấy run giọng nói: “Tiểu... tiểu thư... thật... thật táo bạo...”

Vân Châu khẽ ho nhẹ một tiếng.

Tiểu Đào ngậm miệng, vô cùng thông minh dọn dẹp bát vỡ ra ngoài, đại khái là do quá mức kích động, đi vài bước thì nghe được tiếng bùm một cái, chắc là nhào vào cánh cửa bên ngoài.

Vân Châu đỡ tôi từ trên giường xuống, nói khẽ: “Ta đỡ muội đến phòng tắm.” Rồi dừng lại, lại nói tiếp: “Đến lúc đó, ta...nhắm mắt lại.”

Tôi cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tiểu Đào đã chuẩn bị nước tắm xong xuôi, trong phòng tỏa ra hơi nước, Vân Châu giúp tôi cởi y phục, ngón tay anh hơi lạnh, run run. Anh cởi ra thật chậm, hơi thở cũng trở nên nặng nề, tôi gọi: “Tiểu ca ca.”

Vân Châu giọng khàn khàn hỏi: “Ừ?”

Tôi nói: “Huynh ôm muội đi.”

Anh sững người, ôm tôi vào lòng: “Làm sao vậy?”

Tôi vòng tay ôm lấy lưng anh, áp mặt vào trong ngực anh: “Tiểu ca ca, muội muốn sinh cho huynh một đứa con.”

Cả người Vân Châu cứng đờ, nửa ngày, mới khàn giọng nói: “A Ly?”

Mệnh của tôi không trọn vẹn, số mệnh đã được định trước, tương lai phát sinh ra chuyện gì cũng không thể dự liệu trước được, tôi và anh đã vô tình bỏ lỡ quá nhiều, hợp rồi tan, tan rồi hợp, may mà cuối cùng đã được ở bên nhau, đúng vậy, nhưng không hẳn đã là kết cục viên mãn, giờ khắc này tôi lại bị mù, không nhìn thấy gì, hoặc là sau giờ khắc này, sẽ không còn mệnh, hoặc là lại sau một khắc này, ngay cả anh cũng mất...

Thừa dịp bây giờ còn tốt, hãy tận hưởng tình yêu.

Tôi ôm lấy cổ Vân Châu, kiễng chân, hôn lên mặt anh.

Cả người anh không nhúc nhích.

Tôi bám lấy anh, hôn vào môi anh, rồi từ môi anh hôn xuống cằm, cuối cùng lại hôn lên tai anh.

Hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề, ngón tay siết chặt cánh tay tôi, trong bóng tối tôi sờ soạng cởi y phục, giật kéo đai lưng của anh, bất chợt lại bị anh kéo sát vào trong lòng, dưới chân bị hẫng, hai người cùng song song ngã xuống đất.

Tôi ghé sát vào ngực anh, tay sờ lên mặt anh, hỏi: “Tiểu ca ca, huynh không sao chứ?”

Nửa ngày không nghe anh đáp, giọng tôi run lên, hốt hoảng gọi: “Tiểu ca ca...”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền bị anh lật người lên đè xuống trên mặt đất, môi bị áp lấy.

Anh cắn môi tôi, triền miên mút vào, nhẹ mà chậm, gấp mà mạnh, nhưng thủy chung luôn mang theo sự cẩn trọng dè dặt. Lúc mới đầu tôi có chút ngẫn ra, sau đó chậm rãi đáp lại anh.

Đang lúc gắn bó thân mật, tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển và nhịp tim đập của Vân Châu bên tai tôi, mơ hồ, như là tiếng ai hát, giai điệu trầm lắng, giống như hình ảnh của những ngày trong ký ức, trên cây cổ thụ loang lổ vết khắc đó, miệng anh cười, hoa đuôi chó nở đầy trên mặt đất, dương liễu xanh mướt, hoa cải dầu vàng rực, còn có hoa sơn trà rực lửa của Dược Sư cốc.

- Gái già già lần bảy -

Anh ngẫu nhiên môi tôi, từng tắc từng tắc, nỉ non gọi tên tôi, *A Ly, A Ly*, triền miên mà dịu dàng, tôi như ở trong đám mây, toàn bộ cơ thể phiêu diêu lơ lửng, trong ký ức lơ lửng của tôi đột nhiên nhớ lại giữa trưa ngày hôm đó, bên bờ sông sau núi kia, anh cũng ở trên người tôi hôn lên từng tắc từng tắc, từ đầu ngón tay đến mũi chân, tỉ mỉ, dịu dàng, cũng gọi tôi như thế này: *A Ly, A Ly*.

Lúc này tôi không nhìn thấy mặt anh, cũng không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, nhưng tôi nghe được tiếng gọi *A Ly* kia đầy dịu dàng quyến luyến.

Con người này dường như chưa bao giờ rời xa tôi, vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Từ năm ba trăm năm tuổi ấy, tôi gặp anh, nắm tay anh, kéo anh đi qua đám hoa đuôi chó đầy trên mặt đất, cùng anh lặn xuống sông bắt vịt trời bắt cá, đến khi chúng tôi từ từ lớn lên, đến khi tôi cạy miệng anh, ép đồ nước vong tình vào, lại đến giờ phút này triền miên. Tựa như thời gian không hề trôi, chúng tôi vốn là vẫn gắn bó như thế, mãi mãi.

Giả như chúng tôi chúng tôi ở bên nhau, anh còn có thể sống, tôi còn có thể sống, điều tốt đẹp nhất bất quá cũng chỉ là triền miên như bây giờ thôi.

Chốc lát, quần áo đã được cởi ra.

Anh vẫn tỉ mỉ hôn xuống, cả người tôi như bị đốt lên, nóng rực như lửa. Chẳng biết qua bao lâu, tôi mơ hồ nghe tiếng anh kề sát bên tai: “Sẽ rất đau, nếu không nhịn được, hãy cắn ta.”

Đau đón bất ngờ ập đến như gió táp, như sóng lớn chụp xuống, tôi cắn mạnh vào vai anh.

Thời gian trôi qua, tôi nằm nghiêng gối đầu lên cánh tay anh, chúi đầu lên ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, trong lòng cảm thấy vui sướng và thỏa mãn. Vân Châu vén tóc tôi, nói: “Ta đợi muội lâu như vậy, cuối cùng đã đợi được rồi.”

Tôi ôm lấy anh.

Vân Châu thở dài, lại nói: “Đồng ý với ta, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, đều phải cùng nhau đối mặt, đừng có mà uống thứ nước vong tình gì gì nữa nhé, được không?”

Tôi cắn cắn môi: “Lúc đó, muội sợ huynh chết.”

Tay anh dừng lại: “Vậy hiện giờ, có sợ không?”

Tôi yên lặng một chút, đáp: “Có sợ, nhưng...”

Vân Châu chợt cười khẽ, cắt ngang lời tôi, ôm chặt tôi, nói: “Được rồi, ta biết rồi.” Nói xong, lại ôm chặt tôi hơn, dịu dàng nói: “*A Ly*, chúng ta thành thân nhé, được không?”

Tôi ôm chặt anh: “Vâng.”

Chương 3

Cha vừa mới qua đời, không thích hợp để tổ chức hôn lễ lớn.

Vân Châu gửi thư báo về nhà, sau đó mua hai cây nến song hỉ, chúng tôi quỳ xuống linh vị cha lạy vài cái, lại đến quan phủ đăng ký hộ tịch, thành thân đã xong.

Quan điểm của Vân lão gia từ chối việc này là, thẳng nhai chết tiết, nóng vội gấp gáp.

Còn tôi đối với chuyện này thì, vô cùng ảm ức.

Vân Châu nằm trên giường hỉ, tôi gác đầu lên cánh tay anh, hai cây nến song hỉ chập chờn sáng bên ngoài tấm rèm long phượng, sáng rực. Vân Châu gõ đầu tôi, thở dài hỏi: “Này, ảm ức gì chứ?”

Tôi trở mình ngồi dậy, gầy gầy ngực anh, nói: “Huynh xem, huynh hiện giờ không nhà không xe ngựa, ngay cả xe la cũng không có, nhà cũng là ở nhà của Chân gia muội, muội thật là hồ đồ mới lấy huynh, muội tủi thân quá.”

Vân Châu giữ tay tôi lại, kéo dài giọng: “VẬY MUỘI MUỐN GÌ?”

Tôi áp mặt mình lên ngực anh, suy nghĩ một chút, nói: “Ánh trăng trên trời là được rồi.”

Vân Châu trầm tư giây lát, nói: “Cái này ta thật sự bó tay, tuy nhiên...” Anh dừng lại, thuận thế đặt tôi dưới cơ thể mình, “Nếu muốn một đứa con, vì phu ta còn có thể thỏa mãn nương tử.”

Tôi thoát ra khỏi lòng anh, ảm ảm ức ức lặn vào góc tường.

Vân Châu thò tay kéo tôi lại, ôm lại vào lòng:” Làm sao vậy?”

Tôi che mặt, nói: “Muội... muội không muốn ở dưới, muội... muội muốn ở trên.”

Vân Châu sững sờ, chốc lát, cười khẽ một tiếng, lại ho khan hỏi: “Muội-chắc-chấn?”

Tôi cắn môi: “Chắc chắn.” Sau đó hăng hăng hái hái lật người đè lên người Vân Châu, hăng hăng hái hái nhào vào môi anh gặm gặm, ai ngờ, gặm cả nửa ngày cũng không gặm trúng, thật sâu mà. Vân Châu cười, cầm lấy tay tôi đặt vào môi mình, nói: “Ồ chỗ này này.”

Tôi nghĩ mặt mình chắc là nóng lắm, ngượng ngùng một giây rồi cúi xuống hôn vào môi anh.

Môi anh ấm áp, mềm mại. Tôi liếm một chút, rồi lại liếm một chút, đang định liếm lần thứ ba, chợt nghe ầm một cái, tôi chưa kịp phản ứng, đã bị Vân Châu kéo mạnh vào lòng, che lấy đầu tôi lặn xuống đất.

Tôi ngậy ra ngấn ngơ, hỏi: “Sao vậy?”

Vân Châu yên lặng một lát: “...Giường sập.”

- Gái già già lần bảy -

Có thể thấy được thái độ rõ ràng của ông trời mà, đó là tỏ ý cảnh cáo.

Vì vậy đêm động phòng hoa chúc chúng tôi ôm chầm nằm ngủ trên mặt đất.

Ngày hôm sau lúc Tiểu Đào đi vào, vừa mở miệng gọi tôi một tiếng tiểu thư, liền lập tức choáng váng, một lát sau mới run run nói: “Thật...thật kịch liệt, chiếc giường này... thật... thật thảm.”

Tôi im lặng không nói gì.

Đêm động phòng hoa chúc, giường của tiểu thư và cô gia bị sập, nha hoàn và gia đình trong phủ vô cùng khoái chí kể cho nhau nghe, thích thú tụ tập với nhau thảo luận sâu sắc.

Gia đình Giáp khen: “Cô gia thật uy mãnh.”

Gia đình Ất đồng tình: “Thật uy mãnh.”

Mấy nha hoàn che miệng e thẹn cười.

Gia đình Bính nghe vậy lo lắng nói: “Lần này phải mua chiếc giường chắc chắn mới được.”

Gia đình Đinh vội nói tiếp: “Cương quân gia bá bá nói, đến cửa hàng Tô gia đặt làm, giá gấp đôi, ở đó rất có danh tiếng, bảo hành ba năm, cho đổi một năm, bảo đảm cực rắn chắc.”

Tôi yên lặng một hồi, giật giật tay áo Vân Châu, hỏi: “Có cần... đi giải thích một chút không?”

Vân Châu vuốt ve tóc tôi, nhẹ nhàng nói: “Ừm, ta nghĩ, chuyện này, càng giải thích...càng bị hiểu lầm.”

Tôi muốn khóc quá.

Ngày thứ hai động phòng hoa chúc, sáng sớm lúc mở mắt, tôi liền vô thức nằm úp xuống nghe tim Vân Châu đập. Đang nghe, lại bị Vân Châu bắt lấy tay, cười hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Tôi thở phào một hơi, sau đó lắp bắp đáp: “Muội... muội sợ...”

Tay Vân Châu cứng đờ, ôm tôi vào lòng, nói: “Muội yên tâm, chỉ cần muội không chết, ta sẽ không chết.” Anh dừng lại, đột nhiên lại nói thêm: “Cho dù ta chết, cũng không để muội chết.”

Tôi vừa nghe, vội trở mình nằm lên người anh, nghe mình nói: “Huynh không được chết, nếu như huynh chết, muội sẽ...muội sẽ...”

Vân Châu bật cười lên: “Sẽ thế nào?”

Hoa Minh

Tôi then quá hóa giận, nghiêng răng nói: “Muội tức khắc quên huynh luôn, sau đó lấy một phu quân khác về, dùng bát của huynh, ngủ trên giường của huynh, ngược đãi thê tử của huynh.”

“Hả?” Vân Châu nghiêng người đè lại tôi, cắn mạnh vào môi tôi: “Có dám sao.”

Mỗi buổi sáng thức dậy áp vào ngực Vân Châu nghe ngóng đã trở thành thói quen, Vân Châu cũng quen dần với điều đó, nên để mặc tôi. Một buổi sáng nào đó, tôi đột nhiên nhớ đến Phi Bạch, vì vậy chuyện thứ nhất tôi làm ngoại trừ nghe tim anh đập, đồng thời còn hỏi đông hỏi tây.

Tôi hỏi Vân Châu: “Muội tên họ là gì?”

Vân Châu trầm tư giây lát, sau đó giả vờ ngỡ ngàng đáp: “Họ Lý? Họ Trương?” Dừng lại, rồi lại giả vờ khiêm tốn học hỏi nói: “Tại hạ ngu dốt, xin hỏi phương danh cô nương?” Thấy tôi sốt ruột, liền bắt lấy tay tôi, cười nhẹ nói: “Được rồi được rồi, ta đã biết, cô nương họ Chân tên Ly Xuân, gọi là A Ly.”

Tôi yên tâm cười: “Quan hệ chúng ta là quan hệ gì?”

Vân Châu suy nghĩ, rồi đáp khẽ: “Quan hệ chúng ta thì thường thường là ta ở trên, muội ở dưới.”

Mặt tôi nóng bừng, vội lấy tay áo che mặt bò xuống giường, lại bị anh giơ tay kéo lại vào lòng: “Nương tử giận rồi?”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi vô cùng đau đớn nói: “Tiểu ca ca, huynh thay đổi rồi.”

Vân Châu hỏi: “Hả?”

Tôi nói: “Muội nhớ trước đây huynh rất hay xấu hổ.”

Anh ho mạnh một tiếng.

Từ đó, việc bắt buộc phải làm đó vào mỗi buổi sáng, tôi làm không biết mệt mỏi, Vân Châu cũng luyện cùng tôi không biết mệt mỏi, đương nhiên, tôi lo lắng đề phòng, cũng biết, thật ra trong lòng anh cũng luôn luôn thấp thỏm.

Cứ như thế qua một ngày, lại tính một ngày, nếu như có thể bình an cả đời như thế, được ở bên nhau, cho đến khi tôi và anh tóc bạc trắng xóa, rồi quay về Minh giới, lại sống bên nhau, nước vẫn cứ chảy, ngày vẫn trôi qua.

Không thể so thời gian lúc Vân Châu là Thái tử ở Minh giới, Vân Châu là một người rất chịu khó, mọi việc đều tự mình làm, không chỉ có vậy, ở nhà bếp anh cũng là một tay nấu nướng giỏi. Chân gia tuy là quan gia, ở Tô Châu cũng có mấy sản nghiệp cửa hàng, sau khi Vân Châu tiếp nhận, việc làm ăn cũng rất lưu ý, rõ ràng, rất được quần gia khen ngợi.

Ban ngày anh vội vàng đến cửa hàng, trước khi đi hỏi tôi muốn ăn gì, khi trở về liền tự mình đi chợ mua thức ăn, thịt cá về, còn tự mình xắn tay áo vào bếp, như vậy, càng được

- Gái già già lần bảy -

quản gia khen, nói người đàn ông như thế chỉ có trên trời, ở nhân gian làm gì có người như thế, ông ta còn bảo tiểu thư là tôi đây mệnh thật tốt, mệnh thật tốt.

Đương nhiên cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mỹ nam như vậy đương nhiên sẽ khiến cho các cô nương hay đại thẩm đều tơ tưởng đến, kiểu người như Vân Châu mà quản gia ví “là người ở trên trời” thì càng tuyệt vời, ban ngày anh ở trong cửa hàng bận việc, khó tránh khỏi đụng phải các cô nương lẫn các đại thẩm tơ tưởng ao ước, canh này, thư tình này, khăn thơm này, y phục này, vô số thứ cứ cuộn cuộn mà đến.

Tôi thật phát sầu mà.

Suy nghĩ cả một ngày, ngày hôm sau liền bắt Vân Châu dắt tôi đi từ thành Đông tới thành Tây, lại từ thành Nam tới thành Bắc, mục đích đi một vòng khắp toàn thành là chứng tỏ việc chiêu cáo với các cô nương đại thẩm đó, sau khi đi hết một vòng, hai chân tôi như nhũn ra, lòng bàn chân phồng rộp.

Vân Châu cười rất là vui sướng, cõng tôi trên lưng, nói: “Là nương tử ghen?”

Tôi hừ một tiếng.

Anh lại cười tiếp.

Tôi nghĩ chuyện phong lưu đào hoa này thật sự không ổn, suy nghĩ một chút, nghĩ là vẫn nên nói vài câu mạnh mẽ, vì vậy nói: “Nếu như huynh dám trêu ghẹo người khác, thì muội...”

Anh hỏi khẽ: “Thì muội thế nào?”

Tôi khẽ cắn môi, nói: “Muội sẽ bảo quản gia bá bá mướn vài người trói họ lại, ném họ xuống chân núi cho lang sói, sau đó muội bỏ huynh, gả cho Vương Tiểu Nhị nhà bên, hần... hôm qua hần biểu lộ với muội.”

Vân Châu hỏi: “Biểu lộ?”

Sự thực chứng minh, chuyến đi thị uy hiệu quả rõ rệt, ngày hôm sau, Tiểu Đào vui vẻ rạo rức nói với tôi là một vài cô nương lẫn đại thẩm đứng bên ngoài cửa hàng Chân gia mà khóc lóc thảm thương một trận, cuối cùng lặng lẽ mà đi.

Tôi thật sự vui mừng, nghiêm nghị nói: “Haizzz, các nàng đó mắc bệnh đau mắt hột.”

Ai ngờ, Tú tài Vương Tiểu Nhị nhà bên bắt ngờ gửi thiệp tới nhà muốn thăm tôi.

Trong đại sảnh, hần ta tự rót một chén trà, lại rót cho tôi một chén, sau đó thì ngượng ngập nói với tôi: “A Ly cô nương, Vân... Vân công tử hôm qua có tìm ta.”

Tôi vội dựng thẳng lỗ tai lên: “Huynh ấy tìm người có chuyện gì?”

Vương Tiểu Nhị cười gượng: “Không hiểu lắm, nhưng... nhưng hần nói với ta không được nói chuyện với cô nương, giữ gìn khoảng cách, còn... còn nhiều thứ khác nữa.”

Tôi cố nhin cười

Vương Tiểu Nhị lấp bắp nói: “Hắn... hắn nói hắn không thích thấy ta và người nói chuyện.” Dừng lại, lại nghe hắn lấp bắp nói tiếp: “A Ly, người nói xem, Vân... Vân công tử có đúng là không coi trọng ta phải không, thấy ta và người nói chuyện, hắn... hắn tức giận?”

Tôi ngã từ trên ghế xuống đất.

Thói đời là thế, thật khiến người ta bi thống, ngay cả các tú tài cũng sản sinh tâm tư đoạn tụ.¹²

Nhưng, tâm tư đoạn tụ của tú tài còn không đáng sợ bằng các cô nương cố chấp.

Vào một buổi chạng vạng chợt có mưa, tôi bảo Tiểu Đào lấy ô, ngồi xe ngựa mang đến cho Vân Châu. Nào ngờ, lúc xuống xe đi vào trong cửa hàng, nghe bên trong có tiếng người nũng nịu nói: “Cô ta chỉ là một người mù, cái gì cũng không làm được, ngay cả mặc quần áo cũng phải nhờ người hầu, có gì tốt đâu chứ? Cha ta là Thủ phủ thành Tô Châu, chỉ cần người cười ta...”

Tôi ngây người ngẩn ra, trong ngực như bị ai đó cầm dao đâm vào.

Tiểu Đào giậm giậm chân định chạy vào, lại nghe bên trong có tiếng vỡ loảng xoảng, như là tiếng của cái chén bị ném xuống vỡ, sắc nhọn chói tai.

Tiếng của cô gái bên trong kinh hoàn: “Vân công tử...”

Nói chưa dứt lời, liền bị Vân Châu cắt ngang: “Ta không đánh nữ nhân, đi ra ngoài.”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi kéo Tiểu Đào lặng lẽ quay về.

Buổi tối, khi Vân Châu ôm tôi vào lòng, sờ sờ lên trán tôi, nói: “Làm sao vậy, không nóng không có bệnh, sao lại buồn bã ỉu xìu thế kia?”

Tôi đưa tay ôm lấy Vân Châu, nói: “Tiểu ca ca, huynh có thấy mệt không?”

Vân Châu ừ một tiếng, ngờ vực hỏi: “Cái gì?”

Tôi nói: “Mắt muội không nhìn thấy gì, cái gì cũng không làm được, ngay cả mặc quần áo cũng phải có người giúp, huynh có thấy mệt mỏi không?”

Vân Châu giữ mặt tôi cùng đối mặt với anh, nói: “Ngày hôm nay muội đến cửa hàng phải không?”

Tôi không lên tiếng.

¹² **Đoạn tụ:** Từ cổ Trung Quốc để vi von tình yêu giữa nam với nam (gay). **Đoạn tụ** có nghĩa đen là cắt tay áo, lấy từ điển cổ mỗi tình cắt tay áo nổi tiếng giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Tương truyền rằng có một ngày Đồng Hiền gối đầu lên cánh tay áo của Hán Ai Đế ngủ trưa. Để muốn rời đi nhưng lại không muốn làm tỉnh giấc Đồng Hiền nên cắt tay áo của mình.

- Gái già gả lần bảy -

Anh trầm lặng một hồi, cầm tay tôi đặt vào ngực: “Muội chạm vào đây đi, nó chưa từng giả dối bao giờ, mãi mãi cũng chỉ có một người là muội, mặc kệ muội như nào, mắt có nhìn thấy hay không, muội đều ở chỗ này, A Ly, muội hiểu chưa?”

Trong ngực tôi đau xót, nước mắt chảy xuống, gật đầu.

Anh vén tóc tôi, lại sờ vào mắt tôi, nói: “Chúng ta sẽ cố gắng chữa trị, nếu không chữa được cũng không sao, có ta ở đây rồi, ta sẽ là ánh mắt của muội.”

Chương 4

Tôi có thể chậm chạp tự mặc quần áo cho mình, làm những việc đơn giản, ví dụ như chải giường chiếu, gấp chăn màn, đến trưa thì ủ cho Vân Châu ấm trà lạnh, thậm chí có đôi khi còn có thể lần mò mẫm đi dạo trong sân.

Chỉ là khó tránh khỏi có lúc bị va đụng, trên người bị xước sát, có vết máu.

Vân Châu tuyệt nhiên không nói gì, mỗi lần như vậy chỉ chăm chú băng vết thương cho tôi thật cẩn thận, ôm vào lòng, hôn nhẹ lên chóp mũi tôi, hỏi tôi có đau không.

Trong lòng tôi tự cảm thấy vui mừng, nào ngờ, một lần Tiểu Đào nước mắt nước mũi đầm đìa nói với tôi: “Tiểu thư không biết đó thôi, tuy rằng cô gia không thể hiện gì ra mặt, nhưng mỗi lần bôi thuốc cho tiểu thư, toàn bộ viên mắt đều đỏ lên, thật sự là... thật sự là... cái gì mà hồng hạnh vượt tường, ngàn cây vạn cây hoa lê nở, chỉ khiến cõi lòng người ta tan nát, tan nát cõi lòng.”

Từ đó về sau, tôi cố gắng cẩn thận, tận lực tránh cho mình khỏi bị va đụng, để khiến anh khỏi lo lắng.

Ngày ngày trôi qua thật viên mãn, thật hạnh phúc.

Vân Châu dọn sạch sân viện, trồng cây dành dành.

Sau vài trận mưa, dành dành nở hoa. Vào một buổi sáng hoa nở, tôi thấy hi mạch của mình. Là cháu ngoại của thần y, mặc dù y thuật không được gọi là giỏi, nhưng mạch rõ ràng như thế, tôi biết.

Vân Châu ôm lấy tôi, suy nghĩ một chút, nói: “Tuy biết muội là cháu của thần y, ta nghĩ... vẫn là nên tìm một đại phu đến xem là tốt hơn.”

Gia đình nhận lệnh chạy ra ngoài, chốc lát sau, dẫn về một người được coi là tuổi cao nhất có kinh nghiệm nhất trong thành, rất không giống dáng vẻ một đại phu chút nào. Cũng rất không giống cách đại phu mà bắt mạch cho tôi, im lặng chốc lát, vỗ đùi, nói rõ to: “Có!”

Tôi méo miệng.

Vân Châu ho một tiếng, hỏi: “Có... cái gì?”

Lão nhân kia lập tức khiển trách: “Vợ ngươi có thai rồi, ngươi sắp có con rồi, ta có tiền mừng rồi, sao ngay cả cái này cũng không rõ hả?”

Tôi mắt tròn ngược mồm há hốc.

Quả nhiên là một đại phu đặc biệt. Nói thẳng ra, rất nhiệt tình nhiệt huyết.

Đợi vị đại phu đặc biệt này đi rồi, Vân Châu ngồi bên giường tôi, khẽ gọi tôi A Ly, rồi không nói gì nữa.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi nghĩ nghĩ một chút, từ trên giường bước xuống: “Huynh... không vui à?”

Vân Châu lên tiếng: “Hả?”

Tôi nói: “Vậy sao không nói lời nào?”

Vân Châu cười khẽ, rồi kéo tôi vào lòng: “Ta rất vui nhưng không biết nên thể hiện thế nào.”

Tôi yên lặng một lát, nói: “Huynh có thể hôn muội, nói A Ly, chúng ta có con rồi, ta sắp làm cha rồi, ta rất kích động rất cao hứng rất vui sướng, rất cảm xúc rất nhiệt huyết trào dâng.”

Anh bật cười, hôn vào má tôi, lại hôn xuống môi tôi, lại hôn trên trán tôi, nói: “Hôn ở dưới nữa có được không?”

Tôi nói: “Vậy gọi một tiếng bảo bối nghe xem nào.”

“Hả?” Vân Châu gõ đầu tôi, nghiêng răng nói: “Ta có thể cho rằng nương tử đang được chiều mà không nhẽo đó nhé?”

Tôi gật đầu, nói bừa: “Muội cũng nghĩ vậy.”

Nhớ trước đây Dao Ngọc từng nói với tôi, nếu như có người quá chiều người mà sinh ra không nhẽo, thì đó là một điều hạnh phúc viên mãn. Sống hơn một nghìn tuổi, trải qua hai thế giới, tôi chưa từng nghĩ sẽ có thời khắc hạnh phúc như lúc này.

Tôi vốn tưởng rằng Vân Châu là người kín miệng ít bộc lộ ra ngoài, ngay cả trên khuôn mặt cũng không thể hiện ra, là một người rất cẩn thận, rất bình tĩnh, rất trầm ổn, nào ngờ, ngày hôm sau Tiểu Đào kích động nói với tôi: “Tiểu thư tiểu thư, cô gia trả tiền công cho chúng ta rất cao nha! Còn để chúng ta nghỉ hai ngày, mượn vài xe ngựa đưa quản gia và chúng ta đầu tháng ra ngoài đi chơi một chuyến! Vừa rồi lại bảo quản gia đến cửa hàng Tô gia đóng chiếc giường trẻ con, lại còn tự mình đến cửa hàng Trần gia chọn vải, may ra mười hai bộ y phục trẻ con, a, được rồi được rồi, còn may cho tiểu thư mười hai bộ y phục cho phụ nữ có thai nha!”

Tôi đang nhấp trà trong miệng, kết quả là lập tức phun ra.

Đối với việc giới tính của con cũng là trọng tâm thảo luận của bậc cha mẹ, ban đêm tôi và Vân Châu tiến hành thảo luận một hồi.

Tôi chân thành hỏi Vân Châu: “Huynh muốn con trai hay con gái?”

Vân Châu suy nghĩ, hỏi lại: “Còn muội?”

Tôi trầm tư giây lát, đáp: “Muội muốn con trai.”

Anh liền ôm tôi vào lòng, nói: “Vậy thì con trai.”

Hoa Minh

Tôi gật đầu, ao ước nói: “Muội muốn bồi dưỡng con mình trở thành một tiểu trượng phu, để con chiều chuộng muội, theo muội đi dạo phố, tặng muội đồ vật, lại cùng muội đi du sơn ngoạn thủy, gặp người quen, muội sẽ kéo tay người đó nói, này này, đây là tiểu trượng phu của ta đấy.”

Tôi không kìm nén nổi sự vui sướng.

Vân Châu trầm lặng một lát, rồi buồn bã hỏi: “VẬY còn ta?”

Tôi: “...”

Anh lại buồn bã nói: “Ta nghĩ ta muốn con gái.”

Tôi kinh ngạc, lại trầm tư, rồi hiểu ra, nói: “Tiểu ca ca, không phải huynh ghen đấy chứ?”

Anh chẳng phí lời nữa, chỉ cầm chặt tay tôi nhéo nhéo.

Tôi cười ngằm hiểu, nằm úp xuống vào ngực anh, nói: “Thật ra, muội muốn sinh một nhi tử giống như cha nó.”

Vân Châu lập tức ho một tiếng, cười: “Thật ra, chúng ta có thể sinh con trai, lại có thể sinh con gái nữa.”

Ba bốn tháng sau, bụng to ra, sờ sờ, to hơn so với lúc trước ba bốn năm sáu vòng.

Trong lòng tôi vui mừng, lại có chút bất an. Theo tính toán sang tháng ba, tháng tư năm sau là sinh rồi, tôi rất muốn nhìn hình dáng của con, ví dụ như cái mũi thẳng cao hay tẹt, đôi mắt tròn hay dài, miệng rộng hay nhỏ, giống Vân Châu nhiều hay là giống tôi nhiều hơn... Nhưng mắt tôi vẫn không có chút khởi sắc, tôi không biết đến lúc tôi sinh rồi thì mắt còn mù nữa hay không.

Nếu như cả đời này tôi mù, cả đời này mắt không nhìn thấy, vậy khi con lớn lên, có thể bị những đứa trẻ cùng tuổi ức hiếp không, có ghét bỏ tôi hay không?

Nhớ lại lúc ở Minh Giới, có một tiểu quỷ có cha bị què, các tiểu quỷ cùng tuổi thường cười nhạo cô ấy, giống như cười nhạo tôi không có cha mẹ, lúc đó trong lòng tôi vẫn ao ước tìm một người bạn bị các tiểu quỷ ức hiếp gần giống như tôi để chơi cùng, đến một ngày, tôi thấy cô ấy sau khi bị các tiểu quỷ ném đá đang ngồi bệt xuống đất khóc thút thít, tôi thấy phẫn chấn, nghĩ có thể làm bạn được với cô ấy. Vì vậy liền mon men chạy tới trước mặt cô ấy, nào ngờ vừa há mồm gọi tên cô ấy, liền bị cô ấy nổi giận đùng đùng đưa tay ra tóm lấy ném xuống sông.

Cô ấy rất khỏe lại cao to, tôi bị cô ấy ném như vậy, kết quả là bị quăng đi rất xa rơi tùm vào trong nước, bơi hơn nửa ngày mới leo lên bờ được.

Có thể thấy những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh này, tính tình thường thô bạo, không toàn vẹn lắm, ví dụ như Vong Xuyên, cái đêm đó tôi gặp anh, là anh cầm gạch đánh vỡ đầu ca ca mình. May mà lúc đó tâm tính tôi chưa thông suốt, vẫn chưa hiểu thế nào là khó chịu, là

- Gái già gả lần bảy -

tồn thương. Cho nên thể xác và tinh thần lúc nào cũng thoải mái, vui vẻ mà lớn lên. Cũng may là lúc đó Vong Xuyên gặp tôi, khiến cho một đứa trẻ sống trong tăm tối như anh một lần nữa tỏa sáng, nếu không, không biết chừng anh đã bị lạc lối rồi.

Nghĩ như thế, tôi vô cùng sầu lo.

Có đôi khi nửa đêm không ngủ được, tôi lật qua lật lại trên giường, Vân Châu hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi không biết phải nói như nào, chỉ phải nói: “Đại khái là chứng lo lắng tiền sản đó mà.”

Vân Châu chắc là biết tâm tư của tôi, cười khẽ, vuốt nhẹ tóc tôi, nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây rồi.”

Tuy nhiên, có những đêm, khi tôi đang mơ màng ngủ cảm giác bàn tay lạnh lạnh của anh đặt vào mắt tôi, thở dài thật khẽ.

Chương 5

Nhưng vào lúc này, không ngờ tôi lại gặp Vân Phi Bạch.

Đã vào tháng chín đầu thu, thời tiết rất đẹp, rất thích hợp ra ngoài vận động. Lúc chàng vạng, Tiểu Đào nói là bầu trời có một rặng đỏ rất lớn, đỏ rực, nhuộm cả nửa bầu trời trông rất đẹp mắt, tôi liền bảo Vân Châu dắt tôi ra ngoài đi dạo.

Vân Châu vén sợi tóc vào tai tôi: “Muốn đi chỗ nào?”

Tôi suy nghĩ một chút, đáp: “Muốn đến miếu Nguyệt lão ở thành đông.”

Vân Châu cười thành tiếng, nói: “Hử? Sao lại muốn đến đó?”

Tôi xoa xoa bụng mình, đáp: “Muốn cầu cho con trai mình có một người vợ.”

Anh yên lặng nửa ngày, suy nghĩ một chút nói: “Thật là một ý kiến hay.”

Đoán chừng có khá nhiều nam chưa vợ nữ chưa chồng đến vì tình duyên, không cần nhìn thấy, chỉ cần nghe thôi cũng đã tưởng tượng được bầu không khí náo nhiệt trong miếu Nguyệt lão rồi.

Vừa bước vào cửa, liền nghe được bên trong có giọng nói ngượng ngừng vọng ra ngoài: “Vị cô nương này, ta để ý tới ngươi rất lâu rồi.”

Oa, đây là chàng biểu lộ với nàng đây mà.

Lỗi tai tôi dựng đứng lên. Lại nghe một giọng nói cũng e thẹn xấu hổ: “Thật... thật ra, ta cũng để ý tới công tử rất lâu rồi.”

Oa, giờ đã đổi thành đôi bên cùng có tình rồi.

Biểu hiện của cô gái trẻ đó thật sự là rất ngây thơ, khiến tôi nhớ tới lúc còn là Thủy quỷ bắt đầu hoài xuân và lúc là thiếu nữ hoài xuân tại Dược sư cốc. Vì vậy tôi nghĩ nghĩ một chút, hỏi Vân Châu: “Tiểu ca ca, huynh... huynh bắt đầu thích muội từ lúc nào?”

Vân Châu nghĩ, nghiêm túc đáp: “Muội hỏi là lúc ở Minh giới hay là lúc ở Dược Sư cốc?”

Tôi ngượng ngừng: “Nói từng cái một đi.”

Vân Châu trầm tư: “Thật ra ta còn muốn biết đầu gối như muội từ lúc nào thì thích ta?”

Tôi suy nghĩ một chút, ngượng ngừng đáp: “Thật ra, muội thích huynh rất lâu rồi.”

Vân Châu cúi đầu bật cười, ho khan hỏi: “Hả? Là bao lâu?”

Lời thoái sai rồi.

- Gái già gả lần bảy -

Tôi lay lay cánh tay Vân Châu, nói “Muội nghĩ huynh sẽ nói là, thật ra, ta cũng thích muội từ rất lâu rồi.”

Vân Châu kéo tôi vào lòng ôm chặt lấy, buồn bã nói: “Ta có thể cho rằng nương tử muội đang được chiều quá hóa hư đó nhé?”

Tôi nghiêm nghị gật đầu, đang định trả lời, lại nghe trong đám đông có tiếng giận dữ: “Lão nương là chiều quá hóa hư đấy thì sao? Ta nói cho ngươi Trương mặt rỗ, đêm nay lão nương đuổi ngươi ra thư phòng ngủ, không được ngủ trên giường.”

Vân Châu lão đảo suýt ngã.

Tôi kinh ngạc.

Chốc lát, lại nghe tiếng kêu ầm ức của Trương mặt rỗ gọi nương tử, vô cùng chua xót lòng người.

Tôi yên lặng, rồi cầm tay Vân Châu, nói: “Huynh xem, chỉ có muội là dịu dàng.”

Vân Châu cũng yên lặng, đáp: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Trong miếu Nguyệt lão có cây nhân duyên, trên cây treo những thẻ gỗ được xuyên bằng sợi tơ hồng kết thành một đôi, nghe nói trên tấm thẻ có viết tên hai người, hai người đó sẽ giống như tấm thẻ gỗ, từ này về sau sẽ bị buộc vào nhau, sẽ ở bên nhau rất lâu, rất lâu.

Tôi sờ sờ tấm thẻ gỗ viết xuống tên tôi và tên của Vân Châu, suy nghĩ một chút, lại viết thêm phía dưới tên Vong Xuyên và A Ly, mới cảm thấy hài lòng bảo Vân Châu treo tấm thẻ gỗ lên cây.

Vân Châu cười nói: “Chỉ là một vật thôi mà, muội lại làm nghiêm túc đến vậy, nếu muội thật sự muốn, chờ chúng ta quay về Minh giới, ta sẽ đưa muội đến quý phủ của Nguyệt lão, muội cầm tấm thẻ bài đến cây nhân duyên ở trước cửa nhà ông ta rồi treo lên.”

Tôi ngại ngần nói: “Treo một lần là được rồi, đừng nên chiếm chỗ của người khác, ngại lắm.”

Vân Châu cười khẽ, không nói gì.

Tôi suy nghĩ một chút, chợt nhớ ra chuyện trọng tâm, nói: “Được rồi, viết nhân duyên của con chúng ta như nào? Con còn chưa có tên.”

Vân Châu yên lặng chốc lát, nói: “Cái này... ta cũng không biết.”

Tôi xoa xoa bụng trầm tư, nói: “Không bằng viết như thế này, con trai của Vân Châu, con dâu của A Ly, huynh xem, có huynh có muội, còn có cả con trai lẫn vợ nó nữa, được không?”

Vân Châu trầm mặc nửa ngày, đáp: “Ừ, được lắm.”

Hoa Minh

Treo thẻ bài xong, Vân Châu cầm tay tôi xoay người đi, chợt nghe có tiếng rao rõ to: “Mứt quả đây mứt quả đây, người hữu tình ăn cùng nhau sống đến khi đầu bạc, mặt đầy nếp nhăn, con cháu đầy đàn.”

Tôi kinh ngạc. Thật là mong ước chân thực mà thuần phác.

Tôi giật giật tay áo Vân Châu, ngượng ngùng nói: “Muội... Muội cũng có thể lại muốn chiều nữa được không?”

Vân Châu ho một tiếng, sau đó sáng khoái nói: “Vi phu đồng ý.”

Tôi nói: “Muội muốn ăn mứt quả.”

Anh cười, nhéo chóp mũi tôi, nói: “Chờ ở đây, ta đi một chút sẽ quay lại.”

Miếu nguyệt lão là đúng là vùng đất trù phú, hoa nở khắp nơi nơi.

Vân Châu vừa đi, thì có một vị công tử cầm cây quạt bắt đầu đi tới, cầm chiếc quạt gỗ gõ vào tay phát ra tiếng động, rồi đại khái bắt đầu đi vòng quanh tôi... một... hai... ba vòng, nói: “Cô nương, ta để ý tới người rất lâu rồi.”

Tôi kinh ngạc.

Người cầm quạt cười, cây quạt trong tay vẫn gõ gõ, nói: “Ta đối với cô nương vừa gặp đã thương, chẳng hay cô nương có nguyện cùng bản công tử trở về làm tiểu thiếp thứ tám của bản công tử không? Bản công tử sẽ tặng nàng một tòa nhà, cho nàng một xe ngựa, mua cho nàng châu báu ngọc ngà, đồ trang sức, bao bọc chiều chuộng nàng, thế nào?”

Tôi kinh hãi quá, vội khiêm tốn đáp: “Không cần, tôi có phu quân rồi.”

Người cầm quạt vô cùng nhiệt tình: “Đừng khách khí mà.”

Tôi nói: “Thật sự không cần, tôi thật sự có phu quân rồi.”

Người cầm quạt càng hăng hái: “Thật sự đừng có khách khí mà.”

Tôi buồn bã nói: “Thật sự là không cần, công tử cứ nhiệt tình như thế, ông trời sẽ đánh sét xuống đây.”

Ai ngờ, lời vừa dứt, chợt nghe có tiếng nổ ầm, một tiếng sấm mạnh đánh xuống, đất dưới chân rung lên.

Tôi há hốc mồm.

Chiếc quạt trên tay người kia rơi xuống đất cách một cái, run rẩy nói: “Người... người... người...” Nói còn chưa xong, đột nhiên gào lên một tiếng, chạy trời chết.

Tôi tiếp tục mồm há hốc.

- Gái già gả lần bảy -

Đang ngẩn ra, bụng đột nhiên nảy lên một cái, tôi định thần lại, vội xoa xoa bụng, đang định trấn an bảo bối trong bụng một chút, chắc là bảo bối bị dọa làm cho sợ rồi, nào ngờ, tay đang định đặt vào bụng, liền bị cầm nhẹ lấy.

Hay bàn tay đó cũng rắn chắc, cũng mềm mại, cũng vô cùng quen thuộc, nhưng lòng bàn tay lại lạnh lạnh.

Đây không phải là Vân Châu.

Tôi trầm lặng một hồi, nói: “Phi Bạch?”

Một lát sau, mới nghe anh mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Là ta.”

Đã lâu rồi không gặp anh, dường như anh có vẻ tiêu tụy đi không ít, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi, trong lòng tôi đột nhiên thấy cay cay.

Phi Bạch đưa tay chạm vào mắt tôi, ngón tay run rẩy: “Mắt của muội...”

Tôi cười: “Muội... không sao.”

Tay Phi Bạch càng run rẩy hơn, vuốt ve mặt tôi, một lát sau mới nghẹn ngào mở miệng, gọi tên tôi: “A Ly.”

Tôi nói: “Huynh... đã nhớ ra rồi?”

Phi Bạch bật cười nghèn nghẹn: “Đáng tiếc đã quá muộn.” Tôi nghe tiếng cười đau khổ của Phi Bạch, trong ngực càng chua xót.

Tôi không nói gì nữa, anh cũng không nói gì. Một lúc lâu sau, mới nghe anh chua chát hỏi: “Muội... mang thai rồi?”

Tôi xoa xoa bụng, gật đầu ừ một tiếng.

Phi Bạch ngập ngừng hỏi: “Hắn... đối xử với muội có tốt không?”

Tôi cười đáp: “Tốt lắm, huynh ấy chiều muội yêu muội, luôn giữ muội trong lòng bàn tay, muội và huynh ấy sống rất tốt.”

Phi Bạch không nói gì nữa, đột nhiên kéo tôi vào lòng, nói: “A Ly, nếu ta từ bỏ tất cả, muội có nguyện ý đi với ta không? Chúng ta sẽ tìm một nơi không ai tìm thấy chúng ta, sống với nhau thật tốt, bắt đầu lại từ đầu, có được không?”

Tôi ngây ra: “Vậy còn thế tử huynh? Còn người nhà huynh, Vân gia các người nữa, huynh từ bỏ được sao?”

Cả người anh cứng đờ, không lên tiếng.

Tôi thoát ra trong lòng anh, nói: “Là muội mắc nợ huynh, muội yêu huynh, lại bị huynh quên, rồi lại được huynh yêu, lại bị huynh quên, đến bây giờ, huynh đã thành thân, muội cũng đã thành hôn, điều này coi như đã trả hết nợ rồi.” Tôi dừng lại, “Muội đã từng yêu huynh là

thật lòng, sự tôn thương tình cảm cũng đều là thật nhưng tất cả đã là quá khứ rồi, Phi Bạch, từ nay về sau huynh quên muội, muội cũng quên huynh, hai chúng ta hãy quên hết đi.”

“Quên hết đi.” Phi Bạch cười khẽ một tiếng, khó khăn nói: “Làm sao để quên...”

Tôi bỗng nhiên có chút khổ sở. Ngần ngợ nhớ tới buổi tối hôm đó, dưới những ánh đèn dầu mờ mờ, gió tạt qua anh công tôi trên lưng chậm chậm bước đi, tôi áp mặt mình vào lưng anh, trái tim hồi hộp, lúc đó tôi rất vui sướng. Tôi còn nhớ cặp mắt kia của anh, cùng với nụ cười nhẹ bên khóe môi.

Chỉ là quay lại đã không được nữa rồi, đã trả hết nợ rồi, thanh toán xong hết rồi.

Yên lặng rất lâu, nghe anh chậm chạp mở miệng: “Muội thương hấn không?”

Hấn, đương nhiên là Vân Châu.

Tôi vô thức nhẹ nhàng xoa nhẹ lên bụng, nở nụ cười rạng rỡ, đang định mở miệng, lại bị anh nhẹ nhàng cắt ngang: “Ta biết rồi.” Lại nghe anh cười khỏ: “Thật ra ta vẫn biết câu trả lời, vậy mà vẫn cứ hỏi.”

Anh dừng lại, bước tới vén sợi tóc bên tai tôi, cười chậm rãi nói: “Được, ta đồng ý với muội, từ nay về sau, muội quên ta, ta cũng quên muội, chúng ta quên hết tất cả, A Ly...ta đi.”

Phi Bạch buông tay tôi ra, tiếng bước chân vang lên. Tôi sửng sốt một chút, đi về phía trước, gọi lại anh: “Phi Bạch.”

Đoán chừng anh đang đi thì dừng lại, xoay người, trong giọng nói giận gắt: “A Ly?”

Tôi hỏi: “Ngày hôm nay huynh mặc y phục màu gì?”

Anh đáp: “Màu trắng.”

Trong ngực tôi cay cay, nhưng ngoài miệng vẫn cười, nói: “Huynh mặc đồ trắng rất đẹp.”

Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên anh trong y phục màu trắng tiêu tan thành mây khói, giống như hàng nghìn cánh hoa trong nháy mắt tan tác. Đó là điều tôi mắc nợ anh.

Phi Bạch nhẹ giọng cười ôn hòa, nói: “A Ly, hãy sống thật tốt với hấn.”

Tôi ừ một tiếng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp dần xa dần, tôi và anh có một món nợ, đến giờ phút này cuối cùng cũng đã đặt một dấu chấm, tan như mây khói, triệt để cắt đứt.

Tương vong vu giang hồ, các an thiên nhai.

* **Chú thích**

- Gái già gả lần bảy -

Tương vong vu giang hồ, các an thiên nhai: *Quên nhau đi, mỗi người yên ổn sống nơi chân trời.*

Về “*Tương vong vu giang hồ*” được trích trong ***Trang tử, Thiên vận***:

“Tuyền hạc, ngư tương dĩ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ.”

(Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, ***sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.***)

Diễn cổ: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao ? Con người đối với tình cảm cũng như thế... “*Tương nhu dĩ mật*”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “*Tương nhu dĩ mật*” làm người cảm động nhưng “*tương vong vu giang hồ*” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

- Trích ***Tiên sử*** -

Chương 6

Tôi nhắm mắt, vừa quay người lại, đột nhiên bị kéo vào trong lồng ngực quen thuộc, hai tay Vân Châu ôm chặt tôi vào lòng, hơi thở có chút hoảng loạn.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Anh không trả lời, chỉ chăm chú ôm tôi, rất lâu sau, mới nói lỏng tay, nhưng vẫn ôm tôi đặt đầu vào hõm vai tôi, một lát sau, mới chậm rãi đáp: “Vừa mới rồi... ta thật sự sợ muội sẽ đi theo hắn.”

Tôi ngẩn người hiểu ra, anh nói hắn chính là Phi Bạch. Nghĩ đến việc anh thấy tôi cùng với Phi Bạch..

Tôi cười: “Muội đang mang con của huynh, sao có thể...”

Nói còn chưa xong lại bị anh cắt ngang: “Ta biết, ta chỉ... chỉ là...” Rồi không nói nữa một lát sau, lại biến thành cười tự giễu mình.

Mặc dù Vân Châu ôm tôi không buông cũng không nói gì, chỉ cười rầu rĩ, cũng không biết anh đang nghĩ gì, tôi chưa từng thấy anh có biểu hiện ngốc nghếch như này trước mặt tôi, nói thẳng ra là quá ngốc, tôi cảm thấy rất mới mẻ liền để mặc anh ôm.

Một giọng nói tràn đầy ưu thương xen vào, nhắc nhở: “Tiểu tử, tiểu cô nương, mút quá đây này.”

Tiếp theo là một giọng nói vang lên, u oán nói: “Trước mặt mọi người mà ôm lâu như vậy, bảo quả phụ này làm sao mà chịu cho nổi chứ?”

Tiếp theo là tiếng bước chân của tiểu đồng bán hoa chậm chậm đi tới, tiếng cậu bé nói với Vân Châu: “Ca ca, ca ca, mua hoa không?”

Oa, tiểu tử này rất có đầu óc buôn bán.

Lúc này Vân Châu mới buông tôi ra, cúi đầu cười.

Tôi lại bị kích thích, vừa rồi đã bị người ta nhìn thấy hết rồi, không còn mặt mũi nào nữa, đơn giản là mặt không còn tí da nào nữa, vì vậy tâm trạng chuyển đổi, kéo kéo tay áo Vân châu: “Huynh hôn muội đi.”

Vân Châu cười khẽ, chốc lát, một đôi môi ấm áp rơi vào môi tôi, như chuồn chuồn lướt nước, lăn tăn nhưng lại khiến cho lòng tôi nổi sóng lớn.

Tôi cảm thấy hài lòng kiễng chân lên ôm lấy vai Vân Châu, bằng cảm giác hôn nhẹ lên mặt anh vừa vịn hôn đúng vào môi anh.

Phu quân của tôi, anh có đôi môi rất mềm mại, ừ, tôi rất thỏa mãn.

- Gái già gả lần bảy -

Trong lốc lát bốn bề yên tĩnh, chốc lát sau, một trận ồn ào.

“Không có luân lý, không có luân lý a.” Lại một giọng nói bao hàm sự tang thương.

“Tình chàng ý thiếp, thật khiến người khác ước ao đồ kị mà.” Là giọng nói của một thiếu nữ. Nghe trong giọng nói này tình xuân bắt đầu nảy mầm, đại khái là hoài xuân rồi.

“Oa oa, hôn nhau, mẫu thân người xem, hai người họ hôn nhau”. Nghiệp chương, rõ ràng là giọng nói của một đứa trẻ.

Tôi thấy bên tai nóng lên, mặt đỏ bừng, cuống quýt kéo Vân Châu đi.

Vân Châu lật tay nắm lấy tay tôi, cười nói: “Sao vậy, xấu hổ à?”

Tôi lấy tay áo che mặt: “Không, không...”

“Hả?” Anh cúi đầu cười, “Vây vì sao mặt nương tử lại đỏ thế kia?”

Tôi sờ sờ mặt, suy nghĩ một chút, nói: “Muội nhớ có một câu thành ngữ nói cái gì... a, đúng rồi, *nhân diện đào hoa*¹³, ừ, đúng, là *nhân diện đào hoa*.”

“...”

Vân Châu nói: “Nương tử thật sự là càng lúc càng khiến ta nhìn muội với cặp mắt khác rồi.”

Tôi ngượng ngùng cười: “Thật sự sao?”

“Vô cùng thật.”

“Vây thì mau về đi, rồi lại hôn muội.”

Vân Châu ôm lấy lưng tôi, có chút ngấm ngấm nói: “Thật ra hiện giờ ta có thể.”

¹³ **Nhân diện đào hoa**: Được sử dụng như một thành ngữ và điển cố, được trích từ bài thơ “*Đề đô thành Nam Trang*” của **Thôi Hộ**.

Phiên âm:

Khứ niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.
Nhân diện bất tri hà xứ khứ,
Đào hoa y cựu tiếu đông phong.

Dịch thơ:

Cửa này, năm ngoái, hôm nay,
Hoa đào phản chiếu mặt ai ửng đào.
Mặt người giờ ở nơi nao?
Hoa đào vẫn đó cười chào gió đông.
(Trần Trọng San dịch)

Hai câu đầu bài thơ chính là sự hồi tưởng của tác giả về một người thiếu nữ xinh đẹp, duyên dáng như hoa đào, vừa nhìn thấy nhưng đã vội chia tay. “*Nhân diện đào hoa*” – mặt người đẹp như hoa đào, là một cách nói đề tôn lên vẻ đẹp của người thiếu nữ, khiến người ta nhìn say đắm lâng lâng.

“Hiện giờ không được.” Tôi lấy tay áo lên che mặt, “Muội nghĩ hình như trời sắp mưa rồi, chúng ta nhanh trở về kéo ướm y phục.”

Tôi bỗng nhiên phát hiện tay mình run lên khó hiểu, không nghiêm trọng lắm, chỉ là có chút cảm giác, có đôi khi ngón tay không có sức, cầm đồ vật thì mềm nhũn dù đã dùng hết sức.

Tôi giấu Vân Châu tự bắt mạch cho mình nhưng chưa phát hiện ra điều gì khác thường, suy nghĩ một chút liền bảo Tiểu Đào lên đi mời đại phu tới.

Đại phu bắt mạch cho tôi, suy tư cả nửa ngày, nghi ngờ nói: “Mạch bình thường, cũng ổn, thật là kỳ lạ.” Ông ta dừng lại, ngữ khí cẩn trọng nói: “Đại khái là do mang thai nên tạo thành phản ứng đặc biệt, theo lão phu cô nương cứ điều dưỡng cơ thể thật tốt, có lẽ để qua một thời gian nữa sẽ khá lên cũng chưa biết chừng.”

Tiểu Đào lặng lẽ tiễn đại phu ra ngoài, rồi quay lại ngồi bên cạnh tôi, sục sục không nói gì.

Tôi ngồi trên ghế, trong lòng rối loạn, nắm tay lại, ngón tay dường như lại hơn run run. Cả nửa ngày, tôi từ trên ghế bước xuống, dưới chân không ổn định, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Tiểu Đào cuống quýt đỡ lấy tôi, nghẹn ngào gọi: “Tiểu thư...”

Tôi bình ổn lại, cười cười trấn an Tiểu Đào, nói: “Không sao, không sao... em... em đi rót trà cho ta ...”

Nói còn chưa xong, cả người tôi đột nhiên lao đảo, không tự chủ được lao về phía trước, đang giữa chừng thì được Tiểu Đào thất kinh ôm lấy, sau đó thì tôi mất đi tri giác.

Lúc tỉnh lại, hai mắt rất đau, vừa mở mắt ra liền bắt gặp một đôi mắt trẻ con trong trẻo.

Tôi bừng tỉnh. Tôi hốt hoảng nhớ là đột nhiên tôi bị ngất đi, chiếu theo suy luận bình thường mà nói, giờ này khắc này, tình cảnh này phải là Vân Châu đang nhú mào, cầm tay tôi ngồi bên đầu giường tôi mới hợp tình hợp lý chứ, sao... sao... sao lại thành...

Tôi kinh ngạc mở to mắt, kinh ngạc: “Tiểu hoàng tử?”

Này... này... này... đây chẳng phải là người đã từng bị con ngựa của tôi đá xuống nước, là nhi tử của hoàng đế lão tử đấy sao?

Cậu bé kia meo meo, chau hai hàng lông mày sâu róm lại, vô cùng hờn giận hừ một tiếng, còn chưa đợi tôi mở miệng, đã đánh đòn phủ đầu: “Nghe nói người thành thân rồi?”

Tôi ngẩn ra đang định trả lời, cậu ta đã từ trên ghế bên giường nhảy dựng lên, trong mắt lập tức ầng ậc nước, nổi giận đùng đùng tiếp tục lên án tôi: “Người chưa được sự cho phép

- Gái già già lần bảy -

của bốn hoàng tử, sao lại tự ý thành thân hả? Bốn hoàng tử đồng ý với người là lấy thân báo đáp, người sao có thể, sao có thể...”

Cậu ta nước mắt tuôn rơi, vô cùng đau đớn, đại khái là vì vô cùng đau đớn nên không nói tiếp được nữa.

Tôi chán kinh rồi.

Tôi tỉ mỉ nhớ lại, hình như... hình như tiểu tử xấu xa này từng nói với tôi gì gì đó là lấy thân báo đáp, nhưng, nhưng, nhưng... tôi nhìn cậu ta non nớt trước mặt, trong lòng thấy vô cùng bi thương, ông trời trừng phạt tôi đây mà...

Tôi thở dài, từ trên giường chống tay ngồi dậy, nghi hoặc nói: “Sao cậu lại tới Tô Châu, còn chạy tới chỗ tôi nữa?”

Cậu ta phồng má lên, hừ mũi nói: “Là ta bỏ nhà ra đi.”

“Hả?” Tôi vô cùng hứng thú hỏi cậu ta: “Vì sao?”

Cậu ta meo meo: “Mẫu hậu nói muốn làm một hoàng tử thành công, nhất định phải bồi dưỡng một môn nghệ thuật tao nhã, ta muốn theo Thất hoàng thúc học vẽ tranh, nhưng mẫu hậu lại bắt ta học cầm. Vì vậy, bốn hoàng tử mới bỏ nhà ra đi, cùng với Thất hoàng thúc đến đây, hoàng thúc đến đây, nghe nói Chân đại nhân đã qua đời, sẽ đi tế đại nhân, cho nên, bốn hoàng tử mới cùng đến đây.”

Tôi trầm tư, để ý những mẫu quan trọng trong lời nói của cậu ta, tò mò hỏi: “Thất hoàng thúc của cậu vẽ gọi là cái gì vậy?”

Cậu ta phồng má lên cố gắng suy nghĩ, suy nghĩ một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó: “Gọi là... gọi là...” Lại nhăn nhó một hồi, bàn tay nhỏ bé bỗng nắm chặt lại, mắt sáng rực, hưng phấn nói: “Đông cung! Đúng, gọi là Đông cung.”

Tôi suýt nữa thì ngã xuống giường.

Cậu ta kia lại nghiêm nghị nói: “Thất hoàng thúc nói, đây là một môn nghệ thuật rất ư là vĩ đại, từ nhỏ bốn hoàng tử đã có nguyện vọng trở thành một vị hoàng tử vĩ đại, cho nên đã quyết tâm, phải theo thất hoàng thúc học tập, hàng ngày tiến về phía trước.”

Mẹ của tôi ơi.

Cậu bé này hồng mắt thôi.

Cậu ta hùng hồn thuật lại xong, dừng lại, dường như chợt nhớ ra gì đó cả người mập mạp đi tới sát trước mặt tôi nhìn nhìn ngó ngó, lại hươ hươ tay trước mặt tôi vài cái, đôi đồng tử quay tròn mấy vòng, nghi hoặc nói: “Nghe nha hoàn nói mắt người không nhìn thấy gì, sao bốn hoàng tử lại nghĩ người có thể nhìn thấy được nhỉ?”

Đầu óc tôi ầm một tiếng.

Hoa Minh

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra vừa rồi mở mắt ra thì loáng cái đã không thấy khó chịu nữa. Tôi sờ sờ mắt, vui mừng không biết phải làm gì, tay chân cũng không biết đặt ở đâu, không biết làm gì khác hơn là sờ sờ tay, sờ sờ chân, lại đưa lên bụng kiểm tra.

Chạm vào mắt thấy viền mắt ướt ướt.

Cậu ta nhìn nhìn tôi, sợ hãi kéo tay tôi: “Ngươi... ngươi làm sao vậy?”

Tôi ôm lấy cậu ta, hôn lên má cậu ta chụt một cái.

Cậu ta lập tức đỏ mặt, từ trong lòng tôi lúi ra, ôm ngực đau lòng nói: “Ngươi trốn bổn hoàng tử, bây giờ còn... còn đùa giỡn với bổn hoàng tử... bổn... bổn hoàng tử rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Chương 7

Cậu bé này, tâm đã sớm thành thực như vậy, tương lai thì sẽ thế nào đây chứ.

Tôi phát sầu nhìn cậu ta, than thở.

Đang than thở, nghe tiếng cửa cách một cái, mở ra.

Vân Châu cầm bát thuốc tới, nhìn không chớp mắt vào tôi đang ngồi bên giường, nhưng miệng lại buồn bã nói: “Tiểu quỷ nhà ngươi, mới vừa rồi đe dọa dụ dỗ ta đi, thì ra là muốn lừa gạt thể tử của ta sao?”

Tôi bật cười.

Tiểu tử xấu xa đó lập tức ghen đỏ mặt, trong mắt lập tức ầng ậc nước, than thở khóc lóc lên án: “Các ngươi, các ngươi cười nhạo ta.”

Lên án xong, nổi giận đùng đùng xoay cơ thể mập ú- hoặc xoay người, cánh tay nhỏ vung lên, rất phong độ mà phát tay áo bỏ đi, nào ngờ, vừa ra tới cửa, chân vấp phải bậc cửa, lập tức bùm một cái, cả người ngã chổng vó.

Cả người tôi run lên, đang định đẩy Vân Châu đi tới đỡ cậu ta dậy. Tiểu tử xấu xa đó từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, quay người lại nghiêm nghị nhìn hai chúng tôi, uy hiếp nói: “Bổn hoàng tử lệnh cho các ngươi không được nói chuyện bổn hoàng tử bị ngã nói ra ngoài! Tư thế ngã của bổn hoàng tử khó coi như vậy, nếu như cho người khác biết, bổn hoàng tử còn mặt mũi nào nữa!”

Nói xong, hừ hai tiếng, tám lưng béo ú đứng thẳng lên, thở phì phì, chậm chậm bước ra ngoài.

Tôi vỗ vỗ trán, cậu bé này thật kiêu ngạo. Đáng yêu quá đi thôi.

Vân Châu mím môi cười, không lên tiếng, chỉ đặt bát thuốc xuống, nhẹ nhàng đỡ mặt tôi qua, đối mặt với đôi mắt của anh.

Tôi nói: “Tiểu hoàng tử...”

“Thất vương gia đang ở bên ngoài, không cần phải lo lắng.” Vân Châu ngắt lời tôi, đầu tiên là sờ sờ tay tôi, sau đó sờ lên mắt tôi, cuối cùng là chuyển lên trán tôi, dịu dàng hỏi: “Còn có cảm giác khó chịu ở đâu không?”

Tôi không trả lời, nhìn Vân Châu hỏi lại: “Sao mắt của huynh lại đỏ thế kia?”

Tay Vân Châu chững lại, hai mắt tỏa sáng: “Muội nói gì? Muội... Mắt của muội...”

“Mắt muội nhìn thấy rồi.” Tôi vui sướng ôm lấy cổ Vân Châu, hôn lên môi anh một cái, nhìn thần sắc của anh đang tròn tròn mắt nhìn tôi, vì vậy tôi lại tiếp tục hôn lên mặt anh, cắn

cắn chóp mũi của anh, “Muội có thể thấy mắt của huynh, lông mi của huynh, mũi của huynh, còn có cả chiếc cằm thỉnh thoảng có râu nữa này.”

Vân Châu ngáp ngừng sờ vào mắt tôi, nhẹ nhàng xoa lên, rồi ngừng lại một chút, viền mắt anh đột nhiên đỏ lên, trên mặt khẽ nở nụ cười, vươn người ra ôm tôi vào lòng, siết chặt lấy: “Sau này, chúng ta sẽ sống bên nhau thật tốt.”

Tôi vâng một tiếng, đặt cằm lên vai anh. Lúc này đang chạng vạng, ánh mặt trời từ bên ngoài rọi vào đến cửa, trên mặt đất có hai đường sáng. Đã lâu rồi không thấy ánh sáng, giờ chợt nhìn được, mắt có chút đau đau, tôi nhấp nháy mắt, trong ngực lại vô vùng vui sướng.

Tôi liền bảo Vân Châu dìu tôi đến đứng trước cửa sổ.

Vân Châu cầm bát thuốc, khuấy lên, múc một thìa lên đưa bên miệng thổi thổi, rồi đưa đến trước mặt tôi: “Trước tiên uống thuốc này đi đã.”

Tôi mông mõi uống hết nhanh, nói: “Đưa hết cho muội uống đi, cứ từng thìa như vậy muội không quen.” Đang định thò tay ra cầm lấy bát thuốc lên để uống hết, nào ngờ, vừa đặt vào bát thì ngón tay lại run lên.

Tôi sững ra, chợt nhớ chuyện trước lúc ngất đi, cảm giác đó lại đến, hai tay vẫn còn đang run rẩy, dường như, dường như còn run hơn so với mấy ngày trước.

Niềm vui sướng trong lòng lập tức tiêu tan, tay tôi đang chạm vào chiếc bát liền dừng lại, mặt tỉnh bơ rút tay về, cười gượng nói: “Hay là, huynh bón thuốc cho muội đi vậy.”

Vân Châu nhúu mày, thần sắc có chút nghi hoặc: “Sao vậy?”

Tôi cười gượng, nói: “Không, không có gì.” Tôi nghĩ nên để anh yên lòng, vì vậy cười cười, giả vờ làm nũng nói: “Người ta muốn làm nũng đó mà.”

Vân Châu mỉm cười, nhìn tôi, không nói gì. Lại bón từng thìa thuốc cho tôi.

Uống được một nửa, tôi thử thăm dò hỏi anh: “Buổi sáng đột nhiên muội bị ngất... Tiểu Đào có nói gì với huynh không?”

Vân Châu nhúu nhúu mày: “Không.” Lại giương mắt lên nhìn tôi: “Làm sao vậy?”

Nha đầu ngoan, quả nhiên là biết giữ mồm. Lát nữa thưởng hai quả táo cho cô ấy.

Tôi cười gượng: “Không,... không có gì.”

Uống xong bát thuốc, đứng đắn đắn rung mình.

Vân Châu đặt bát xuống, đỡ tôi từ trên giường xuống, rồi đột nhiên giữ chặt tay tôi, tôi kinh ngạc, vô thức muốn rút tay lại, nhưng không kịp, chỉ nơm nớp lo sợ để mặc anh cầm.

Mất một hồi, cũng không thấy anh có phản ứng gì, chỉ đỡ lưng tôi, dìu tôi chậm chậm đi về phía cửa sổ.

- Gái già già lần bảy -

Lại đợi một hồi, không thấy anh lên tiếng hỏi gì, thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhăn chút nào, tôi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Đại khái là tay run như vậy, đặt vào tay người khác, lại không cảm thấy có gì khác lạ.

Thời tiết mùa thu thật đẹp, mây trắng cũng rất đẹp, bầu trời màu xanh cũng rất đẹp, mắt của tôi đột nhiên phục hồi lại thị lực, nhìn trời một chút, nhìn mây một chút, lại nhìn vài cây quế vừa nở hoa trong viện một chút, tóm lại là rất tốt.

Dưới tán cây quế có hai người một lớn một nhỏ đang ngồi đó, cái người trẻ con kia hai tay chống má, miệng đang lẩm bẩm gì đó, đó chính là tiểu tử xấu xa, còn người kia thần sắc nhàn nhã thông dong, trên tay đang cầm chiếc quạt gỗ tạo ra tiếng động, cho thấy đó là một lãng tử phong lưu, bộ dáng cũng được, rất đào hoa.

Đang hăng hái nhìn họ, người kia đột nhiên quay đầu lại, thấy tôi và Vân Châu, nét mặt thâm thúy, bỗng xòe chiếc quạt trong tay, nở nụ cười phong lưu phóng khoáng với chúng tôi, lộ ra hai chiếc răng khênh chói mắt.

Tôi nhìn kỹ hai chiếc răng khênh đó, nói: “Thất vương gia?”

Vân Châu ừ một tiếng.

Tôi than thở: “Không ngờ triều đình thật sự có tâm như vậy, cha đã cáo lão hồi hương, không còn chức quan, vừa mới mất, đồng liêu thì nhiều, nhưng cũng chỉ có hân đến bái tế.”

Lại nghe Vân Châu buồn bã nói: “Chỉ sợ không chỉ đơn giản đến bái tế nhạc phụ đại nhân đâu.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Vân Châu, nghi hoặc hỏi: “Vậy vì sao mà đến?”

Vân Châu không đáp, gọi gia đình ở cửa tới, buồn bã nói: “Trời đã tối rồi, mau ăn cơm chiều thôi. Sao Thất vương gia còn chưa đi? Người đi ra đó, hỏi hân định muốn ở lại đây ăn cơm phải không?”

Tôi trợn mắt há mồm, này, này, này... đây chẳng phải là đuổi khách sao?

Gia đình lau mồ hôi, nhận mệnh đi ra đó, chỉ lát sau, lại lau mồ hôi nhận lệnh quay lại, nói: “Thất vương gia nói, mắt cô gia thật tốt, chỉ nhìn một cái là biết trong lòng hân nghĩ gì rồi, hân cảm động quá, cơm tối không cần phải quá rình rang, chỉ cần có thịt gà vịt cá các loại là đủ rồi.”

Vân Châu hừ nói: “Đi nói với hân là hôm nay trong phủ ăn chay.”

Gia đình lại lau mồ hôi, tiếp tục nhận lệnh chạy đi, chỉ chốc lát sau lại tiếp tục lau mồ hôi nhận lệnh quay lại: “Thất vương gia nói rau xanh đậu hũ cháo hoa màn thầu lão nhân gia cũng không chê đâu.”

Răng khênh chói mắt bên ngoài cửa sổ lại quay lại nhìn chúng tôi.

Tôi mắt mở to mồm há ra, hỏi Vân Châu: “Huynh và hân... từng có gì à?”

Vân Châu chậm chạp đáp: “Không.”

“... Hai người rất thân quen nhau?”

Mặt Vân Châu nghiêm lại: “Không thân quen.”

Tôi tiếp tục mắt mở to mồm há ra.

Trong vài ngày này, thất vương gia với những bức đông cung trong lời kể kia, dẫn theo tiểu tử xấu xa lúc nào cũng đến Chân phủ, ăn bữa cơm trưa, rồi tiện thể ăn luôn cơm chiều.

Tôi cực kỳ lo ngại.

Một hôm, Thất vương gia mang theo tiểu tử xấu xa đến ngồi dưới tán cây hoa quế trước sân nhà tôi, nhàn nhã phẩm trà. Tôi thông thả bước tới, ngồi xuống bên cạnh. Tiểu tử kia dòm ngó tôi, mặt tỉnh bơ nhắc cái ghế ngồi bên cạnh tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi hần: “Lần này Vương gia tới Tô Châu có công sự gì vậy?”

Hần cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh, nhìn tôi: “Không, bẩm vương... chỉ là đến thăm một người.”

Tôi gật đầu: “VẬY ĐÃ GẶP NGƯỜI ĐÓ CHƯA?”

Hần tiếp tục cười: “Đương nhiên là gặp rồi.” Hạn dừng lại, cầm chiếc quạt gỗ gõ lên bàn, lại nói: “Hơn nữa, xa tận chân trời, gần ngay trước mặt.”

Vừa dứt lời, liền nghe có tiếng ho khan.

Tôi kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc.

Người mà tên này nhắc đến không phải là Vân Châu đấy chứ? Không phải là hần đến đây để thăm Vân Châu đấy chứ? Nghe trong lời hần nói, ẩn giấu tình cảm dịu dàng nha!

Tôi cuống quýt từ trên ghế đứng lên, kéo Vân Châu giấu sau lưng mình, vô cùng đau đớn khuyên giải hần: “Phu quân ta chắc chắn không phải là kẻ đoạn tụ, huống gì huynh ấy đã thành thân rồi, thất vương gia xin hãy từ bỏ đi.”

Tôi vừa nói xong, nước trà trong miệng hần phun ra, phun trúng vào mặt tiểu tử xấu xa ngồi đối diện. Tiểu tử kia lập tức méo miệng, giơ bàn tay nhỏ bé mồm mĩm lên lau mặt mình, ầm ỨC NHÌN TÔI.

Vân Châu cũng ho khan vài tiếng, cúi đầu cười.

Thất vương gia đặt chén trà xuống, ho khan vài cái, ngượng ngùng nói: “Đúng là đã hết hy vọng rồi, ta... ta chỉ nghe nói hần đã đi Tô Châu, nhân có việc, liền từ kinh thành đến thăm một chút, giờ thấy hần sống rất tốt, ta cũng yên tâm rồi, mấy ngày nữa, ta sẽ quay về kinh thành.”

- Gái già già lần bảy -

Buổi tối, tôi quan sát khuôn mặt nghiêm nghị của Vân Châu, than thở: “Khuôn mặt này, không ngờ cũng đào hoa.”

Vân Châu trái lại cũng quan sát tôi, rồi nghĩ nghĩ gật đầu nói: “Chính xác, khuôn mặt như này, không lạ khi rước nợ hoa đào.”

Tôi ngẩn người ra.

Vân Châu gõ đầu tôi, hừ mũi: “Còn chưa biết là tự ai rước lấy đầu.”

Mấy ngày sau, thất vương gia dẫn theo tiểu tử xấu xa đến từ biệt.

Tôi vô cùng vui sướng, bảo Tiểu Đào luộc mười hai quả trứng gà nhét vào bọc quần áo cho họ.

Tiểu tử kia mang theo vẻ mặt buồn bã, nước mắt lưng tròng nói lời từ biệt với tôi.

Cậu ta vừa lau nước mắt vừa nói: “Con vịt này là con vịt lang thang mà bổng hoàng tử thấy trên đường, rất đáng thương, không có mẹ, bổng hoàng tử mang nó theo chăm sóc nhiều ngày rồi, ban ngày chơi đùa với nó, ban đêm thì ôm nó ngủ, giờ... giờ bổng hoàng tử phải đi rồi, tặng... tặng... nó cho người.”

Tôi cũng tuôn nước mắt, đồng thời không khỏi than thở, chẳng trách trông con vịt này thần sắc uể oải, thì ra là bị chà đạp như vậy, sắp đi đời rồi, thật khiến người ta thương cảm.

Tôi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của cậu ta, trịnh trọng nói: “Cậu yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc nuôi dưỡng nó thật tốt.”

Tiểu tử kia không hề nhìn con vịt cái nào, nước mắt lưng tròng đặt sợi dây vào tay tôi. Tôi lại đặt sợi dây vào tay Tiểu Đào.

Tôi cho rằng lần từ biệt này, ước chừng sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa, nghĩ nghĩ, trước khi chia tay nên ai ủi cậu ta, vì vậy cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng mập của cậu ta, đặt lên bụng tôi, nói: “Ở đây có tiểu muội muội, chờ tiểu muội muội lớn rồi thì sẽ làm vợ của cậu, được không?”

Tiểu tử kia lập tức đỏ mặt, cúi đầu, lui ra sau lưng thúc thúc mình.

Tôi cho rằng thất vương gia muốn nói lời từ biệt với Vân Châu, liền thở dài, nói không chừng còn sẽ nói câu gì đó đại loại như “*Vân lang, ta đi đây, rồi lấy tay lau hai mắt đầm lệ, nhưng lại ghen ngào không nói gì được nữa...*” Vân vân..

Nào ngờ, hấn vẫn để lộ ra hai chiếc răng khểnh, lấy một hộp gấm đưa tới trước mặt tôi, nói: “Cái này tặng người.”

Nói xong, kéo tiểu tử kia xoay người, mở cây quạt trong tay roạt một cái, tiêu sái đi. Sao mà phong lưu, sao mà hào phóng, sao mà rộng lượng thế!

Tôi có chút tiếc hận nhìn Vân Châu một cái.

Hoa Minh

Khóe miệng Vân Châu nhướn lên, liếc nhìn hộp gắm trong tay tôi, buồn bã nói: “Mở ra xem bên trong là gì đi.”

Là cái gì.

Lúc mở ra tôi liền choáng váng, rõ ràng... rõ ràng là một bức họa của tôi.

Vân Châu hừ một tiếng, lại buồn bã nói: “Ta đã nói rồi, không biết là ai đào hoa đâu.”

Tôi mắt mở to mồm há hốc.

Đây... đây... đây... không phải là lần đó tôi bị triệu tiến cung, là cái lần ở trong hoa viên tường vì nghĩ ngợi đó sao? Sao... sao...

Nghe Vân Châu nói: “Lúc ở kinh thành, ta đã gặp hấn vài lần, sau đó có một lần ta bị hấn gọi vào phủ uống rượu, ngẫu nhiên nhìn thấy bức họa này liền biết được tâm ý của hấn. Có người nói ngày đó muối tiến cung, vừa lúc hấn cũng tiến cung, đựng phải muối trong hoa viên, vì vậy...”

Vân Châu dừng lại.

Tôi vội hỏi: “Vì vậy?”

“Vì vậy trong nháy mắt đã lọt vào tầm mắt, hấn vốn định ngày hôm sau cầm theo bức họa tới cửa cầu hôn, bởi vì uống nhiều rượu, lại lấy ra khoe trước mặt ta, kết quả...” Vân Châu dừng lại, ánh mắt nhìn về xa xăm, tiếp tục buồn bã nói: “Kết quả chúng ta đập vỡ bình rượu, tay không đánh nhau một trận.”

Tôi ngơ ngác nghe, vô cùng khiếp sợ.

Ngoại trừ hoa đào nát này, tính tính toán, số hoa đào của tôi có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đóa thứ nhất, là Vân Châu, không cần nói nữa, cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Đóa thứ hai, là Phi Bạch, cũng không cần nói nhiều, hữu duyên vô phận, ngay từ đầu đã là một mối duyên lầm.

Đóa thứ ba, là Nhị Đan ở Minh giới, đóa này không được coi là một đóa hoa lớn, tuy nhiên, cũng được coi là một đóa hoa nhỏ thuần khiết.

Thật không ngờ, không ngờ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay ba đóa, dĩ nhiên tôi còn một đóa ngoài ý muốn ở bên ngoài nữa, ngay cả đóa này chưa nở nhưng cũng được coi là một đóa...

Vân Châu bắt đầu nhéo nhéo tay tôi nói: “Có cảm giác gì?”

Tôi thành thực nói: “Có chút kích động.”

- *Gái già gả lần bảy* -

Vân Châu chẳng tốn lời thừa, nhéo tay tôi, sau đó ngồi xôm xuống, ghé vào bụng tôi, nói: “Con à, đá cho mẹ con một đá đi.”

Bảo bối quả nhiên trở mình một cái, không khách khí ở trong bụng tôi đập một cái.

...

Tôi ảm ức, giận rồi: “Muội muốn bỏ nhà ra đi.”

Chương 8

Tôi chăm sóc tận tình con vịt của tiểu tử kia tặng. Lúc nhàn rỗi không có việc gì thì đưa nó đi dạo, cho nó ăn ngon, quả nhiên nửa tháng sau, thần sắc của nó ngày càng phấn chấn lên không còn uể oải như trước nữa.

Tiêu Đào suy tư nói: “Đây là một con vịt cái, hay là mua một con vịt đực về làm một đôi với nó.”

Tôi nghĩ nghĩ, thấy có lý.

Hôm ấy hai con vịt gặp nhau, trên trời có một ráng đỏ rất lớn, vịt cái mắt nhìn chăm chăm vào con vịt đực đối diện, hai mắt sáng rực, cái mỏ đỏ trên mỏ nó cũng trở nên đỏ rực.

Con vịt đực đối diện cũng nhìn lại.

Trong nháy mắt, thiên lôi với động đất, lửa thì gặp củi khô, hai con vịt nhất kiến chung tình.

Lúc đó, tôi và Vân Châu đang ngồi dưới tán cây hoa quế ở ngoài sân pha trà. Thời điểm đó, mặt trời chiếu như một quả trứng vịt treo ở trên trời, rất tròn. Tôi liền nhớ tới năm mười lăm tuổi ở Dược Sư cốc nở đầy hoa trà đó, tôi và Vân Châu sau sáu năm lần thứ hai gặp lại.

Khi đó, tôi cũng giống như con vịt cái kia, mặt đỏ bừng. Vân Châu thì giống như chú vịt đực kia hai mắt nhìn thẳng, kinh ngạc nhìn tôi. Trong nháy mắt đó, không biết ở chỗ anh thiên lôi có không, đương nhiên ở chỗ tôi thì động đất tuy không đến mức ầm ầm dội vào tai, nhưng tôi nhớ rất kỹ là trong lúc đó trong đầu tôi như có một con nai hoang lao mạnh thoát ra ngoài, khua đung ầm ầm.

Cảm giác thật kỳ diệu, thời điểm đó thật diệu kỳ.

Tôi nhin không được cảm khái với Vân Châu: “Từ trên người hai con vịt kia, muội dường như thấy được hình bóng hai chúng ta lúc trước.”

Chén trà trên tay Vân Châu nghiêng đi, nước trà sánh ra hơn nửa.

Nửa tháng sau, con vịt cái quả nhiên tinh thần rất tốt, vẻ mặt trở nên hồng hào, sáng láng.

Nửa tháng sau nữa, hai con vịt cùng nhau bỏ trốn.

Sau nửa tháng hai con vịt bỏ trốn, tôi ho ra máu, nhuộm đỏ cả cái khăn tay.

Đương nhiên là giầu Vân Châu.

Lúc đó là nửa đêm, tôi đột nhiên tỉnh giấc, cảm giác yết hầu tanh tanh, liền mặc áo choàng lặng lẽ đi ra ngoài. Ra đến ngoài cửa, vừa mới dừng bước thì lập tức ho ra một ngụm máu.

- Gái già gả lần bảy -

Trên chiếc khăn nhuộm đầy máu, rất rõ ràng, tôi sững sờ, chợt nhớ ông ngoại từng nói, nếu tuổi trẻ bị ho ra huyết, thì rất không ổn, sợ rằng nguy hiểm đến tính mạng, nếu có sống được, cũng chỉ là phế nhân.

Tôi còn nhớ rõ năm đó, tại Dược Sư cốc có một người dẫn theo một thiếu niên đến, thiếu niên đó mặt mũi sạch sẽ, thích cười, lúc đi đứng thì rất nhẹ nhàng, nhưng lại mắc một căn bệnh, nếu đi đứng không cẩn thận, thì sẽ ho ra máu.

Ngày đầu ho, tôi bung chén nước đến cho hấn súc miệng, hấn cười, ngày thứ hai, tôi lại bung chén nước tới cho hấn, hấn vẫn cười, ho liên tục đến bảy ngày liền, liên tiếp đều ho ra máu, lúc ra đi, vẫn còn cười.

Giờ nhớ lại, khiến tôi thổn thức không ngớt.

Giờ sắp tới lượt mình, trong lòng tôi rét lạnh, chân tay luống cuống, mồ mẫm ngồi xuống bậc đá, gió thổi tới, càng làm trái tim thêm lạnh.

Đang chờ đợi, chợt nghe có tiếng lạch cạch, cửa phòng bị đẩy ra, Vân Châu đứng sau lưng tôi, gọi: “A Ly?”

Tôi cuống quýt nhét khăn tay vào trong tay áo.

Anh khoác chiếc áo mỏng, buông rũ xuống đất, chau mày lại hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, sao lại ngồi dưới đất chờ ra thế kia?”

Tôi nói: “Ngắm trăng.”

Anh yên lặng chốc lát, nói: “...Không có trăng.”

Tôi ngẩng lên nhìn trời, hả, bầu trời đen tuyền không trăng, ngay cả một ngôi sao cũng khó tìm thấy.

Tôi lại gượng nói: “Ngủ nóng quá, ra ngoài hóng gió mát.”

Vân Châu ngồi xổm xuống, cầm tay tôi: “Tay sao lạnh vậy, còn bảo nóng?”

Tôi lại cười gượng vài tiếng, đang định tiếp tục nói linh tinh, lại bị anh nhứ mày cắt ngang.

Anh xiết chặt tay tôi, thần sắc phức tạp khó phân biệt, nhìn tôi rất lâu, nói: “A Ly, muội... có gì đang giấu ta phải không?”

Tôi lại cười gượng vài tiếng: “Không, không có.”

Anh chau mày không nói gì.

Tôi bị anh làm cho tê dại, đang định đứng dậy, lại bị anh giữ lại, bắt đầu ghé sát lại dò xét trước mặt tôi, nhứ mày hỏi: “Sao ta lại ngửi thấy mùi máu tanh vậy?”

Hoa Minh

Tim tôi đập lộp bộp, đang định há mồm nói, anh đã nghiêng người qua, giữ lấy vai tôi, đặt môi vào môi tôi liếm liếm, ánh mắt chợt đen đi, rồi tiếp tục nạy môi tôi ra, đầu lưỡi đi qua hàm răng tôi trong miệng tôi.

Đầu óc tôi âm một tiếng.

Đầu lưỡi của anh trong miệng tôi xoay vòng mấy cái, lại mút mút một chút, rồi mới rút ra, sắc mặt trắng bệch: “Sao lại có vị máu?”

Tôi cười gượng hai tiếng, trấn tĩnh đáp: “Vừa rồi bất ngờ cắn phải đầu lưỡi.”

Sắc mặt anh âm trầm: “Thật không?”

Tôi cười, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn xuống môi anh, nói: “Trước đây ông ngoại nói cắn đầu lưỡi là sẽ được ăn ngon, muối... ừm, muối muốn ăn móng giò.”

Ánh mắt anh chợt lóe lên, kéo tôi vào lòng, ôm rất chặt. Anh im lặng hơn nửa khắc, mới chậm rãi đáp: “Được, ngày mai ta làm cho muối.”

Tôi nhớ lúc anh còn là Vong Xuyên từng nói với tôi, anh muốn cùng tôi mua một căn nhà ở trần gian, tôi nhóm lửa, anh nấu cơm, lúc trước mắt tôi bị mù, khi anh ở trong nhà bếp nấu cơm, tôi lên ngồi trên ghế ở bên ngoài nhà bếp, nghe bên trong tiếng bát đĩa vang lên, cùng với tiếng canh sôi trong nồi cách thủy, thỉnh thoảng gọi anh một tiếng.

Khi đó tôi thường nghĩ, chờ mắt tôi khá lên rồi, tôi sẽ cùng anh vào nhà bếp, tôi làm việc, anh nấu cơm, tôi đun thêm củi vào bếp, anh sẽ cầm cái xẻn xào rau trong nồi.

Hoặc là anh sẽ nói với tôi: “Lửa nhỏ, cho thêm củi hộ ta” hoặc là “Lửa to quá, bỏ bớt củi đi.” Hoặc là khi ánh nắng bên ngoài chiếu vào, trên trán anh sẽ có mồ hôi, thật vui sướng, thật viên mãn.

Còn hiện giờ, mắt tôi đã nhìn thấy rồi, cuối cùng có thể chờ được đến lúc đó, tôi và anh cùng vào bếp, tôi nhóm lửa, anh nấu cơm, tôi đẩy thêm củi vào bếp, anh xào rau trên chảo, cũng có ánh nắng từ bên ngoài rọi vào, trên trán anh mồ hôi chảy ra, nhưng, nỗi lòng tôi càng lúc càng nặng nề.

Tay tôi lại bắt đầu run rẩy, tần suất càng ngày càng nhiều, bệnh trạng càng lúc càng rõ rệt, lúc ăn cơm, tôi phát hiện ngay cả cầm thìa cũng không chắc. Tôi lén tự bắt mạch mình vài lần, nhưng vẫn không phát hiện ra bệnh gì.

Tôi giấu Vân Châu mời đại phu tới, họ cũng lắc đầu.

Đành vậy thôi, qua một ngày thì thêm một ngày.

Thu qua đông tới, tuyết bắt đầu rơi, hoa đào trong sân cũng bắt đầu nở.

Từ sau đêm Vân Châu phát hiện tôi ho ra máu đó, anh rất ít ra cửa hàng, những việc nặng nhẹ đều giao hết cho quản gia, chỉ ở nhà với tôi. Tôi đương nhiên rất vui mừng. Mang

- Gái già gả lần bảy -

thai được bảy tháng, bụng càng lúc càng to, anh thường xuyên dắt tôi ra ngoài đi dạo, lúc trở về thì xào rau nấu com, ngày nào cũng như thế, vui vẻ thỏa mãn.

Đầu xuân, lại có đợt tuyết rơi nhẹ, trận tuyết hôm đó, mai đỏ trong góc sân trước đây chưa từng nở bỗng dung nở rộ.

Tiêu Đào nhảy nhót vui mừng nói: “Hắn là có chuyện tốt sẽ tới.”

Chuyện tốt, là chuyện tốt sao?

Còn tôi lại tìm thấy tử mạch của mình.

* Chú thích:

Mai đỏ: là một loài hoa trông rất giống hoa đào (Hoa mai – *Prunus mume*; Hoa đào – *Prunus persica*). Hoa mai đỏ ở Việt Nam còn có một tên khác là **mai mơ**, tuy nhiên ở Việt Nam rất hiếm thấy (nhìn chung là không có) loài mai đỏ này. Cây mai đỏ rất phổ biến ở Trung Quốc, thường nở rất sớm cuối đông, giữa thời tiết băng giá, là biểu tượng của mùa đông. Hơn thế nữa mai đỏ là loài hoa gần như nở sớm nhất trong các loài hoa, nên nó cũng là tín hiệu sớm đón mùa xuân tới.

Mai, tùng trúc (3 loài cây không rụng lá mùa đông), được gọi là **Tam hàn tam hữu** – ba người bạn của giá lạnh. Hoa mai cũng được đánh giá cao bởi vóc dáng khẳng khiu nhưng cứng cáp, mùi hương nhẹ nhàng và vẻ đẹp của hoa. Bên cạnh mai đỏ còn có mai trắng, được coi như biểu tượng của sự tao nhã, thanh khiết. Hình ảnh hoa mai nở giữa tuyết trắng trong khi các loài cây khác đang khô héo vì giá lạnh được các nhà Nho nhìn nhận như biểu tượng của khí phách kiên cường trước nghịch cảnh. Hình ảnh hoa mai nở sớm báo tin mùa xuân đến cũng tượng trưng cho niềm hy vọng.

(sưu tầm)

Chương 9

Ngày hôm sau, Vân Châu đột nhiên chặt gốc mai đỏ đi.

Tôi ngạc nhiên.

Anh nở nụ cười gượng gạo: “Gốc mai đỏ này đơn điệu quá, không đẹp gì cả, nghe nói mai tháng hai nở ở trên núi phía bắc rất đẹp, chờ sang năm ta dẫn muội tới đó ngắm.”

Sang năm là lúc nào?

Lòng tôi tiếp tục thất vọng, tôi sợ sang năm là lúc tôi đã không còn nữa, tôi rất muốn cùng anh đi ngắm tuyết xuân ở trên núi, ngắm mai đỏ ở thành Hải, chỉ là, đã muộn rồi, không còn đợi được nữa.

Cây mai đỏ bị chặt đứt nhưng vẫn nằm ở chân tường, buổi tối, tôi len lén ra đó nhặt nó lên, yên lặng một hồi, rồi lại trồng lại.

Tôi không biết nó có thể sống được hay không, mai đỏ ở trên núi có thể nở rộ, thắng cảnh ở thành Hải tôi có được nhìn thấy nữa hay không, nhưng cái có thể nhìn thấy, cũng chỉ có cảnh mai tàn vào lúc này.

Quả nhiên, ba ngày sau, cây mai đã héo úa.

Tôi thu dọn cành hoa khô đó, chôn xuống góc tường. Ở góc tường còn có một mảng băng tuyết, nhỏ dài ôm lấy chân tường, tôi vừa chạm vào, liền ho ra một ngụm máu, giọt máu bắn vào đó, đỏ sẫm, giống như mai đỏ, nở vừa đúng lúc.

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua, theo tính toán, ngày lâm bồn cũng sắp tới.

Tôi xoa xoa bụng, trong lòng hưng phấn, rồi lại lo sợ mơ hồ.

Tay của tôi càng lúc càng run nhiều, mạch trạng càng lúc càng rõ ràng, tôi không biết mình có thể sống được bao lâu, chỉ mong ngóng sớm sinh con ra, sớm một ngày, gánh nặng trong lòng càng đỡ được chút ít.

Bên cầu thành Nam liễu xanh mềm mại, Vân Châu dắt tôi ra ngoài dạo.

Tôi dựa vào đầu cầu ho ra máu, một cậu bé trong trang phục màu xanh sợ hãi kéo kéo tay áo tôi, nói: “Tỷ tỷ à, người làm sao vậy?”

Tôi xoa đầu cậu bé, thấy cậu ta mập mập đáng yêu, liền lấy trong người ra hai đồng tiền, cho cậu ta đi mua mút quả, lúc xoay người lại, thấy Vân Châu đang cầm con điều giấy bước tới, tôi vội vàng lau vết máu trên miệng.

“Sắc mặt sao tái nhợt thế kia?” Anh bước tới, cầm lấy tay tôi, hình như cũng cảm giác tay tôi đang run, anh ôm tôi vào lòng: “A Ly, làm sao vậy, lạnh không?”

- Gái già già lần bảy -

Tôi nói: “Lạnh, lạnh.”

Giờ đã là mùa xuân ấp áp, đâu còn lạnh nữa. Cả lòng bàn tay tôi toàn là mồ hôi.

Vân Châu cởi áo ra khoác lên cho tôi, ôm lấy tôi, cả người hình như run lên.

Một lát, tôi ngược mắt lên, chợt thấy trên khóe mắt anh có một giọt lệ.

Tôi ngẩn người, hỏi: “Huynh sao vậy?”

Vân Châu dịu dàng vuốt tóc tôi, bật cười lên, trong tiếng cười có chút nghèn nghẹn, khàn giọng đáp: “Không có gì, là bụi bay vào mắt.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, kiễng chân, hôn lên môi anh, sau đó nói: “Muội không muốn đi nữa, huynh công muội về nhé.”

Vân Châu cười: “Được.”

Anh bước đi chậm chậm, tôi nằm trên lưng anh, nước mắt bỗng nhiên chảy ra. Người đàn ông đang cõng tôi đây, tôi thích anh, tôi yêu anh, anh luôn ở trong lòng tôi, cho dù luôn luôn lấp đầy ở trong lòng tôi, cũng không thay đổi được số mệnh, đến cuối cùng cũng tan.

Vân Châu đột nhiên dừng lại, quay đầu sang, nhíu mày nói: “Làm sao vậy, sao lại chảy nước mắt?”

Tôi đưa tay dụi dụi mắt: “Hạt bụi bay vào mắt.”

Rồi tôi đột nhiên hay ngủ, chỉ nghĩ là buồn ngủ, không để ý một cái là ngủ luôn. Cả người hỗn loạn, nhưng mà, đến nửa đêm thì lại rất dễ tỉnh.

Mỗi nửa đêm tỉnh giấc, cảm giác Vân Châu ghé vào ngực tôi nghe tiếng tim tôi đập, nghe xong một hồi, thì lại lo lắng, đưa tay thăm dò hơi thở của tôi, cuối cùng, khẽ cười, chậm rãi thở ra, ôm tôi vào lòng, chỉnh góc chăn cho tôi.

Tôi tựa đầu vào trong khuỷu tay anh, nước mắt lã chã rơi.

Thì ra cái gì anh cũng biết, mà lại biết từ lâu rồi, chỉ là không thể hiện ra thôi, giả bộ như không biết mà thôi. Tôi căng thẳng, anh cũng căng thẳng theo.

Cùng với việc ngày nào cũng nghe tiếng tim tôi đập, mấy ngày sau, đang lúc mơ màng ngủ đột nhiên bị anh lay dậy, tôi hỏi: “Sao vậy?”

Vân Châu hôn lên chóp mũi tôi, nói: “Muốn nói chuyện cùng muội một chút.”

Đại khái anh sợ tôi cho dù tim có đập mũi có thở, nhưng cứ ngủ như vậy cũng lo lắng. Nét mặt anh bình tĩnh mà dịu dàng, nhìn không thấy có biểu hiện gì khác lạ, ngay cả trong mắt cũng mang ý cười, vậy mà lại khiến lòng tôi cay cay.

Tôi tựa đầu lên ngực anh, nói: “Vâng.”

Hoa Minh

Anh vén tóc mai tôi, nói :”Ta kể chuyện xưa nhé, muội cứ nhắm mắt lại dù không ngủ, không cần phải nói gì cả, chỉ đáp vài tiếng là được rồi, việc ta kể ta cứ kể, việc muội ngủ cứ ngủ nhé.”

Tôi gật đầu.

Không thể không nói, Vân Châu thật sự kể chuyện xưa giống như là thôi miên, tôi khó khăn lắm mới đáp lại vài tiếng, rồi rất nhanh đã ngủ.

Đêm hôm sau, lại giống như đêm trước bị anh lay tỉnh, lại tiếp tục nghe anh kể chuyện xưa, lại khó khăn lắm mới đáp lại vài tiếng, lại rất nhanh đi vào giấc ngủ, như vậy mãi cho đến khi mặt trời lên cao tới tận đỉnh đầu. Một buổi tối sau khi anh lay tôi tỉnh, đột nhiên bón một viên kẹo vào miệng tôi.

Tôi không hiểu.

Anh ôm tôi, không đếm xỉa gì nói: “Tối hôm qua muội nói mớ, muốn ăn kẹo, còn ôm mặt ta mà gặm, mới vừa rồi trong mộng còn la hét đòi ăn.”

Tôi sùng sốt.

Nhưng chợt hiểu, đó chỉ là cái cớ.

Nhắc đến kẹo, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Đại khái là lúc hơn ba trăm tuổi, lúc ấy vừa mới biết anh, anh thường xuyên mang đồ ăn từ trong cung ra, bánh ngọt này, quả táo này, vân vân, vậy mà tôi chỉ vui sướng khi nhìn thấy những viên kẹo đầy màu sắc.

Anh thường giấu kẹo trong tay, nắm chặt lại bắt tôi đoán, là ở tay bên trái hay tay bên phải, hoặc là tay bên trái có mấy chiếc, tay bên phải có mấy chiếc. Tôi toàn đoán sai. Có lần, anh đưa tay ra trước mặt tôi, nói: “Đoán xem trong tay ta có mấy viên kẹo, đoán được, những viên kẹo đều cho muội.”

Tôi trầm tư suy nghĩ một hồi, gảy ngón tay, kiên định nói: “Năm viên.”

Anh suy nghĩ một chút, sau đó quay lưng lại cho tay vào người sờ soạng một trận.

Tìm xong, xoay người lại, cầm bàn tay nhỏ bé của tôi mở ra, đặt bốn viên kẹo vào trong tay tôi, ừ ừ nói: “Còn thiếu muội một viên.”

Bốn viên kẹo này, ba viên thì bình thường, còn có một viên bị biến dạng, không còn nguyên vẹn, lớp giấy bên ngoài nhăn nhúm.

Đến ngày hôm sau, anh đặt một viên kẹo vào tay tôi, trên mặt thì bị xước da.

Tôi bê hòn đá, đặt chân lên đó, chăm chú nhìn mặt anh cả nửa ngày, sao đó buồn bã hỏi anh bị làm sao.

Anh đảo mắt, nghiêm trang nói với tôi: “Ta ăn trộm kẹo, bị người ta bắt được đánh cho.”

- Gái già gả lần bảy -

Lúc đó tôi không biết anh là Minh thái tử, chỉ không ngờ anh vì mình mà bị như thế, vì vậy vô cùng hoảng sợ.

Sau chuyện đó, tôi ngồi trên tảng đá, nghĩ mà đau lòng.

Đợi anh đi rồi, tôi đào dưới tán cây cỏ một cái hố, đặt viên kẹo xuống lấp đi, cắm một bông hoa đuôi chó lên trên đó, rồi thề từ nay sẽ không bao giờ... ăn kẹo nữa.

Sau đó, anh có đến cho tôi kẹo, tôi nắm chặt tay không nhận, anh liền cau mày tức giận.

Thời điểm đó tôi rất thích anh cười, nghĩ còn đẹp hơn so với hoa đuôi chó mọc ở bên bờ sông, do đó rất sợ dáng vẻ chau mày của anh. Vì vậy tôi không thể làm gì khác hơn là nhận lấy viên kẹo, cất đi, đợi anh đi rồi, mới lấy ra chôn nó dưới tán cây cỏ.

Từ đó về sau, cứ như vậy, một tặng một chôn...

Cho đến khi tôi được một nghìn năm trăm tuổi thì biết thân phận của anh, tất cả những viên kẹo kia, cũng đều đã trở thành một đồng bùn.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, tôi không ăn kẹo nữa, cũng đã quên mất mùi vị của kẹo rồi, kể cả sau này, cũng không thích ăn kẹo nữa. Giờ bỗng nhiên anh nhắc tới, khiến tôi vô cùng cảm khái.

Đầu tháng ba, tôi sinh con, quá trình sinh của rất thuận lợi, chỉ là rất tốn sức thôi.

Đó là một bé trai.

Lúc mới sinh trên mặt rất nhăn nheo, mặt lại đỏ bừng, Vân Châu ôm con đến trước giường, để tôi chạm vào con.

Tôi tỉ mỉ quan sát con mình rất lâu, rồi than thở: “Sao lại xấu như vậy nhỉ?”

Tay Vân Châu run lên, yên lặng một hồi, nói khẽ: “...Ta đang định nói con rất giống muội.”

Tôi á khẩu luôn: “...”

Bà đỡ đứng bên cạnh bật cười lên: “Đứa trẻ nào sinh ra cũng đều có hình dáng như này, chờ vài ngày nữa, theo ta thấy, sẽ là một tiểu công tử đẹp trai.”

Quả nhiên, mấy ngày sau, khuôn mặt của con đầy lên, không còn nhăn nheo nữa, trở nên tròn tròn khả ái, nhỏ nhắn đáng yêu, mềm mướt, vô cùng giống quả trứng gà chín lột vỏ.

Tôi liền lấy tên cho con, gọi là Trà Đản.

Vân Châu im bật một hồi, hỏi: “Vì sao lại gọi là...Trà Đản?”

Tôi hào hứng nheo mắt con, nói: “Da mềm như này, rất thích sờ, rất giống so với quả trứng gà lột vỏ, nhưng nếu như gọi thẳng là trứng gà, thì hơi trực tiếp quá, nên gọi uyển chuyển đi một chút, gọi là Trà Đản, dù gì thì nghĩa vẫn là trứng gà.”

Hoa Minh

Vân Châu méo miệng, không nói gì.

Tôi cắn môi, do dự nói: “Huynh thấy không hay đúng không?”

Vân Châu cầm tay tôi, nói: “Ừm, ta nghĩ...tên này cũng hay, rất dễ hiểu, rất thích.”

Tôi vô cùng vui sướng. Liên tục xoa nắn hai má của con, sau đó gọi tên con lên, tiểu tử kia mắt chớp chớp nhìn tôi, rồi lại nhìn Vân Châu, sau đó khóc rống lên.

Đại khái là vì sinh Trà Đản, tôi rất vui mừng, cả người khỏe khoắn được hai ngày, vậy mà, mấy ngày sau lại bắt đầu tái phát.

Tôi không biết mình còn chống đỡ được bao lâu, nằm ở trên giường suy nghĩ cả hai ngày, ngày thứ ba thì tôi tìm cơ bảo Vân Châu đi, sau đó gọi Tiểu Đào mang giấy bút mực đến.

Tiểu Đào ngồi vục hỏi: “Tiểu thư muốn viết gì?”

Tôi nhìn Trà Đản đang ngủ nước dãi chảy trong nôi, cười nói: “Viết thư tình cho tiểu tử này.”

Tiểu Đào há hốc mồm.

Tôi nói: “Viết trước rồi giữ lại, chờ ta ra đi rồi, người giao những bức thư này cho Vân Châu, bảo huynh ấy hàng năm đến sinh nhật con thì lấy ra một bức thư cho con.”

Tôi không thể dành cho con tình cảm của một người mẹ, chỉ có thể dành cho con những điều này.

Lúc hạ bút, tôi do dự, không muốn gọi thẳng con là Trà Đản, nghĩ nghĩ, liền viết “Con của mẹ”. Viết xong, tôi cầm lên xem, cảm thấy văn phong của tôi rất uyển chuyển, hàm xúc, rất hài lòng:

“Con của mẹ, khi con nhìn thấy lá thư này, mẹ đã không còn ở bên cạnh con nữa, đừng nên hỏi mẹ đi đâu, ở đâu, con chỉ cần nhớ là mẹ rất yêu con, bất kể mẹ ở nơi nào, bất kể con ở nơi đâu, mẹ vẫn luôn luôn ở bên cạnh con.

Hôm nay là ngày con tròn 5 tuổi sinh nhật, mẹ chỉ biết chọn cách này để viết thư cho con, lại lo con vừa mới học biết chữ. Tất nhiên điều kiện trước tiên là cha con phải mời thầy giáo về dạy cho con biết chữ. Con à, vậy giờ con đã biết chữ rồi phải không?

Nếu không phải... vậy con buông nhanh bức thư này chạy đi báo với cha, nói mẹ con... đã tan nát hết cả cõi lòng rồi.

Hôm nay mẹ viết bức thư này chỉ có mục đích đơn giản là muốn lên nói cho con biết một bí mật. À, dĩ nhiên, nếu bí mật này cha con còn chưa nói cho con biết.

Thực ra thì con không phải người phạm trần. Cha của con là Thái tử điện hạ tiếng tăm lừng lẫy trên Minh giới, mẹ của con cũng ở Minh giới lớn lên, đến một ngày nào đó, con chắc chắn sẽ theo cha trở lại Minh giới.

- Gái già gả lần bảy -

Đừng để người đời nói đến Minh giới trong truyền thuyết mà bị dọa con nhé, Minh giới chẳng qua cũng là một nơi rất xinh đẹp, cũng giống như nhân gian, có núi có sông, có vườn hoa cây trái, còn có chiếc cầu nhỏ tịch mịch dưới ánh chiều tà, có hàng ngàn cây lê nở đầy hoa, có hoa đào còn có cầu vồng xuất hiện sau cơn mưa nữa.

Tất cả đều vô cùng mỹ lệ.

Vào Minh giới còn có một con sông gọi là sông Vong Xuyên, mẹ chính là đã lớn lên ở nơi đó, cũng là nơi mà mẹ được gặp cha con, cùng nhau thanh mai trúc mã lớn lên.

Trên sông có một cây cầu tên là Nại Hà, đối diện cây cầu có một bà bà mở quán bán canh tên là Mạnh bà bà. Mạnh bà bà là người rất tốt. Mẹ không cha không mẹ, được bà bà nuôi lớn, đợi khi nào con trở lại Minh giới thì con nhớ giúp mẹ nói với bà rằng, mẹ rất nhớ bà.

Sau khi trở về, con hãy đến điện Khánh Dương, đó là cung thái tử của cha, còn cách sườn phía Bắc hai phòng là nơi mẹ đã từng ở. Nếu mẹ nhớ không sai thì trên bàn trong phòng còn có một lọ hoa hoè, nếu như mẹ đoán không nhầm thì chắc rằng nó đã héo khô rồi, con hãy nhớ thay hoa mới nhé, thỉnh thoảng nhớ hái một bó mang vào phòng cho cha, cha rất thích mùi hoa hoè, con cũng nói giùm với cha rằng, mẹ rất yêu cha, có lẽ mẹ trước kia đã sớm yêu cha rồi.

Chuyện gì, yêu là gì ấy à? Vấn đề này, à, cũng có chỗ hơi khó hiểu chút, con....con cứ đến hỏi cha con thì sẽ biết.

Còn gì nữa? Còn cây hoa hoè ở đâu ý à?

À, ở góc phía đông của cung điện, có một cây hoa hoè to nở rộ, mẹ đã từng ngồi dưới bóng cây, hái hoa hoè, thêu cho cha con một chiếc túi hương. Cách cây hoa hoè một chút ở chân tường có một hang chuột, mẹ đã từng trộm lấy ba cái bánh bao trắng, giấu ở chỗ đó, cũng chỉ để nuôi béo con chuột mà thôi.

Nuôi béo con chuột làm gì ấy à? À, vấn đề này cũng lại rất khó hiểu, con...con lại vẫn cứ đến hỏi cha con thì sẽ biết.

Ra ngoài cung điện sẽ đi thông sang cung điện ông nội Minh vương, trên đường đi còn có một cây cầu, dưới cầu là một hồ sen rộng, mẹ đã từng mang một chiếc ghế băng nhỏ ngồi ở chỗ đó chờ cha con, nếu sau này cùng về với cha con, lúc nào con nhớ cha, mong ngóng cha mau chút trở về thì làm như mẹ đã từng làm, mang theo chiếc ghế nhỏ, ngoan ngoan ngồi bên hồ sen chờ cha con trở về nhé.

Ngồi bên hồ sen ngắm hoa sen nở nhìn rất đẹp, trên mặt nước còn có chú ếch, nếu con cảm thấy cô đơn thì hãy cùng chúng nói nói chuyện nhé. Bên cạnh hồ còn có nhiều cây cỏ cũng rất đầy mượt, con có thể lăn, ngã, nằm phơi nắng, ngắm trăng lên.

Theo hiểu biết của mẹ con, không cần biết là nhân gian hay là Minh giới, con cũng sẽ gặp một chuyện có thể ảnh hưởng mạnh đến bản thân con, là nói về mẹ của con – sẽ có người cười nhạo là con không có mẹ.

Hoa Minh

Thực ra thì mẹ và con đây đều giống nhau, không cha không mẹ, lúc nào cũng bị nhóm tiểu quỷ khinh thường, bắt nạt, lúc còn ở sông, mẹ của mẹ, tức bà ngoại con sinh mẹ không được bao lâu thì cũng đã qua đời. Trước lúc ông tổ ngoại của con chưa dẫn mẹ đi thì luôn bị bọn trẻ con nhà quê bắt nạt, không có đứa bé nào muốn cùng mẹ chơi nghịch bùn, trèo cây hay là đi trộm quả hồng.

Mẹ của con lúc đó thật là đáng thương.

Nếu lúc đó con bị nói như thế, chắc chắn sẽ nhớ đến vẻ mặt của mẹ con đây lúc đó, cảm hòn đá lên đuôi theo thẳng bé xui xẻo tên Nhị Cầu mà Trương Tam Ma kia khắp đường khắp phố.

Cho nên, nếu có ai bắt nạt con như lời mẹ nói thì đừng có do dự gì, hãy dùng cảm cảm lấy hòn đá ném về phía chúng nó nhé, nhưng con hãy nhớ ném nhẹ chút, nếu không cha con lại mất tiền oan chữa bệnh. Còn con hãy nhớ đừng khóc, không cần rơi nước mắt, nước mắt nam nhi không dễ rơi, nếu con muốn khóc thì hãy trở về nhà, đi tắm sạch sẽ để vun đắp tinh thần, sau đó trải giường, cởi giày, chui vào trong ổ chăn mới khóc nhé, vì nếu không làm như thế, con khóc làm cho khuôn mặt nhỏ của con đỏ lên sẽ bị người ta chê cười.

Chỉ là, mẹ vẫn thích trẻ con hay cười.

Lúc cha con cười trông rất đẹp, con và cha con nhìn rất giống nhau, mẹ nghĩ khi nào con lớn lên, cười cũng nhất định sẽ giống cha, rất đẹp.

Thế nhưng mẹ lại có chút lo lo.

Nếu con và cha cùng cười đều đẹp như vậy khó tránh khỏi sẽ chọc một số cô bé rồi gan rồi ruột đây.

À, đừng hỏi mẹ rồi gan rồi ruột là gì nhé, bản chất vốn là phong lưu con cũng không biết đâu, cứ hỏi cha con đi, bảo cha con bế ngồi trên đùi, cha sẽ từ từ giảng giải cho con hiểu.

Khụ khụ, lại lạc đề rồi, mẹ lại nói lại chuyện trước nhé, nếu con gặp một cô bé rồi gan rồi ruột với con ý mà, thì đừng vội, bởi vì một ngày nào đó con sẽ gặp được một cô gái của con, chỉ cần liếc mắt một cái thì sẽ sững sờ, đứng bất động, tim như muốn nổ mạnh, đập rất nhanh. Nếu cô gái này không rồi gan rồi ruột với con như các cô gái khác thì con à, đừng lo, con cứ mạnh dạn tiến lên giữ chặt tay cô ấy, rồi nhanh chóng hôn lên mặt của cô ấy một cái. Nếu cô ấy muốn giơ tay để tát, thì hãy nghe lời mẹ, con cứ cho cô ấy đánh thoải mái, đánh xong bên này thì con lại chìa má bên kia cho cô ấy hôn. Nếu cô ấy lại là cô nương ngốc nghếch giống như mẹ của con thì, con à, đừng chần chờ nhé, hãy dùng cảm hôn lên mặt cô ấy, rồi lại hôn hai bên má nữa. Tóm lại chỉ một câu, cố biến cô ấy thành một cô gái rồi ruột rồi gan với con, từ đó về sau con và cô ấy có thể cùng nhau danh chính ngôn thuận rồi ruột rồi gan.

Cái gì, con gọi như thế là kẻ háo sắc ấy à?

Ừ, thật ra thì mẹ con từ nhỏ, lúc còn rất nhỏ đã làm chuyện này với cha con rồi, lúc ở nhân gian, cùng cha con chơi với nhau, lúc đó mẹ của con đây còn chưa đầy chín tuổi, cha

- Gái già gả lần bảy -

con đã ngồi trên cây thoải mái xem mẹ hết rồi,. Đấy con xem, từ nhỏ cha con vốn đã là kẻ háo sắc rồi, hơn nữa lại làm mẹ đây vô cùng tức giận, thực ra thì, kẻ háo sắc có gì không tốt chứ, con cũng có thể là tiểu háo sắc, kiếm cho mẹ một tiểu cô dâu, nhưng phải nhớ kỹ, lừa cô bé nhà người ta thì sẽ phải đối với người ta chịu trách nhiệm nhé. Phật đã nói rồi, đừng lấy chuyện cả đời mang ra đùa giỡn làm kẻ lưu manh, có thể làm kẻ háo sắc thì được nhưng con tuyệt đối ngàn vạn lần đừng làm kẻ lưu manh nhé...”

Hào hứng viết đến đây, không hiểu sao lại nghĩ tới mà chảy nước mắt, ổn định rồi thì nghe tiếng chân Vân Châu bước đến gần.

Tôi cuống quýt vo bức thư nhét vào trong tay áo.

Còn giấy bút trên bàn thì chưa kịp cất đi, Vân Châu dĩ nhiên là nhìn thấy rồi, nhú mi hỏi: “Muội lấy mấy thứ này ra làm gì thế?”

Tôi nghĩ ngợi, nghiêm túc nói: “Muội đang định vẽ tranh tặng cho Trà Đản”

Anh buồn cười quá, rót chén trà nhấp môi bảo: “Huynh thấy muội vẽ vệt con bơi trong hồ cũng không tệ lắm”

Tôi ầm ức, bức quá kêu to: “Huynh cười nhạo muội”

Anh buông chén trà, đi đến cầm lấy tay tôi nói: “Muội đi xem con đi, huynh sẽ vẽ cho mẹ con muội một bức tranh”

Tiểu Đào mang bút vẽ đến, tôi ngồi bên nôi con, thất lung mỗi mỗi, ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng tạo dáng vẽ hiền thực. Vân Châu chấm mực, cầm bút vẽ vài nét trên giấy, buồn cười bảo: “Làm nghiêm túc như thế làm gì, sau này lại dọa con sợ chết đó”

Tôi lập tức thả lỏng người.

Vẽ một bức tranh không biết mất bao lâu, đến lúc tôi mơ màng tựa vào nôi ngủ mất.

Lúc tỉnh lại thì đã nằm trên giường, cả người được Vân Châu ôm vào lòng.

Tôi dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Muội lại ngủ sao?”

Vân Châu vén tóc của tôi ra bảo: “Còn buồn ngủ nữa không?”

Tôi lắc lắc đầu.

Anh lấy vội bức vẽ đến cho tôi nhìn. Tôi nhìn không được thốt lên, quả nhiên con người với con người không giống nhau, khả năng trời cho, có người thì không ra tay thì không sao, vừa ra tay đã khiến người khác không theo kịp, còn có người vẽ đôi uyên ương thì lại bị coi là vệt bầu trong hồ, ví dụ như kẻ bắt tài là tại hạ đây.

Tôi ai oán nói: “Muội bị thương”

Đêm nay lại một lần nữa ho ra máu.

Hoa Minh

Theo cửa lặng lẽ vào nhà, tôi nặng nề nằm lên giường mơ màng ngủ, bên tai còn nghe thấy Vân Châu vỗ về hai má tôi, giọng than nhẹ.

Viết thư cho Trà Đản, viết đến bức thứ 6, lúc bé lên sinh nhật mười một tuổi thì bút trên tay rơi lạch cạch xuống bàn, lại nhặt lên nhưng làm thế nào vẫn cầm không được.

Tôi thực ra rất muốn chờ bé lớn lên, cùng nắm tay bé, cùng bé xem trời mây, sông nước, sáng sớm mờ sương, xem chim én bay về phương nam tránh rét. Nhưng rồi, không thể được rồi. Đến cả thư cũng không thể viết được nữa.

Bút cầm không được, thìa, đũa cũng nắm không được, tôi chẳng còn cách nào đành phải lấy vải cuốn quanh tay như băng gạc để lừa Vân Châu bảo với anh là tay tôi bị thương.

Anh nắm lấy tay tôi, ôm lấy tôi nhưng không nói gì cả.

Thực ra trong lòng chúng tôi đều hiểu, chẳng qua anh cũng giả vờ không biết, còn tôi cũng giả vờ không biết nữa, đâm lao theo lao, cuối cùng thấy thế cũng tốt.

Chỉ là đến nửa đêm, mơ hồ hoảng hốt tỉnh lại thì không nhìn thấy anh. Tôi từ trên giường ngồi dậy, mơ hồ nhìn thấy bóng anh bên ngoài cửa sổ.

Tôi rời giường ra mở cửa, thấy dưới ánh trăng mờ mờ, anh đang ngồi chống tay cô đơn ở bậc thang bên đình.

Tôi từ từ đi đến ôm lấy lưng anh hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Thân anh cứng lại một chút, mãi sau mới xoay người kéo tôi vào lòng, cười bảo: “Huynh chỉ muốn ngồi ở đây một chút”

Tuy cười nhưng trọng giọng lại có chút tắc nghẹn.

Tôi không nhìn vào mắt anh, không cần phải xem tôi cũng hiểu mắt anh chắc chắn đỏ.

Nếu anh giả vờ không muốn cho tôi biết, vậy thì tôi cũng thuận theo anh, cũng giả vờ không biết vậy.

Mùa xuân đi qua, hoa đào trước sân nở muộn, hoa lê cũng bắt đầu hé. Vào một đêm kia, tôi ôm lấy Vân Châu nói: “Nếu muội chết, huynh sẽ làm sao đây?”

Anh dừng lại, nhìn qua chút, ánh mắt xuyên qua cửa sổ ra ngoài: “Huynh sẽ lại lấy vợ, rồi sẽ quên muội, rồi sau đó sẽ cố gắng sống tốt”

Tôi ngẩn người, bỗng ôm chặt lấy anh, hôn một cái lên mặt anh bảo: “Cũng được”

Nếu là như thế, cũng được lắm.

Ngoại truyện: Nếu tôi ra đi, sau này có còn gặp lại

[1]

Nàng để lại cho anh một câu cuối cùng là, *cũng được*, cũng được lắm.

Anh ôm chặt nàng vào lòng, hai tay run rẩy, nhưng lại không có nước mắt.

Nếu nàng trở về Minh giới trước anh thì cũng tốt, nếu lần này chia ly chỉ rất ngắn ngủi, cũng tốt lắm. Nhưng cái chính là, nàng cũng chưa nói gì, mà anh thì cũng giả vờ không biết, số mệnh không trọn vẹn, thế gian này chỉ có một con đường đó là vĩnh viễn biến mất.

Giờ phút này anh chỉ là người phàm, không có phép thuật, chỉ có thể nhìn sự sống trên mặt của nàng dần dần rút đi, thân thể dần dần lạnh. Anh ôm nàng thật chặt, muốn mang lại cho nàng chút ấm áp, có lẽ nếu ấm lại thì nàng sẽ mở mắt ra, giống như ngày xưa, nhìn anh cười, gọi anh một tiếng tiểu ca ca.

Nhưng cũng phí công. Gió ngoài cửa sổ thổi một trận nhưng không mạnh lắm làm mất anh mê man.

Một tiếng lạch cạch vang lên, một ánh chớp loé lên, không lâu sau thấy Lan Xuyên đã đứng trước giường. Anh ngăn người.

Lan Xuyên thở dài bảo: “Ta xem gương vạn dặm thấy kiếp của hai người, quả thật chua xót biết bao, chua xót thực sự, so với bản quân ngày xưa thì kịch bản này cảm động lòng người hơn nhiều, chắc chắn chắc...”

Anh mừng quá, giống như chết đuối vớ được cọc vậy.

Lan Xuyên vỗ vỗ vai anh, trấn an nói: “Người đừng vội, vừa mới xem trong gương thì nha đầu kia số cũng chưa tận, ta vội vàng đến đây, nghĩ tạm thời thu lại hồn phách của nàng mang về Minh giới, đặt ở trong huyền băng quan nuôi dưỡng. Trước là bảo trụ nguyên thần của nàng, sau khi đợi người từ thế gian trở về, thử nhìn xem có cách nào gọi nguyên thần của nàng tỉnh lại, một lần nữa sống lại.”

Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đây cũng là điều tốt nhất và là biện pháp cuối cùng.

Lan Xuyên lại thở dài: “Nếu có thể tỉnh lại thì là tốt nhất, nếu như không tỉnh lại... thì chính là số mệnh”

Anh im lặng mãi một lúc sau chỉ hỏi một câu: “Cháu còn sống trên thế gian này lâu không?”

Với kiếp phàm trần, mặc kệ là thần tiên hay yêu ma quỷ quái, cũng phải sống hết kiếp này thì mới thuận lợi trở về chỗ cũ, còn nếu không sống hết kiếp này, thì sẽ phải sống kiếp

tiếp theo, cho đến khi nào viên mãn mới được trở về chỗ cũ, kể cả anh là Thái tử Minh giới cũng thế, cũng chỉ có chờ sinh tử tự nhiên đến, mới cho anh một cái chết viên mãn

Sớm một ngày cũng không được mà chậm một ngày cũng không được.

Lan Xuyên bấm đốt tay tính tính, cười tủm tỉm bảo: “Không lâu không lâu nữa đâu, còn phải sống hai năm nữa” Bấm bấm xong lại thở dài, “Chà chà, người phải sống thêm hai năm khổ cực như thế thì thật đau lòng biết bao, hậm hực thành tật, lại nhiễm phải bệnh lao, cuối cùng hộc máu mà chết, đúng là giống kiếp chó chết bị thảm đằm đìa, chắc chắc chắc”

Lan Xuyên vốn định mang Trà Đan về Minh giới, nhưng lại bị anh ngăn lại, nàng đã không còn, chỉ còn lại duy nhất đứa con có thể an ủi anh, chỉ còn lại đứa bé này thôi.

Lan Xuyên đành phải thôi, lúc gần đi ra đến cửa lại lộn lại dặn dò anh: “Đến lúc đó thì nhớ sớm trở về, mấy ngày đầu nuôi dưỡng nguyên thần là một công việc mất công mất sức, mất thời gian lắm, từng giờ từng khắc không được rời đi, lúc nào cũng phải ở bên, tên kia nhà ta khó tránh khỏi lại uống dấm chua cho mà xem”

Hai năm nhân gian, hai mùa xuân, hai mùa thu, trong nháy mắt liền trôi qua rất nhanh. Đối với Minh giới thì chỉ có hai ngày mà thôi. Nhưng anh lại cảm thấy ngày như rất dài, nhìn không thấy cuối, vừa chờ vừa lo lắng đến phiền. Cũng may còn có đứa con này ở cùng anh, anh ôm bé, chỉ vào bức tranh trên tường dạy bé bi ba bi ba gọi mẹ.

Chú bé này lần đầu tiên gọi từ “mẹ” kia, cười khanh khách, nước miếng chảy ròng ròng, anh chịu không nổi véo véo khuôn mặt trắng nõn mềm mềm của bé, cũng nhịn không được, cười cười mà hốc mắt hồng hồng.

Quả nhiên anh đúng như lời Lan Xuyên nói, vì quá đau buồn sinh bệnh, hai năm sau, chôn vùi xuống lòng đất, rót xuống hai chén rượu thì anh lại trở về Minh giới.

Lúc sắp đi, Vân lão gia tử luôn ở bên anh, khóc nước mắt lã chã. Anh không đành lòng nhưng cũng không có cách nào giải thích, định lẳng lặng mang đứa con ra đi, sau nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định làm một cái tượng gỗ thể thân ở lại.

Ngày ấy trở về, chân vừa chạm đất, anh liền ôm con đi thẳng đến điện Minh Hoa.

Nguyên thần của A Ly đặt ở huyền băng quan, được dưỡng rất tốt. Lan Xuyên nhàn nhã ngồi dưới đất nghiên cứu tập đông cung đồ, lo lắng tích tụ trong ngực bây giờ mới thả lỏng.

Chú bé với tới huyền băng quan, hua hua cánh tay trắng nõn, mồm bi ba bi ba rất hưng phấn.

Anh xoa xoa đầu bé bảo: “Gọi mẹ đi!”

Cậu bé kia miệng còn có nước miếng, ánh mắt xoay tròn long lanh, giọng non nớt gọi: “Mẹ... hôn”

Anh nghe thấy giọng con non nớt gọi một tiếng, túm lấy huyền băng quan, hốc mắt bỗng đỏ lên.

- Gái già gả lần bảy -

Lan Xuyên thì rất hưng phấn đi đến, sờ sờ đầu bé, nói với anh: “Người đừng vội, nguyên thân nha đầu kia vẫn ổn, chẳng qua là chưa tỉnh lại thôi, vấn đề ở chỗ là phải đợi đến bao giờ mới tỉnh”

Anh trầm mặc xuống hỏi: “Nếu có thể tỉnh lại được, chắc không lâu lắm nhỉ?”

Lan Xuyên lắc lắc đầu: “Cũng không nói trước được, có lẽ là một hai năm tỉnh lại, có lẽ là một hai trăm năm hoặc có thể là một ngàn năm, hoặc có thể chẳng bao giờ tỉnh lại nữa”

Làm sao lại không thể tỉnh lại cơ chứ, mặc kệ là bao nhiêu năm anh đều có thể chờ được, cuộc đời của anh còn rất dài, chỉ có đầu, không có cuối, cho dù là chờ đến ngàn ngàn vạn vạn năm, đợi đến khi nào hết đau thương thì mới thôi không phải vậy sao?

Mùa đông qua, xuân lại tới, hoa đào nở rực rỡ, lá chuối tiêu thay từng lớp từng lớp, chẳng gần như biển biếc, cũng chẳng như nương dâu, vậy mà chốc lát cũng đã ba trăm năm.

Cây hòe già bên bờ tường cũng đã nở hoa.

Anh xoa lên băng quan, lẩm bẩm nói: “A Ly, lại là mùa xuân rồi.”

Anh nhớ nhiều năm trước, lúc anh năm trăm tuổi, nàng ba trăm tuổi, anh đã gặp nàng là một Thủy quý, nàng cầm theo một viên đá, đặt xuống đất rồi đặt chân lên, giữ lấy vai anh rồi hôn anh, đôi mắt của nàng rất ngây thơ, mở rất to, khi đó, cũng là mùa xuân giống như hiện giờ. Rất nhiều năm sau, ở trần gian, ngày ấy anh mới vào Dược Sư cốc, ngồi ở trên cây nhìn nàng tắm ở suối nước nóng, hoa đào ở dược sư cốc nở rực rỡ, đó cũng là một ngày nắng xuân.

Và đến sau này, nàng bỏ đi, ngày ấy, nàng ở trong lòng anh được anh siết chặt lấy, cũng là ngày xuân giống như trước đây, hoa đào nở rực, hoa lê trắng muốt.

Nghĩ nghĩ, nàng như đến từ mùa xuân, rồi lại đi, mà nay đã qua ba trăm năm, giờ đã là tháng cuối mùa xuân, anh chờ đến khắc khoải, chờ đến lo sợ, nhưng nàng vẫn không trở về.

Con trai đã lớn lên nhiều, một đứa bé nhỏ xíu xiu nay cũng đã lớn lên tí chút, là một nhi tử rất hiếu thuận, biết châm trà cho anh, lúc hôn lên má anh gọi anh một tiếng cha rất ngọt ngào, rồi sẽ ngắt một cành hoa hòe đặt lên đầu giường anh, vào mùa đông thì chúi vào trong vòng tay anh, sau đó sẽ cất giọng non nớt muốn anh đọc truyện trong sách hoặc là đến chỗ Lan Xuyên nghe kể chuyện xưa, cũng giống như nàng rất thích ăn bánh hoa hòe.

Cây hoa hòe bên bờ tường đã nở rất rực rỡ, anh rất muốn cùng với nàng, cầm chiếc móc câu để ngắt cành hoa hòe xuống, sau đó nàng nhóm lửa, anh đối diện với nàng, vui vẻ cùng nhau nướng bánh.

Có một đêm, quả thực là trong mộng đã gặp cảnh như vậy.

Nàng ở trong nhà bếp nhóm lửa, vừa lẩm nhẩm hát, trên mặt anh vui vẻ, Trà Đản đứng ở trên ghế cao, thò tay vào đóng bột mì nghịch nghịch. Mũi nàng dính nhọ than, Trà Đản vỗ tay cười khanh khách: “Mẫu thân thật xấu, thật xấu quá.”

Nàng lập tức méo miệng.

Anh bật cười, gọi nàng bước tới, rồi lấy tay áo lau cho nàng, nhưng không ngờ, nàng chọt cho tay vào nồi bột, cầm một nắm bột trét vào mặt anh.

Lông mày trắng, mặt trắng, Trà Đản từ sau lưng họ nhô khuôn mặt nhỏ nhắn ra, miệng ồn ào kêu lên: “Già mà không kính, già mà không kính.”

Thật vui vẻ. Thật viên mãn.

- Gái già già lần bảy -

Còn có một đêm, anh mơ thấy nàng đứng dưới tán cây hoa hòe, anh đi tới, nàng quay đầu lại nhìn anh cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ: “Tiểu ca ca.” Anh mừng như điên, đưa tay ôm lấy nàng, nhưng lại ôm vào khoảng không.

Khi tỉnh lại hóa ra là giấc mộng.

Hoa hòe trong viện lại nở, nhưng người vẫn chưa trở về.

Hoa hòe trong viện lại nở, bao giờ người mới trở về?

Anh từ trong Minh Hoa điện đi ra, đã là chập tối. Lúc quay về đi qua hồ sen bên cầu, nhìn thấy bé con đang ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế nhỏ ngủ gà ngủ gật chờ anh.

Anh bắt giác mỉm cười. Quả đúng là dưa gang để ra dưa chuột, tính tình ngược ngách hồ đồ thật giống nàng.

Anh bước tới bế con lên, nhưng lại phát hiện ra trên khóe mắt con có hai giọt nước mắt, như là vừa mới khóc. Anh nhú mày, gọi con: “Trà Đan.”

Tiểu tử kia dụi mắt tỉnh dậy, viền mắt vẫn còn đỏ, thấy anh liền ôm lấy cổ anh, nước mắt lại lăn xuống.

Anh nhú mày hỏi: “Con sao vậy? Nước mắt con trai không dễ rơi, khóc sụt sùi thì ra thể thống gì?”

Tiểu tử ầm ừc nói: “Bọn chúng, bọn chúng nói con là đứa không có mẹ, nên... không ai muốn chơi với con.”

Anh giật mình, một lát không nói gì.

Trà Đan lại dụi mắt, bám lấy cổ anh, nói: “Cha à, rốt cuộc thì lúc nào mẹ mới có thể tỉnh lại gọi Trà Đan một tiếng cục cưng vậy cha?”

Anh gần như sắp khóc, nhưng cố kiềm chế, hôn lên má con, khàn giọng: “Sắp rồi, sắp rồi.”

Thế nhưng, sắp, rốt cuộc sẽ là lúc nào?

Buổi tối sau khi dỗ dành con đi ngủ xong, anh ngồi trước bàn phê sô. Cửa điện bỗng nhiên bị đẩy ra, lão quý quan cầm phát trần đi vào bẩm báo: “Diên Vĩ công chúa cầu kiến điện hạ.”

Diên Vĩ công chúa là cháu gái bên dì họ hàng xa của anh, tính tình dịu dàng hiền thực, xinh đẹp, rất được dì anh yêu chiều, gần đây đến Minh giới làm khách, cũng rất biết lễ nghi phép tắc, thường xuyên đưa Trà Đan đi chơi, dạy Trà Đan học chữ, giúp Trà Đan tắm.

Anh suy nghĩ nói: “Mời công chúa vào.”

Diên Vĩ công chúa tiến vào, hành lễ với anh hai lễ, sau đó bưng bát canh ở trong cặp lòng ra, nói: “Nghe nói gần đây điện hạ hay thức đêm, Diên Vĩ cố ý hầm bát canh mang tới, mong điện hạ không chê bai.”

Diên Vĩ nhìn anh, chờ mong, nhưng anh chỉ mỉm cười: “Làm phiền công chúa rồi.”

Canh đã được mang đến, nhưng anh không uống, lại tiếp tục vùi đầu vào tấu chương.

Diên Vĩ nắm chặt chiếc khăn tay, cắn môi, gọi: “Điện hạ...”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn nàng: “Công chúa còn có việc?”

Mặt Diên Vĩ ửng hồng lên, vội vàng xua tay, một lát, lại thấy anh tập trung vào trong tấu chương, nàng lại cắn môi, mặt đỏ tới tận mang tai rồi lui ra ngoài.

Từ đó về sau mỗi đêm Diên Vĩ công chúa đều mang một chén canh tới, làm anh thấy phiền não, anh xưa nay là người ít nóng giận cũng phải bực mình, nhưng lại không thể nói thẳng ra được, liền gọi lão quỹ quan tới giải thích thay, nào ngờ, Diên Vĩ công chúa kia lại không hề phật lòng, mỗi ngày đều thay đổi nhiều kiểu canh hầm mang tới.

Ngày hôm đó, là chè hạt sen nắm tuyết.

Lúc dâng lên, nàng không giống như lúc trước là lập tức lui ra, mà là nắm chặt chiếc khăn tay, cẩn thận dò xét nhìn anh.

Anh chau mày: “Công chúa còn có việc gì sao?”

Mặt nàng từ từ đỏ lên, vò chiếc khăn trong tay, một lát sau, cắn cắn môi, nói: “Điện hạ có con trai, lại gánh vác thêm vai trò người mẹ, thật là khổ cực, bên cạnh lại không có ai vừa ý làm bạn, khó tránh khỏi tịch mịch, ta... Diên... Diên Vĩ ngưỡng mộ điện hạ đã lâu...”

Còn chưa nói xong, đã bị anh lạnh lùng ngắt lời: “Bản điện hạ đã có thê tử, đã phụ tâm ý của công chúa rồi.”

Diên Vĩ công chúa cắn môi, mặt tái nhợt: “Nhưng cô ấy đã chết, đã ba trăm năm rồi, cô ấy vẫn chưa tỉnh lại.”

Chỉ nghe bùm một tiếng, sổ sách trên bàn bị quét xuống đất, Vong Xuyên hất tay áo đứng lên, mắt lạnh lùng nhìn nàng, lại ngay lập tức chén chè hạt sen nắm tuyết cũng loảng xoảng rơi xuống nền đất, vang lên tiếng vỡ giòn tan.

Diên Vĩ công chúa sợ hãi, kinh hoàng quỳ xuống đất: “Điện hạ.”

Vong Xuyên nhìn nàng rất lâu, một lát sau lạnh lùng mở miệng: “Lui ra ngoài, sau này đừng đến đây nữa.”

Nàng ngẩng mạnh đầu lên, viền mắt đỏ ửng, đến khi nha hoàn đứng bên cạnh kéo ra ngoài, nước mắt nàng vẫn chưa kịp lăn xuống.

- Gái già già lần bảy -

Vong Xuyên đứng im lặng rất lâu trong điện rộng lớn vắng vẻ. Trà Đản chẳng biết bước vào từ lúc nào, kéo kéo tay áo anh, ngược mặt lên, sợ hãi gọi anh.

Vong Xuyên ôm lấy Trà Đản, áp vào đầu con, viên mắt đột nhiên đỏ lên.

Buổi tối, Trà Đản quần lấy cha để cùng nhau ngủ, lúc đèn tắt, cậu bé bò lên người anh, do dự một chút, hỏi: “Cha à, cha sẽ lấy Diên Vĩ công chúa phải không?”

Anh ngẩn người, có chút dờ khóc dờ cười, nhéo nhéo tai con: “Con nghe những lời này ở đâu?”

Trà Đản lại do dự một chút, lúng túng nói: “Mọi người trong cung đều nói như vậy, nói mẫu thân vẫn chưa tỉnh lại, cha sắp kết hôn với Diên Vĩ công chúa.” Cậu dừng lại, dụi dụi mắt, ngả đầu vào ngực anh, thút tha thút thít nói: “Cha đừng lấy công chúa kia, Trà Đản không muốn mẹ kể, Trà Đản không thích cô ấy, mỗi lần bọn con tắm đều đứng bên cạnh nhìn khiến con rất xấu hổ, thật đáng ghét, Trà Đản chỉ cần mẹ thôi.”

Ngày hôm sau, anh đi vào trong Minh Hoa điện, thấy Trà Đản đang ngồi bên cạnh băng quan, dẫu môi lên lời nhai: “Mẫu thân, mẫu thân, mẹ nhanh nhanh tỉnh lại đi, nếu mẹ không tỉnh lại, cha sẽ bị người khác cướp đi đấy.”

Cậu dừng lại, nắm tay lại thành nắm đấm, hung hăng nói: “Họ cướp trượng phu của mẫu thân, tương lai còn muốn ngược đãi con trai của mẹ, mẹ thật thảm quá, hừ, nhưng mẹ yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ cha thật tốt, kiên quyết không cho những người đó cướp cha đi.”

Anh bật cười, bước đến ôm lấy Trà Đản, vỗ vào cái mông tròn tròn của con, nghiêng răng nói: “Tiểu tử thôi, con còn đi tố cáo đấy hả.”

Trà Đản treo ở trên vai anh, đảo mắt giả khóc, gào lên: “Mẹ ơi, mẹ, cha là người xấu, ô ô... Cha là người xấu.”

Ngày hôm sau, Diên Vĩ công chúa rời khỏi Minh giới, Trà Đản rất hưng phấn, buổi tối len lén bò lên giường anh, ôm lấy chân anh, ngủ măn nguyện nước dãi chảy đầm dề.

Chớp mắt lại mười năm trôi qua.

Nhân gian không biết có bao nhiêu hoa tàn, lại có bao nhiêu hoa nở đỏ thắm. Mà tại nơi đây người vẫn ở trong điện kia, bên bờ tường vẫn là cây hoa hòe đó, hang chuột đối diện với cây vẫn chỉ là những hang chuột.

Anh ôm Trà Đản ngồi trên đùi, dạy con đọc thơ, ngẫu nhiên đọc một câu thơ của một người tên là Tô Thức lúc quay về nhân gian:

Hoa Minh

“Mười năm sinh tử miên man, lòng xuân khôn dứt muôn ngàn ái ân”¹⁴

Trong lòng anh đau đớn, suốt nửa thì không kiềm chế được.

Lại một mùa xuân đến. Cây hoa hòe bên bờ tường ngoài cung lại nở hoa.

Hoa lại nở, người vẫn chưa trở về.

Hoa lại nở, bao giờ người trở về?

Lại mười năm nữa.

Anh đã tự hình thành một thói quen, mỗi một ngày sau khi vào triều, mang tấu chương vào trong điện Minh Hoa. Đặt ngay bên cạnh nàng một chiếc bàn, tập trung tinh thần phê sớ, thỉnh thoảng, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười, hoặc nói một hai câu.

Giống như nàng vẫn còn ở bên cạnh anh, giống như vẫn đang nói chuyện phiếm.

Lan Xuyên tới vài lần, đi một vòng, mặt tỉnh bơ, rồi chỉ vỗ vỗ vai cháu mình.

Thật ra anh cứ chờ như vậy vô cùng mệt mỏi, nhưng sự mệt mỏi đó cũng đã thành thói quen.

Nếu như có một ngày, người bạn yêu đang ngủ, một giấc ngủ rất dài rất dài, bạn đợi rất lâu rất lâu, đợi đến khi mệt mỏi rã rời, bạn còn có thể tin tưởng vững chắc rằng nàng có thể tỉnh lại không?

Thế nhưng nàng công chúa của hoàng tử vẫn chờ hoàng tử trèo non lợi suối đến đánh thức. Còn anh cũng sẽ đợi được nàng tỉnh lại.

Đã không nhớ là bao nhiêu ngày rồi, chỉ nhớ rõ bên bờ tường cây hòe lại nở hoa rực rỡ như xưa.

Anh chống tay trên chiếc bàn để đầy sớ sách chợp mắt ngủ, lúc tỉnh lại, đập vào mắt là một đôi mắt trong trẻo.

Anh sững sờ. Một lát, gõ vào đầu, day day huyết thái dương nói: “Lại nằm mơ sao.”

Đôi mắt trong trẻo kia cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc hé cười, bắt lấy tay anh đặt lên mặt mình: “Sờ đi.”

Ấm áp và mềm mại.

Trong đầu anh bỗng ầm một tiếng, toàn bộ cơ thể cứng đờ.

Nàng để lộ ra hai chiếc răng khểnh, gọi anh: “Tiểu ca ca.”

¹⁴ **Hán Việt:** *Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong.*

Trích trong bài **Giang thành tử - Thập niên sinh tử** của **Tô Thức** viết để tưởng niệm người vợ đã qua đời.
Dịch thơ: Vi Nhất Tiểu

- *Gái già gả lần bảy* -

- Kết thúc -

Đã là một kết thúc có hậu, cuối cùng nam chính đã đợi được nữ chính, cho dù mệt mỏi đến mấy, cho dù trải qua trăm năm, vạn năm... anh vẫn sẽ đợi nàng.